

Viola Zoltán

A pénz vonzása



2024

Viola Zoltán

A pénz vonzása

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

Prológus.....	4
1. fejezet: Az új király.....	5
2. fejezet: Az üvegművész.....	23
3. fejezet: Remények és elvárások.....	30
4. fejezet: A pénz vonzása.....	53
5. fejezet: A barbárok.....	72
6. fejezet: Tapodányok.....	77
7. fejezet: A király rabnője.....	85
8. fejezet: Mídzsi gyermeke.....	113

Prológus

A Radax bolygó nagyon hasonlított a Földhöz, és sok más emberlakta bolygóhoz. Voltak rajta kontinensek, tengerek, forró- és hideg égőv, voltak természetesen itt emberek is, és nemcsak megvolt itt minden mint más emberlakta bolygón, de épp abból volt kevés is, ami az emberlakta bolygókra jellemző: az emberek egymást szeretéséből.

Erre mi sem fényesebb bizonyíték, mint hogy valahol csaknem mindig dúlt e bolygón a háború. Amikor pedig mégsem, nos, akkor is, csak titokban: mert a béke csak arra volt jó, hogy az országok és népek készüljenek a következő háborúra.

Efféle volt a helyzet épp a Zadír kontinensen is. Igaz hogy ennek lakói még mit sem tudtak más kontinensekről, mert annyira primitív volt a hajózásuk hogy oda nem jutottak el; ellenben ez csak eggyel több ok volt rá, hogy még véresebben harcoljanak egymással az itt lakók, mert minden nép magának akarta az egészet. Annak ellenére, hogy e kontinens óriási területeit még csak nem is lakták egyelőre.

E kontinens legerősebb katonai hatalma kétségkívül a kutil nép volt. Számos népet meghódított, többek közt az erlit népet is, akik egy széles, bővizű folyó közelében laktak, mely csaknem kettészelte az egyik óriási sivatagot. Az erliteknek e hódítás természetesen nem tetszett, többször is megpróbálták kivívni a szabadságukat, s bár majdnem minden ilyen alkalommal elérték több-kevesebb sikert, de sajnos csak átmenetileg. Általában az szokott történni, hogy legyilkolják az országban hagyott kutil helyőrségeket, de már ezt is csak nagy véráldozatokkal, mert a kutilok jól képzett harcosok és erős várakban laktak, hanem ezután csak néhány hónapig élvezhetik az erlitek a szabadságot, mert aztán az óriási kutil birodalom távoli részeiből megindul ellenük a seregek áradata, s nekik végük!

Ilyenkor nagy mézárhlást hajtanak végre a kutilok az erlitek soraiban, minden szebb erlit nőt megerőszakolnak, nem is egyszer, a legcsinosabbakat rabszolgának is elhurcolják, s felemelik az adót. És természetesen megölik az erlit uralkodót is, annak legtöbb rokonával. A közeli rokonokat mindenképp kivégzik. S megtesznek királynak valami távoli rokont, akinek épp hogy csak valami icipici kis jogcíme van csupán a trónra, s még az sem biztos hogy igaz; de hát ez mindegy is, mert úgyis csak annyi a dolga hogy kissé lecsillapítsa a kedélyeket a lázongó országban, hogy az erlitek mégis úgy higgyék hogy saját vérük uralkodik felettük, erlit nemzeti-ségű király; továbbá e király dolga az is, hogy rendszeresen beszédje és elküldje a kutil császárnak az éves adót, hadisarcot, miegyebet.

És természetesen senki nem lehetett király ERLITben, a kutil császár jóváhagyása nélkül.

1. fejezet: Az új király

Nem volt jó a hangulata mostanában a kutil császárnak! Nem, nem, egyáltalán nem. Ikrom császár meglehetősen értelmes, előrelátó császár volt, ami igazság szerint ritkaság volt az utóbbi háromszáz évben a kutil birodalomban. És ő tudta amit sokan mások nem! Tudta például, hogy miért megy mostanában minden sokkal rosszabbul a birodalomban, mint a korábbi időkben, annak ellenére, hogy a birodalom most minden korábbinál nagyobb.

Épp ez a baj ugyanis, a nagyság. Hiába hogy a határ szélénél olyan országok vannak, melyek sokkal gyöngébbek a birodalmi haderőnél. Hiába, mert óriási az utánpótlási útvonal! A hódításokat ugyanis csak ritkán lehet határszélről indítani. Ritkán, mert a birodalmat alkotó országok közül épp a szélén elterülők lettek legutoljára leigázva, így ezek lázonganak a legjobban, s ha innen elviszi a rendfenntartó erőket, akkor azonnal kitör egy felkelés. Aztán, a legmegbízhatóbb katonák természetesen a kutil katonák, a született kutil nemzetiségűek. De belőlük nincs ám akármennyi... és kell belőlük helyőrségekbe is, nem lehet mindet hódító haderőbe besorozni... aztán, ahogy a kutilok egyre jobban élnek, úgy egyre kevesebb hajlandóságot mutatnak a katonáskodásra. Érthető: aki jól él, nem szívesen vállalja az életveszélyt és a fizikai megpróbáltatásokat!

Na de a jólétet a kutiloknak a rabszolgák serege biztosítja. Bár nem minden kutil polgárnak vannak rabszolgái, de úgy összességében azt mondhatjuk hogy átlag tízszer annyi a rabszolga Kutilban, mint a szabad ember. Csakhogy a rabszolgák a kimerítő munka miatt gyorsan halnak. És hiába hogy rabszolga gyermeke is rabszolga lesz, mégis gyorsabban halnak mint ahogy születnek. Némelyiket fel is szabadítják. Utánpótlásukra tehát újabb meg újabb hadjáratokat kell indítani, de ahhoz meg katonák kellene...

Néha emiatt tiszta szerencse, ha felkelés tör ki egy-egy régebbi tartományban. Igaz, ez sok kutil katona halálával jár, de miután leverték a felkelést, a bűnös országból annyi embert lehet elhurcolni rabszolgának, amennyit csak akarnak. Ez egy időre mindig megoldja a rabszolgahiányt. No persze, ez is csak egy időre, és tulajdonképpen mégsem lehet akármennyit elhurcolni, mert hát a vak előtt is világos, hogy kell maradjanak emberek a meghódított területen, mert milyen jó is az, amikor küldik az adót, hadisarcot, egyebeket...

Ilyesmin tűnődött most is a császár, amint a palotája harmadik emeletén, a terasz korlátjának támaszkodva nézte a fővárost, Malpejt. Szó ami szó, volt mit nézni rajta: Ikrom császár nemegyszer dicsekedett vele, s teljes joggal, hogy favárost örökölt, és kővárost hagy maga után. Úgy is nevezték ezt a várost, hogy „a Világ Csodája”. Voltak örült császárai is a kutil népnek, de Ikrom nem tartozott azok közé. A maga módján persze ő is megszállott volt, de az építkezés megszállottja. Míg más császárok például arany patkószegeket használtak, meg aranyszálakkal szövették át vitorlásaik vitorláit, meg igazgyöngy-örleményt adtak a lovaiknak hogy azoknak emiatt jobban csillogjon a szőrük (bár senki nem vette észre hogy jobban csillogott volna) addig Ikrom császár már kora ifjúságától arra használta fel a birodalom roppant vagyonát, hogy a fővárost felékitse. Miközben a birodalmi hadsereg végigrabolta a fél világot, addig a sok-sok kincsből ő építkezett. Nem volt olyan kicsit is jelentős isten a birodalom valamelyik eldugott pontján, hogy annak ne lett volna fényűző temploma a fővárosban. Épült aztán vagy hatvan nyilvános fürdő, húsz cirkusz, köztük a legnagyobb, az Aréna nevű, amibe háromszázezer ember fért be egyszerre, ami pedig Malpej szabad lakosságának teljes egynegyede volt! Igen, Malpej igazi óriásváros, a világ legnagyobb városa, élnek benne a rabszolgákkal együtt több mint hárommillióan!

Épült aztán kikövezett kikötő, a császár megerősítette a városfalakat, sőt, külön külső városfalat is húzatott, minden utcácskát és sikátort kiköveztetett, építtetett több kaszárnnyát a katonáinak, épült egy óriási könyvtár is, építtetett persze palotákat is magának, nem is egyet de mindjárt hármat, s bár ezek közül kettő nem volt valami különösebben nagy, de a harmadik bőven bepótolta a másik kettő kicsinységét, mert ezerkétszáz szoba volt benne! S ezek közül a legtöbb egyáltalán nem volt kicsi! De a város egyszerűbb emberei, már ha szabadok voltak, nos, ők sem panaszkodhattak. A város háromnegyede egyszerűen eltűnt, és a helyébe egy teljesen új Malpej épült, ami csillogott-villogott.

Büszke is volt a császár arra, amit alkotott. Biztos volt benne, hogy e nagy építkezések miatt neve évezredekre fennmarad. És még építhet sokat, nagyon sokat, mert még nincs ötven éves sem, még élhet akár húsz évet vagy még többet is, igen, még sokat alkothat... Már persze ha meg nem hal idő előtt...

A mérgezéstől nem félt. Nagyon alaposan megszervezte hogy csak ártalmatlan ételek kerüljenek elé. Ellenben ha valami csúfos katonai kudarc érné a birodalmi sereget, akkor a katonák lehet hogy azonnal új császárt akarnának. Igyekezett ugyan egész császársága alatt a katonák kedvébe járni, a zsoldjukat is jócskán megemelte, de nem feledhette hogy akkor is a katonák kezében van. Mindenki más fölött uralkodhat, de uralma a katonaságra épül. És a katonák nagyon érzékenyek a kudarcokra. Érdekes ez: a katonaság tisztjeivel szinte bármit megtehet. De a közkatonák ha tömegével nyugtalankodni kezdenek, akkor neki vége! Nemegy császárt buktattak már meg a lázongó katonák.

Ettől félt a császár. S komolyan aggódott amiatt, hogy az előtte reszkető hadvezér, Dedireti, máris elkövette azt a hibát, aminek a levét majd neki, a császárnak kell meginnia!

Érdekes volt pedig ez: Dedireti ugyanis sikerrel tért meg a legújabb hadjáratból, abból, amit a lázadó erliti nép ellen vívott. Ripityára verte az erliti lázadók seregét, megölte a lázadó erliti királyt, Emorájt, kivégezte annak minden fellelhető rokonát, a legtöbbjüket kínhalállal, s az országra mint már oly sokszor, most is rátelepedett a félelem, a rettegés csendje és nyugalma! Még gazdag zsákmányt is ejtett Dedireti, hajószám hozta Malpejbe a sok kincset, és ezerszám a rabszolgákat.

A császár mégsem volt megelégedve, és Dedireti arcán vörös ütésnyomok sőt karmolások mutatták, hogy a felséges császár nem átallott lealacsonyodni addig, hogy sajátkezűleg verje szét hadvezére képét. Dedireti orrából csorgott a vér, és ajka dagadt volt mint egy cipó.

—Te átkozott hülye! - rúgott belé a mérges császár. —Tönkre akarsz engem tenni?! Te barom, te, te koca kölyke, hogy játszott volna apád a markával anyád helyett amikor összebaszott téged! Ilyen egy állatot! Hát azt mondd meg nekem te húgyagyú majompofa, hogy ki a faszt fogok megtenni Erliti királyának, ha te egyszer a királyi család minden élő tagját megöleted, mi?! És még van bőr az ocsmány pofáján vigyorogva élém állni, mint aki jó munkát végzett?! Még diadalmenetet követelnél?! Hát nem lesz diadalmenet, vedd tudomásul hogy azon gondolkodom, hogy ne húzassalak-e karóba te félkegyelmű!

—Felséges császár - nyöszörögte rémülten a földön térdelő hadvezér - de hát olyan nagy gond tán hogy ki lesz a király?! Hát nem mi kutilok szabjuk-e meg, hogy ki legyen ott a király?! Hát nem azért vagyunk tán erősek?! És különben is számtalanszor bebizonyosodott, hogy abban a viperafajzat népben nem lehet megbízni, a királyaikban sem, mert akárki legyen is királlyá megtéve, de úgymint fellázad néhány év vagy évtized múlva, vagy ha nem ő, hát akkor a fia!

—Ezt én is tudom te barom, de nekem cseppet sem mindegy hogy most lázad fel néhány éven belül, vagy valóban csak a fia lázad majd sok-sok év múlva!

—De ha most levertem őket, le tudom verni őket jövőre is vagy öt év múlva, vagy akármikor!

—Hogyne. És minden alkalommal megölsz minden második erliti embert, mint most is, mi?! Csak azt mondd meg te észlénnyek gyöngye, hogy ha így teszel, akkor ki fog ott dolgozni, mi?! Te talán?! - és a császár újabbat rúgott Dediretibe, szándékosan úgy célozva hogy az alsó bordákat találja telibe. Élvezettel nézte hogy a hadvezér mint sápad el, és mekkorát nyög.

—Ó hogy én mennyire meg vagyok áldva veled! Idiótákkal vagyok körülvéve, csupa idiótával! - és a császár elfordult Dediretitől, s újra végignézett a fővároson, az ő Malpején, hogy a szép látványból ihletet merítsen az előtte álló probléma megoldásához. Dedireti nagyon örült hogy a császár végre nem vele foglalkozik, és csak a hátát látja a felséges úrnak. —Azt hittem jó választás lesz ha téged küldelek el a lázongás letörésére, de kiderült hogy egy hegylakó vadember is jobb választás lett volna! Mert a királyt jó hogy megöleted, bár tulajdonképpen jobb lett volna fogolyként elhoznod nekem. Hogy a király legközelebbi rokonait is megöleted, az is rendjén való. De valami távoli rokont, valami szegény másod- vagy harmadunokatestvért, azt igazán életben hagyhattál volna! Mert ezek a hülye erlitek, ezek olyanok, hogy szentnek tartják a királyi családot, azt mondják hogy királyságuk az égből eredeztethető, és emiatt senki de senkit nem fogadnak el hosszabb időre királynak, csak aki az ősi királyi ház véréből való! Nem

számít nekik hogy az illető milyen képességekkel rendelkezik, minden mindegy, csak vér szerint onnan származzék! Volt már púpos királyuk is; meg buzi királyuk; meg olyan amelyik mindkét szemére vak volt; volt süket királyuk is; meg olyan aki mozogni sem tudott, állandóan ágyban feküdt és úgy kellett pelenkázni; volt öt éves királykájuk meg kilencvenhatéves rozzant agg is; volt olyan amelyik korábban gályarab volt; mindez nem számított nekik. Még az sem amikor örült királyuk volt... bár az épp nálunk kutiloknál sem példa nélküli... Szóval, muszáj találnunk nekik egy olyan királyt, amely vér szerinti rokona a kivégzett Emorájnak, még ha akármilyen távoli rokona is! Azistenit, legalább egy pisás lányt hagyta volna életben a rokonai közül, azt ha elhoztad volna ide, akkor jól megbaszom, s remélem ha kilenc hónap múlva szül, akkor fiú lesz a csecsemő, aztán vihetted volna Erlitbe, hogy nesztek, itt a királyotok! Igen, még ez lett volna a legjobb, így legalább addig nyugton maradtak volna, amíg a csecsemő felnőtt! De te, te moslékagyú, mindent elrontottál!

Dedireti igyekezett minél kisebbre összekucorodni. Alig hallhatóan kérdezte:

—És ha csak úgy kineveznénk valakit királlyá, akiről csak úgy mondjuk, hogy Tubul király valamiféle rokona?!

—Kizárt hogy sikerüljön. Van ám az erliteknek annyi eszük, hogy gyanakodjanak! Különben is, olyan családfáik vannak hogy évszázadokra visszamenőek, számon tartanak minden kis elágazást még a nemeseik is, hát még az uralkodócsalád esetében! Ott még a csigáknak és patkányoknak is családfáik vannak! És ezt majdnem szó szerint veheted, mert ha szent patkányaik nincsenek is, de szent krokodiljaik már nagyonis, meg szent vizilovaik, meg mit tudom én még hogy mik, és nem is kell hogy szent legyen náluk egy állat, elég ha csak valami nagyon nemesi őstől származik, és a gazdag erlit urak képesek rendes esküvőt tartani két - mondjuk - előkelő lónak, érted?! Ott minden a származáson múlik! Ez egy olyan nép! És én leverhetem őket, megölhetem őket, megerőszakolhatom őket, de akkor sem tudom a gondolkodásukat megváltoztatni! Ez egy olyan nép, hogy emlékszem, épp apám verte le ennek az Emorájnak az apját, Tubul királyt, és hát akkor azután lett Emoráj királlyá kinevezve, bár nem szívesen tettük meg a legyőzött király fiát királynak, de nem volt már más rokon... és akkor Emoráj legelső uralkodói parancsa az volt, hogy abban az évben minden erlit újszülöttet minden erlit anya köteles megölni, amennyiben olyan nőről van szó, akit megerőszakolt egy kutil katona! Mert hátha ama erőszak gyermeke az újszülött! És az erlit nők megtették ezt! Lehet hogy nem mindegyik, de állítólag tízezerszám gyilkoltak csecsemőket abban az évben! Az egy olyan nép! Ott minden a származáson múlik! Hogy is lehattél ilyen barom te ökör, hogy ezzel sem voltál tisztában! - és ismét Dedireti felé indult hogy belerúgjon. Ám ekkor megtorpant félúton, mert az ajtóból hang hallatszott. Női hang.

—Úgy látom kénytelen leszek megoldani én, a nő azt, amit ti, az okos férfiak elrontottatok!

A császár elképedve pislogott a belépő felé. Az ajtóban Csumi állt.

Csumi nem akárki volt. Öreg, ráncos, kapafogú vénasszony, igazi boszorkány. Ugyanakkor nemcsak egy ronda vén banya, mert ő volt Ikrom császár édesanyja!

Még hozzá olyan anyuka, akitől maga a fiacskája is félt. Félt, hiába hogy Csumi már botra támaszkodva csoszogott csupán. De félt tőle, mert...

Mert Csumitól ajánlatos volt félni. Csumi alapvetően rabszolgaként került a palotába, még Ikrom császár nagyapjának az idejében. Erlit rabszolga volt. Az egyik szokásos felkelés során hurcolták el onnan a katonák. Aztán nagyon megtetszett Ikrom nagyapjának, és hivatalos szeretőjévé tette. Nemsokára azonban valahogy elérte azt az akkor még nagyon szép Csumi, hogy a császár feleségül is vegye. E dolgát biztos megkönnyítette, hogy váratlanul meghalt a császár akkori felesége. Sőt két nagyon kedvelt szerető is. Sokan már akkor is azt rebesgették, hogy Csumi megmérgezte őket. Ebben semmi lehetetlen nem volt, mert hisz Csumi erlit lány volt, és Erlit az egész birodalomban arról volt híres, hogy az ottani papok sötét titkok tudói, s különösen a különböző mérgekhez értenek fölöttébb kiválóan. De bizonyíték nem volt, különben is, ha a császár úgy döntött hogy feleségül veszi Csumit, akkor kinek mi köze ahhoz?!

Így Csumi rabszolganőből császárné lett. Bámulatos karrier! Hamarosan megszülte a fiát, s nem is volt semmi baj jó másfél évtizedig, amikor is a császár valahogy elhidegült Csumitól. De annyira, hogy épp egy nála húsz évvel fiatalabb nőt készült feleségül venni.

Ebből semmi nem lett: egy nap ugyanis a császár egyszerűen kilehelte a lelkét a fiatal nő karjai közt. Természetesen sokan azt mondták hogy a császárt a fiatal szeretője mérgezte meg, s a nőt keresztre feszítették. Néhányan ugyan azt rebesgették hogy kizárt hogy egy nő épp akkor ölje meg a császárt amikor az feleségül akarja őt venni, inkább a gonosz Csumi boszorkány lehet a bűnös... de Csumi ellen megint nem volt semmi bizonyíték, és Csumi azt mondta, biztos a császár meggondolta magát, megmondta a nőnek hogy mégsem veszi feleségül, s az emiatt ölte meg, bosszúból!

Az új császár Csumi fia lett. Mármint nagyobbik fia. Mert néhány hónappal később Csumi megszülte Ikromot is, posztumusz, császári apja halála után. Páran azt mondták, nem is az előző császár Ikrom apja, mert az már az utóbbi időben nem közeledett a fonnyadozó szépségű Csumihoz, de ezeket az embereket, akik ezt mondták, érthetetlen balesetek érték idővel.

A császár mindenesetre még nem a nagyon kis Ikrom lett, hanem bátyja. És nem is volt semmi baj, amíg a bátyuska mindig azt tette, amit Csumi mondott neki. Hanem aztán a fiú kezdett nagyon a saját feje után menni. S főleg amikor megnősült, úgy tűnt hogy nagyon a felesége bábja lett. S amikor a soros erlit lázadás leverésére elutazott oda hadvezérnek, hogy személyesen irányítsa a tartomány újbóli meghódítását, akkor ez a feleség, aki valamiért nagyon utálta az Erlitben kiváltképpen tisztelt Íszics istennőt, rávette a férjét, hogy az irtsa ki az összes Íszics-papnőt, és rombolja le a templomaikat. Csumi azt mondta a fiának, hogy ezt ne tegye, mert ő Csumi is nagyon tiszteli az istennőt. A császár nem hallgatott a mamára, s elkezdte a rombolást.

No nem sokáig rombolhatott: másnapra már nagyon hideg volt a teste, de a feleségéé is. És megint azt pusmogták sokan hogy Csumi volt a tettes, de Csumi csak nevetett, hogy olyanak hiszik-e őt hogy megöli a saját fiát?! Természetesen Íszics istennő ölte meg a császárt és annak feleségét!

És így lett császár Ikromból.

Ikrom soha nem mondta, de lelke legmélyéig biztos volt benne, hogy igenis anyja ölte meg a bátyját, s már sokakat is annakelőtte. S így most nagy figyelemmel hallgatta Csumi szavait. Aki különben épp erről az időről kezdett el mesélni neki, Ikrom bátyjának haláláról. Odasétált maga is a korláthoz, nekitámaszkodott, és a messzeségbe nézett. És a közepén kezdte a történetet, ez szokása volt.

—Akkor is épp ilyen meleg volt... - mondta. —És még melegebb is, meg világosabb is, mert minden vöröslött a tüztől, mert mindent felégettek a kutil katonák... még Íszics istennő enu-mai templomát is...

Enuma volt Erlit fővárosának a neve.

S most Csumi hirtelen szembefordult fiával, Ikrom császárral, a szemébe nézett, s így szólt:

—Senki nem tudta eddig. Senki. De úgy döntöttem, nem viszem magammal a titkot a sírba! Tud meg fiam, hogy én Íszics istennő felszentelt főpapnője vagyok!

A császár szinte hátratántorodott.

—Most már biztos vagyok benne, hogy te ölted meg apámat! És a bátyámat is!

—Ennek semmi jelentősége. Örülj neki, hogy császár lehettél. A lényeg az, hogy én, miután még fiatal koromban meggyaláztak, többé nem lehettem az istennő papnője. De attól még felőlsnek éreztem magamat érte, s nem tűrhettem hogy bármit ami az övé, bántalom érjen. Bátyádat sajnáltam, de hát úgy kellett neki, miért nem rám hallgatott, miért arra a hülye ribancra... Na szóval, miután a magam módján igazságot szolgáltattam, igyekeztem akit csak lehet, megmenteni a papnők közül. Sokat ugyan nem tehettem, mert a hadi eseményeket nem én irányítottam, s volt fontosabb dolgom is, tudniillik a te császárrá koronázásod, ehhez vissza is kellett utazni ide Malpejbe... ellenben magammal hoztam akkor egy Midzsi nevű papnőt, az ikergyermekeivel. Volt neki ugyanis egy fia, Def, és egy lánya, Tioé. Őket helyesebbnek tartottam ha nem hagyom ott Enumában. Tudod, ők nem akármik voltak. Mert még régebben, no nem *nagyon* régen, egy éve sem volt, de megtörtént, hogy az ottani király, Tubul egyik fia, az örült Nulimán megerőszakolta Midzsit, pedig Midzsi is felszentelt Íszics papnő volt mint valaha én! Aki ilyet tesz, azt kínhalállal szokták kivégezni, de hát Nulimán királyfi volt, vele ezt nem teheték... később aztán mégis meghalt, bár ehhez tényleg semmi közöm nem volt, de gondo-

lom a papok csináltak valamit vele. Emiatt is nem Núlímán lett Tubul halála után az új király, hanem öccse, Emoráj. Hanem Mídzsi ezen erőszak következtében szült egy ikerpárt, Def herceget és Tioé hercegnőt. És én őket hazahoztam, azóta is itt élnek Malpejben. Igen szerényen. Mídzsi gyógyítással foglalkozik, ehhez mint valahai papnő, jól ért... tudod, nem mertem őket odahaza hagyni, mert ott annyira vérzivataros volt az idő, meg aztán sajnáltam is Mídzsít, hiszen valaha én is papnő voltam, s engem is megerőszakoltak... szóval, így esett, na! Tehát van aki teljes joggal tart igényt az erlit trónra, mert Tubul király vér szerinti unokája, még ha törvénytelen unokája is. De legalább akkor sem egy rabszolga vagy egy pór az anyja, hanem egy Íszics papnő. Ha akarod fiam, mondom hogy merre találod meg Def herceget!

—Igen! Ez nagyszerű hír! Hozd őt azonnal elé, anyám, és...

—Én ugyan nem! Alig bírok már járni! Majd ez a barom hadvezéred eléd hozza! - intett Csumi Dedireti felé.

—Úgy legyen! De jaj neked ha nem ér ide épen! Jobb akkor ha azonnal elmész önkéntes száműzetésbe! - figyelmeztette Dediretit a császár.

—Hallom és engedelmeskedem! - bólintott az, majd felállt, tisztelgett, s máris kiment a trónteremből.

Mídzsi aránylag jómódúnak mondhatta magát. Szó se róla, valóban szerényen élt, ugyanakkor Malpejben mégis számosan boldogok lettek volna azzal, ami neki van. Mert Malpejben a házak oly magasak voltak, hogy majdnem mindenki valamely gazdag úr házában lakott bérként. Akinek akár egy két-három szobás házacskára tellett, már tehetősnek mondhatta magát. És Mídzsi a saját házában lakott. No nem rögtön költözhetett ide, amint Malpejbe érkezett, sőt, csak aránylag nemrég, három esztendeje. De az is igaz, hogy ez nem három, de tizenegy szobás ház volt, különben meg nem tellett volna neki erre, csak meggyógyított egy gazdag urat, s az hálából nekiajándékozta. Mídzsi magának és gyermekeinek a felső szint három szobáját tartotta fenn, az alsó helyiségek pedig az elfekvő betegeknek meg a rendelőknek és a rakáraknak voltak fenntartva.

Aznap már a sokadik beteget vizsgálta, amikor egyszercsak nyílt az ajtó, s bár senkit nem hívott, de azon betódult oda Dedireti kapitány, négy, teljes fegyverzetbe öltözött légióssal, s így szólt:

—Kifelé! - de ezt nem Mídzsinek mondta, hanem annak a betegnek, akinek épp az üszkösödő karját vizsgálta az egykori papnő. S a beteg nem is mert ellenkezni, gyorsan kifutott, mert a hatalmasokkal, pláne ha katonák és fegyverrel vannak, jobb nem ellenkezni! Sőt, bizonyos mértékig még majdnem örült is a történeteknek, mert Mídzsi azt mondta neki hogy le kell vágja a kezét, de így most ez a kínos procedúra legalább elhalasztódik egy nappal!

—Nem látszol annyira betegnek, vitéz kapitány, hogy indokolt lett volna kikergetned a... - kezdte méltatlankodva Mídzsi, de Dedireti közbevágott:

—Csend legyen! Nem vagyok beteg, nem azért jöttem! A császár parancsát hozom, úgy figyelj a szavaimra jóasszony! A császár azt parancsolta, hogy haladéktalanul vigyem a felséges színe elé Def fiadat, mert tudd meg hogy ő lesz Erlit következő királya! És ez teljesen biztos, mert Erlit eddigi királya meghalt! Mérget vehetsz rá hogy meghalt, mert sajátkezűleg végeztem a lázadó Emorájjal! Tehát indulj azonnal, szólj Def hercegnek hogy öltözzön fel illendően, s máris vezetem a felséges császár elé!

Igazán nem mondható hogy Mídzsi számított volna erre! Meglehetősen váratlan bejelentés végülis, ha azt vágják minden bevezető nélkül egy anya képébe, hogy a fia a király egy távoli országban – pláne ha az az ország távoli ugyan, de ezen mama szülőházája!

Meglepődése az arcára is kiült. Jónéhány pillanatig meg sem szólalt; végül azonban ezt nyögte ki:

—Értem amit mondasz vitéz kapitány, de sajnos azt kell mondjam neked, hogy...

—Elég! Csend legyen! Meg sem hallgatlak, hiába is tiltakozol! A te fiad kell legyen a király, mert ezt parancsolta a felséges császár, és különben sem él semmiféle más olyan személy a világon legjobb tudomásunk szerint, aki jogosult lenne Erlit trónjára, mint az ősi és átalatok szentnek tartott királyi család valamiféle sarja! Tehát a király Def, és kész!

—Igen, ezt értem, és mondani is akartam hogy megtiszteltetésnek érzem hogy a fiam lehet a király, épp csak sajnos...

—Elég! Hát nem megmondtam hogy nem tűrök semmiféle kifogást?! Ha jót akarsz magadnak, nem ellenkezel, hanem rohansz mint akit kergetnek és hozod elé Def fiadat! Gondolom majd vele tartasz vissza Erlitbe, s ott majd annyit parancsolgathatsz az ottani barbár népségnek amennyit csak jólesik neked, de most még nem ott vagy hanem itt, tehát mozgasd a lábaidat és siess, loholj, mert ott lehetsz úrnő, de itt bizony nem vagy az!

—Tökéletesen értem amit mondasz uram, és dehogyis akarok én ellenkezni veled, miért is tenném, mégis...

—Ej, az istenedet, fogd már fel végre te ostoba asszonyállat, hogy nem kifogásokat akarok hallani! Értsd meg hogy a császár azt mondta hogy ha nem viszem elé Def herceget, akkor jaj nekem! Vagyis mozdulj már!

Mídzsi szemében különös fény villant, és csak két szót nyögött ki gyorsan:

—Nincs itthon.

—Mi?!

—Nincs itthon Def. De nemsokára megjön, körülbelül egy óra múlva. Ne vedd rossz néven kérlek, de nem tudhattuk hogy keresni fogod őt! Kérlek igazán ne haragudj.

—Hová ment?!

—Nem tudom, valami nőhöz, azt mondta! Akárhol lehet! Szép fiú, nagyon szép, szeretik őt a nők. De visszajön hamar, mert mindig így szokta! Helyezd kényelembe magadat, vitéz kapitány, te is és társaid is, én meg mindjárt hozok nektek bort meg mindenféle finom csemegéket, aztán amint megérkezik a fiam, természetesen azon nyomban szólok neked és eléd vezetem őt! Biztos lehetsz benne hogy ezt teszem, miért is ne tenném, hiszen nekünk nagyon jó lesz ha a fiam lesz Erlit királya! - azzal Mídzsi kiment a rendelő másik ajtaján, nem azon amin Dedireti belépett, s néhány perc után valóban hozott nekik sokféle finomságot – de nem Mídzsi, hanem egy szolgálólány, aki azt mondta hogy Mídzsi küldte ezekkel be.

—És úrnőd hol van?! - kérdezte gyanakodva Dedireti.

—A hátsó ajtónál, lesi Def herceget, hogy azon nyomban eléd vezethesse amikor megjön! - válaszolta a leány.

Ezt Dedireti megnyugodva hallgatta, de azért türelmetlenül, szinte tűkön ülve várakozott; végül aztán azonban mégis előbukkant a herceg, nem is tellett egy órába csak mintegy negyven percbe.

Dedireti megvetően mérte végig a leendő, ifjú királyt, akit Mídzsi elévezetett. Igaz, Def herceg kifejezetten megnyerő arcú, sőt, ritkaság legény volt, és még mondható hogy daliás is. Nem magasabb ugyan mint Dedireti, de nem sokkal maradt el tőle. Ám Dedireti mégis csak fintorgott a láttára, mert a herceg már annyira szép volt hogy az már túlzás, szinte lányos arcú, és még ruhán keresztül is úgy tűnt, hogy izmai alig vannak. Dedireti, aki a férfiakban kizárólag az erőt tisztelte, igencsak fitymállotta a herceget. De annyira, hogy még meg is kérdezte:

—Tudsz te egyáltalán lovagolni?! Mert hoztam neked egy lovat, hogy hamar érj a palotába, királyka!

—Igen, tudok lovagolni. - válaszolta nyugodtan Def.

—És mondd csak, értesz egyáltalán a kardforgatáshoz?!

—Igen. - válaszolta nyugodtan a herceg.

—Ezekkel a hitvány karokkal?!

—Ezekkel. Persze biztos nem olyan jól, mint te, kapitány!

—Na, abban én is biztos vagyok! Hiszen sosem voltál csatában!

—Ez igaz. Na de ezt igazán nem veheted rossz néven tőlem, mert hisz sosem akartam harcos lenni! Az sem jutott soha eszembe, hogy valaha király leszek! Én, tudod, a gyógyítást tanultam főleg, tehát az életek megmentésének, és nem az életek kioltásának tudományát!

—Puhány féreg. - morogta erre Dedireti, de aztán csak vállat vont. Neki mindegy, milyen hitvány királyka lesz Erlitnek.

—Hát akkor mutasd meg, milyen a lovastudományod, mert indulunk a császár elé! - parancsolta. S erre Def kilépett a házból, s az ott rá váró ló hátára egyetlen szép szökkenéssel felpattant. Dedireti sem csinálhatta volna jobban! S máris ment a kis csapat a császári palotához.

A császár ugyanabban a trónteremben fogadta Def herceget, ahol megfeddte Dedireti hadvezért is. És négyszemközt fogadta. Nem félt a hercegtől. Nem félt, mert először is Ikrom császár nem volt épp egy szívbjajos és ijedős fajta, aztán meg a herceg kifejezetten girnyónak látszott hozzá képest, no meg ha négyszemközt történt is a fogadás, de azért elég lett volna hogy a császár kiáltson egy nagyot, és máris berohantak volna hozzá a testőrök.

És különben is: mi a nyavalyáért igyekezne őt megölni a herceg, épp akkor, amikor királlyá akarja tenni a herceget?! A császár már várta a herceget, méghozzá teljes császári méltóságában, a trónján ülve. A herceg belépett hozzá, s néhány lépésnyi közelségébe érve mélyen meghajolt előtte.

A császár arca elsötétült.

—Mire véljem e szemtelenséget?! Mi az hogy csak meghajolsz előttem, de nem hullasz térdre?!

—Alattvalód vagyok felséges császár, ezért megillet téged a tiszteletadás. De szabad ember vagyok, nem rabszolga, tehát nem is köszöntelek úgy, mint ahogy azt a rabszolgák kell tegyék a szabadokkal!

—Csakhogy én isten vagyok, s egy istenhez képest minden ember csak rabszolga!

—Felséges császár, én mint mondtam elismerem hogy alattvalód vagyok. Elismerem hogy te vagy a császár. De nem ismerem el, hogy isten vagy.

—Micsoda?! Ezért kivégeztetlek! Ez felségsértés!

—Hogy is lenne az, amikor az imént ismertem el hogy császár vagy, tehát felség! De hát azt hogy isten vagy, semmi esetre sem ismerhetem el, mert abban a pillanatban azt is elismerném ezzel, hogy hülye vagyok! Hiszen igen furcsa egy olyan isten, aki naponta ürítkezik, s aki ráadásul a szemünk előtt öregedik, és egyszer meg is fog halni! Hiszen az istenek örökéletűek! Ne is haragudj felséges császár, de csak kimondom ami a szívemen fekszik: ha isten volnál, nem kéne testőrökkel védened magadat, mert úgysem árthatna neked senki ember! Szerintem egyszerűen nevetséges hogy egy ember úgy próbál tenni mintha isten volna, amikor mindenki számára nyilvánvalóan nem isten! Az hogy magadat istennek tartod, s még áldozatot is mutattatsz be a szobraid előtt, amiből pedig semmi hasznod és csupán pocséklás, mert ebből csak a saját papságodnak van haszna mert ingyenélők, nos, ez mind csupán a gőg és pökhendiség bizonyítéka! Igen, még ha kivégeztetsz is akkor is kimondom: mindezzel csupán közröhej tárgyává alacsonyítod császári méltóságodat a nép előtt! És mindezt nem azért mondom ki hogy megsértselek, hanem mert jószolgálatot akarok tenni veled, mert nem kétlem hogy eddig még senki nem akadt aki a szemedbe merte volna mondani azt, amit én naponta hallok a betegek társalgását figyelvén: hogy mennyire megvetnek ezért a végtelen hiúságodért! És azt mondják, hogy ahelyett hogy önmagadnak építtetsz templomot, amikor pedig nem is vagy isten, ahelyett építtetnél inkább más istennek templomot aki talán létező isten, az talán áldásában részesítené emiatt az országot! Vagy még jobb lenne ha a betegeknek építenél nagy kórházat ehelyett, vagy újabb csatornát ásatnál ebből a pénzből... igen, felséges császár, ezt beszélik! És szemedbe mondom hogy igazuk van! És ne hidd hogy bátor volnék. Nagyon félek, mert tudom hogy akár meg is kínoztathatsz. De úgy vélem hogy kötelességem ezt a szemedbe mondanom mint hű alattvalódnak! Különben meg amiatt sem borulhatok le előtted, mert amely pillanatban egy embert tisztelnék meg úgy mint ahogy az csak egy istennek jár, abban a pillanatban megsérteném vele az igazi isteneket, s megharagudnak rám! Márpedig inkább egy ember haragudjék meg rám ha az császár is, mint az istenek! És reménykedem abban is, hogy belátod a szavaim igazságát! Már amiatt is, mert el nem tudom képzelni, hogy akár te magad is elhidd saját istenségedet! Okosabb vagy te annál. Ha nem úgy lenne, nem építtetél volna ennyi sok szépséget a fővárosnak, hanem kidobtad volna ezt a sok pénzt ostobaságokra!

A császár hamuszürkére vált arccal hallgatta végig a herceg monológját. És egyszerűen alig hitte, amit hall. Valóban, még soha senki nem mert ilyesmiről beszélni neki! Mindenki ellenkezés nélkül isteníttette őt. A legerősebb harcosok is! A legnagyobb vitézek is! A leggazdagabb

urak is! S most ez a girnyó, nyápic herceg, akit fél kezével a földhöz teremthetne akármikor, aki tulajdonképpen hadifogolynak tekinthető – ez ilyesmit csak úgy a szemébe vág!

Felállt, és néhány lépést egyetlen szó nélkül ide-oda sétált. Végül megállt a herceg előtt, s így szólt:

—Mégis megkövetelem hogy leborulj előttem, mert számtalan őszám megkapta az istennek kijáró tiszteletet, az tehát jár neked is, mert nem lehetek kevesebb az emberek szemében mint dicső őseim!

—Mondd, császár, komolyan úgy véled hogy akár száz év múlva is bárki azt hiszi majd, hogy te valóban isten voltál?! Még akkor sem hiszik ezt, ha megmaradnak a szobraid! A te hírnevedet az efféle látszatszerűségnél sokkal biztosabban ővja megannyi nagyszerű építkezésed!

—Igen, az építkezéseim... - mormogta a császár. Majd így szólt hangosabban:

—Mindegy! Akkor is muszáj ragaszkodnom hozzá hogy isten vagyok, mert eddig ezt mondtam magamról, s mert már számtalan templomot építtettem önmagam tiszteletére! Most már nem vonhatom vissza a szavamat! Tehát Def herceg, gyerünk, borulj te is térdre, mert nem tehetek kivételt!

—Felséges császár...

—Elég, nem tűnök vitát!

—És ha olyasmit mondok felség, ami megnövelné a tekintélyedet?!

—Hm... na jó, meghallgatlak!

—Véleményed szerint felség, ha egy hadvezér úgy látja jónak hogy egy korábbi parancsának visszavonása jót tenne a győzelmének, fokozná harci sikereit, akkor nem volna-e helyes ha azt visszavonná?!

—De, feltétlenül!

—Akkor hadd mondok el, hogy mi történik, ha te tegyük fel kihirdetnéd akár már ma, hogy nem tartod magadat istennek!

—Azonnal mindenki rajtam röhögne!

—Cseppet sem! Természetesen mindenki mélyen meglepődne, ez biztos. Ellenben: először is, szólnak ereszthetnéd azokat a papokat, akik kizárólag a te szobraid gondozásával, a te istenitéseddel foglalkoznak, s akikről te is tudván tudod, hogy csak ingyenélők! Ezek bérét megspórolnád. Biztos tudnád e pénzt mire költeni. A templomokat kineveznéd kórházakká, vagy gabonaraktárakká, vagy más hasznos ügy érdekében használnád fel őket. Emiatt az emberek rögvést azt mondanák rólad, hogy bölcs uralkodó vagy, mert inkább nézed az ő érdekeiket, mint a magadét! Nagylelkűnek tartanának! És az lenne a véleményük, hogy józan elme vagy, nem olyan bolond mint elődeid, a korábbi császárok! Továbbá, a halálad után, amivel azért idővel neked is szembe kell nézned, tehát azután a későbbi korok krónikásai is azt írnák rólad, hogy nem herdáltad el a birodalom pénzét! E tettel hogy lemondta az istenség címéről, ezzel rögvést kiemelkedel a császárok hosszú sorából, mert lesz valami különlegesség, ami téged megkülönböztet a többi császártól! De még többet mondok: ha te azt mondd hogy isten vagy, akkor nem is valami nagy dicsőség hogy meghódítod ezt vagy azt az országot, hiszen mi az egy istennek?! A sikereid tehát igazából nem is sikerek! Ellenben minden vesztes csata vagy kudarc óriási csapás a hírnevednek, igazi szégyen, mert hogy is néz az ki, hogy valami távoli barbár ország legyőzi az istent! Mindjárt más azonban a helyzet, ha te bejelentetted, hogy ember vagy! Császár ugyan, és nagyon okos, meg bátor, meg jólelkű, meg még sok minden, de akkor is ember! Egy embertől elfogadható, hogy nem mindig sikerül neki minden. Egy embert érhet balszerencse, sőt, még akár tévedhet is. Ez szomorú, de néha megtörténik. Ellenben ha mégis diadalt arat, az is kétségtelenül az ő érdeme, és mekkora dicsőség! Tehát épp akkor növekedik meg a dicsőséged, ha nemcsak nem ragaszkodol az isten-címhez, de bevallod, hogy te bizony ember vagy!

A császár erre még hevesebb járkálásba kezdett.

—Nem is tudom hogy most karóba húzassalak, vagy... vagy...

—Hát igen, ahhoz hogy engem kivégeztess, ahhoz nem kell akkora bátorság mint ahhoz, hogy szembenézz a nyilvánvaló igazsággal!

A császár megtorpant előtte.

—Na jó, elég ebből! Nem azért vagy itt hogy rólam beszéljünk! Ugyanis rólad kell döntenem! Mert te könnyen beszélsz! Te ugyanis nem vagy császár! Még király sem! De ha király lennél Erlitben, akkor te talán be mernéd vallani, hogy nem vagy isten?!

—Miért is ne, sőt, szerencsére ezt be sem kell vallani, mert nálunk soha senki nem hitte egyetlen erlit királyról sem, hogy isten volna!

—Na ne viccelj, hiszen mindenki tudja, hogy szentként tisztelik a királyi családot!

—Hogyne, de ez nem ugyanaz! Az ugyanis csak annyit jelent, hogy e család tagjait az égiek mindig elhalmozzák számos jótéteménnyel! De nem ők maguk az égiek! Különleges emberek, de akkor is emberek! Nekem tehát ilyesmit soha be nem kéne vallanom, mert nekünk erliteknek mindigis több eszünk volt annál, hogy magunkat isteneknek tartsuk!

—Jó, és azt be mernéd-e vallani, hogy te nem vagy szent?!

—Én ilyesmit nem vallok be.

—Na látod!

—Nem vallhatok be ilyesmit, mert ezt előre nem tudhatom. Én csak azt tudhatom, hogy ember vagyok. Különben meg amiatt sem vallhatok be semmit, mert bár tudom ugyan hogy azért hívtál ide felség hogy én legyek Erlit új királya, csakhogy ezennel kijelentem hogy nem akarok király lenni! Eljöttem eléd hogy meg ne sértselek a távolmaradásommal, és a félelem miatt is eljöttem, mert féltem hogy mi lesz a sorsom ha nem jelenek meg előtted; de ezennel megkérek rá felséges császár hogy ne tégy meg királynak, mert semmi kedvem hozzá!

—Micsoda?! - és a császár mély döbbenettel bámult a fiúra.

—Nekem nagyon jó orvosként, és semmi kedvem királynak lennem!

—De... de hát ezt nem értem... királynak lenni jó... a legjobb dolog a világon... - és a császár egyelőre észre sem vette hogy milyen képtelen helyzetbe került: azért gyözködik valakit, hogy az méltóztasson hajlandónak lenni arra, hogy elfoglalja egy ország trónját!

—Ugyan mi jó lenne abban, hogy király vagyok?! - kérdezte vissza Def.

—De hát már hogy a fenébe ne lenne jó, egy király nem kell hogy dolgozzék...

—De én szeretek dolgozni. Szeretem gyógyítani az embereket.

—De ha király lennél, mindenki megismerné a nevedet!

—Mint olyasvalakiét, aki a kutil hatalom kiszolgálója, mint aki a császár talpnyalója, már bocsáss meg hogy ezt mondom felség, de hát tudod ugye hogy még igazuk is lenne! Hiszen épp azért tennél meg oda királynak!

—De hát nem vonz a gondolat, hogy bekerülj a krónikákba?! - kérdezte értetlenül a császár.

—De, ez tulajdonképpen vonzó gondolat - ismerte el a herceg - csakhogy nem azon az áron, hogy úgy kerüljek bele, mint olyan király, akit a kutil hadsereg rakott a trónra, az erlit nép elnyomójául!

—A csudát, az erlitek alig várják hogy legyen újra valaki az ő „szent” királyi családjukból a trónon végre!

—No igen, ezt én sem kétlem, de csak mert remélik hogy végre olyan királyuk lesz, aki megszabadítja őket tőletek, kutiloktól! Csakhogy azt te ugye nem akarod, felséges császár! Tehát: ha úgy uralkodok ahogy az neked tetszene császár, az nem tetszene az erlit népnek, és utálnának engem! Ha úgy uralkodom ahogy az nekik tetszene, akkor az neked nem tetszene, és kiküldenéd ellenem is a katonáidat, és nem is kérdéses hogy úgy járnék mint már sok királyi elődöm!

A császár továbbra is elképedve csóválta a fejét. Ő tulajdonképpen szentül meg volt győződve róla eddig, hogy Def herceg szinte a földhöz veri a fenekét örömeiben hogy király lehet, pláne mert jog szerint ő lényegében csak fattyú, s ráadásul hadifogoly; a császár azt hitte, hogy még kéreti majd magát, hagyja hogy Def könyörögjön neki, hogy ígérgeessen; hogy megfenyegeti majd a herceget hogy ha nem így vagy úgy uralkodik akkor lesz neki nagy baja; s erre kiderül hogy Def nem is akar király lenni?! Hát mi dolog ez?!

—Márpedig tetszik vagy nem tetszik neked fiacskám, de te leszel a király, mert nekem az az érdekem hogy mostanában ne legyen nyugtalanság Erlitben, ehhez pedig egy olyan király kell, akinek származására nézve van is joga a trónon ülni! S ilyen ember egyedül te vagy... no meg a húgod! De hát nőt csak nem tehetek meg királynak! Vagyis te leszel a király!

—Hát a húgom szegény valóban nem lehet király, mert hogy Tioé már sajnos nem is él, meghalt néhány hónappal ezelőtt...

—Na ugye hogy te kell legyél a király! Én a császár ezt parancsolom és kész!

—És ha nem engedelmeskedem?

—Akkor mész a kínzókamrába!

—De ha most elfogadom a trónt, aztán mégis felkelést szítok?!

—Te?! - nézett rá a császár megvetően. —Te ugyan soha! Aki annyira a békés életet vágyja hogy még a koronát is visszautasítja, az nem lesz olyan bolond hogy belebonyolódjék egy eleve reménytelen felkelésbe!

—Na hát arról szó sincs hogy visszautasítanám a koronát... ugyanis ha már annyira azt akarod felség hogy én legyek a király, hát legyen meg a te akaratod, végülis ha pocsék érzés is királynak lenni, de még mindig kellemesebb mint a kínpadon! Csakhogy ezesetben én nemcsak nem utasítom vissza a koronát, de megkérek rá, hogy igenis add oda nekem az erlit Szent Koronát, amit még dicső őseimtől elraboltatok ti kutilok!

—Na ne szemtelenkedj! Eszem ágában sincs azt visszaadnom, az jogos hadizsákmányunk, ráadásul az erlit nép fölötti uralmunk jogosságát szimbolizálja!

—Hogy hadizsákmány az nem tagadható, de egyáltalán nem jogos, ugyanis maga az a név hogy *zsákmány*, azt jelenti hogy olyasvalami, amit valaki másnak beleegyezése nélkül szereztek meg! Tehát erőszakkal! Ha meg erőszakkal lett valakié, akkor hogy is lenne jogos?! Na de a lényeg az hogy magad mondtad császár: ez a jelképe az erlit nép fölötti uralom jogosságának! S én épp ezért szeretném! Mert remélem elhiszed nekem felség: én nem szeretnék úgy uralkodni, hogy összevegyem veled! Én a békességet szeretném. Ezekből szeretném ha mégis meggondolnád hogy hátha nem kéne engem kényszerítened királynak lenni, inkább...

—Elég legyen ebből! Te leszel a király, és kész!

—Hát jól van, de akkor valóban olyan király szeretnék lenni, akinek nem muszáj lázadást szítania! Szeretném ugyanis megélni békésen az öregkort!

—Ennek semmi akadály, mindaddig nem lesz semmi bajom veled, amíg rendesen küldöd nekem az adót!

—No igen, de hát az sem lenne jó neked felség, ha egy lázadás lesöpörne engem a trónról, csak mert bennem a kutilok talpnyalóját látják!

—Ezellen mit sem tehetek, és elvárom hogy igenis hű talpnyalóm legyél!

—Hát persze, de mindjárt más lenne a helyzet, ha enyém volna a Szent Korona! Akkor még az esetben sem nagyon mernének lázadni az alattvalóim, ha a legtalpnyalóbb talpnyaló vagyok, mert szentnek tisztelnének! És hogy is lehetne kezét emelni egy szent emberre! Ami meg a korona értékét illeti, ne aggódj felség, amint király lettem, azonnal kifizetem neked az árát aranyban!

—Hm... - morogta a császár. Erre Def tovább győzködte:

—És hát mit veszítesz vele, a korona így is - úgy is a birodalom területén belül marad, s ha megharagszol rám, úgyis legyőzől, és visszaszerezted a koronát is!

—Na jó, nem bánom, megkapod! De aztán tisztességesen küldd nekem az adót!

—Jó lenne felség ha most azonnal közölnéd velem hogy mi az adó, hogy tudjam!

—Évente százezer arany, kivéve amikor több, mert olyan kedvem van! És még hozzá évente tízezer rabszolga, fele nő, fele férfi!

—Ez nem fog menni. - ingatta a fejét Def.

—Hogyhogy?! - vált a császár arca vörösre az indulattól.

—Úgy, hogy akár máris vitethetsz a kínzókamrába, de én egyszerűen nem vagyok hajlandó erlit embereket rabszolgaságba küldeni. Sőt, nem erlit embereket sem! A százezer arany, az rendben van, azt elküldöm neked évente becsülettel, de rabszolgát nem! Nemhogy tízezret, de egyetlenegy sem! Sőt annyira nem, hogy előre bejelentem, hogy ha engem teszel meg Erlit királyának, akkor legelső törvényem az lesz, hogy megtiltom hogy akár kereskedők is kivigyenek bárki rabszolgát az országból! Valamint még azt sem tartom lehetetlennek, hogy elrendeljem ha nem is azonnal de később, hogy egyedül én a király tarthatok rabszolgákat, senki más nem!

—Megőrültél?!

—Ellenkezőleg! Gondolj csak bele felséges császár, akinek rabszolgája van, az nem dolgozik! Amint tehát megtiltom a rabszolgaságot, máris dolgoznak majd az eddig henyélők is, az ország tehát gazdagodik, mert több lesz benne a munkáskéz, vagyis gazdagabb lesz a kincstáram, s eképp több adót tudok küldeni neked! S ugyanezen okból tiltom meg a rabszolgák kivitelét. Minél több a rabszolga az országomban, annál gazdagabb lesz az, mert több ember több terméket hoz létre!

—Igen, ez lehet, de ez igaz az én országomra is, és nekem nem érdekem, hogy ne jöjjenek rabszolgák az országomba!

—Erről már nem tehetek felséges császár, de én csak azzal a feltétellel vagyok hajlandó király lenni, ha megengeded nekem hogy úgy törvénykezzek az országomban ahogyan az csak tetszik nekem, feltéve hogy mindig megküldöm neked a megfelelő adót! Ami azonban csak pénz lehet, és nem emberek! Ugyanis tudd meg, hogy az erliteknek elsősorban az nem tetszik, hogy elviszitek őket rabszolgának, meg hogy a katonáitok állandóan végigerőszakolják a nőket! Ha ezt sikerülne megszüntetnem, máris jó királynak tartanának, s nekem ez nagyon megfelelne! De neked is felség, mert ha szabad javasolnom, egyezz bele hogy nem küldök rabszolgákat, de küldök inkább évente százötvenezer aranyat adóba!

—Hm... - töprengett el a császár. És arra gondolt, nem mindegy hogy az Erlitből bejövő adó másfélszerese lesz-e a korábbinak! Ebből ugyanis sok szép épületet húzathat fel!

—Továbbá felség, miért is ne vonhatnád ki Erlitből a csapataidat?! Biztos szükség volna rájuk nagyon sok más helyen! És minek ott tartani őket nálam, én anélkül is megfizetem neked az adót, és nem fogok lázadni!

—Hiszi a piszi! Most az elején ugyan nem, de később még minden erlit királynak fejébe szállt a nagy dicsőség!

—Jó, akkor mit szólnál hozzá, hogy a mostani csapataidat kivonnád onnan, de küldenél oda néhány ezredet a Gárdából!

—Te tényleg örült vagy! Hiszen azok a legmegbízhatóbb harcosaim, egyetlen ezred a Gárdából felér öt másikkal!

—Ó felség, hát látom te csak arra bírsz gondolni hogy minek kérem én ezt, amikor a Gárda ellen még úgy sem lázadhatok mint a többi katonáid ellen! Csakhogy én valóban nem akarok lázadni! Ha elviszed azt a tíz ezredet ami most Erlitben van, és küldesz oda hármat a Gárdából, akkor az nekem nagyon megfelel, mert alattvalóim még kevesebb kutilt látnak, emiatt kevésbé elégedetlenkednek, még jobb királynak tartanak engem, ráadásul épp mert a Gárda fegyelmezett, ezért ha azt parancsolod nekik hogy tilos az erlit nőket erőszakolgatni, akkor ezt nem is teszik meg! Nekem tehát ez nagyon jó lenne... de neked is!

A császár erre megint járkált egy darabig, majd megállt Def előtt.

—Na jó! Tudod mit?! Legyen így ahogy mondtad! De évente kétszázezer aranyat követelek adóba!

S erre Def herceg fejet hajtott.

—Megkapod, császár!

Bár az erliteket is mint minden legyőzött népet, a kutilok csak szolganépségnek tartottak, de azért mégis olyan világot éltek akkoriban, hogy mindennek szigorú hagyománya volt, s eképp Def herceg Erlitbe vonulása is illő külsőségek közepette zajlott le. Ez leginkább azt jelentette, hogy nem egyedül ment, még csak nem is csupán anyjával, Mídzsivel, hanem népes kísérettel. Ez a kíséret nagyonis népes volt, mert mind a háromezer gárdista beletartozott, akik a császár parancsára fel kellett váltsák az erliti tízezres helyőrséget. E gárdisták vezetőjéül pedig a császár saját fiait egyikezt nevezte ki, a legfiatalabbat, az alig tizenkilenc esztendőes Damdort. Igaz, ez nem ment minden vita nélkül, mert Damdornak sehogysem tetszett ez az ötlet!

—Menjen inkább Dedireti! - fintorgott.

—Az a barom?! Hogy újra elbasszon mindent?! Ne is idegesíts ezzel fiam, egész eddigi életed során ez a leghülyébb ötleted! - fújta mérgesen a császár.

—De nekem semmi kedvem Erlitbe menni, pláne nem évekre!

—Pedig igenis te leszel ott a helytartó, a Gárda parancsnoka, tulajdonképpen a helyettesem, megbízottam, mondhatni a császár képviselője! Igen magas rang, eddig még nem töltöttél be ilyen magas méltóságot, szóval igazán örülhetnél!

—Hát még talán örvendenék is neki ha máshová küldenél ilyen megbízással apám, de hogy épp Erlitbe?!

—Mi bajod van Erlittel?!

—Hát csak az hogy nagyon távol van, másrészt az ottaniak mind primitív bunkók! Babonás fajankó mindenki! És az sem tetszik, amit ők kultúrának hívnak! Nem tetszik a nyavalygó zenéjük, nem tetszenek a házaik, az építkezésük, a bútoraik, nem tetszik az sem, hogy az az ország jóval melegebb mint a mienk, ott állandóan izzadni fogok, nem tetszik a nyelvük, ami olyan mint a... mint a... eh, nem is találok hasonlatot rá...

—Ne is törd a fejedet rajta fiam, mert hiába minden: úgyis odamész! Így döntöttem! Legfeljebb ha annyira nem tetszik az erlit nyelv, nem fogod beszélni! Különben sem értem hogy mi nem tetszik neked benne, amikor én az apád félig erlit vagyok nagyanyád révén, te tehát negyedrészt vagy erlit! Továbbá épp úgy beszéled az erlitet mint a kutilt, hiszen ügyelt rá Csumi nagymamád hogy megtanítsa rá csecsemőként!

—Hát igen, beszélem az igaz, de erre egyáltalán nem vagyok büszke, mert ez a bunkók, a szolganépség nyelve!

—Meglehet. Mindenesetre nekem Erlitbe megbízható helytartó kell, s ugyan ki lenne megbízhatóbb a saját fiamnál!

—De hát nem féltesz épp engem odaküldeni apám, amikor minden leigázott tartomány közül épp Erlit a leglázasveszélyesebb hely?!

—Általában valóban annak mondható, csak hogy nem hiszem hogy épp most nagy lenne a veszély! Ez a Def herceg nem úgy néz ki, mint aki lázadást akarna szítani. Puhány, girnyó, félenk alak ő, és már király sem akart lenni, úgy kellett ráparancsolnom! Ez szinte reszket ha csak rágondol hogy valaki esetleg megmérgezik rá! Én azt hiszem fiam hogy neked nem annyira az lesz a dolgod hogy megvédj Deftől a birodalmat, nem hiszem ugyanis hogy lázadásra kapnád, sokkal inkább kell majd arra ügyelned, hogy ne hogy letaszítsa Def herceget, azaz akkor már Def királyt valami lázadás a trónról, mert nekünk nagyon meg fog felelni Def királykodása! Naná hogy megfelel, megegyeztem vele hogy nem viszek ki rabszolgákat az országból, ellenben nem száz-, de kétszázezer aranyat kapok tőle adóba! Csak azt nem tudom honnét teremti elő ezt az irdatlan összeget! Na de ez már az ő dolga!

—Tudok róla hogy Def lényegében majdhogynem teljhatalmat kapott tőled az országában! Mondd apám, milyen helytartó leszek én, ha nem én fogok uralkodni hanem ez a girnyó vakarék?! Hiszen ez talán nem is igazi férfi, hanem buzi, az ilyen lányos arcú szépfiúk sosem igazi férfiak, ez egy kappan, egy herélt, egy...

—Ne is folytasd, ugyanis nincs igazad! Dediretitől tudom, hogy a herceg akkor is épp nőnél volt amikor a kapitány érte ment! Vagyis egyáltalán nem buzi! Különben meg engem egyáltalán nem érdekel hogy fiút ölelget-e vagy lányt, vagy épp senkit, amíg kétszer annyi adót küld nekem mint az eddigi királyok, és nem szít lázadást! Aztán meg ha mégis buzi volna, örülj neki, több nő marad neked!

—Jut nekem úgyis elég!

—Akkor meg mi a bajod?!

—De nem én uralkodom majd Erlitben!

—Na és?! Mit akarsz te uralkodni, fiatal vagy hozzá!

—Def talán nem?!

—Persze hogy az, csak hogy róla azt hiszik az erlitek, hogy a származása miatt valamiféle „szentség”-gel rendelkezik, tehát könnyebb dolga lesz! Rólad senki nem hinné ezt, te benned csak az elnyomót látnák! Próbálj már kissé politikushoz méltóan gondolkodni! És én azt hiszem ez a Def nem üresfejű! Lehet hogy tanulhatsz tőle valamit! Vannak fura ötletei, de lehet hogy beválnak! Szóval, a te dolgod az lesz hogy ellenőrizd, nem akar-e netán mégis lázadni Def, bár ezt nem hiszem, aztán hogy ügyelj a biztonságára, és az adók rendszeres beszállítására, tehát hogy azokat elküldd hozzám! Ennyi a dolgod, nem több! És figyelj, okosodj, mert

csak a javadra válhat, ha megismeresz távoli tájakat és szokásokat! Ja és még egy: nehogy nekem nőket erőszakoljass ott te, vagy a gárdisták! Def is megmondta, de anélkül is tudom: az erlitek olyanok, hogy ha egy nőt megöltök, azt kisebb bűnnek tartják, mint ha csak meg-erőszakoljátok!

—Hülyék!

—Lehet, de akkor is ilyenek. Ha valamivel alaposan fel lehet idegesíteni őket és kiprovokálni a lázadást, akkor az épp a nemi erőszak! Azt tehát kerüld! Mostanában nagyon nem jönne nekem jól egy lázadás!

—De én...

—Akarod hogy kitagadjalak?!

—Jó, jó, na, máris mentem... - állt fel rosszkedvű arccal Damdor.

De nemcsak a kutil gárda volt Mídzsi és Def kísérete. Amikor elterjedt a hír a fővárosban, hogy Def lesz az új erlit király, akkor számos olyan ember ajánlkozott kíséretül, aki maga is erlit nemzetiségű volt, s most megragadta az alkalmat hogy az új királlyal térjen vissza régi hazájába, ahonnan esetleg menekültként távozott, vagy hadifogolyként került ide, de már visszanyerte a szabadságát. Remélték, hogy most szerencsájük lesz. Hátha a szent királyi család e sarja, Def, végre rájuk is szerencsét hoz, először életükben!

Ezeket az embereket Def és Mídzsi örömmel felfogadta kíséretükbe. Erre pénzt egyenesen a császártól kaptak, kerek tízezer aranyat, bár csak kölcsönbe, mert a császár megkövetelte, hogy ezt majd az első éves adón felül megküldjék neki. De hát kell hogy legyen kísérete az új királynak, elvégre a látszatot fenn kell tartani!

Tízezer arany roppantul nagy pénz volt. Nagy, jó erőben levő, fiatal férfirabszolgát meg lehetett venni négy-öt aranyért. Ugyanennyi, négy-öt arany volt az ára egy gyönyörű szép, fiatal, ágybavaló szűz leánynak. Vagy ennyi pénzért meg lehetett venni egy egész rabszolgacsaládot, apát-anyát és két-három gyermeküket, akkor, ha nem volt a férfi különlegesen erős, és a nő különlegesen szép. Vagy lehetett ebből a pénzből venni egy nyolc-tizenöt lóból álló kisebb ménest, attól függően hogy milyen lovakból állt. Ennyi pénz kellett ahhoz is, hogy egy átlagos parasztcsalád éldelegéljen átlagosan, nem nyomorogva de nem is jólétben mintegy tíz éven át. Két arany zsoldért már kifejezetten szívesen állt be bárki katonának egy seregbe egy teljes esztendőre a saját lovával és saját fegyvereivel, már ha volt neki olyan. Gyalogoskatona ennek felét szokta igényelni. Vagyis tízezer arany elég volt egy ötezer fős hadsereg verbuválására.

Na de Def herceg nem akart hadsereget verbuválni. Minek az! Egyelőre tökéletes biztonságban volt enélkül is, hiszen az átkozott, elnyomó kutilok egyik legvitézesebb csapata védte, jó háromezer fő! Ez még akkor is így volt, ha Def világosan látta Damdor herceg arcán, s kihallotta annak rövid, mogorva válaszaiból is, hogy nem nagyon kedveli őt.

A tízezer aranyat ráadásul még lovakra sem kellett költenie. Nem, ugyanis a kutil fővárosból, Malpejből hajóval lehetett menni egészen Enumáig, ami Erlit fővárosa, és szintén tengerparti. De hajót sem kellett vennie, mert Ikrom császár nagy előzékenyen saját hajóit biztosította Defnek erre az útra, természetesen nem örökbe adván azokat, mindössze kölcsönbe. Azt ellenben elvárta, és meg is mondta Defnek, hogy e pénz arra van, hogy alaposan kicicomázkodják a herceg, de Mídzsi is.

—Nem mintha kedvelném a nagy rongyrazást és a pocséklást - mondta a császár - de hát mégsem vonulhatsz be úgy a palotádba, mint valami ágrólszakadt koldus! Akkor nem volna tekintélyed, márpedig nem szeretném ha oda se figyelnének a szavadra, mert akkor nem engedelmeskednének neked, királyka, és nem tudnád nekem elküldeni a sok adót! A kétszázazret! Meg még a korona árát! És, természetesen, ezt a most kölcsönbe kapott tízezer aranyat!

Def egyetértett a császárral abban, hogy nem nézhet ki koldusként. De mert a császár nem is egyszer kihangsúlyozta, hogy e tízezer csak kölcsön, és így visszaadandó, emiatt egyáltalán nem szándékozott pocsékolni! De annyira nem, hogy legelőször is eladták a házukat amiben a rendelő is volt, hogy ezt se hagyják csak úgy ingyen ott Malpejben. Aztán Def úgy gondolta, neki nincs szüksége mindenféle fejékekre, épp elég szép és tiszteletre méltó fejké neki a Szent Korona. Na de hát azt mégsem viselheti mindig, túl szent fejké az a profán, hétköznapi alkal-

makra! Ezért inkább csináltatott a császár aranyművesével magának egy vékonyka aranyabroncsot, amit korona helyett viselt általában. Ez az abroncs olyan volt, hogy a hátuljáról egy fehér, de aranszálakkal kihímzett vászondarab lógott le róla, ami nagyon praktikus, mert megvédte a viselője tarkóját a tűző napsugaraktól, ami időnként Malpejben is igen forró volt, de Erlitben még sokkal inkább.

Emellett azonban illő díszruha is kellett Defnek, sőt, Mídzsinek is, aki, a király anyjaként, abban a pillanatban nagyhercegnőnek minősült, amint majd megkoronázzák a fiát. És ekkor Def meglepő javaslattal rukkolt elő:

—Az én ruhám ne legyen más, mint a legfinomabb selyem! Méghozzá egymerő fehér selyem! Az lesz a díszem, hogy minden fehér lesz rajtam, kivéve a koronát a fejem. Egyáltalán, a fejem lehet hogy lesz mindenféle szín, leginkább természetesen arany, mert a koronát úgyis aranyból készítették. De minden más rajtam csak fehér legyen! És rajtad is, anyám!

—De gyermekem, hiszen tiszta fehérbe, minden dísz nélkül bárki paraszt is beöltözhet!

—No igen, csak hogy nem selyembe! De különben is egyszerű az egész: köztudomású, hogy Íszics istennő szent színe épp a fehér! És te Íszics papnője vagy! Egyszerűen tehát megtiltom, hogy bárki az országban olyan ruhát öltödjön, mely tiszta fehér! Ezt a ruhát csak én viselhetem, és az, akinek különleges megtiszteltetésként megengedem! Ennyi az egész!

S ez így is lett. S bár a selyem drága portéka, de azért a szokásos díszruhákhoz képest biztos hogy különösképp olcsó megoldás volt ez! Ugyanakkor jól nézett ki, meglepően és tiszteletet parancsolóan mutatott a herceg az egymerő fehér ruházatában. S annyira komolyan vette a fehérségét, hogy még a kardhüvelyét sem cicomázta ki arannyal-ezüsttel, hanem inkább fehérre festtette, sőt még a kardpengét is, és gondolván rá hogy a fehér színen nagyon jól látszik a kosz, ezért rögvést csináltatott magának kereken száz efféle teljesen fehér ruházatot. Ez még mindig nem került összesen annyiba, mint egyetlen hagyományos díszruha árának fele. S vásárolt a piacon egy igen nyomorúságosan kinéző, szerencsétlen rabszolgaleánykát, akit rögvést felszabadított, kinevezte udvarhölgyévé, és megbízta azzal, hogy ezentúl ő ügyeljen rá, hogy minden nap teljesen tiszta ruhája legyen neki is és anyjának is, és az előző napit mosassa ki. De ha napközben koszolódik be a öltözéke, akkor is álljon rendelkezésére tiszta ruha. És ha valamelyik öltözéke tönkremegy vagy nagyon elhasználódik, akkor gondoskodják újabbról!

Damdor, aki csak úgy villogott a sok aranytól, nevetett amikor megtudta, hogy miféle öltözéket választott magának Def király. Ám Def nem állt el az ötletétől.

—Ez úgy lesz nálam - mondta Damdornak - hogy én tiszta fehér ruhát viselek, és koronát vagy valami más fejéket. Anyám is tiszta fehér ruhát hord, de nem visel fejéket, vagy ha visel is, de a fejéke nem lesz aranyból, és nem lesz a fejéke fehér színű sem. Mindenki másnak a ruhája vagy más színű lesz, vagy ha megengedem is hogy fehér ruhát öltödjön, de azon lesz valami minta, dísz vagy akármi, ha más nem hát egy szál virág hímezve rá, s minél több a szín és dísz a ruhán, tehát minél kevésbé fehér, annál kisebb rangban lesz nálam! Eképp elő sem fordulhat hogy meg ne ismerjenek, hogy eltévedszék, hogy én vagyok a király!

Na de ez még nem volt elég a nekikészülésből, mert úgy illett hogy legyen zászlója is, meg címere, márpedig tudni kell hogy akkoriban nemigen volt egy-egy országnak saját zászlója és címere, volt ellenben minden királynak külön-külön, olyan, amilyent az választott magának! Sőt, a nagyobb urak is saját címerrel és zászlóval dicsekedhettek. Ezen címerek általában rém bonyolultak voltak, sok jelképet tartalmazóak, mert minden uraság kötelességének érezte hogy a címerét melyet mintegy megörökölt dicső őseitől, azt kiegészítse valami olyasmivel, amit ő tesz hozzá, ami leendő utódait majd rá és tetteire emlékezteti. Ezért is volt komoly „tudomány” akkoriban a címertan, a heraldika. A címereken az alakok idővel aztán olyan számszakká szaporodtak, hogy egyre nagyobb méretű címet kellett készíteni hogy elférjenek rajta valami látható méretben rajzolva, de aztán már olyan óriásiak lettek hogy még úgy is lehetetlen lett mindent beléjük rajzolni, emiatt aztán már nem is egyszerű címereket hordoztak a csatákba, hanem úgynevezett „címeroszlopokat”, amikre alulról felfelé felrakták az összes jelképet amit azon uraság ősei címerként használtak, s mindig legfelülre került a aktuális, épp uralkodó uraság jelképe. Például a jelenlegi császár, Ikrom címere így nézett ki:

Volt legalul egy narancs, ami tulajdonképpen csak egy sárga körből állt, mert a legősibb császár, aki tulajdonképpen csak király volt, Malpej város legkeresettebb gyümölcsét, a narancsot választotta jelképéül. Igaz hogy ezt későbbi utódai már nem tartották elég dicsőségesnek, s úgy magyarázták, hogy az a sárga kör tulajdonképpen nem narancsot, hanem a Napot jelképezi, holott eredetileg igenis narancsot ábrázolt. Ezen narancs belsejében egy kard volt, ami azt jelezte, hogy a Napisten lesújt a birodalom ellenségeire. E narancs fölött négy oroszlán volt látható, kettő balra, kettő jobbra nézett, mert a császár az „oroszlánok oroszlánja” hangzatos címet viselte. Efölött volt egy fürt szőlő, efölött lógott egy kéve búzakalász, efölött egy vicsorgó medvepofa, efölött egy cédrusfa amire egy óriási kígyó tekeredik, efölött egy négyszög, aminek a bal fele piros, a jobb fele pedig vízszintesen három sávra van osztva, s felülről lefelé haladva a kék, sárga és zöld színekben pompázik. Efölött egy igazi napjelkép, aranyból, ami a nap sugarait is tartalmazza, efölött egy hétágú szabályos sokszög, efölött egy kék hullámféleség ami a tengeri hatalom jelképe, efölött a „BDV” betűk nagy méretben, ami valami ősi nyelven azon szöveg rövidítése, hogy „minden népek ura”. S legislegfelül egy felfelé mutató nyílvevő, ami azt jelentette, hogy a császár a halála után isten lesz, s az égbe kerül.

És meg kell mondani, hogy a császár mindezzel a sok jelképféleséggel még tulajdonképpen szerény volt, mert nemegy barbár király ennél sokkal zsúfoltabb címerfával dicsekedhetett.

Természetesen voltak címerfái a régi erliti királyoknak is, hasonlóképp sokféle miskulanciával felaggatva. S mindenki azt várta, hogy Def herceg egyszerűen lemásolja a legutóbbi erliti király, Emoráj címerfáját, legfeljebb odabiggyeszt a tetejére valami saját kitalációt, vagy valami neki nem tetszőt leszedet róla, esetleg kicseréltet valami másra.

Def herceg azonban nem így tett. Megbeszélte a dolgot anyjával, végül igen elképesztő jelkép mellett döntöttek! Maga Mídzi mama festette fel azt egy tiszta vászondarabra, mintául.

Az új jelkép egészen egyszerűen egy négyzetből állt! Még hozzá fekete négyzetből! És nem tömör négyzetből, hanem olyanból, ami egyszerűen csak a fekete körvonalából állt, bár igaz, legalább jó vastag körvonalából. És e négyzet négy csúcsából négy rövid vonalka nyúlt ki a képzeletbeli átlók meghosszabbításaként. Ezek is feketék voltak. Az egész tehát lényegében úgy nézett ki, mint egy stilizált, négyszögletes napocska.

—Ezen jelképnek számtalan előnye van! - magyarázta hívei még igen kicsinyke csapatának Def herceg. —Először is, könnyű megjegyezni! Könnyű lerajzolni is! Fekete a színe, tehát könnyű megtalálni a színét, mert akár szénporral is felfesthető bárhová! Nem kell címeroszlopot magunkkal cipelni, mert elég, ha egyszerűen felrajzoljuk a ruha mellrészére és hátuljára, már is tudható, hogy mi kik vagyunk! A jelkép hasonlít a Naphoz, jelképezi tehát azt is, de egyben a négyzet a maga tökéletességével magát a Tökéletességet szimbolizálja! A négy sugara pedig a négy irányt, a világ négy irányát, jelezve ezzel hogy a világ minden táján engem kell, hogy tiszteljenek a népek!

—Nono! - szólt gyorsan Damdor. —A világ nem a tied, hanem apámé!

—Persze, persze - sietett a válasszal Def herceg - természetesen a te apádé a világ, de ez csak egy jelkép, az erliti tömegeknek, amit meg kell valahogy magyarázni nekik, hogy tiszteljék! És hát lásd csak Damdor herceg: ez nem arany jelkép, nem is bonyolult, semmiképp sem vetekezik apád jelképeinek dús gazdagságával!

Indulás előtt Def herceg váratlan tette szánta el magát: felkereste a császárt.

—Búcsúzni jöttem - mondta - és lenne egy tiszteletteljes kérésem is!

A császár végignézett a hercegen. Def már a maga tiszta fehér ruhájában volt, fején nem a Szent Korona, hanem az aranypánt, ugyanakkor a tiszta fehér ruhájának mellrészén és háta közepén is ott pompázott a fekete „szögletes Nap”, ahogy mindenki nevezte már eddigre e jelképet. Nem nagy méretben, de azért ott volt.

—Szóval ez lenne a te jelképed! Hm! Hát tudod királyka, nem vagyok ám valami nagy véleményvel a fantáziádról!

—De hát nemcsak ez a jelképem, hanem a tiszta fehér öltözék is, ha úgy tetszik hát a fehér szín teljes egészében a jelképem! Bárki ha lát majd valami túlnyomórészt fehér tárgyat, holmit, az azonnal engem juttat majd az eszébe!

—Akkor is! A fehér nem szín, hanem minden szín hiánya!

—Nem éppen! Gondolj arra, hogy a Napból jövő fény is fehér, de bizonyos körülmények közt számtalan színre bomlik, ez okozza a szivárványt, vagyis a fehér színt épp hogy úgy is felfoghatjuk, mint minden szín összességét!

—Ez akkor is túl egyszerű!

—Ellenben takarékos. Mennyivel olcsóbb kiadnom egy parancsot hogy teljesen fehér ruhát csak én hordhatok, mint drága pénzen csináltatni egy csomó bonyolult és nehezen tisztítható díszöltözetet! Különben meg Erlit igazán meleg ország, ahol nagyonis praktikus az egyszerű, lenge öltözet! Na de én tulajdonképpen nem is ezért jöttem.

—Hát?

—Arról van szó, hogy szeretném ha elhinnéd felség, hogy én nemcsak amiatt nem szeretnék majd kirobbantani egy lázadást, mert félek a következményektől. Én alapvetően őszinte híve vagyok a birodalomnak.

—Ezt örömmel hallom, bár hiszem is meg nem is.

—Pedig be is bizonyítom.

—Ugyan mivel?

—Azzal, hogy égek a vágytól, hogy ne csak kétszáztezret adózzak neked évente, de még többet is.

—Máris elfogadom! Küldhetsz akár egymillió aranyat is ha tudsz! Nem tudsz küldeni annyit, hogy el ne fogadjam! - vigyorgott a császár.

—Hát egymilliót nem hiszem hogy küldhetnék, de ami csak tőlem telik, megteszem! Persze biztos nem az első években, de idővel azt hiszem akár az évi háromezrézer arany sem jelent majd nagy nehézséget. Mindenesetre ennek volna néhány feltétele, mert ugye belátod magad is felség, hogy csak onnan küldhetek neked aranyat, ahol van, továbbá nem küldhetem neked el azt a pénzt, amit másra költök! Vagyis neked az az érdeked, hogy én a lehető legkevesebbet költsem el, mert csak azt adhatom neked, ami megmarad!

—Ez tiszta sor, halljam azonban hogy mire céloz!

—Hát arra, hogy akárhogy gondolkodom is, de mindig oda lyukadok ki, hogy egy ország költségvetésében a legiszonyatosabb összeg mindig a hadseregre fecsérlődik el! Nagyon jó volna ha ezt megspórolhatnám, legalábbis nagyobbrészt. Teljes egészében ugyanis nem lehet, okvetlenül kell majd fenntartanom valamekkora hadsereget, tudniillik a tekintély végett, meg hogy az erlit lakosok azt ne mondják hogy teljesen legyőzték minket a kutilok, szóval kell majd szerveznem egy csapatot, csupa deli legényből, a legizmosabb fajankókból, pompás fegyverekkel, akik majd fel-le mászkálnak hol itt - hol ott, hogy mindenki lássa őket és ámuljanak rajtuk, valószínűleg ezek őrzik majd a palotámat is. De ugye minél kevesebben vannak ezek, annál kevesebbe kerülnek, és azt hiszem te magad is úgy véled felség, hogy annál nyugodtabb vagy, minél kisebb a haderőm, hiszen annál kisebb az esély rá hogy lázadást robbantok ki én, vagy esetleg másvalaki, azután, hogy engem meggyilkolt!

—Világos, és hidd el igazán nem tiltom meg neked, hogy annyira kicsi hadsereget tarts, amilyent csak óhajtasz! - nevetett a császár. És elégedetten vigyorgott magában. Jó királyt talált Erlitbe! Ez aztán valóban nem fog lázadni!

—Igen - bólogatott Def - de ez csak akkor lehetséges, ha nincs is szükségem nagy fegyveres erőre! Tehát én ezt csak akkor tehetem meg, ha valaki más megvéd engem a maga fegyvereseivel! Na és hát rövidre fogva a szót nekem az jutott az eszembe, hogy most te odaküldöd a Gárda három legvitézebb ezredét! Megértem hogy odaküldöd, mert miért is bíznaál meg bennem teljesen, de ha már ott vannak, miért legyenek naplopók, ingyenélők?! Én azt szeretném, ha te felséges császár megparancsolná tiszteletre méltó fiadnak, Damdornak, hogy ő, mint az ottani Gárda legfőbb parancsnoka, engedelmeskedjen minden parancsomnak, kivéve természetesen ha valami lázadásra uszítanám, de olyasmit úgysem parancsolok neki! Én ugyanis olyasmire gondolok most, hogy ha esetleg más ország megtámadná Erlitet, akkor védjen meg. Végülis Erlit határos néhány olyan országgal, melyek nem a birodalmad részei! Meg még ennél is inkább gondolok arra, hogy Damdor legyen olyan kedves és habozás nélkül koncoljon fel a Gárdával minden olyan erlit embert, akit valamiért halva szeretnék látni! Főként természet-

sen nekem nem engedelmeskedő ottani urakra gondolok. Akiknek a vagyonát természetesen rögvest el is kobzom majd. Szeretném ha minél kevesebb ilyen uraság lenne, de hát néhány biztos lesz, és vagy én számolok le velük a saját hadseregemmel, ami viszont pénzbe kerülne, vagy Damdor a Gárdával, aki úgyis ott van, a légiosok úgyis megkapják a fizetésüket tőled...

—Értem már, ne cifrázd, nem vagyok hülye! - bólogatott a császár. —Ennek nem látom nagy akadályát. Azt természetesen Damdor úgysem teszi majd meg, hogy kutil embereket öljön, de amíg nem lázadozol, addig aztán tőlem annyi erlitet ölhet meg amennyit csak akarsz, urakat vagy nem urakat, nekem mindegy! De szóval akkor mennyit is akarsz te adózni nekem?! - kérdezte ravasz ábrázattal.

—Hát szeretném ha az első évben még nem várnál el tőlem többet mint amiben már eddig is megegyeztünk! Meg kell ugyanis szilárdítanom a hatalmam! Persze ami tőlem telik, megteszem. Aztán majd meglátom. Nem ismerem nagyon Erlit adottságait, én itt nőttem fel Malpejben, de szeretném ha sikerülne eljutnom valóban az évi háromszázezerig, ez nekem is dicsőség volna, mert azért mégis jó érzés, ha a hatalmas császár meglepéssel gondol rám, a méltatlanra!

—Évi háromszázezer... jól hangzik! Nem hiszem hogy ki tudsz abból az országból ennyit sajtolni, de bár igazad lenne!

—De ugye emlékszel még rá felség, hogy ezen, az aranyon kívül mást nem adózom, úgy egyeztünk meg?! Rabszolgát sem küldök, semmi mást csak aranyat?!

—Minek is nekem más, hiszen ha pénzem van, mindenem van, azért mindent megvehetek! - nevetett a császár. Nagyon jókedve kerekedett, meghallva hogy Def herceg, anélkül hogy bárki is kényszerítette volna, magától azon igyekszik hogy neki ennyi pénzt küldhessen! Örült ez a herceg, de ki bánja ha ez jó neki, a császárnak!

—Tehát semmi mást nem küldök, csak pénzt! Egyedül azt, aranyat, nem mást! - erősködött tovább a herceg.

—Úgy van, azt, aranyat, bár küldhetsz tőlem ezüstöt meg drágakövet is, ha aranyból épp kevés van! Nem harapom le a fejedet, ha az adó egy része ebben érkezik!

—Úgy van. Értem én. De nagyon szeretném, ha te felség most indulásom előtt írásba adnád azt amiben megegyeztünk! Egyrészt megtiszteltetésnek érezném hogy nálam van a rendelkezésed, másrészt jól jöhet hogy megmutogassam az ottani uraknak, harmadrészt meg így én magam sem vitatkozhatom hogy de nem is ebben egyeztünk meg hanem valami másban, emlékeztet engem a kötelességemre... érted, ugye?!

—Naná hogy értem! Azt is értem amit ki sem mondasz: félsz, hogy később meggondolom magamat és még több adót követelek tőled! Holott ha úgy tartom jónak, az az írás úgysem véd meg téged! Meg aztán mire fel követeljek tőled több adót, ennyit is égi csoda lesz ha ki tudsz fizetni! A korábbi erlit királyok már az évi százezer egy részével is rendszeresen hátralékban voltak! De legyen neked, írásba adom, a lehető leghivatalosabb írást adom róla, de akkor nem elégszem ám meg egy határozatlan ígérettel! Akkor abban az írásban az lesz benne, hogy te Def király kötelességednek tartod, hogy öt év múlva legkésőbb megküldd nekem rendszeresen évente az évi háromszázezer arany adót! Márpedig ha ezt aláírod, akkor az kötelez téged!

—Aláírom, felség! De ne feledd kérlek hogy ebben az is kell szerepeljen, hogy Damdor herceg minden parancsomnak engedelmeskedni köteles, kivéve természetesen ha fellázadnék!

—Szerepelni fog benne! Mit bánom én amíg jön az adó és nem lázadsz, hiszen Damdor úgyis azért van ott, hogy ne lázadj! - és a császár elégedetten dörzsölte össze a tenyerét.

S hívta az írnokát, s hamarosan egy nagyon díszes okmány kerekedett ki az írnok keze alól, melyben szerepelt hogy Erlit kizárólag az éves adó fizetésére köteles a kutil császár felé, ami az első öt évben évi kétszázezer arany, azután évi háromszázezer, ellenben az erliti kutil helytartó a teljes ottani kutil helyőrséggel köteles engedelmeskedni az erlit király minden parancsának, ami nem kutil emberek ellen vonatkozik, mindaddig, míg az erlit király fel nem lázad! Ebből az is következik, de a császár külön ki is hangsúlyozza ezen írásban, hogy tilos bármely kutil katonának is bármelyik erlit nőt megerőszkolni!

Ezt aztán aláírta, aláírta Def herceg is, lepecsételték egy akkora pecséttel, ami majdnem akkora volt mint egy tányér, az okiratot a császár beköttette vaskos bőrborításba, és odanyújtotta a hercegnek. A herceg elégedetten olvasta el, majd a hóna alá csapta.

—Köszönöm felséges császár! - mondta, azzal meghajolt és elment. De ezzel még nem volt vége a dolognak, mert a császár maga elé hívatta a fiát, beszámolt neki arról, miben egyezett meg a herceggel, s emiatt Damdor úgy megmérgesedett, hogy alig látott a dühtől.

—De apám, nem veszed észre, hogy ezzel gyakorlatilag annak a kis seggdugasz buzigyanús Defnek a szolgájává züllesztettél?!

—Nem, ugyanis valóban szolga vagy, de nem Def, hanem a birodalom szolgája! Az én szolgám!

—Ezzel szinte teljes függetlenséget adtál Erlitnek!

—Hogy is adtam volna, amikor hadserege nem is lesz, legfeljebb talán néhány száz fő mutatóba, afféle díszőrség, márpedig amíg nincs hadserege, addig akármikor megszállom!

—De hát...

—Pofa be, fiam! Amíg sok pénzt küld nekem, addig tőlem akár valóban buzulhat is, holott újfent emlékezetedbe idézem, hogy semmi jel nem mutat arra hogy valóban buzi lenne! Egyszerűen irigy vagy rá, mert ha gyengébb is mint te, de jóval szebb az arca!

—Igen, irigy vagyok rá, de nem a külsejére, hanem arra, hogy máris királykodhat, pedig fiatalabb is mint én vagyok!

—Idefigyelj, ha eltöltesz ott tíz évet a megelégedésemre, kinevezlek valahová tényleges hatalmat adva a kezébe! De azt ajánlom hogy addig befogd a szád és tanulj, tanulj Deftől, mert nem is merem hinni hogy előteremti azt a sok pénzt, annyira nem hiszek ebben hogy csak neked mondom, de én már akkor is fölöttébb meg leszek elégedve vele ha legalább százötvenezer elküld rendszeresen és nem öletem meg a hiányzó pénz miatt, de ha mégis elküldi mindazt amit most vállalt, az olyan csoda, aminek jó volna ha ellesnéd a fortélyát, mert neked is jól jöhet! Na és most tűnj innen fiam, és ajánlom hogy úgy viselkedj, hogy Defnek ne kelljen panasszal élnie nálam a viselkedésed iránt! Mert tudod szégyen volna ha úgy kéne gondolnom, hogy ez a Def, aki lényegében csak fattyúhajtása az erlit királyi háznak, már ha egyáltalán az, mert igazság szerint még az sem teljesen biztos, hogy tehát ez nagyobb hasznára van a császárságomnak mint te! Tehát eredj, és segéljenek meg jó úttal az istenek! - intett felé.

És Damdor herceg elment, mert mást nem tehetett, de igencsak kelletlen és fancsali ábrázatot vágva távozott.

2. fejezet: Az üvegművész

Tajszi meglehetősen hátrányos helyzetű leány volt. Általában véve már az sem volt különös-képp előnyös egy lánynak, ha erlitnek született – nyilvánvaló hogy a birodalmat megalapító kutil nép tagjaként úgy nagy általánosságban jobb sorsra számíthatott! Na de Tajszi még erlitként sem volt előnyös helyzetben. Lényegében egyetlen előnyének azt tarthatta, hogy legalább nem rabszolga.

Már születésekor kitűnt némely hátránya más nőkkel szemben. Először is, szegény családba született bele. Igaz, szülei nemcsak rabszolgák nem voltak de még parasztok sem. Valójában sok-sok paraszt kifejezetten irigyelte volna Tajszi apját. Abból élt ugyanis, hogy üveges volt. Ám ez az „üveges” szó nem egészen azt jelentette mint a modern korokban! Akkoriban ugyanis még egyszerűen nem tudtak igazi átlátszó üveget készíteni, sőt, még csak nagy méretű sima üveget sem. Az üveg színe lényegében majdhogynem a véletlentől függött, attól, hogy az olvasztáshoz előkészített anyagok, főleg a homok, milyen szennyeződések tartalmaznak. Aztán, természetesen megpróbálták az üvegöntők minél nagyobb, sima üvegtáblákat önteni, de ez csak nagyon ritkán sikerült. Mert minél nagyobb a tábla, annál kevésbé egyenletesen hül le, s ha nem egyenletesen hül, akkor különböző feszültségek halmozódnak fel az anyagban, és hülés közben itt-ott megreped. Valójában a legnagyobb táblák amiket készíteni tudtak, néhány tenyérnyi nagyságúak voltak. S ezek is igencsak vastagok. Mert a vastag üveg aránylag jól tartja a hőt, tehát lassan hül le. A vékony üvegek sorra mind elrepedtek.

Mindez annak is volt köszönhető, hogy az egész üvegtechnika alig ötvenéves múltra tekintett vissza. Akkor fedezték fel ugyanis. Az üveget tehát emiatt leginkább arra használták, hogy vaskos falú üvegedényeket és üvegpalackokat készítsenek. Keresettek voltak az üveggyöngyök is.

Tajszi apja azonban nem üvegöntéssel foglalkozott. Ő annyiból volt üveges, hogy felvásárolta az üvegöntőktől a széttört üvegtáblákat, vagy az öntések után visszamaradt üvegdarabokat, ezekhez faragott vékony lécekből kereteket, ezekbe beillesztette ezeket a különböző színű üvegeket, s ezeket a sokféle színben pompázó ablaktáblákat adta el a szegényebbeknek. Munkájának tehát több köze volt a fához és az asztalossághoz, mint az üvegességhez a modern fogalmak szerint. Bár néha természetesen le-letört egy-egy darabot az üvegcserepekből is nagy ügyesen, hogy jól beilleszkedjenek valami helyre ide-oda.

Még némely templom is vevője lett néha. Meglehetősen jól mutatott ugyanis egy-egy ilyen sok színben pompázó üvegtábla a magasban, amikor keresztültűzött rajta a Nap.

Tajszi apja tehát félig-meddig művész volt, mindazonáltal egyáltalán nem számított a gazdag emberek közé.

Na de Tajszi még így is sokkal jobb körülmények közé született mint egy parasztlány. Csak-hogy már rögvést amint megszületett, a fejét csóválta a dajkája. Tajszi ugyanis foggal született! Két felső metszőfoga már a kis pólyásnak is kibújt valamennyire, s a dajka azt mondta, ez nem jó jel, átok alatt van a kislány, de meg különben is: ha már most kinőtt e két fog, biztos még nagyobbak lesznek idővel, s hogy néz az ki egy lánynál!

Valóban, jó nagy kapafogak lettek ezekből, bár természetesen ezek is tejfogak voltak, s idővel kihullottak. Ám Tajszin ez nem sokat segített, mert a helyükbe növe végleges fogak nemcsak ugyanekkorák voltak, de még nagyobbak is. Sőt annyiból rosszabbak, hogy a jobboldali metszőfog nem is teljesen egyenesen nőtt, hanem jobbra ferdén. És a két nagy metszőfog közt jókora hézag is tátongott. Talán épp emiatt sokáig selypítve beszélt Tajszi. Ezt ugyan kinőtte később, de csak jó tíz esztendőskorára.

Aztán, Tajszi szeme sem volt egészen normális. Rendkívül ferde volt! Nem nagy, de ferde. S az hogy nem nagy, csak a magasságára értendő, mert a hossza bizony jókora volt, majdnem füléig érő! Ettől igen különössé vált a pillantása, a legtöbben kényelmetlenül érezték magukat, ha csak rájuk nézett. De ez nem rögtön derült ki róla, mert valahogy úgy történt ez hogy a szeme folyamatosan növekedett ekkorára, s csak mintegy tíz esztendőskorára vált ilyen naggyá.

Eddigre lett szegénykének még nagyobb baja is. Az ugyanis, hogy egy nap játék közben beesett abba a nagy faládába, amiben apja a különböző üvegcserepeket tartotta, ezek alaposan összehasogatták őt. Ugyan később meggyógyult, s még csak nem is lehetett látni a forradásokat, de a jobb lábába valami üvegdarab olyan szerencsétlenül fúródott bele, hogy örökre sánta maradt, mert a lábfejét nem tudta mozgatni semerre sem. Ezen csak kissé segített az, hogy egy botot kötött a lábfejéhez és az alsó lábszárához egyaránt, hogy lábfeje ne lógjon. Így már eléggé gyorsan tudott járni segítség és mankó nélkül, ám kissé furán, „kacsázva”, tehát első pillantásra kitűnt, hogy ő bizony sánta! Próbálkozott ugyan maga a kis Tajszi is mindennel, még csináltatott saját tervei alapján egy különleges cipőt is magának, nagyon merev, vaskos bőrből, ami szorosan tartja a lábfejét, így már botot nem is kellett hozzákötnie, de ezzel is csak annyit ért el hogy kényelmesebben tudott közlekedni, s még gyorsabban, de a bicegése alig javult valamicskét. Különb is, Erlitben a legtöbben sarut hordtak, sőt papucsot, meg szandált, nem cipőt, mert meleg volt az éghajlat. Ez tehát igazán ronda viselet volt. És kényelmetlen is, mert meleg, s izzadt benne Tajszi lába. Sokféle cipőt kiötlött ő, többé-kevésbé nyitottakat, de hiába, ő bizony sánta maradt örök életére!

Aztán ha ez nem lett volna elég a bajból, épp tizenkétéves korára megbetegedett. Napokig lázasan hánykolódott, és vödörszám itta a vizet, annyira szomjazott, s ömlött belőle a veríték.

A szülei már azt hitték, vége, meghal, de lassanként felgyógyult a betegségből, ám kiderült hogy bizony jócskán megfogyatkozott maradék szépsége is: kihullott ugyanis az összes haja, sőt a nemi szőrzete is! És nem is nőtt ki neki többé sosem!

Na már most, az hogy nincs nemi szőrzete, nem olyan nagy baj. Ez először is sok férfinak ki-fejezetten tetszik, némely nők kimondottan borotválják magukat ott alul épp ezért, aztán meg az olyan meleg országokban mint Erlit, még előnyösnek, egészségesnek is mondható az efféle „viselet”. Ráadásul az ilyesmi ugyebár nem látszik egy nőn, legalábbis többnyire. Mert a rabszolganők nem is ritkán csak úgy pucéran mászkáltak a nyílt utcán is. De hát Tajszi nem volt rabszolga, szabad nők pedig a mellüket mutogathatták ugyan nyugodtan, az nem volt szégyen Erlitben, de a lábuk közét nagyonis illendő volt eltakarniuk!

Hanem az hogy a fején ne legyen haj egy nőnek! Ó, milyen szégyen! Hiszen a nőknek a hajuk a legfőbb ékük! Ráadásul Erlitben valóságos hajkultusz uralkodott. Az akkori divat szerint egy nő haja egyszerűen nem lehetett eléggé hosszú! Akiknek a haja nem ért legalább vállig, azt még átlagos szépségűnek is alig-alig mondták. A piacokon óriási keletje volt mindenféle gyanús kenceficéknek, poroknak, löttyöknek, amiket akár a fejbőrre kellett kenni, akár megenni-meginni, amitől állítólag a haj hosszabbra nő, vagy dúsabb lesz. Aztán ezek hatékonysága erősen kétséges volt, mindenesetre mégis jó üzletet lehetett ilyesmiket kiötleni.

Persze nem minden nő hordta leeresztve a haját. Az sem volt baj ha égígérő kontyokba halmozták fel azt. Úgy is lehetett látni, hogy milyen hosszú a nő haja!

És erre szegény Tajszi teljesen kopasszá vált. Amikor ezt megtudta, annyira búskomorra vált, hogy nem is egyszer öngyilkos akart lenni, a szülei nem merték egyedül hagyni hónapokig. És őket is a legnagyobb aggodalom kínozta, hogy ugyan ki lesz az a férfi, aki feleségül venné nagy fogú, sánta, furcsa szemű, kopasz leányukat?!

Az ilyesmi még akkor is nagy baj, ha valaki gazdag szülők leánya. Na de akkor azért mégis van némi reménye a lánynak, mert ha a szülők sok hozománnyal adják őt, valaki tán feleségül veszi. Többnyire ugyan olyasvalaki aki rangban is, vagyonban is szerényebben van ellátva mint a lány szülei, na de azért az ilyen vő is jobb mint a semmi! De hát ha Tajszi szülei nem voltak is a legszegényebbek, de igazán nem voltak mondhatóak gazdagnak sem! Szó sem lehetett róla hogy jelentékenyebb hozományt adjanak a lányuknak, amire nekik futotta, azért csak olyasvalaki vette volna el Tajszit, akit már igazán nem kívánt volna sem Tajszi önmagának, sem a szülei Tajszinak!

Nagyon úgy tűnt hát, hogy Tajszi bizony vénlány marad! S mert az azért valószínű volt hogy tovább él mint akár apja, akár anyja, emiatt fölöttébb ajánlatosnak tűnt megtanulnia valamit, amivel eltarthatja magát, amiből megél!

Kézenfekvőnek látszott apja mesterségét elsajátítania. Ehhez nemigen kell nehezét emelnie, üvegcserepekkel foglalkozhat sántán is, ehhez a munkához csak némi művészi érzék kell, némi kézügyesség, más nem!

Tajszí tehát maga is üvegezni tanult, és kiderült hogy bámulatosan jó a kézügyessége! Igen hamar eljutott odáig, hogy vitathatatlanul: sokkal pontosabban képes az üveget akár törni, akár csiszolni mint apja! És jobb a szépérzéke is, mert szebb mintákat állít elő! Gyorsabban is dolgozik!

Mindez nagyszerű volt abból a szempontból hogy már ketten kereshettek pénzt a családban, s még azt sem lehet mondani hogy kevés lett volna a megrendelésük. Mindehhez azonban üveg kellett!

S egy szép napon apja Tajszit küldte el a falu másik végében levő üvegöntőkhöz, üvegmaradványért. Pénzt is küldött vele, hogy kifizesse az üveggöröngyöket. Tajszí mégis üveg nélkül tért haza!

—S még azt mondják hogy csúnya vagyok?! - mesélte felháborodva. —Mert ha csúnya vagyok, akkor miért mondták hogy csak akkor adnak üveget, ha lefekszem mindhármójukkal?! Még a melleimet is elkezdtek tapogatni, és csak akkor hagyták abba, amikor sikoltozni kezdtem! De még akkor is azt mondták, hogy nem adnak pénzért üveget, úgysem sok az a pénz amit fizetünk, fizessenek a testemmel, és örüljek egyáltalán hogy tehetem, mert ahogy kinézek, másképp úgysem lehet gyermekem, mert senki nem vesz feleségül!

A szülei nagyon megdöbbenek, apja azonnal elrohant nagy felháborodottan, hogy aztán ott mi esett-hogy esett azt Tajszí sosem tudta meg a részleteiben, de apja kék foltokkal telin jött haza, s később az üvegöntők egyikét is nagyon betört képpel látta az utcán mászkálni; mindenestre több üvegdarabot apjának sem adtak el azok.

Kézenfekvő volt más forrás után nézni! És Tajszí azt mondta, miért is ne gyárthatnának ők maguk is üveget?! Azt mindenki tudja hogy a két legfontosabb alkotórész a homok és a szóda; a többi meg majd kikísérletezik!

—Így legalább lesz mindig elég üvegünk, és olyanra is önthetjük, amilyenre akarjuk! - mondta.

Ez nagy kockázattal járt! Apja nem is vállalta hogy belekezd, mert ha ezzel foglalkozik, nem tud a régi módon pénzt keresni, mert nem marad rá ideje. Tajszí azonban nekikezdett, s nem-sokára nemcsak gyártott üveget, de mindenki legnagyobb megdöbbenésére egészen bonyolult alakú üvegtárgyakat is képes volt elkészíteni igen hamar, még üvegszobrokat is!

Az első épp apját ábrázolta. Gyönyörű halványzöld üvegből készült, csodaszépen látszott apja minden vonása, még a hajszálak is eléggé jól ki voltak dolgozva a fejtetőn, egyik kezében fogót tartott, a másikban pedig egy ablakkeretet. És mindez üvegből volt!

A tárgy kézről-kézre járt, és Tajszí anyja is, apja is álmélkodott.

—Hogy tudtál ilyen bonyolult mesterművet alkotni?! - kérdezte apukája.

—Csak egy kis logika kellett hozzá! Tudod, egyszerűen megmintázom előbb a szobrot kemény viaszból vagy akár marhafaggyúból. Abból könnyen megy! Ezután csinállok nagyon folyékony gipszet, és körbeöntöm vele a viaszszobrot, de úgy, hogy egy picike helyen ne fedje be, ez a lyukacska semmiképp sem kell nagyobb legyen mint egy kisujjnyi. És amikor a gipsz megszilárdult, akkor óvatosan felmelegítem az egészet, hogy benne a viasz megolvadjon, és kicsöpögjön a lyukon! Ekkor kell üveget öntenem, azt becsorgatom a már üres gipszöntvénybe, s amikor megszilárdult, letördösöm nagy vigyázva róla a gipszet! S máris készen van! De szerintem kellően híg agyaggal is meg lehet csinálni gipsz helyett!

Ez pedig nagy szó volt ám! Tajszí apja rögvest csinált így néhány szép istenszobrot, elvitte az egyik templomba, ahol azonnal meg is vették mindet jó pénzért. S ezután már üvegszobrok és más üvegtárgyak készítéséből éltek, még üvegkanalakat is készítettek, s két esztendő sem kellett hozzá, máris szépen meggazdagodtak. No nem nagyon, nem túlzásban, de kezdtek jómódúak lenni, de annyira ám, hogy el is kezdett udvarolni Tajszinak az egyik jóképű fiatalember a faluból, bizonyos Tankán.

Annyi esze persze Tajszinak is volt, de a szüleinek is, hogy tudják: cseppet sem lányok sántaságába vagy más előnytelenségébe szeretett bele, hanem inkább a pénzükbe! Na de hát

nemigen válogathattak kérőkben! És szülei igyekeztek is rábeszélni a lányukat a házasságra, mert Tajszi bizony az első pillanattól kezdve húzódozott a frigytől.

—Nem értelek leányom – mondta neki anyja - hiszen nem is oly rég még te keseregtél, mert senki fiúnak nem tetszel!

—Nem is tagadom, csakhogya bizony most sem változott! Csak a pénzünk kell Tankánnak, nem én magam!

—Mit számít az?!

—Annyit, hogy berzenkedik a gondolat ellen az önbecsülésem!

—De hiszen az mindig úgy van, hogy akkor tetszik meg egy fiúnak egy lány, ha van a lányban valami, ami megtetszhet a fiúnak, ez csak logikus, nem?! Na és mert te valóban nem vagy egy világszépe, emiatt marad a pénz, amiért elvehetnek, még szerencse hogy már akad egyáltalán abból is!

—Megtetszhetne neki éppenséggel az eszem és más belső kiválóságom is!

E szavak hallatán édesanyja arca mosolyra derült, s így szólt:

—Most jól beszéltél, na de hát épp ez történt!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ha a pénzünk tetszik neki, akkor az okosságod tetszik neki, mert a pénzünk neked hála van, mert te rájöttél, miként lehet szép üvegszobrokat önteni!

—Hm... - mormogta Tajszi. Ez a nézőpont eddig láthatóan nem jutott eszébe, de tetszett neki. S ezek után már nem berzenkedett a gondolat ellen hogy Tankán felesége legyen. Igaz, nem készült rá valami hű de nagy örömmel, de nem is fintorgott és nem is ellenkezett. És az esküvő néhány hét eltelte után meg is történt.

Tankán mint ifjú férj, odaköltözött hozzájuk, és maga is üvegöntéssel kezdett el foglalkozni. Ennek titkát Tajszi családja eddig féltékenyen őrizte, de most természetesen megmutatták neki. És annyi bizonyos, hogy Tankán is ügyeskező volt, ha nem is annyira mint Tajszi, és szorgalmasnak is bizonyult! Sőt, nyugodtan állítható hogy lényegesen szorgalmasabb volt mint Tajszi. Mert Tajszi bizony nem annyira azzal foglalkozott hogy újabb és szebbnél szebb szobrokat vagy más üvegtárgyakat mintázzon meg, holott erre nagy szükség lett volna, mert az üvegöntésnek ezzel a módjával csupán egyetlen üvegtárgyat lehetett készíteni minden egyes formából, hiszen a forma a végén széttört!

De Tajszi nem sokat segített, hanem egészen más dolgokkal foglalkozott. Például készített egy nagy üveggömböt, ezt a Nap sugarainak útjába állította, s a túlsó oldalán íme összegyűltek egyetlen pontba a napsugarak, s ha ide valami gyúlékony tárgyat rakott Tajszi, akkor az azonnal lángra lobbant! De ugyanezt a hatást érte el akkor is, ha egy üres üveggömböt vízzel megtöltött, és úgy rakta a napsugarak útjába. Ez nagyon tetszett neki, s az is biztos hogy hasznos volt abból a szempontból, hogy nyáridőben kényelmesebb volt így tüzet gyújtani, mint szikrát csíholni a kovakövel.

Mi sem természetesebb ezután, mint hogy Tajszi érdeklődése a különböző lencsék és más alakú üvegdarabok, valamint a fény kapcsolata, vagyis az optika felé fordult! Logikus az is, hogy hamar felfedezte a nagyítót. Ebből már következett volna a távcső és a mikroszkóp felfedezése is, erre azonban jódarabig nem került sor, mert már a nagyító is homályos képet mutatott az üveg elszíneződései miatt, meg hát akármilyen ügyes is volt Tajszi, de csak-csak nehéz volt szabályos alakú lencséket előállítani! Ellenben nagyon hamar felfedezte a prizmat, és ezáltal a napfény színrebotását, s így már maga is tudott szivárványt előállítani!

Nosza, rögvest csinált néhány különleges ablaküveget, amik nem lapos üvegdarabokból voltak, hanem mindenféle rafinált lencséből és főleg prizmákból! S amikor ezt tették be egy templom ablakába, akkor ha a Nap ezen át sütött be, a templom túlsó falán megjelent a szivárvány!

Óriási sikere volt ennek, és sok ilyen ablakot rendeltek tőlük, Tajszi apja és Tankán alig győzték a megrendelések teljesítését. Tajszi segítsége bizony nagyon jól jött volna! Mert szolgákat nem akartak felfogadni, mert akkor kitudódott volna a titok!

De Tajszi azt mondta hogy hagyják őt békén, neki más dolga van. S amikor megkérdezték hogy mi, azt válaszolta, hogy rá kell jönnie, miként gyárthat teljesen színtelen üveget, tehát tö-

kéletesen átlátszót, mert ő úgy sejtí hogy ami az üveggel és fénnel kapcsolatos, ott még sok nagyszerű titokra jöhet rá, de ahhoz ilyen üvegre van szüksége!

—De leányom, bőven elég nekünk az a titok is amit eddig tudunk - mondta neki még saját apja is - gyere inkább és segíts ablakokat csinálni, hogy leszűrhetelhesd eddigi titoktudásunk gyümölcseit is!

Tajsi azonban nem hallgatott a jó szóra. Apja is, Tankán is, sőt még anyja is szorgalmasan dolgoztak, de ő csak kísérletezgetett. S amikor egy alkalommal különösen sok munka akadt, Tankán igazán csúnyán összeveszett Tajszival, még kiabált is vele; sőt talán meg is üti, ha Tajsi apja közbe nem lép!

—Látod apám, ezért ódzkodtam a férjhez menéstől! - mondta Tajsi, a veszekedésre célozva.

—Nem lenne semmi baj, ha te is kivennéd a részedet a munkából! - mondta erre még apja is.

—Mert nagyra értékelem a kísérletezőkedvedet, de kísérletezni ráérsz akkor is, ha nincs munka!

—Ezt a választ nem fogadom el, mert jobb ha mielőbb minél többet tudunk, mert régen rossz nekünk ha akkor kell gyorsan kitalálni valamit, amikor valaki esetleg már elleste a titkainkat amiből épp élünk, s így már senki nem vesz tőlünk üvegszobrot, vagy csak nagyon keveset! Épp hogy most kell időt szánni a kísérletezésre, most amíg jól élünk, mert van erre használható idő!

A szülei azonban nem értettek egyet vele, és a férje sem, de nem verték meg, hagyták is hogy tegyen amit akar, mert úgysem tehettek vele semmit, Tajsi önfejű volt, s csak erőszakkal tértíthették volna jobb belátásra, de azt nem akarták.

Ezután az eset után eltelt jó egy hónap is, és Tajsi úgy vélte, jelentős felfedezésre jutott: sikerült majdnem tiszta üveget előállítania! Nem volt még teljesen átlátszó, de majdnem! Tajsi szerette volna ha ujjnyi vastag lencsét is előállíthat úgy, hogy az teljesen átlátszó, de olyan vastagságban az üvege még nem volt átlátszó. Ám sokkal vékonyabb lencsék gyártására már megfelelt ez az üveg.

Épp fogta is első ilyen készítményét, és sietett volna be a házba hogy eldicsekedjék vele a rokonságának, amikor izgatottan rontott be az udvarukra a szomszédasszony:

—Tajsi, Tajsi, gyere gyorsan, nagy baj történt!

—Micsoda?!

—A szüleidre rászakadt a templom!

Tajsiéknak ugyanis a közeli templom adott egy jókora megrendelést, egy minden addiginál nagyobb üveglakra. Az asztalosok ki is vágták a megfelelő nyílást a fatemplom falán, és Tajsiék le is gyártották a jókora, majdnem hat négyzetméteres üvegmozaikot. Ezt, már keretbe foglalva, elvitték óvatosan egészen odáig négyesben, kézben, vigyázva, nehogy eltörjön. Ezután Tajsi és Tankán hazajöttek, Tajsi apja és anyja azonban ottmaradtak, hogy betegyék a helyére az ablakot. Ehhez már elegendő voltak ketten.

Na és hát úgy látszik a templom faszerkezete nem bírta ki hogy nyílást vágtak a falába, és miközben helyezték befele az ablakot, az egész összeroskadott!

Az üvegmozaik természetesen rípyára tört, de nem ez volt a fő baja Tajsinak, hanem az, hogy meghaltak a szülei! Bizony, sírt, potyogtak a könnyei, de még rendesen meg sem gyászolhatta őket, máris sok gond szakadt a nyakába: mégpedig az, hogy csak a templom dőlt össze, de a pap nem, az épp nem volt benne, és most követelte vissza az üveglak árát, amit előre kifizetett Tajsi szüleinek!

Ezt Tajsi vissza is fizette neki, elvégre valóban nem kapta meg az üveglakot, habár úgy vélte, tulajdonképpen nem is járna olyan igazán a papnak, mert a templom összeroskadását és így az ablak széttörését az ácsok okozták, mert az ablakhely kivágása után nem erősítették meg kellően a maradék falrészeket! Továbbá, az ablak nem náluk, Tajsiéknál tört össze, hanem már a templomon belül, tehát a papság birtokán belül!

Mégis visszafizette az összeget, mert nem akart vitatkozni, nyugodtan akart gyászolni. Ám mégsem tehette ezt, mert a pap maga is gondolt az ácsokra, feljelentette őket gondatlan munkavégzés miatt a város bírójánál (komoly ügyekben ugyanis nem a falu bírása volt hivatott

ítélkezni, hanem a közeli város bírāja), az ácsok azonban azzal védekeztek hogy amikor ők kivágták az ablakhelyet és elmentek, azután a templom még állt, két teljes napig, tehát nyilván Tajszi apja vagy anyja csinált a mozaik berakása közben valami cifra hülyeséget, azért dőlt össze a templom, fizessen tehát Tajszi mint örökös, kártérítést a templom után a papoknak! És Tajszi, akit ez alkalommal a bíró személyesen is kihallgatott, szorongva látta, hogy a bíró komolyan bólogat, vagyis nagyon úgy néz ki hogy megítéli a kártérítést, ez pedig sajnos azt kellett jelentse, hogy teljesen koldusbotra jut!

Sőt, miután nyilvánvaló volt hogy ha már jómódú is Tajszi családja, de megközelítőleg sincs annyi pénzük amibe a templom újbóli felépítése kerülne, emiatt a pap azt is követelni kezdte, hogy a hiányzó összeg fejében Tajszi és Tankán legyenek a pap rabszolgái! Ugyan ez sem pótolja a hiányt, de valamicskét mérsékli azt!

A bíró ezt hallva megkérdezte:

—Nem bánod, ha majd a felépülő új templomnak nem lesz aki ilyen szép üvegablakokat csinál?!

—Ugyan már, épp ha a rabszolgáim lesznek, akkor lesz a legtöbb ilyen ablakom, mert akkor ingyen csinálják, mint a rabszolgáim!

—Azt ugyan lesheted! - kiáltotta Tajszi. —Nem leszek rabszolga, inkább leszek öngyilkos! És főleg nem adom ki neked az üvegeim titkait!

—Úgyis megtudom amit akarok! Vannak ám módszerek, miként kell beszédre bírni a makacs illetőket!

A bíró sokáig nézett szótlanul hol Tajszira, hol a papra, majd így szólt:

—A tárgyalást holnapig elnapolom!

—Ugyan már bíró uram, hiszen egyértelmű, hogy... - kezdte a pap, de a bíró közbevágott:

—Egyértelmű hogy egy templom nagy érték, emiatt az ügyet jól meg kell fontolni! Végeztem! Tehát mehetsz is atyám, mert gondolom van sok dolgod, hiszen meg kell szervezni a templom újjáépítését!

A pap kissé mérgesnek látszott, de valóban volt sok dolga ezért gyorsan elment, mert minek is maradjon; s távozni készült Tajszi és Tankán is. Ám a bíró utánuk szólt:

—Hé, ti még maradjatok csak, mert jó lesz ha már most kifizetitek az ítélkezési illetéket! Nem biztos ugyanis, hogy nem szöknétek meg vele! Na gyerünk, gyerünk, jöjjetek csak ide hozzám, és nyissátok ki a markotokat de alaposan ám, mert öt arany illet meg!

Odamentek a bíróhoz, de Tankán így szólt:

—Tekintetes bíró uram, nem hoztunk mi magunkkal ennyi pénzt!

—Az anyátok keservit, erre pedig gondolhattatok volna! - mondta a bíró mérges arccal. Majd gyorsan az ajtó felé pillantott, s mert látta hogy a pap már kiment, rögvést megváltozott a modora, s így szólt:

—Na idefigyeljete! Az eset egyértelműnek látszik! Én ugyan azt hiszem hogy egy ablakbetétel miatt semmi esetre sem omolhat össze az a templom, hacsak a hely kivágása során már meg nem gyengült a fal, de ezt úgysem hinné el nekem senki, mert valóban szerencséje van az ácsoknak, hogy előbb még két napig bírták a falak! Vagyis jobb meggyőződése ellenére kénytelen leszek holnap úgy ítélkezni, ahogy azt a pap és az ácsok akarják! És az nektek régen rossz! Ha ugyanis másként cselekednék, a pap úgyis fellebbezne egészen a helytartóig, és én nem akarom hogy szakmai alkalmatlanság miatt elcsapjanak a hivatalomból! Annyit egyszerűen nem értek meg nekem! De mert nem akarok igazságtalanságot elkövetni, emiatt napoltam el a tárgyalást, értitek már?! Hogy legyen időtök! Tehát most tűnjetek innen el, fogjátok a pénzeteket, és szökjete el, s fel ne bukkanjatok a környéken ha jót akartok magatoknak! Na, mozgás! - intett nekik.

Tajszi és Tankán olyan sietve távoztak, hogy majdnem elfelejtettek köszönetet mondani is, igaz, a bíró nem is nagyon tartott erre igényt, amint az első néhány köszönő szót kirebegték a szájukon, csak legyintett egyet, azzal felállt és távozott. Mentek Tajsziék is, sőt, futottak haza. S otthon aztán máris sietve pakoltak mindent a batyúikba amit vinni tudtak. Legelsőbbben is természetesen a készpénzt. Azaz, hát az bizony úgy történt, hogy Tankán gyorsan odaszaladt a

kályha mögötti rejtekhelyhez ahol a készpénz javarészét tartották, s az összeset sietve átpakolta egy hátizsákba. Jó nehéz is lett, bár inkább nem annyira a nagy érték miatt, mint hogy a pénz többsége kis címletű érmékben volt eltárolva.

—Kényelmesebben vihetnők ha kétfelé pakolnánk! Egy részét szívesen elcipelem! Még biztonságosabb is lesz kétfelé bontva vinni, úgy nem lophatják el az összeset! - ajánlkozott Tajszi.

Tankán elnevette magát.

—Ugyan mit képzelsz, tényleg azt hitted hogy együtt szökünk, s hogy adok belőle neked?! Hát ilyen bolond vagy?! Természetesen az egész az enyém!

—Micsoda?! Hiszen ez a családunk közös szerzeménye, és a feleséged vagyok...

—Kopj le! Nem érdekel! Ez az egész miattad van, mert a te szüleid voltak olyan ökrök hogy a templomot leroggyantották! Márpedig te az ő vérük vagy, felerészt apád, felerészt anyád, s mert apád is, anyád is hibás ebben, emiatt tulajdonképpen bizonyos értelemben te is hibás vagy!

—A templom az ácsok miatt dőlt össze!

—De akkor sem miattam! És hát nézd csak Tajszi, az úgy van ám hogy amint valahol elkezdünk újra ilyen üvegeket gyártani, azonnal ránk ismernek, s elfognának! Ebből tehát nem élhetek meg! De koldulni nem akarok, viszem tehát az összes pénzt!

—És velem mi lesz?!

—Nem tudom, de nem is érdekel!

—El akarsz hagyni?!

—Ostoba liba, el se vettelek volna ha nem vagy gazdag, s mert már nem vagy az, nem is kellesz! Minek tartsalak, hogy gyorsabban fogyjon a pénzem?! Nem tartok egy haszontalan kenyérpusztítót, tudd meg! Még ha legalább szorgalmasan gürcöltél volna, de nem, mert csak az ostoba kísérletezéseiden járt az eszed!

—Ez a pénz épp a kísérletezéseimből van, tehát nem is voltak azok olyan ostobák!

—Elismerem hogy eleinte hasznosak voltak, de aztán már ebből pénzt kellett volna csinálni, minél több pénzt, és nem... de eh, nem is vitázom veled, ezt már sokszor mondtam! Tehát tűnj innét, ne tarts fel és ne hisztizz, ne is kísérletezz azzal sem hogy erővel veszed el tőlem a pénzt, mert akkor rosszul jársz! Takarodj! Örülj neki inkább hogy már nem tekintelek a feleségemnek, szabad nő vagy, tehát nézd a dolgok jobbik oldalát! - vigyorgott. —Mert nekem nem kell egy olyan nő, aki olyan ronda mint te! A kapafogú bányarém, még mit nem! Na, kotródj innen! Különben mindegy is hogy kotródsz-e, én megyek, a pénz úgyis nálam, feltartóztatni nem tudsz, tőlem akár maradhatsz is ha akarsz, bevárhatod a holnapi ítéletet! - azzal Tankán sietve távozott a házból, és Tajszi egyedül maradt.

Annyi bizonyos volt előtte hogy most nem alkalmas az idő arra, hogy férje álnokságán keseregjen vagy dühöngjön, s neki is szöknie kell; de ugyan mit vihetne magával ha pénz már nincs, legfeljebb egy kis élelmet pakolhat be magának, s néhány jólsikerült lencsét, amit nagy munkával csiszolt, de hát abból sem élhet meg!

De mi mást is tehetne!

Felsóhajtott és ő is csomagolni kezdett.

3. fejezet: Remények és elvárások

Enuma, az erlitek fővárosa egy nagy folyó torkolatában feküdt, a tengerparton tehát. Emiatt mehettek volna Def hercegek egyenesen odáig hajóval, de végül mégsem mentek, mert a herceg az egész hajóúton rosszul volt. Nem bírta a tengert! S mert Erlit aránylag széles tengerparti sávval rendelkezett, emiatt megálltak a hajóval a legelső erlit városnál, Vusunál, ott a herceg kiszállt kísérete legnagyobb részével, s lovon folytatta az útját Enuma felé, a tengerparton haladva. A hajók a part mellett követték őt. Lovagolni már egészen kiválóan tudott a herceg, mindazonáltal Damdor nem is titkolta megvetését Def iránt, amiért az végig rosszul volt már e néhány napos tengeri úttól is.

—Micsoda puhány fajankó, nem is igazi férfi! - legyintett, és undorodva köpött a tengerbe, ha csak erre gondolt. —És megvan a véleményem az egész erlit népről is, ha egyszer eltűrik hogy ilyen uralkodójuk legyen! Ezzel az erővel akár egy pisás lányt is megtehetnének királyuknak, az sem lenne rosszabb! Nincs ebben a Defben semmi keménység, semmi állóképesség, semmi gerincesesség, semmi ami a férfit férfivá teszi!

Egy alkalommal a herceg valahogy meghallotta Damdor e morgolódását, s megkérdezte:

—Most mi bajod van Damdor, hát nem jó neked ez így?! Valóban azt szeretnéd, ha kemény lennék, meg gerinces, meg mittudoménmégmi, és fellázadnék, ahogy azt gondolom szerinted minden férfias, kemény, s hasonló férfinak illene megtennie a helyemben?!

—Idefigyelj Def, a szemedbe mondom: ha ezt nem is várom el, de tulajdonképpen igazán nem bánám! Úgysem győzhetnél, nekem ellenben remek szórakozás lenne a legyőzésed!

—Na látod, most azért lázadjak, hogy legyőzz?! Nekem többet ér az életem annál, hogy csupán egy jó szórakozást jelentsek neked!

—Ellenben miután legyőztelek, vigasztalhatna a tudat téged, hogy már lényegesen jobban becsüllek, mert megmondom neked őszintén, hogy most tényleg csak apám talpnyalóját látom benned, egy eblelkű senkit, aki voltaképpen elárulni készül a saját népét!

—Hát nem is örülsz annak, hogy saját néped, a kutilok nagy hasznára leszek?

—Ha úgy vesszük igen, de attól még áruló vagy, aki megvetést érdemel! Én sokkal jobban szeretem a tisztességes, nyílt, egyenes harcot, ahol becsülhetem az ellenséget is, és megvetem a talpnyaló szolgásgát!

—Damdor, én nem hinném hogy apád örvendene neki ha megtudná, hogy épp te, a saját fia, a, hogy úgy mondjam, *ellenöröm* buzdit engem felkelésre! Különben is, én azt hittem hogy az a bajod velem, hogy nem bírom a tengert.

—Az is. Nem vagy edzett, nem vagy...

—Tudom, tudom, nem vagyok semmi, ami szerinted egy férfi kéne hogy legyen! Azt is megsúgták némely barátaim, hogy buzinak tartasz, holott akár meg is esküdhettek rá, hogy nem vagyok az! Még csak nem is próbáltam azt soha! Na de ha már itt tartunk, hadd kérdezzelek meg: még ha buzi volnék is, nem mindegy az egy királynak?! Mert szerintem a király nem attól jó király hogy ilyen vagy olyan a nemi élete, de még csak nem is akkor jó király ha kiváló tengerész! Hanem akkor jó király, ha bölcs törvényeket hoz!

—A királynak kötelessége példát mutatni életével a népének!

—Ebben igazad is van bizonyos mértékig - bólogatott maga Def herceg is - csak hogy én semmi rosszat nem találok nemhogy abban ha valaki nem bírja a tenger hullámlázását, erről végülis nem tehet és nem is árt vele másoknak, de még abban sem találok semmi kivetnivalót, ha valakik netán buzulnak, természetesen egymás kölcsönös beleegyezésével! Bár ismétlem hogy nálam szó sincs ilyesmiről.

—Komolyan beszélsz?!

—Miért is hazudoznék?

—De hát az erkölcstelen!

—Az én szememben az az erkölcstelen, ha valaki másnak kárt okoz. Ha azonban némely férfiak inkább egymást ölelgetik, s nem nőket, akkor inkább örömmel kéne eltöltse ez a tény a többi, nem buzi férfi szívét, például a tiedét is Damdor, mert így több nő marad neked! De ismétlem, ezt nem amiatt mondtam mintha bennem efféle vágyak lennének, csak hogy gondol-

kozz el ezen egy kicsit! Mert szerintem te csak amiatt tartod erkölcstelennek a buziságot, mert másoktól azt hallottad gyerekkorodban, hogy ez erkölcstelen. Tehát ez nem is a te igazi véleményed, csak mások véleményét szajkózod. Ez pedig nagyon helytelen, mert fogadj meg egy jótanácsot: sose hagyd, hogy mások gondolkodjanak a te fejeddel! Annak nincs jó vége! Nem baj természetesen ha egyetértesz ebben vagy abban másokkal, de nem ám úgy, hogy el sem gondolkodol azon amit mondanak! Amit mások mondanak, azt mindig jó alaposan meg kell rágni, meg kell fontolni, mert lehet hogy csak azért mondják hogy becsapjanak téged! Ha aztán jól meggondoltad ezt vagy azt, és úgy döntesz hogy az úgy van jól, akkor már semmi baj, egyetérthetsz azzal a nézettel, mert az már a saját véleményedé, meggyőződésedé vált! De csak amiatt azt szajkózni hogy bűn a buziság, mert valakik ezt mondták neked valamikor, s el sem gondolkodol olyasmin, hogy ugyan miért is bűn ez, kinek ártanak ezzel, s hasonlók – nos, ez nagy felelőtlenség! S hasonlóképp jó lenne ha kissé töprengenél rajta, hogy például mi a jobb egy népnek: ha olyan királya van aki ostoba mint a szamár, de jól bírja a tengert, vagy ha nem nagyon szívesen száll hajóra mert rosszul lesz már egy szellőtől is, de bölcs törvényeket hoz!

—A te esetemben ez Def teljesen mindegy, mert az erliteknek nem lesz hasznuk belőled, hiszen apám szolgálja vagy, kifosztod őket!

—Ugyan miként?

—Hát úgy, hogy tudom ám, hogy mennyi rengeteg aranyat akarsz küldeni apámnak!

—Nem értelek most mi bajod, ennek örvendened kéne!

—Örülök is ami minket illet, de hányszor mondjam még, hogy ettől még mint embert, megvetlek, mert...

—Tudom, tudom, hitvány vagyok, meg gerinctelen, meg szolgálalkú, meghunyászkodó, gyáva, áruló, egyéb efféle...

—Igen, igen, pontosan!

—Azért vagyok ez szerinted, mert sok aranyat küldök majd apádnak.

—Úgy van, végre értesz már!

—Én értelek is, csak te nem értesz valamit!

—Mit?

—Azt, hogy szerintem az erlit népnek semmi baja nem lesz attól, ha elveszem az aranyukat és apádnak adom. Abból lett volna bajuk ha rabszolgákat is küldök, de szerencsére apáddal sikerült megegyeznem abban, hogy rabszolgákat nem kell küldenem!

—Hogy is ne lenne az baj, ha valakinek elveszik az összes aranyát!

—Damdor, szerintem bárkiről legyen is szó, nem hal bele ha nincs nála egy pici darab arany sem, abba már annál inkább belehalhat, ha nincs élelme! Az is nagy baj ha mondjuk nincs hol laknia. Én azonban biztosítok majd mindenkinek megfelelő mennyiségű élelmet, sőt, még arról is teszek hogy ez finom élelem legyen, uralkodásom áldásos éve alatt lesz mindenkinek hol laknia, tehát ezzel nem lesz gond! Az is baj lehet ha valakit megerősokolnak, de ezt máris elintéztam a császárral, hogy ne történjen meg, mert gondolom szigorú parancsba adta, hogy a katonáidat ezt illetően tartsd féken! Írásba van adva császári pecséttel, hogy ez nekik tilos! Szóval, az arany hiányát a népem észre sem fogja venni, különben meg népem többsége, a parasztok, egészen biztos hogy soha életükben nem láttak egyetlen aranypénzt sem, még ezüstöt sem nagyon, mert olyan szegények, nekik tehát tökmindegy, hogy az arany az erlit urak zsebében van-e, vagy a császár zsebét tömi!

—Nincs igazad, mert ahol sok az arany, az az ország megvehet mindenféle hasznos dolgot más országoktól, ott tehát jobban élnek az emberek!

—Igen, ez az egy igaz, jól mondod, de van ennek egy nagy veszélye: ha ugyanis elfogy az arany, máris nem tehetik ezt meg!

—De addig valóban jól éltek!

—Hogyne, de azért a jólétért nemcsak a sok kiadott arannyal kell fizetniük, de azzal is, hogy ezalatt hozzászoknak az aranyért kapott, munkátlan, potya jóléthez, s amikor elfogy az arany, akkor iszonyúan szenvednek majd még a gondolatára is annak, hogy most már aztán valóban dolgozni kell! Különben meg én nem is bánom ha az erlitek dolgoznak, aki ugyanis dolgozik,

nem kezd el olyan hülyeségeken rágódni, hogy neki tulajdonképpen fel kéne lázadni! - nevetett Def herceg. —És ha ezt nem érted, akkor is fogd fel úgy, hogy a sok aranyért cserébe megvásároltam a nők nyugalmát, akiket ezután már nem erőszakolgatnak a katonáitok! Ez pedig jó csere, megérte, nem? - azzal megveregette Damdor vállát barátságosan, már-már leereszkedően, és megfordult hogy távozzon.

—Majd meglátjuk hogy az erlit uraságok is olyan jó cserének gondolják-e ezt, ha megtudják, hogy mi pénzt kell fizetniük! - mormogta Damdor.

Ami az erlit uraságokat illeti, Vusu lakói egyöntetűen nagy lelkesedéssel fogadták új királyukat, parasztok is, polgárok is, urak is, épp csak a rabszolgák nem, mert azoknak mindegy volt hogy van-e király, s ha van, akkor ki az. Hát még akkor mekkorára hágott a lelkesedés, amikor Def úgy bukkant fel előttük, hogy a fején a Szent Korona volt, és mondta hogy ez nem valami utánzat vagy másolat, ez maga az igazi erlit Szent Korona! Továbbá azt is kihirdette, hogy nemcsak ezt szerezte vissza a kutil császártól, de elérte azt is, hogy ezentúl a kutil katonák tilos hogy nőket erőszakoljanak!

Nosza, rögvést mindenki arról beszélt, hogy meglátszik: valóban szent királyuk van! Csodát tett, már most a legelején, amikor még lényegében be sem iktatták méltóságába, hát még milyen nagyszerű tetteket visz véghez miután elfoglalja a trónját Enumában! És a vusui urak máris azt hitték hogy most már minden lehetséges és könnyű, és odacsődültek Def herceg köré, és mondták neki hogy ugyan szabaduljon már meg ettől az undok Damdortól, és szerezze vissza gyorsan az erlitek függetlenségét!

Def csak nevetett.

—Hagyjatok ezzel, hát mit akartok ilyen rövid idő alatt, mindennek megvan a maga ideje, nem tudjátok?! Várjatok amíg Enumába érünk, hiszen most még nincs is itt minden fontos erlit főember, tehát legjobban akkor teszitek ha most nem is velem vonultok Enumába, hanem lovagoljatok szét mindenfele, és minden országnagyot hívjatok sürgősen a fővárosba, ott majd a lehető legrövidebb időn belül tartunk egy nagy országgyűlést, ahol megismerkedtek a tervimmal! Mert bár eléggé üres zsebbel érkeztem ide, de a fejem cseppet sem üres, vannak tervim amik bizvást állíthatom hogy minden gondotokra megoldást jelentenek, ha nem is egészen úgy, ahogy azt ti most valószínűleg gondoljátok! Tehát gyérünk, menjetek most jó urak, és hívjátok ide a többieket is! Azaz nem ide, hanem a fővárosba!

Az urak el is mentek, ha nem is mind, ellenben Damdor így szólt Defhez:

—Előre figyelmeztetlek hogy résen leszek, és nem hagyom hogy az országnagyokkal holmi felkelést próbálj megszervezni!

—Hát én ezt nem értem Damdor, most tulajdonképpen mit akarsz te: egyszer azért macerálsz hogy nem vagyok elég gerinces meg más akármik, most meg előre szólsz hogy ne merjek olyasmit tenni, amit épp nem is olyan rég hiányoltál bennem?! Hát mit akarsz te, mondd!

—Semmit. - vont vállat Damdor. —Nekem az a dolgom hogy ügyeljek rád, ne legyen felkelés, teszem is a dolgomat, de attól még jogomban áll megvetni a hitvány embereket! Mindazonáltal nyugodt lehetsz, ha kell, megvédelek, már természetesen ha időben tudomást szerzek róla, hogy valaki meg akarja ölni téged, a talpnyalónkat! De biztos ami biztos, gondoltam figyelmeztetlek, hogy ha netán az eddigi viselkedésed holmi csel volt csak és valóban lázadni akarnál, nos, annak nem lesz jó vége, és tulajdonképpen kár volt azt hiszem Enumába csöditeni az erlit urakat, mert azok attól tartok nem hagynak majd nyugtot neked, amíg csak meg nem ígéred nekik a függetlenség kivívását!

—Hát megígérem. - vont vállat nagy nyugalommal Def herceg.

—Számonkérlek majd rajtad a felkelést, ha sokáig elmarad!

—Ki a csuda beszél itt felkelésről?! - nevetett a herceg.

—Nem értelek! - meredt rá türelmetlenül Damdor.

—Nézd, nem akarlak megsérteni, de nem is kell hogy megérts, mert nem az a dolgod. Én vagyok ugyanis a király. Hanem mert ezt tényleg nem sértésnek szánom, teszek neked egy ajánlatot: a tanácskozás idejére elbújtatlak valahol, és végighallgathatsz mindent, mert nincsenek eltitkolni valóim nemhogy előtted, de a császár előtt sem, feltéve ha megígéred hogy akármit

hallasz is de csendben maradsz és nem jössz elő, még akkor sem, ha olyasmit hallasz, akár tőlem is, ami olybá tűnik mint egy árulás, felkelés, vagy akár merénylet apád ellen! Gondolj arra hogy bármit mondok is, de nincs hadseregem, tehát nemigen árthatok! És az országgyűlés után úgyis megbeszélhetsz velem mindent! Na, mit szólsz hozzá?!

—Jól van! - bólintott Damdor.

Jó kétheti út után meg is érkeztek végül Enumába. Vusuba korábban váratlanul érkeztek, de Enumában már nagyonis várták őket. Gyakorlatilag mindenki kivonult az utcákra, hogy lássa az új királyt, még a rabszolgák is, mert ők is kíváncsiak voltak. Sokat azonban nem bámészkodhattak, mert Def fáradt is volt, s ő maga is kíváncsi volt, tudniillik a palotájára, amit még sosem látott, s mindkét ok arra buzdította hogy mielőbb bevesse magát annak falai közé.

Vele tartott Damdor is. Ő sem látta még soha az erlitek palotáját. Hallani azonban már sokat hallott róla, állítólag a világ egyik csodájának számított!

Messziről valóban szépen mutatott. Már amiatt is, mert az egész egymerő fehér márványból készült. Ennél is figyelemre méltóbb volt azonban, hogy gyakorlatilag egy teljes hegyet beborított, az újabb és újabb épületszárnyak mind magasabban húzódtak, s mindegyiknek lapos volt a teteje, s eképp kilátóul is szolgált. A palota tulajdonképpen megvolt majdnem akkora, mint a főváros maradék része!

De ez még mind nem volt elég a jóból, mert amint közelebb értek, kiderült, hogy nem kell ám gyalog felkutyagolni a legtetejére, de még csak az sem szükséges, hogy gyaloghintót cipelő rabszolgák izzadjanak a király alatt! Van ugyanis lift!

A lift persze nem függőlegesen felfelé haladt hanem ferdén, ez magától adódott a teraszos építkezésből. A lift olyan lassan haladt, hogy bárhol, bármelyik szinten le lehetett lépni róla, vagy fel rá, mert tulajdonképpen nem más volt mint egyfajta mozgólépcső, épp csak a lépcsőfokai nagyon szélesek voltak, akár egy hat-hét fős társaság is elfért kényelmesen egy-egy lépcsőfokon. A lift sosem állt le, mert a közeli erős folyam hajtotta, egy roppant, jó tíz ember magas vízkerék segítségével.

Ez eddig nagyon tetszett Defnek is, Damdornak is. Ám amikor beléptek a palotába, természetesen a legislegfelső szinten...

Pillantásuk nem talált egyetlen sarkot vagy éles kiszögellést sem, sőt, még tisztességes függőleges falat sem! Nem voltak négyszögletes termek, de még hatszögletűek vagy akárhányszögletűek sem! Minden terem kör alakú volt, vagy ovális, vagy valami torz buborékra emlékeztető, esetleg barlangbelsőt utánzó. E termeket egymással folyosók kötötték össze természetesen, már amikor nem egymásból nyíltak, de e folyosóknak is csak az alja, a padozata volt vízszintes, tehát sík felület, már tisztességes mennyezete sem volt, ugyanis e folyosók leginkább holmi csövekre emlékeztettek, vagy ezek is barlangra. A hasonlóság annál is élethűbb volt, mert az építetők nemhogy igyekeztek volna szép simára lecsiszolni a falakat az építkezés után, de még mintha szándékosan farigcsálták volna összevissza, azaz, annyiból nem összevissza, hogy néhol e faragások valami növényt ábrázoltak, de nem mindig virágot, olykor közönséges fűvet, vagy épp gombát, esetleg mohát, zuzmót. Ezeket szépen ki is színezték megfelelő festékekkel, bár gyakorta nem volt erre szükség, mert eleve olyan színű kőből alkották a faragványok részeit, s e kőveket valami ördögös módon egymáshoz ragasztották. Ennek titka különben a cement volt, amit az erlitek már jó régóta ismertek, de a kutilok még nem.

És még e folyosók is csak elvéve haladtak nyílegyenesen, mert többnyire kanyarogtak ám összevissza, meg elágaztak, egymásba futottak, és hogy még zavarosabb legyen az egész, a kővirágok, virágfaragványok közt szép számban volt található igazi is, amik azonban nem cserpeken nőttek, hanem a falban kialakított kömedencékben, melyeket termőfölddel töltöttek meg, s a szolgák rendszeresen locsolták őket. Bár a locsolással nem volt annyi bajuk mint azt hitte volna az ember, ugyanis Damdor ámuló szeme nem is egyhelyütt vékonyka vájatokat vett észre itt-ott a falban, amiben kevéske víz csordogált! És egy Csöldzs nevű férfi, a palotamester, akinek a nevét Damdor alig bírta megjegyezni, elmondta, hogy ez úgy működik, hogy a már látott vízkerék nemcsak a liftet hajtja, de felnyom a palota legtetejére valamennyi vizet is, s az e

vájakon át lassanként lecsorog legalulra, s közben a legtöbb igazi növényt megöntözi! Nem mindet, az igaz, de majdnem mindet!

—Őseink - magyarázta büszkén Csöldzs - a palotát az élőlények érrendszeréről mintázták, s bár természetesen nem lett ugyanolyan, nem is lehetett mert hiszen laknunk kell benne, de a hasonlóság, merem állítani, igazán lenyűgöző!

—Bámulatos! Bámulatos! - lelkesedett Def szinte minden második lépésnél, és Csöldzsnek ez tagadhatatlanul jólesett, mert kissé saját tulajdonának érezte a palotát, de annyira, hogy módott talált rá és elmesélte, hogy neki már apja, nagyapja, dédapja és ükapja is palotamester volt ugyanitt. Ismeri az egészet kívül-belül! Def megnyugtatta, hogy nem szándékozik másik palotamestert kinevezni Csöldzs helyébe.

A palota Def édesanyjának is nagyon tetszett, Damdornak azonban már jóval kevésbé.

—Kívülről nagyon szép - mondta - de belülről egy rémálom! Egy áttekinthetetlen labirintus! Nem laknék benne semmi pénzért!

—Ez nem is szükséges! Ragyogóan megleszünk a kutilok társasága nélkül is! - vágott vissza sértődötten a palotamester.

—Elhallgass Csöldzs, ez politika, a kutilokat bízd csak rám! - mondta gyorsan Def, majd Damdorhoz szólván közölte, hogy természetesen valóban nem szükséges hogy itt legyen a palotában vele a császár fia, nyilván van kutil helyőrség a fővárosban valahol, s Damdor bizonyára jobban érzi ott magát!

—Naná hogy! Szeretem az áttekinthető helyzeteket, s főként a helyeket! A falak legyenek függőlegesek, simák, érintkezzenek derékszögben a padlóval és a plafonnal, és így tovább... szóval, azt hiszem megyek is! Megismerkedek valóban a helyőrséggel, nincs is itt rám szükség, nem hinném hogy épp az első nap és épp a palotában fenyegetne merénylet téged! Különbösen sincs beleszólásom semmibe, apámnak hála! - fintorgott keserűen. Azzal valóban távozott.

Def pedig elballagott a trónterembe, az utat természetesen Csöldzs mutatta neki. A trónterem ovális alakú volt, benne az oszlopok fatörzseket ábrázoltak, melyek ágai tartották a mennyezetet. A trónus maga egy mindegyiknél vastagabb efféle oszlop tetején „trónolt”, és a fatörzset megkerülő csigalépcsőn lehetett feljutni hozzá. De Csöldzs megmutatta, hogy van ilyen csigalépcső az oszlop belsejében is, amin át a király lejuthat az alattuk levő szintre közvetlenül a trónusától, ez nagyon jó azesetre, ha a trónteremben valami váratlan harc törne ki, például holmi merénylek miatt.

Def beletelepedett a trónszékbe, s azt igazán kényelmesnek találta, bár azt észrevette, hogy annak karfájából többhelyütt is mintha hiányozna valami! A palotamester elmondta, hogy ott drágakövek voltak, de a palota elfoglalásakor a kutilok kiszedték azokat.

—Mik az első rendelkezéseid, felséges uram? - kérdezte aztán.

—Egyelőre semmi, megvárom az országnagyokat, mert, mint ahogy arról már biztos tudsz, országgyűlést rendeltem el.

—No igen, de már megbocsáss felség, épp emiatt gondolom hogy akkor lesz a koronázás is, és szeretném tudni hogy azt miként képzeled el, mert azt az én kötelességem megszervezni!

—Megnyugodhatsz, sok bajod nem lesz vele, ugyanis nem lesz olyan, hogy koronázás!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy felesleges. Igazán semmi értelme nem volna megkoronáztatnom magamat holmi itteni koronával, amikor nálam van a Szent Korona, e pillanatban is itt van a fejemen, láthatod! Én máris meg vagyok koronázva tehát ha úgy vesszük, és vegyük is úgy, mert eszem ágában sincs lecserélnem a Szent Koronát holmi silányabbra! De szebbre sem, ha akad netán olyan, ez ugyanis szent, míg amaz nem szent! Tehát meg vagyok koronázva!

—Bocsásd meg merészségemet királyom, amiért vitázni merészelek veled, de a korona birtoklása nem azonos a megkoronázással! Azt ugyanis csak erre hivatott személy végezheti, például a fősámán...

—Elég ebből, Csöldzs! Nem adom ki a koronát sem sámánnak, sem nádornak, senkinek, még a mennybéli kaporszakállú Atyaúristennek sem, azért, hogy ő rakja a fejemre, mert akkor az olybá tűnne, mintha tőle kapnám a hatalmat! Ez különösen nagy meggondolatlanság volna a részemről épp azért is, mert semmi szükségem erre, hiszen a koronát ténylegesen is én

magam szereztem meg, nem is akárkitől hanem a kutil császártól, az tehát teljes joggal az enyém, s ezért nem teszek úgy, mintha nem volna az enyém! Az már más kérdés hogy az országnagyok elfogadnak-e királyuknak! Természetesen joguk van e kérdésben így vagy úgy dönteni, de akárhogy döntenek is, a korona nálam marad, mert én szereztem meg! Kikiálthatnak királynak vagy megtagadhatják ezt, de a korona felől nem dönthetnek! Koronázás tehát nem lesz, királyválasztás azonban természetesen igen. Habár nem hinném hogy meg ne választanának, ugyanis nincs sok lehetőségük: a császár engem akar, a koronát megszereztem, és nem is él már senki rajtam kívül a szent királyi családból! Vagyis, te az országgyűlést szervezd meg, Csöldzs, koronázással nem kell foglalkoznod!

Mindenesetre a palotamester összehívta a legnagyobb tetőteraszra a palota teljes népét, mindenkit, még a rabszolgákat is, és megjelent előttük Def, hogy tudják hogy ő a király, hogy felismerjék. És bár korábban Def azt mondta hogy amíg az urak meg nem jönnek, nem kíván rendelkezni, de mégis megtette: mindenki mélységes megdöbbenésére úgy rendelkezett, hogy a palota rabszolgáit ezennel felszabadította!

—De hát felséges uram - rogyott térdre a főszakács - ki fog ezentúl akkor kuktálkodni nekem, ha megfosztasz hatvan jó kuktámtól?!

—Hatvan kuktád volt eddig? Felelőtlen pocséklás! Bőven elég lett volna szerintem tíz is! De húsz már mindenképpen! Nincs szükségem ingyenélőkre! Ami meg a kuktáidat illeti, ne aggodj! Bárki aki eddig kuktád volt, dolgozhat ezután is neked ha akarja azt, de már mint szabad ember, illő fizetségért! De másokat is alkalmazhatsz, szabad embereket természetesen! Mert nemcsak felszabadítottam a rabszolgákat, de megtiltom hogy a palota területére ezentúl bárki rabszolgát hozzon be, akár dolgozni, akár csak mert ő egy nagy uraság, aki rabszolgákkal kísérteti magát! Tudod, szakács, nekem nem hiányzik hogy egy rabszolga megmérgezze az ételemet, csak mert haragszik rám amiért ő rabszolga, és én vagyok a király!

—Ezt értem is felséges uram, de ki fizeti majd e rabszolgák, azaz most már szabad emberek bérét?!

—Megnyugodhatsz, természetesen én! Lesz miből bőven! Tekintettel ugyanis rá, hogy nagyon sok aranyat látok itt szétszórva, szerteszét, úgy gondolom hogy ez vonzza a tolvajokat! Elrendelem tehát hogy mindjárt kijelölök néhány termet a palotában, s oda szállíttassék be minden ami aranyból, ezüstből és drágakőből készült! E termeket azután lepecsételem, s kizárólag a jelenlétemben szabad onnan bármit elvinni!

—Felséges uram, hogy fog akkor kinézni a palota, ha minden nemesfémét leszedetsz a falakról?! - kérdezte a palotamester is szinte szent rémülettel a szemében.

—Remekül fog kinézni, bízd csak rám! Néhány hónap múlva szebb lesz mint most, sokkal szebb! Vannak ötleteim! Aztán meg gondolj arra, mire mentek dicső elődeim e sok aranyszeméttel: azt érték csak el vele, hogy vonzó zsákmányai lettek a kutiloknak, akik még a trónus karfájából is kivésték a drágaköveket! Szóval, összegyűjtetem a sok aranyat, és ebből bőven telik arra, hogy ne rabszolgákkal dolgoztassak... eleinte biztos elég lesz ez az arany a bérükre, bőven! Később pedig még jobb lesz minden, mert mint mondtam, vannak ötleteim... á, nemcsak a palota, de az egész ország felvirágoztatására!

—Milyen ötletek, felséges uram? - kérdezte a palotamester kíváncsian.

—Az titok! Nem fecseghetem ki előre, mert azzal a sikerüket kockáztatnám! De gondolj arra hogy én igazi *szent* király vagyok, s még a Szent Korona ereje is engem segít, tehát bízzatok bennem! Nem lesz itt semmi baj, és nem is sokára Erlit lesz az egész világ legremekebb országa, ezt én mondom, a szent király, márpedig szentségemről már nem is egy alkalommal kétséget kizáróan meggyőződtem életem során! - mondta magabiztosan Def.

Akik ezt hallották a palotanépből, megélték Defet. Tetszett nekik Def önbizalma, ez beléjük is önbizalmat és bátorságot öntött.

Szerettek volna azért valami konkrétumot, részleteket is hallani Def terveiről, de Def csak elhessegette őket, mondván hogy meg kell várni az országnagyokat! Addig csak annyit csinál, hogy országos amnesztiát rendel el, tehát minden börtön ürittessék ki! És még valamit el akar rendezni addig, de ehhez szüksége van a nádorra! A nádor természetesen itt volt a palotában,

ez volt a munkahelye, ha a király nem volt jelen. Márpedig e pillanatig még nem volt itt a király, mert nem volt király.

—Ő igen, viszont jó hogy eszembe jutott valami! Az amnesztia nem vonatkozik a nőket erőszakolókra!

—Értem felséges uram, ők tehát maradnak a börtönben!

—Nem! Azt mondtam hogy a börtönöket ürítsék ki, tehát ürüljenek ki! Vagyis: ezeket a tiszteletre nem méltó fickókat egyszerűen akasszák fel!

—Parancsodra felséges uralkodó!

—Továbbá: elrendelem, hogy a törvények változzanak meg, oly módon, hogy a nádor dolgozza át a törvényeket úgy, hogy ahol a törvény eddig öt évnél hosszabb börtönbüntetést írt elő, ott egyszerűen akasztásra súlyosbodják a büntetés, ahol a büntetés időtartama egy év és öt év közé esik, ott a büntetés legyen korbácsolás és szégyenbélyeg sütése a homlokra, ahol fél év és egy év közé esett a büntetés, ott a büntetés most legyen simán korbácsolás megbélyegzés nélkül, az ennél enyhébb esetekben pedig csak pénzbírság illetve ha kell, teljes vagyonekbeztetés! Ha a büntetés összegét a vétkes nem tudja megfizetni, akkor itt is enyhébb vagy súlyosabb korbácsolás, a legenyhébb esetben pedig kalodába zárás meztelenül, és közszemlére tétel szégyenszemre a piactéren egy vagy két napra! Vagyis: ezentúl nem lesz olyan, hogy börtönbüntetés! Börtön lesz, de nagyon kevés, mert csak addig maradnak ott az emberek, amíg meg nem vizsgálják az ügyüket, és ki nem szabják rájuk az ítéletet! Ennek értelme pedig az, hogy nem hiszek abban, hogy a börtön bárkit megjavíthat, másrészt nem etetek ingyen senkit! Ha az illetőre szüksége van a társadalomnak, akkor engedjük ki az emberek közé és dolgozzon; ha nincs szükség rá, öletessék meg!

—És azon esetekben, amikor a mostani törvény rabszolgának eladást ír elő?

—Változzék a törvény úgy, hogy teljes vagyonekbeztetés, és szégyenbélyeg sütése a homlokra, korbácsolás nélkül! Hadd dolgozzon a fickó, de nem mint rabszolga! Továbbá, olyan többé ne legyen, hogy a tolvajok vagy mások kezét levágják! Egyáltalán, a csonkítás tilos! Az olyan ember ugyanis nem tud dolgozni, és nekem koldusokra sincs szükségem! Szégyenbélyeg az arcra vagy a homlokra, vagyonekbeztetéssel, az bőven elegendő, ha látják az elcsúfított arcát, úgyis mindenki óvatos lesz vele szemben! Dolgozzon csak, dolgozzék mindenki! Akkor gazdagodunk, s akkor leszünk erősek, nagy és hatalmas nép!

És a Defet hallgatók megéltjezték a király szavait. Mindez amit mondott, furcsán, de ugyanakkor mégis bölcsen hangzott.

Eltelt egy teljes hónap is, mire az országnagyok teljes létszámban megjelentek a fővárosban. Ez igazán nem volt sok idő, mert meg kellett kapják a meghívást, s ide is kellett érniük, s mindez az akkori közlekedési viszonyok közepette igazán nem ment gyorsan!

Természetesen nem is egyszerre érkeztek, aki közelebb lakott, előbb itt volt. Mind nagy lelkesedéssel üdvözölték Def herceget, azaz már Def királyt, épp csak egy bizonyos Pohnejm nevű uraság viselkedésén volt némi feszélyezettség érezhető, s nem is titkolta hogy mi a baja: az, hogy Def már aznap hogy a fővárosba érkezett, kisajátította a kincstár javára Pohnejm vasbányáját, ami nem messze a fővárostól volt található! Ez tulajdonképpen egy magányos, jókora hegy volt, szinte az egész másból sem állt csak vasércből, és a környékeliek Villámhegynek nevezték, azért, mert viharok idején alig csapott másba a villám mint ebbe a hegybe. Ez különben nagyon jó volt a fővárosnak, mert így azt többnyire elkerülték a villámok. Meglehetősen gyakorlatias érzéssel rendelkezvén az erlitek még azt is megsejtették, hogy ennek oka épp az lehet, hogy az a hegy alig áll másból mint vasból.

Ráadásul különleges vasból: mágnesvasból!

Épp emiatt azonban nem sok mindenre kellett az onnan származó vas. Ez ugyanis olyan vas volt, ami aránylag erős mágnesességgel bírt, és kényelmetlen volt, hogy az ebből készült tárgyak magukhoz vonzottak minden vasszilánkot, vasforgácsot, vasport, hogy az ilyen szerszámok összetapadtak... ugyanakkor azonban egyvalamire jó volt ez a vas: az erlitek ennek hála hamar megtanulták az iránytűk készítését, és nagyon jó, pontos iránytűket készítettek. S mert sehol másutt a birodalomban nem akadtak eddig mágnesvasra, de még a birodalmon kívüli

országokban sem volt ilyen amennyire tudták, ezért ha más tárgyakat nem is készítettek ilyen anyagból, de az iránytűik iránt nagy volt a kereslet. Sok vas persze nem kellett ezekhez, de azzal a kevéssel is Pohnejm uraság jó üzletet csinált eddig. És teljes joggal hivatkozott rá, hogy az ő nagyapjának adta e hegyet nyolcvan évvel ezelőtt az akkori király, s ő szabályosan megörökölte tőle! Azaz nem ő de az apja, ő meg az apjától! Mi hát ez a törvénytelenség?!

Def kézen fogta és leültette.

—Arról van szó, Pohnejm - magyarázta neki - hogy azt hiszem nem bánnád, ha végre megszabadulnánk a kutiloktól.

—Nanáhoggy!

—Ennek érdekében pedig mindenkinek áldozatot kell hozni! A te áldozatod ez a vashegy!

—De ezzel engem súlyos kár ért!

—Hát olyan *nagyon* súlyos azért nem hinném, de én hajlandó is vagyok téged kárpótolni bizonyos mértékig! Mit szólnál hozzá, ha a Villámhegyért cserébe megkapnád mondjuk a Vusu melletti királyi szántót?!

—Eh, nem kell nekem az, sosem foglalkoztam olyasmivel, hogy...

—És ha az ottani vadasparkot adnám neked?

—Kell a halálnak, messze van a birtokaimtól!

—Akkor halljuk, mi az amivel elégedett lennél!

—Add nekem a nyugati határ vámbevételét tíz esztendőre!

—Erről szó sem lehet, ugyanis nemsokára eltörlök minden vámot!

—Hogyhoggy?! Miből lesz akkor bevétele a kincstárnak?!

—Azt csak bízd rám!

—Hát, legyen akkor az enyém a teljes országra vonatkozóan a rabszolgakereskedelem joga tíz évre!

—Ez sem lehetséges, mert amint minden úr összegyülekezik, kihirdetem hogy senki nem kereskedhet az országhatáron át rabszolgákkal, tehát azt se be nem hozhat, sem innen ki nem vihet! Hanem figyelj csak, ha más bányát kapnál?

—Melyiket?

—Megkapnád a Raszfahár mellettit. Az pedig jó bánya ám!

—Naná! - és a főúr arca mosolyra derült. Az volt Erlit legnagyobb vasbányája, és pompás vasat adott, nem ilyen ócska ragadósat ami csak iránytűnek jó. Nem is merte volna remélni hogy ezt is kérheti. Azonnal beleegyezett a cserébe, és már ő győzködte Defet hogy adjon írást erről, mert nehogy meggondolja magát a király!

De szó sem volt erről, és megkapta az írást. Pohnejm uraság boldog mosollyal az arcán sietett el.

Nem is rontotta el semmi az örömét amíg csak el nem érkezett két hét múlva az a nap, amikor Def megtartotta végre a már sokak által várt országgyűlést...

Az országgyűlés természetesen a trónteremben zajlott, ami kellően nagy volt ahhoz, hogy minden számottevő nemes megjelenhessék itt. Sőt, elfért még a falak mellett Def testőrsége is, amely csupa erlitből állt, részben a palota régi testőrségének tagjaiból, részint szép szál, deli legényekből, akiket külön e célra fogadott fel az újdonsült király. E testőrség vezetőjéül egy bizonyos Sáel nevű férfit nevezett ki, aki még egyenesen Malpejből jött vele, s mindenki úgy tudta, hogy gyerekkora óta ismeri a férfit, mert már Def családjánál szolgált akkor is, amikor Def orvosként dolgozott ott. Ez a Sáel egy majdnem hatvanéves, idős férfi volt, de ugyancsak ruganyosan, fürgén mozgott, szűrös szemekkel nézett mindenkire a szakállas arcából, és ez tisztelettel töltötte el az erliteket, mert majdnem minden erlit csupasz arcú volt, s még amelyiken nőtt is némi szőrzet, az is ritkás volt, alig valami. Mindenesetre Sáel úgy tűnt nagyonis jól érthet a fegyverekhez.

A verekedéshez értett. Ezt hamarosan bebizonyította. Történt ugyanis, hogy a nagy nap reggelén a nemesek már idejekorán gyülekezni kezdtek a trónteremben, s rögvést a legelső bemenni szándékozó Sáelbe ütközött. A testőrkapitányá előlépett férfi elállta előle a bejáratot.

—Megállj! Belépés csak fegyvertelenül! - mutatott a nemesúr kardjára.

—Hogyhogy? - kérdezte az csodálkozva.

—Úgy, hogy a felséges király így rendelkezett! Ez az utolsó nap amikor bárki a testőrökön kívül fegyvert hordhat a palotában, természetesen a királyi család kivételével, de a trónterembe már ezúttal sem lehet fegyveresen bemenni! Nem akarja ugyanis, hogy odabent netán elszabaduljanak az indulatok.

—Ilyesmit nem rendelhet el, semmit sem rendelhet el, hiszen még nem is király, nem választottuk meg!

—Úgy van! - hangzott mögüle egy másik nemes szájából.

—És nekünk ősi jogunk sőt kötelességünk fegyveresen járni-kelni, másképp hogy is lehetnénk alkalmasint a király védelmére! - mondta hátulról egy harmadik uraság.

—Ám járj-kelj fegyveresen, de nem itt! Ide be csak fegyvertelenül mehatsz! - mondta Sáel.

—Eh, nem vitázom veled te bolond vénség, eredj az útból vagy félretollak! - lépett előre a testes, de fiatalos uraság, és valóban megpróbálta félrelökni az útból Sáelt. Az félre is lépett, ám elkapta a nemesúr kezét, megcsavarta, megrántotta, hogy az megfordulni kényszerült, erre Sáel jól fenékebe rúgta, de úgy, hogy az repült egy jókorát, és négy másik nemest is a földre döntött.

—De már ezt nem hagyjuk, kardra fiúk, nem tűrjük a megaláztatást! - kiáltotta a nemes, és valóban kardpengék hussantak ki a hüvelyből, mindannyian Sáelre rontottak... Aki azonban még csak elő sem húzta a maga fegyverét. Nyugodtan állt egyhelyben, s csak egy derékszögű fadarabot húzott elő valahonnét a nadrágszíjából, a köpönyege mögül. Ennek rövidebb végét markolta, a hosszabbik része az alkarját védte, és épp olyan hosszú is volt mint az alkarja. Amikor rátámadtak, ezt megpörgette, elhajolt a szúrás elől, s e fa végével alaposan bordán szúrta a támadóját. Nem szúrt sebet belé, de annak a lélegzete is elakadt, és sápadtan rogyott a földre. Egy másiknak a homlokát ütötte meg ezzel, egy harmadiknak a lába közé rúgott... pillanatok alatt elbánt mindenkivel. Másodperceken belül az egész társaság a földön fetrengett előtte. Ekkor Sáel elszedte minden fegyverüket, azokat oldalra vágta oda, ahol egy normális folyosónak a sarka lett volna, majd sorra megragadta mindegyik uraság gallérját, kinyitotta az ajtót és belódította őket a trónterembe.

—Befelé! A fegyverek megvárnak idekint titeket!

—Mi az isten volt ez amivel harcoltál... - nyöszörögte az egyik legyőzött úr.

—Tonfa. - válaszolta Sáel szűkszávúan.

Természetesen nem kellett mindenkit legyőznie Sáelnek, a legtöbb úr nem volt ilyen harcias, és ha morgolódt is, de lerakta odakint a fegyverét. S végül amikor teljes létszámban összegyülekeztek odabent, megjelent a trónuson Def is, aki az oszlop belsejében ment fel oda az alanti szintről.

Amint meglátták, felharsant a nagy éljenzés. Mindenki éljenzett, kivéve Damdort, akit Def az ígéretéhez híven elbújtatott, méghozzá nagyon egyszerűen: az oszlopba, közvetlenül a trónus lábához. Ott ült a kutil császár fia a lépcsőn, és Def a lelkére kötötte hogy ne szóljon és ne mutakozzék, bármi lesz is! Def jól látta Damdort, Damdor is őt, de a nemeseket Damdor már nem láthatta. Ellenben kiválóan hallott mindent.

Amint az éljenzés elcsitult, Def így szólt:

—Én vagyok Def herceg, s ha akarjátok, a királyotok is mostantól. Hogy e címre van jogom, nehezen vitatható! Nulimán fia vagyok, eképp Tubul király unokája, a szent erlit királyok egyenesági leszármazottja, s hogy ténylegesen rendelkezem a családukat ősidők óta végigkísérő égi áldással, arra vonatkozóan sokszor meggyőződhettem életem során! Igen, be merem vallani hogy nem is egy alkalommal meggyőződhettem önmagam szentségéről, de ezek misztikus élmények, melyeket most nem fogok elmesélni! Bizonyítékként inkább azt hoznám fel, hogy ugyan ki más mint egy szent lett volna képes megszerezni a kegyetlen, zsarnok kutil császártól a Szent Koronát, mely most is ékíti fejemet, ki más mint az, aki méltó is erre az erélyére?! Mert tudom hogy számosan közületek azt várják hogy szerezzem vissza az erlitek szabadságát! Nos, ezt már sokan megpróbálták, s az eredmény csúfos kudarc lett! Ti is tudjátok! Ez nem is csodálható, hiszen nem volt velünk a Szent Korona! Én megszereztem ezt, s annyi esze a vén császárnak is kellett volna legyen, hogy tudja, ha ezt kiadja nekünk, azzal hatal-

mas erőket lendít mozgásba, - s mégis ideadta! De hogy ezt mégis elértem nála, az azt bizonyítja, hogy a Szent Korona maga is azt akarja hogy nálam legyen, vagyis én legyek Erlit királya!

—Úgy tudom a koronát nem ingyen kaptad, hanem tízezer aranyért, s még rengetegsok adót is megígértél érte a császárnak! - szólt egy nemes a tömegből.

—Rosszul tudod, a tízezer arany igaz ugyan, de az nem a korona ára, hanem az a pénz amit a császár a kezdeti költségekre, az idevezető út költségeire adott, s eképp teljes joggal kér vissza! A Szent Koronáért cserébe egyszerűen egy másik koronát kell adnom, hát nem megéri, amikor ez szent, amaz pedig nem?! Az adó hogy nagy lesz, igaz ugyan, akarok is majd beszélni erről veletek, de előbb válasszatok meg királynak ha ugyan akarjátok, mert ha nem teszitek, nem tálalom ki elibetek a jó ötleteimet, melyekkel naggyá akarom tenni népünket! Akkor ugyanis nem érdemlitek meg!

—Megválasztunk, ha megesküszöl rá, hogy véget vetsz a kutil elnyomásnak! - kiáltotta a legidősebb nemes.

—Úgy van, úgy van! - hangzott innen-onnan.

—Ezt részben máris megtettem - vágott vissza Def - mert azt is elértem a szentségemmel a császárnál, hogy megtiltsa, s hozzá írásban, hogy a kutil katonák erőszakolgassák a nőinket!

—Ennél többet akarunk! Pusztuljanak a kutilok az országunkból! Nem akarunk adót fizetni nekik! Függetlenséget akarunk! Szabadságot akarunk! - hangzott a kiabálás mindenfelől.

—Nem akarunk a rabjaik lenni! Ki akarunk válni a birodalomból! - kiabálták mások.

Def felemelte a kezét.

—Egy pillanat! - kiáltotta. —Magyarázzatok meg nekem valamit, mert nem értem! Miért akarok ti kiválni a birodalomból?

—Miért, miért - pattogott indulatosan egy fiatal, heves nemes - hát mert rabok vagyunk!

—Tegyük fel kiválunk. Sikerül. Nem akarnátok talán magatok is egy birodalmat építeni?

—Hogy a fenébe ne, de az a magunk birodalma lenne, amiben mi vagyunk az urak!

—Nagyon helyes, akkor azt hiszem kezdjük érteni végre egymást! Nektek tehát nem a birodalommal van bajotok, csak azzal, hogy benne nem ti vagytok az urak! Na de ha ez így van, akkor valóban nem értem miért akartok kiválni a birodalomból! Mert ti két dolgot akartok: azt, hogy legyen egy birodalom, s hogy benne ti legyetek az urak! Nos, e két dolog egyike már megvalósult: megvan a birodalom! Megcsinálták helyettetek a kutilok, hát nem nagyszerű ez?! Most már csak az kell, hogy benne ti legyetek az urak! Erre kell tehát törekedni, nem arra hogy kiváljatok a birodalomból, mert ha van egy kis pechetek, még a végén sikerül is, aztán igyekezhettek hogy újra benne legyetek, mert aki nincs benne, az nem is lehet úr benne!

Def e véleménye igencsak elképesztette az országnagyokat!

—Te valóban meg akarod hódítani a birodalmat, felség?! - kérdezte egyszerre legalább három nemes.

—Egyedül biztos nem fog sikerülni! Kell hozzá a ti segíségeitek!

—Kevesen vagyunk mi ahhoz! - legyintett az egyik idős nemesúr.

—Megnyugodhattok, nem kívánom hogy ti hadakozzatok! Mindent elintézek én magam, de csak akkor leszek erre képes, ha ti most előszöris megválasztotok királynak, azután pedig betartjátok minden törvényemet! Tehát, mielőtt belemerülnénk a részletekbe az olyan dolgokat illetően hogy kutilok, birodalom meg hasonló, mindenekelőtt szóljatok, hogy királyotok vagyok-e vagy sem! Mert ha nem, akkor fogom a cókmókomat, s már itt sem vagyok! Nem fogom rátok erőltetni magamat!

S talán Defnek ez a legutolsó mondata adta meg a döntő lökést. —Aki nem akar mindenáron király lenni, az nem lesz türhetetlen zsarnok! - gondolták a nemesek, s az egyikük egyszer csak felkiáltott:

—Éljen Def király!

S e kiáltásához mind többen és többen csatlakoztak, végül már minden nemes ezt kiabálta, még azok is, akiket Sáel megfegyvelmezett az ajtó előtt.

—Jó, hát akkor én nagyon örvendek ennek - mondta most Def - de jó lesz ha ezt mindenki írásba is adja! Írnokaimmal már jóelőre elkészíttettem a megfelelő okiratot, ezt most mindjárt

felolvasom nektek, s elvárom hogy mindegyikötök aláírja ezt, már amelyiktek tud írni, ellenben kivétel nélkül mindenki lepecsételje!

Így is lett. Az okirat különben rövid volt, csak azt tartalmazta hogy ezen és ezen a napon az ország nemesei, akik ezen írást lepecsételték, megválasztották királynak Núlimán és Mídzsí gyermekét. Le is pecsételte ezt szépen mindenki, némelyek még alá is írták. Nem sokan, de akadt azért három írástudó nemes is.

—Most már tehát teljes joggal király vagyok! - mondta ennek végeztével Def. —Hiszen nálam a Szent Korona, és egyhangúlag királlyá is választottatok!

—Úgy van, halljuk tehát hogy mi lesz a kutilokkal! - kiáltotta valaki.

—Öljük meg mindet! - kiáltotta Pohnejm.

—Csillapodjatok, hát mi bajotok nektek a kutilokkal, kell hogy a mi nagy birodalmunkban szolgák is legyenek, hadd éljenek! - szólt Def, mire a nemesek körében kitört a nevetés. Mint-ha máris ők uralkodnának a kutilok felett.

—Na jó, akkor mondom a részleteket! De nem mindent! Meg kell értenetek, hogy nem mondok el mindent, mert végtére is köztetek is lehet ám áruló! Annyit mondok el nektek, amennyit akár magának a császárnak is nyugodtan a fülébe súghatnék. Akár még azt is, hogy úr akarok lenni a birodalmában. Nem hinné el. Úgy gondolná, mit árthatok én neki, amíg nincs nagy hadseregem?!

—Mérgezzük meg! - kiáltotta valaki.

—Ugyan már, eszem ágában sincs! Képzeljétek csak, mi lesz ha meghal: még milyen peche-sek vagyunk, trónra lép egy másik császár, aki okosabb mint ő! Ez a mostani ugyanis egy hülye, egy seggfej, elhihetitek mert találkoztam vele! Ez akkora marha, hogy olyasmit híresztel hogy ő isten, s papoknak nevezett ingyenélőket imádkoztat a szobrai előtt, hiszen tudjátok magatok is! Nekünk pedig csak jó, ha a birodalom fölött ostoba császár uralkodik! Azt könnyebb legyőzni! Na de még nem is ez a lényeg, de ha megmérgezzük is, nem választana meg engem a Gárda meg a szenátorok császárnak, az biztos! Ahhoz hogy ezt elérjük, két dolog kell: hogy mi erősek legyünk, s hogy a birodalom gyenge! Na és ami ezt illeti, máris értem el jelentős sikert! Mindenekelőtt felolvasom nektek, miben egyeztünk meg a császárral! - és Def úgy is tett.

A nemesek arca elsápadt ezt hallva. Iszonyatos összeg az az évi háromszázezer!

—Mintha nem örvidenének! - kötekedett velük Def.

—Naná hogy nem örvidünk, amikor ennyi pénzt akar kihúzni a zsebünkből az a dög! - hallotta valakinek a szájából a véleményt a király, és többen helyeslően morgolódtak.

—Már elnézést, de hol van itt olyasmi, hogy a császár pénzt akar?! - kérdezte Def.

—De hát magad olvastad királyom, hogy évi háromszázezer aranyat... - kezdte a legidősebb nemes, de Def közbevágott.

—Na ugye hogy aranyat, és nem pénzt! Mert értsétek meg: az arany csak akkor pénz, ha mi elismerjük annak! Továbbá: mint mondtam, arra kell törekednünk, hogy az országunk gazdag legyen, gazdagabb mint a birodalom! Na már most az úgy van tudjátok, hogy az országban sosem az arany dolgozik, hanem mindig az emberek! Emiatt igyekeztem elérni, méghozzá sikerrel, hogy ne kelljen rabszolgákat küldeni a császárnak! Az arany engem nem érdekel, mert az arany nem dolgozik. Nem is védekezik. Az arany semmi, nulla! Gondoljatok csak bele: ha a császár egy aranyhegy tetején ül, de nincs katona aki megvédelmezze – nemde akármikor legyőzhetjük?!

—Nem igaz, mert felfogadhat zsoldosokat!

—Igen, ha lesz aki beáll hozzá! De csak akkor áll be valaki zsoldosnak, ha úgy véli, a kapott pénzért vehet valami értelmeset! Na és én teszek majd róla, hogy ez meg ne történhessen! De hogy hogyan, azt már nem mondom el, mert nagy titok. Legyen elég annyi, hogy birtokában vagyok egy olyan titoknak, amivel ha nem is akármikor, de mondjuk néhány éven belül tönkre tudom tenni a vén zsarnokot! Arról van szó, hogy tudok valamit, amit a császár nem, s nekem csak annyi a dolgom, hogy ezt eláruljam neki! Ha elmondom neki e titkot, akkor úgy megörvend, hogy talán bele is hal a jó hír hallatába, mert azt hiszi majd a szerencsétlen hogy remek hírt kapott, talán még fiává is fogad nagy boldogságában, holott e hírem eredménye az lesz,

hogy néhány év múlva a birodalom romokban fog heverni, olyan szegény lesz mindenki, mint a templom egere! És nemcsak a kutilok, de még mi erlitek is – kivéve, ha idejekorán nem tesszünk ellene! De ne aggódjatok, mert itt és most rögvest megteszünk mindent azért, hogy e veszélytől megmenekedjünk!

Na szóval. Nem csodálom hogy sokalljátok az adót, mert háromszázezer, az valóban sok! Kimondani is sok! És akkor most felkérek mindenkit, hogy jelentkezzék az, aki szívesen segítene nekem abban, hogy ezt a sok aranyat kifizessük, vagyis ki mond le a vagyona egy részéről önként, azért, hogy az adót megfizethessem?!

Érdekes módon senki nem jelentkezett! Ellenben többhelyütt zúgolódtak a nemesek, hogy nem erről volt szó, ők Def személyében olyan királyt akartak, aki megmenti őket a kutiloktól, és nem elszegényíti!

—Aha, szóval azt szeretnétek hogy az adó ki legyen fizetve, de ne csökkenjen a vagyonotok?! - kérdezte csodálkozást mímelve Def.

Persze hogy ezt akarták a nemesek, s ezt élénken bizonygatták is neki.

—Remek! Örömmel közölhetem, hogy megtaláltam erre a megoldást! Nem tagadom, ehhez el kell viselni néhány jelentéktelen kényelmetlenséget mindenkinek, de azt ígérhetem, hogy vagyonotok nem fog csorbulni, legfeljebb egészen minimális mértékben, valószínűleg még annyira sem! Sőt, lehet hogy némelyikőtök még gazdagodni is fog! Legelsőbbben is elrendelem, hogy hallgassatok végig közbekiabálás nélkül, mert eleinte furcsán fog hangzani amit mondok, holott nagy bölcsesség rejtezik benne!

Elrendelem ugyanis, hogy az országunkon belül kizárólag én tarthatok aranyat, ezüstöt és drágakövet! Igazgyöngyöt is! Ez azt jelenti, hogy minden effélét, beleértve az ilyesmiből készült pénzt is, köteles mindenki, ti is, megadott időn belül, méghozzá ez az idő nem több mint három hónap, leszállítani nekem, a kincstárnokomhoz! De nem kell megijedni, mert nem akarok senkit kirabolni! Aki ezen idő alatt leadja nekem ezen értékeit, annak ezen értékeit számbavesszük, meghatározzuk hogy tehát az mennyit is ér a mostani aranypénzekben számítva, és ezt az értéket pontosan kézhez is kapja, rögvest amint leadta az aranyát! Természetesen nem aranypénzekben kapja meg az értéket, hiszen aranya neki már nem lehet, az csak nekem lehet! Ellenben megkapja a pénzét más érmékben – ilyenekben! - és intésére szolgák léptek a nemesekhez, s mindegyiküknek a kezébe nyomtak egy jókora vastallért. A tallér egyik felére a Szent Korona képe volt nyomva, a másikra pedig ez:

„1, azaz egy erlit tallér”

—Tessék, ez mindörökre a tietek! Ez a tallér éppen pontosan annyit ér, mint egy mostani aranytallér! És mielőtt megsértődnétek vagy gúnyra gyanakodnátok, elárulom, hogy ez nem akármilyen vasból készült, hanem a Villámhegy mágnesvasából! Olyan vas pedig amennyire tudjuk, sehol másutt nincs a közelünkben, ezen a földrészén! És úgy rendelkezem, hogy Erlitben mindenki köteles ezt a pénzt hivatalos fizetőeszközülfogadni! De csak ezt, amit az én pénzverdém ver, s aminek hitelességét az garantálja, hogy e pénz mágneses! Tehát nem teheti meg azt akármelyik kovács vagy más ember, hogy elkezd vasból jó pénzt gyártani: a hamisítvány ugyanis igen könnyen leleplezhető, csak egy darab nem mágneses, tehát közönséges vas kell hozzá, s ha azt nem vonzza a pénz, akkor az hamis, semmit nem ér! És lesznek kisebb érmék is, meg nagyobbak is, és mindegyik annyiszor ér többet mint egy másik pénz, amennyiszor nagyobb súlyú vasat képes felemelni!

—Ezért a szeméért senki nem ad majd semmit! - dobta a földre mérgesen a tallért az egyik nemesúr.

—Hogyne adna, ha valaki ezt nem fogadja el, akkor azt karóba kell húzni, így szól a törvényem! Azaz, természetesen nem köteles senki eladni semmit, az nem tilos hogy megtartsa magának, az azonban tilos, hogy e pénzért ne adja el, és helyette aranyat vagy ezüstöt kérjen! Akkor ugyanis bűnös nemesfémrejtegetésben, és karóba húzandó, hiszen megmondtam hogy nemesfémek és ékkövek csak nekem lehetnek az országban, senki másnak!

Na és miután ezt tisztáztuk, biztos azt gondoljátok, hogy ezzel a császár talpnyalója lettem, mert a sok aranyat majd mind neki adom. Természetesen valóban kifizetem ebből amit ő követel az írás szerint, csak hogy gondoljatok bele, hogy ezzel egyben magamra vállaltam minden

adózást a császárral szemben, s hozzá örök időkre, s ti mégsem szegényedtek, mert ha aranyotok nem is lesz, de e pénzért éppúgy megvehettek mindent, mint korábban az aranyért: élelmet, nőt, földeket, palotát, akármit, mert mindenki más is csak e pénzzel fizethet, valahonét tehát be kell szerezze, s ezután is úgy lesz mint régen: pénzt csak termékekért kap, vagy ha megdolgozik érte!

—Nem igaz, nem kaphatunk meg mindent érte, a más országokból érkező kereskedők kiröhögnek majd minket ha ilyesmivel akarunk fizetni!

—Eleinte biztos. - bólintott Def is. —Ám én garantálom nektek, hogy ez már megváltozik legkésőbb húsz éven belül! Lehet hogy már tíz év múlva is, de húsz múlva okvetlenül! És akkor még sokan élnek majd közületek, és akkor nagyon nagy úr lesz az, akinek sok ilyen pénze halmozódik fel a kincstárában! Különben is: mit akartok ti más kereskedőtől, amikor Erlit az egyik legremekőbb természeti adottságokkal bíró ország a birodalomban?! Itt évente kétszer lehet aratni, van mindig bőségesen gyümölcs, Erlitet úgy is nevezik, hogy „a birodalom éléskamrája”, van halunk is, jó fánk, szépek a nőink, minek ide kereskedő?! Hiszen még rabszolgákat is tőlünk akart a császár, ahelyett hogy ide hozott volna eladásra! Akárhogyis nézem, de kifejezetten hasznunkra válik az, ha nem jönnek ide kereskedők, azért, hogy hitvány aranszeméért elvigyék az értékeinket, mert gondolatok csak bele: ha tegyük fel eladtok aranyért egy rabszolganőt, azt már nem ti ölelitek, hanem az, aki megvette! Ha eladtok aranyért egy kenyeret, azt nem ti eszitek meg, mert ti nem attól laktok jól, amit más eszik meg, s az aranyat nem ehetitek meg a kenyér helyett! Ha eladjátok a fát, nem lesz miből hajót építeni, mert aranyból építeni hajót nem lehet! Az aranyat el sem égethetitek mint a fát, nem főz nektek ételt! Az arany tehát tönkretesz bennünket, s ennek véget kell vetni!

De mondok még valamit. Ti ugye bőszen hangoztatjátok, hogy erlitek vagytok és nem kutilok. Nos, jól van! De mitől vagytok ti mind erlitek, amikor szemre lehetetlen megkülönböztetni egy erlitet egy kutiltól! Egyetlen valamirevaló különbség az, hogy más az anyanyelvetek, de rengetegen vannak közületek, még én magam is, akik ugyanúgy beszéltek a kutilt mint az erlitet! Ha azt akarjátok hogy valóban fontos legyen az a fogalom hogy „erlit”, akkor különböznünk kell a kutiloktól, azért, hogy legyen köztünk összetartás, s ennek ékes jele lesz a mi másféle pénzünk! Továbbá: a vaspénz jó jelkép, mert a vas az erőt jelenti, az erőt ami megvan a mi népünkben, szemben a puha arannyal, ami a puhány kereskedők jelképe!

Még tovább megyek. Ha valaha is győzni akartok a kutilok fölött, ahhoz sok erlit kell! Emiatt is akartam hogy senkit ne vihessenek el rabszolgának. De emiatt rendelem el azt is, hogy Erlitben ezentúl senki nem tarthat rabszolgákat, engem, a királyt kivéve, én azonban ezt nem teszem meg, legfeljebb a hadifoglyokkal, ha ugyan lesznek hadifoglyaim valaha! A palota rabszolgáit máris felszabadítottam! De ne aggódjatok: megveszem tőletek jó mágnespénzért a rabszolgákat is, mindnek megkapjátok az értékét, még hozzá bőkezűen számolva! Nem kellenek ugyanis rabszolgák, mert a rabszolgák gyorsan hálnak, lassan szaporodnak, márpedig én azt akarom, hogy az erlit nép gyorsan szaporodjék!

Aki három hónap alatt nem cseréli be a rabszolgáit és aranyát-ezüstjét az én pénzemre, annak még adok türelmi időt további hét hónapig hogy leadja, de akkor már nem kap érte semmit, csak nem kap büntetést. Akinél azonban azután találok több aranyat mint aminek értéke egy tallér, azt kínhalálra ítélem! Még örvendhet ha csak lefejeztetem, mert valószínűbb a megnyúzatus! Nem azért teszek így, hogy a császárt tömjem arannyal, mert nem is küldöm el neki az összeset, hanem mert az aranyrejtegető bebizonyítja a tetteivel hogy nem hisz a szentségemben, kerékkötője az erlit nép felemelkedésének is...

—Igenis a császárt akarod arannyal tömni! - kiáltotta egy nemesúr.

—Néhány évig a császár persze valóban azt hiszi majd, hogy jól járt - bólintott Def - de a lényeg az, hogy mi azalatt sem szegényedünk, mert ugyanúgy lesz enni-inni-lakni-nőznivalónk minden mint eddig! És ez a fontos, vagy nem? De ami még fontosabb: e néhány év után elmondom azt a bizonyos titkot a császárnak, és az úgy tönkreteszi őt, hogy olyat még nem láttatok, és mi uralkodunk helyette! És azután lehet hogy még csak ki sem végzem a vén bolondot, mert leszek olyan kegyetlen hogy életben hagyjam, hadd szegénykezzenek, úgysem lesz már veszélyes ránk, és jókat röhöghetünk rajta!

—Mondd el neki azt a titkot már most, vagy most nem tenné tönkre?! - követelte Deftől Poh-nejm.

—De, nagyonis tönkretenné már most is, de most még nem lehet, amíg be nem vezetjük ezt az új pénzt, ez kell ahhoz ugyanis, hogy megvédjen minket erliteket valami, a titkom okozta veszélytől! De hogy ez mi azt nem mondhatom meg nektek, mert ezt már nem tudhatja meg senki! Most válik el, hogy megbíztok-e bennem és szentségemben! De akár megbíztok, akár nem: most már király vagyok mert megválasztottatok, ez tehát így lesz! Emiatt már most szólok, hogy csak úgy mehetek el a palotából, ha minden aranyatokat leadjátok a kincstárnoknak, cserébe természetesen a mágnespénzekért! Nem kell aggódni, mert van verve kellő számban belőlük, továbbá itt a palotán belül már szoltam mindenkinek, hogy ez az új pénz, amit kötelesek elfogadni! De amint vége ezen országgyűlésnek, kihirdetem ezt a fővárosban is és az egész országban! És hogy ne higgyétek hogy becsaplak benneteket: mostantól egyben minden adót is ezen pénzekben követelek mindenkitől, mágnespénzben, nem kell sem arany, sem ezüst ami már nem lehet nálatok, de nem kell még termény, hal vagy más sem: minden fizetés, az adó is, e pénzekben történik! És igyekezzetek, mert aki nem adja le három hónapon belül az aranyát, az, ismétlem, nem kap érte egy vasat sem!

Def kincstárnoka mint kiderült, új arc volt, a régit leváltotta Def, és egy Mirtal nevű idős nőt nevezett ki a helyére. Annyi bizonyos volt hogy ez a Mirtal valami nagyon messzi népből származhatott, nem lehetett sem erlit, sem kutil, mert bár mindkét nyelvet kiválóan beszélte, ugyancsak választékosan, ellenben a hangsúlyai néha igen furák voltak, mintha énekelte volna a szavakat! Érdekes módon emiatt kissé Sáel testőrkapitány beszédéhez hasonlított az ő kiejtése. Ami talán nem is csoda. Mirtal ugyanis Sáel felesége volt.

Mirtal nagyon komolyan vette kincstárnoki feladatát, egy rendkívül pontos mérlegen mérte le az urak aranyait, és ennek megfelelően fizetett érte. De elmondta, hogy Def király parancsára ő, ha muszáj, ha az érték nem egész aranyra jön ki, akkor felfelé kerekít, nehogy az urak azt mondják, hogy becsapják őket! De ez csak a mai napon lesz így, mert különben pontosan át lehet számítani minden arany értékét! Tudják meg ugyanis az urak, hogy az a vastallér, ami egy aranytallért ér, az Def parancsára egyszerűen úgy neveztetik hogy *vas*. De van ennél kisebb érme is, ennek tizedrésze, ennek a neve a „kisvas”, és az ennek is a tizedét érő neve a „vasacska”. Lehet tehát mindent pontosan átváltani!

Az urak, meg kell mondani, nem nagy kedvvel cserélték be az aranyukat mágnesvas-tallérra, és némelyik olyan keveset adott le, hogy Mirtal élt a gyanúval: pénze nagyrésztét megtartotta magának! De hát arra nem volt joga hogy átkutassa őket. Ezért csak emlékeztette mindegyiküket rá, hogy a határidő letelte után semmit nem kapnak az aranyukért – szó szerint egy vasat sem!

Ez sem növelte meg az adakozókedvet túlságosan, habár akadtak azért nemesek, akik olyan nézetet hangoztattak, hogy nekik hazafiúi kötelességük ennek megtétele, és ha minden úgy lesz ahogy azt Def ígérte nekik, akkor valóban nem járnak rosszul! Többnyire mégis az volt a helyzet, hogy sokan azt mondogatták, hogy csalódtak az új királyban.

—Hogyan fizetsz majd, ha nem lesz vaspénzed? - kérdezte ezt hallva Mirtal nem is egy nemes-től.

—Miért kéne fizetnem?

—Hát ha venni akarsz valamit itt a városban, például. Mert a király rendelete szerint mától itt mindenki csak e pénzért adhat bármit! Ha most nem cserélsz be elég aranyat vásra, nem tudsz fizetni a portékákért! A szolgálodat sem tudod kifizetni semmivel sem, mert hiába is adsz nekik aranyat, azt itt el nem költhetik, legfeljebb törvénytelenül, ami veszélyes!

Ez elgondolkoztatott némelyeket. Valóban, legalább ezentúl a szolgálkat ők is vassal fizethetik ki, hivatkozva a király törvényére! Hm!

S bár kétségtelen hogy a nemesek még így is csak aranyuk kisebbik részét váltották át, de sok kicsi sokra megy, s még le sem szállt az est, máris jókora aranymennyeiség gyűlt össze ebből Mirtalnál: több mint kilencvenezer arany! Ez már majdnem a fele volt az ezévi adónak, amit Def ki kellett fizessen a császárnak! És tudták hogy lesz ez még sokkal több is...

A király nem is türelmetlenkedett. Tudta ő hogy mit tegyen, ami növeli a beváltókedvet! S így felkereste Damdort, a kutil helyőrség kaszárnyájában.

Damdor már akart is beszélni vele, mert az országgyűlés után Def igen gyorsan távozott, nem tudott szót váltani a királlyal, holott ugyancsak sok minden kikíváncozott belőle!

Na de hiába akart beszélni vele Damdor, mert akárhányszor kereste is Defet, a király valahogy sosem volt elérhető! Nem mintha messzire utazott volna, nem ment az sehová sem a fővárosból, többnyire a palotából sem, na de egy akkora palotában, ami oly nagy mint egy kisebb hegy, ott bizony nem könnyű megtalálni valakit, még a modern korban sem, nemhogy akkoriban, amikor még hírért sem hallották fejlett hírközlési eszközöknek! És Def hol itt volt - hol ott, mindig szervezett, irányított valamit, azt hogy mit, Damdor nem tudta, nem mondták meg neki, az undok, elnyomó kutilnak a király emberei, csak annyit, hogy „dolga van a királynak”, és kész! Na és hát itt bizony kiviláglott, mit is jelent az, hogy Damdor bár a császár gyermeke, de épp császári apja akarataból Def a király itt, és Defnek van teljhatalma, minden olyasmiben, ami nem kimondottan katonai kérdés! Egészen egyszerűen nem volt olyan helyzetben, hogy maga elé rendelhesse a királyt, egy kis elbeszélgetésre vagy pláne beszámoltatásra! Sőt, szégyenszemre a palota bizonyos részeibe be sem engedték, Def testőrsége megtiltotta hogy oda bemehessen!

—Hogyszer? - vált pipacspirosra az ábrázata.

—Úgy, hogy ott nők vannak! Nem való, hogy férfiak bemehessenek oda! - válaszolta neki a testőr. Aki különben maga is nő volt. S ezen sem győzött Damdor csodálkozni. Nem mintha Defnek mindegyik testőre nő lett volna, szó sem volt ilyesmiről, de akadt azért belőlük jónéhány itt meg ott, és sosem vegyesen a férfiakkal, mindig csak külön, vagy csupa férfi, vagy csupa nő alkotott egy-egy testőrcsapatot. Kiváló fegyverzetük volt, és nagyon boldognak látszottak hogy testőrködhetnek. Damdor természetesen ezt is merő hülyeségnek tartotta, megvolt a véleménye a nők harci értékéről.

Nők vagy nem nők, az biztos volt hogy csak erőszakkal hatolhatna be oda! S mert e testőrnők sokan voltak, tudta hogy az egyedül nem menne. Hívhatta volna a Gárdát, de mit is mondjon apjának, ha az majd számon kéri tőle hogy megostromolta már az első néhány hét után a palotát, csak azért, mert valahová nem engedték be! Damdor kinézte magának a lefejezést is ez esetben, apját ismerve! Mert apját csak a pénz érdekli, pénzügyileg pedig Def király úgy látszik elszántan igyekszik valóban jó talpnyaló lenni, mert Damdornak volt róla tudomása, hogy ha nem is a teljes ezévi, kétszázezer arany adót, de ötvenezret máris elküldött a császárnak a király, plusz még a kölcsönbe kapott tízezret, és egy arany koronát, a megkapott Szent Korona helyett. És Damdor nem kétlette, apját ez a legnagyobb örömmel tölti el, mert biztos remélni sem merte hogy ennyit megkap már ilyen hamar attól számítva, hogy ezt a nyápic senkit ideküldte királykodni!

Megkérdezte inkább, miféle nők vannak odabent. Már ha nem titok után tudakozódik!

—Nem titok! - válaszolta neki a testőrnő. —Sőt, örülök hogy elmondhatom, mert felséges királyom azt is elmondta nekünk, hogy csakis örvend, ha jótettei kitudódnak! Tudd meg tehát Damdor herceg, hogy néhány nappal ezelőtt királyom összeszedette az összes kolduslánykát a fővárosból és a környékéről, azokat akik nem idősebbek mint tíz esztendő, és mintegy örökbe fogadta őket! Kihirdette hogy ezek tulajdonképpen az ő rabszolgái, épp csak cseppet sem úgy bántik velük mint rabszolgákkal szokás, eltekintve attól, hogy a lányok azt kell tegyék, amit parancsol.

—És mit parancsol?

—Azt, hogy tanuljanak szorgalmasan.

—Hogy micsoda?! - képedt el Damdor.

A testőrnő megismételte.

—Tanulni - egy nőnek?!

—Igen.

—De hát mit kell annak tanulni?!

—Amit akar. Számos tantárgy közül válogathatnak. Van amelyik például verekedni tanul...

—Egy nő?! - ámult Damdor már másodszor rövid időn belül.

—Miért is ne! Ha egyszer kedve van hozzá!

—És van olyan hülye, aki ilyesmit tanít nőknek, pláne kislányoknak?!

—Ó, nem is akárki ám, hanem Sáel, a testőrkapitány! De a legtöbben mégsem ezt tanulják, hanem írni-olvasni...

—Nő létükre?!

—Hányszor kérdezed még meg ezt Damdor herceg, nem gondolod hogy unalmas már?! Meg tanulhatnak olyasmit hogy virágrendezés, szabás-varrás, hímzés, különböző hangszerekkel zenélés...

—Na, ez már végre jobban illik nőkhöz!

—De hát sosem mondtam hogy a király fiút akar csinálni a kislányokból! Na és aztán tanulhatnak olyasmit is, hogy matematika, tehát számolni, meg még nagyon sok mást is! Lovagolni is megtanulnak! Mindegyikük azt tanul, amihez épp kedve van, csak az nem lehet hogy semmit nem tanul!

—Ilyen hülyeségre költi a pénzét a király? Nem józan, az már egyszer biztos! Hiszen a kolduslányok nem tudnak fizetni ezért!

—Nem is kell.

—De így már nem is marad annyi idejük koldulni.

—Nem koldulnak. Állandóan itt élnek a palotában, teljes ellátást kapnak!

—És a szüleik engedték, hogy nő létükre tanuljanak a lányaik?

—Hát, a legtöbb kolduslány amúgyis árva volt. A többinél meg az úgy volt, hogy Def megparancsolta, hogy fogjam meg a lányt és vigyem, és ha az apja nagyon tiltakozna, akkor egyszerűen szúrjam le a hőbörgő szamarat!

—Na még ilyet! El sem hiszem!

—Elhiheted, mert a legtöbb kolduslányt, ha nem is mindet, én magam hoztam ide személyesen! Jól ismerem ugyanis a várost, tudom hogy hol lehet sok kolduslányt találni, mert nem titkolom hogy nemrég még én is az voltam! Bár csak jobb híján, amikor nem volt semmi könnyen elemelhető. Többnyire ugyanis tolvajlásból éltem. El is kaptak, de a felséges király megmentett a vesztőhelyről! Tehát én ide be nem engedlek, az biztos mint a halál, mert Def király megtiltotta, márpedig életem és halálom az övé!

—Megvan a véleményem az olyan királyról, aki tolvajokkal barátkozik! - és Damdor a földre köpött.

—Nem barátkozik ő velünk, mi csak a szolgái, a testőrei vagyunk! Alattvalói! Nagyon kevés barátja van! Biztos mert sok titka van, amit nem akar megosztani másokkal, s helyes is, hogy bizalmatlan!

—Hát, veled jól bevásárolt, az biztos! Még tolvajnak sem voltál jó, ha elfoghattak! - fintorgott Damdor herceg, azzal tovább ment. Azt hogy hiányzik a pénzeszacskója, csak jó ötszáz méterrel és három emelettel később vette észre, akkor aztán dűhtől tájékozva rohant vissza, követelve a pénzét, de a testőrnő nagy szemtelenül azt mondta, bizonyítsa be, hogy ő lopta el! És nézze csak meg a zsebeit, csupa vas van benne, hogy is lehetne ott arany, amikor Def király törvénye szerint ők nem tarthatnak aranyat! Biztos valaki más lopta el Damdor pénzeszacskóját! És valóban, amit kipakolt a zsebéből, az mind vas volt. Na de hát ez nem sokat jelentett, mert nem vetköztethette le a nőt a császárfi, hogy nem dugott-e valamit mondjuk a bugyijába vagy máshová!

Nagy mérgesen ment tovább.

—Kár is volt visszamennem oda, azistenit, sejthettem volna hogy ez lesz belőle! Micsoda átkozott tolvajbanda! - morogta.

Nemsokára rájött hogy valóban kár volt visszamennie oda, ugyanis eltűnt a gyönyörű, viziló-agyar-markolatú drága kése is az oldaláról, valamint három aranygomb is az öltözékéről. De ezekért már nem ment vissza. Nem tudná a testőrnőkre bizonyítani a tolvajságot!

Hanem valakitől azt hallotta, hogy a király a keleti szárnyba ment, ő is arra indult hát. De hiába ment arra, mert amint odaérkezett, csak egy darabig mászkálhatott nyugodtan, a királyt

keresve, aztán ismerős akadályba ütközött: a további utat néhány izmos testőr nő torlaszolta el.

—Hát itt meg mi van, itt is kislányokat őrizgetnek?! - kérdezte mérgesen.

—Ugyan dehogy, azok egészen másutt vannak! Itt felnőtt nők laknak a tanulóidejük alatt! - válaszolta neki a természetes, középkorú asszonyság, aki inkább valami fiatalos nagymamához hasonlított semmint testőrhöz, és kimondottan nevetségesnek tűnt Damdor számára talpig fegyverbe öltözve.

—Nem értem!

—Hát pedig szomorú hogy nem érted, hogy ilyen tájékozatlan vagy, ugyanis már jó egy hete hogy a mi nagyszerű, szent királyunk kihirdette a fővárosban, de megvitték a hírt az ország távoli részére is a lovasfutárok, hogy bárki nő jöhet hozzá tanulni, ha nem idősebb mint huszonöt év, és vállalja hogy öt éven át ki sem teszi a lábát a számára kijelölt lakrészből, és szorgalmasan tanul! Ellenben ha nem tanul elég jól, azt kockáztatja hogy Def király lefejezteti őt, s a testét felzabáltatja disznókkal, tehát el sem temetteti! Van tehát kockázata a dolognak!

—És ha jól tanul, mi ebből az ő haszna?

—Az, hogy okos lesz! Ingyen tanulhat, s ezalatt nem is kell éheznie, mást nem ígér a mi királyunk! Az jöjjön csak hozzá, aki igényli az okosságot, az okosságért magáért! Abban persze nem kételkedem hogy akik ezek közül a legkiválóbbak lesznek, azoknak fontos hivatást tartogat, de ilyesmit előre meg nem ígér!

—Hm... szóval már a hivatalnokai is nők lesznek... elképesztő!

—Szó sincs ilyesmiről, van részleg itt a palotában, amit fiúk számára ürittetett ki!

—Azok tehát nincsenek itt?

—Még szép, akkor csak a kujonkodás folya, és nem a tanulás!

—Itt valami alamuszi suskusolás folyik, például titkos fegyvergyártás, nem tanulás! Engedj be! - és megpróbált bemenni, eltolva a testőrnőt az ajtóból. Ám a következő pillanatban máris a földön hevert, mert a nagyféle testőr nő ledöntötte őt valami fortélyos fogással, holott ehhez fegyvert nem is használt. Damdor csak ámult.

—Nem lehet! A tanulókat senki nem zavarhatja! Ide csak a király kíséretében léphetsz be!

—Na megállj csak, majd visszajövök én a Gárdával, és akkor...

—És akkor én elmesélem a legényeidnek, hogy azért kellenek ők, mert te Damdor herceg egyedül még velem, egy vénasszonnyal sem bírsz! És ha nem hiszik, akkor előttük hívlak ki párviadalra, és akkor aztán jaj neked, mert úgysem tudsz legyőzni! Ó, hogy fognak röhögni rajtad!

E kilátás lelohasztotta Damdor nagy vitézkedési buzgalmát.

—Akkor sem hiszem hogy itt tanulás folyik! Mire is oktathatna bárkit is Def, nincsenek bölcs tanítói, nem tud ő semmit, girnyó, gyenge, buzi...

—Attól hogy ilyen, még lehet ám a fejében valami! Különben sem buzi. Sosem látta még senki férfiakkal! És elárulom, hogy bőviben vagyunk tanároknak. Legelsőbben is megemlítem, hogy például maga a király sem átall leereszkedni a társaságunkig, és tanítani minket!

—Benneteket is?

—Hogyne! Amikor nem vagyunk szolgálatban, kötelesek vagyunk valami órán résztvenni! Mi választhatjuk meg hogy mifélén, de valamit kell hogy tanuljunk!

—És ez jó nektek?

—Naná, sokkal nyugodtabb mint rabolni-fosztogatni!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy korábban rabló voltam.

—Ott tanultál meg verekedni?

—Egy kicsit igen, de azt a fogást amivel ledöntöttelek, Sáel mutatta meg nekem. Ő aztán nagyon tud! És természetesen ő oktatja a küzdelmi órákat itt mindenkinek. Legalábbis általában.

—És amikor nem ő, akkor ki?

—Hát vagy a felesége, Mirtal, vagy maga a király, bár ő csak ritkán...

—Mit beszélsz, hogy az a girnyó Def?!

—Hé, Damdor, ne tartsd olyan nagyra ki a szádat, mert fészket rak benne a fecske!

—De hát hogy ő meg a verekedés...

—Úgy kötekedj pedig vele, hogy akármikor legyőz engem, nemegyszer bebizonyította! Különben meg többnyire nem ilyesmit oktat nekünk.

—Mit akkor, ha nem ezt?

—Logikát.

—Az meg mi!

—Az egy olyan tantárgy, ami arra van, hogy megtanuljunk helyesen gondolkodni.

—Hülyeség, gondolkodni mindenki tud!

—De nem helyesen.

—Úgy is!

—Te is?

—Pláne! Hiszen férfi vagyok!

—Na jó! Fogadjunk!

—Mibe?

—Felteszek neked egy kérdést. Egy olyan kérdést, amit néhány napja nekünk tett fel Def király. Azt mondta, aki jól válaszol, kap ezer vasat!

—Haha, röhög a májam, azzal sokra mentek!

—Sokra, mert ez igenis értékes pénz, itt a palotában már mindent csak ezért lehet venni, de már a fővárosban is számtalan üzletben így van ez! Hiszen az aranypénzek már két hónapig sem használhatóak! Na és hát ha most e kérdésre jól válaszolsz, neked adom azt az ezer vasat! Ha azonban nem, akkor add nekem a kardodat!

—Ez nem lesz jó, mert mi van ha olyasmit kérdezel, amire nem is lehet helyesen válaszolni!

—Semmi baj, mert ha ilyesmire gyanakszol, kérdezd meg a jó válasz felől a királyt, s ő megmondja azt neked! S ha kiderül hogy becsaptalak volna, úgymint visszaadom a kardodat, semmi szükségem nem lesz rá, mert a király lefejeztet úgymint, az biztos mint a halál! Na, mondhatom?! Vagy félsz kiállni tudáspárbajra?!

—Mondjad, a fenébe is!

—Figyelj hát! Te egy királyfi vagy, akinek a kezébe került egy ősi könyv, amiben le van írva, miként lehet eljutni az Aranyországba, ahol minden csupa arany, ezüst és gyémánt, s ahol az Örök Élet forrása is fakad! Természetesen el akarsz menni oda, az örök életért és a kincsekért. Csakhogy van egy kis gond: Aranyország közvetlenül Sárkányföld mellett fekszik, s mindkét ország felé csak egyetlen út vezet, ami az utolsó mérföldek előtt ágazik csupán ketté. Egyik része vezet Aranyországba, a másik irányban található Sárkányföld. Ahol a sárkányok természetesen minden odavetődőt azonnal felfalnak!

Sajnos azt nem lehet tudni, hogy jobbra vagy balra kell menni az Aranyországba. Ám a könyv azt írja, hogy az útelágazásnál áll egy kétfejű varázsszobor. Mindkét feje tud beszélni. A két fej egyforma, azt kivéve, hogy az egyik feje mindig igazat mond, a másik feje mindig hazudik. De te természetesen nem tudod hogy melyik feje mond igazat és melyik hazudik.

A varázsszobor bármelyik arrajárónak válaszol egy kérdésére, de csak egyetlenegy kérdésére! És csak az egyik fejét kérdezheted meg. Neked tehát most az a dolgod Damdor, hogy eldöntsd, milyen kérdést teszel fel a varázsszobor valamelyik fejének, amelyre olyan választ kapsz, aminek hála eldöntheted, hogy melyik út visz Aranyországba! Mert nyilván oda akarsz kerülni, nem Sárkányföldre!

—Ez hülyeség, ha nem tudom hogy melyik fej hazudik, akkor hogy is tudnám, hogy az igazmondó fejet kérdezem-e meg!

A testőrnő-nagyanyó nem válaszolt neki, csak nézett rá mosolyogva.

—Megkérdelem hogy mondjuk a baloldali út-e az Aranyországba vezető, erre az egyik fej azt mondja hogy igen, s ha a másik fej...

—Hohó! Csak az egyik fejet kérdezheted meg! Különben ha így kérdezel, akkor sem lenne hasznod belőle ha felelne neked mindkét fej, mert az egyik úgymint azt mondaná hogy igen, a másik pedig úgymint azt, hogy nem!

—Megkérdelem tőlük, hogy mi a nevem! Amelyik azt mondja hogy Damdor vagyok, az az igazmondó, s ezután attól kérdelem meg a helyes utat!

—Ne feledd el, hogy a szobor csak *egyetlen* kérdésedre válaszol! Hiába tudod meg, melyik feje az igazmondó, ha azután már *egyetlen* kérdésedre sem válaszol!

Damdor egy darabig még törte a fejét, de nem jött rá a helyes válaszra, erre szégyenkezve ugyan, de leoldotta a kardját, s odaadta, mert alapvetően becsületes fiú volt. De bőszen hangoztatta hogy nem is hiszi hogy ez a feladat megoldható volna, mondja tehát meg a helyes választ a testőrnő!

Az azonban azt válaszolta, hogy Damdor kérdezze meg azt Def királytól, mert annak talán hisz, de neki nem hinne!

Emiatt aztán Damdor még szorgalmasabban kereste a királyt, de végül csak akkor tudott találkozni vele, amikor a király maga kereste fel a kutilok laktanyáját másnap.

Damdor annyira nem bírt a kíváncsiságával, hogy rögvest találkozásukkor „letámadta” Defet a kérdéssel, hogy mi a helyzet ezzel hogy kőszobor, Aranyország meg hasonlók! Def, akit testőrnői jóelőre tájékoztattak róla, miként esett a fogadás Damdor és a testőrnagyi között, jót nevetett Damdor izgatottságát látva.

—Örvendek hogy ilyen mély benyomást tett rád a bölcsességem!

—Eh, hagyd ezt, ez nem bölcsesség, ez valami hülye tréfa, még azt sem hiszem hogy van megoldása, vagy ha van is, de legalább te tudod azt...

—Pedig tudom, és be is bizonyítom, tudniillik azzal, hogy elmondom a jó választ! De kérek légy egy kis türelemmel még, mert szeretnék beszélni a katonáiddal is, s akkor feltenném nekik is a kérdést, hátha valamelyikük tudja a választ rá!

—Minek azt, ha te úgyis tudod!

—Szeretném ha volna amelyik tudja, mert azt megjutalmaznám! Tudod, örvidenék ha kissé a szívükbe zárnának, úgy adott esetben még nagyobb lelkesedéssel harcolnának értem!

—Nyugodtan, tedd csak amit akarsz Def, úgysem sikerülhet elcsábítanod épp a Gárda tagjait! Ettől még simán felkoncolnak, ha lázadni akarsz, sőt, azt sem engedik meg, de én sem, hogy egyáltalán felállíts bármi hadsereget, ami népesebb mint néhány száz fő!

—Mire nekem hadsereg, amikor itt a Gárda?! - nevetett Def, azzal ment a laktanyaudvarba. Ott Damdor összetrombitálta az itteni kutil helyőrséget, és Def kiállt elébük. S így szólt:

—Katonák, biztos mindenki ismer engem: én vagyok az erliti király! Na és hát nem csodálnám ha úgy vélnétek, én csak a piszkos kutil elnyomókat látom bennetek, és azt hinnétek hogy gyűlöllek-utállak benneteket! Holott erről szó sincs, sőt, épp ellenkező a helyzet, én kifejezetten meleg baráti érzéseket táplálok irántatok, mert bennetek megannyi hőst látok, aki szorgalmasan teszi ami a kötelessége, s nemcsak a császárért, de értem is, mert ha kell, megvédelmeztetek az országomat egy esetleges támadástól! Na és hát nem akarok sokat beszélni, már amitt sem mert tudom hogy úgyis azt hiszitek hogy beszélni könnyű, mondhatok amit akarok, emiatt aztán a szavaimat inkább tettekkel bizonyítom! Mindenekelőtt arról szólok, hogy úgy hallottam, hogy két napja egy távoli helyőrségből ideérkezett hozzátok két kutil katona, akik valami ottani csetepatéban megnyomorodtak! Hazarendelték tehát őket, mert így már nem szolgálhatják itt tovább a császárt! Na és hát megkérdezném én itt mindegyikötöket, ugye tudjátok hogy mi lesz a sorsa e két szerencsétlennek?!

A katonák közül némelyek komoran bólogattak vagy mormogtak valamit.

—Ha nem akarjátok kimondani, kimondom én! Kap mindegyik katona valami kis obsitot, de azzal nem sokra megy, elfogy két-három hét alatt, s annyi, kész, vége, mehet koldulni! Nos, én megsajnáltam őket. Úgy döntöttem, hogy ezentúl amelyikötök csak akarja, az dönthet úgy, hogy amikor épp nincs szolgálatban, akkor eljár az iskolámba! Nyitottam ugyanis iskolát a palota egyik legalsó szintjén, ahová bárki eljárhat. Vannak külön osztályok fiúknak is, lányoknak is. Az iskola ingyenes. Vizsga nincs, tehát tanulni sem kötelező, csak az nem szabad hogy másokat zavarjanak az odajárók. No és hát emiatt is jó, ha ti hős katonák is odajártok, mert majd ha ott lesztek, tesztetek róla hogy néhány hangoskodó ne zavarja meg az oktatás rendjét! Ott bármelyikötök megtanulhat írni-olvasni néhány hónap alatt. Sok más hasznos dolgot is megtanulhat. És ha ezt megtanulja, az nagyon jó lesz neki, mert én itt előttetek ünnepélyesen esküszöm, hogy ha valamelyikötök megnyomorodik, akkor annak nem kell hogy a koldulás le-

gyen a sorsa! Ha ugyanis addig a pillanatig sikerült tűrhetően megtanulnia írni-olvasni, akkor csak annyit kell tennie hogy jelentkezik nálam, azaz valamelyik hivatalnokomnál akit e célra kijelölök, ő levizsgáztatja a tudását, és ha tudja amit kell, akkor máris nincs semmi baj, mert nem kell visszatérnie Kutilba a koldulásba, hanem maradhat itt nálam Erlitben, és én biztosítok a számára illő fizetségért megfelelő munkát! Lehet például maga is tanár valami távoli városban vagy faluban, mert sok iskolát akarok nyitni. Vagy lehet hogy írnoknak alkalmazom, írnok még akkor is lehet, ha akár mindkét lábát elveszti.

—És ha a kezét? - kérdezte az egyik katona.

—Semmi baj, akkor is lehet tanár, aki például kutil nyelvre oktatja a diákokat, kutilul pedig biztos elég jól tudtok ti kutilok...

Kitört a nevetés. Percekig nem csillapodott. Jól hangzik ám amit a király mond!

—De kutil nyelvtanár tényleg csak az lehet, aki mindkét kezét elvesztette! Aki ennél épebb, attól megkövetelem hogy valóban értsen valami hasznos dologhoz, tehát ajánlatos lesz iskolába járni! Ingyen van!

Na és még valami. Biztos ti is hallottatok az én újféle pénzeimről. Hoztam mindegyikteknek belőle egy teljes tallért, új nevén vasat, ez épp annyit ér mint a szokásos aranytallér, tehát sokat! Ez ajándék. De ennél többet is kaphattok, ha vállaltok, hogy amikor épp nem vagytok szolgálatban Damdor hercegnél, akkor eljöttök hozzám, mert én szeretnék benneteket őrségbe vezényelni a Villámhegy köré, nehogy valaki pofátlan tolvaj mágnesvasat akarjon lopni onnan, pénzhamisításra! Ha ilyet találtok, természetesen azonnal végezzétek ki a fickót! Szándékomban áll különben magas fallal körbekeríteni az egész hegyet, de az sokára lesz kész, addig tehát jól jönné a segítségetek, mert bennetek nagyon bízom, rengeteget hallottam róla, hogy a Gárda milyen vitéz katonákból áll!

Nagy éljenzés tört ki Def e szavaira. Persze hogy boldogan vállalták a szolgálatot a katonák, mindig jól jön egy kis mellékes, és ez igazán veszélytelen szolgálatnak tűnt! Hiszen csak sétálni kell a hegy körül!

—És ha valamelyik kereskedő nem akarja elfogadni a vaspénzt? - kérdezte egyikük.

—Akkor kutassátok ki, hogy van-e nála arany, s ha van, akkor öljétek meg, az aranyat pedig hozzátok elém a fickó minden vagyonával! Ami nem arany, az mind az enyém, az arany fele is az enyém, a másik felének a felét pedig megkapjátok ti aranyban, a maradéknak az értékét pedig vaspénzben! És még valami: ha lejár a szolgálati időtök, és visszatérnétek Kutilba, akkor csak annyi a dolgotok hogy elmentek a kincstárnokomhoz, és Mirtal minden vasatokat átszámítja aranyba, amit vihetek Kutilba! Vagyis jó ha tudjátok, hogy a vas nemcsak ugyanannyit ér mint az arany, de többet, mert a vasért itt Erlitben mindent megvehettek, Kutilban semmit, ellenben az arany itt semmit nem ér, a vasat viszont átváltom aranyba, ha kell, hogy Kutilban is legyen nektek pénzetek! De ez csak akkor fog működni, ha tesztek róla, hogy elkapjátok az aranyrejtegetőket! Ismétlem: az elrejtett arany fele az enyém, a másik felét hivatalosan megkapjátok ti, úgy, hogy a felének a felét aranyban, a másik felét vasban! De aki az egész részét vasban akarja, annak sincs akadálya, sőt az még előnyösebb is neki, mert a vasat itt is elköltheti, és ha elmegy Erlitből, úgyis átváltom neki vissza aranyba!

Továbbá, tudok róla, hogy nem tetszik nektek hogy már nem erőszakolhattok nőket. Ezen annyiból segíték, hogy engedélyeztem a bordélyok működését Erlitben, de csak úgy, ha a lányok a szolgáltatásukért vasat kérnek. Jó lesz tehát ha lesz vasatok! Itt Enumában is nyílt a napokban egy bordély, hatvanhat szép nővel! Az a vas amit adtam most nektek, elég nem is egy éjszakára náluk! A vas tehát jó pénz, vigyázzatok rá, hasznát lehet venni! Van hol elkölteni!

A két nyomorék katonát felfogadom kutil nyelvtanárnak, de ismétlem hogy a többiektől tudást várok, főleg betűismeretet! Lehet okosodni!

—De akkor nem lesz időnk a Villámhegyet őrizni! - kiáltotta valaki.

—Mindenki ossza be úgy az idejét, ahogy akarja! Szabadon dönthettek, hogy mire vállalkoztok! És ha a császártól kapott zsoldot be akarjátok váltani vásra, annak sincs akadálya, Mirtal elintézi nektek!

Na és most még valami. A Villámhegy egész körzetét egy rendkívül megbízható, nagyon hozzáértő valakinek a parancsnoksága alá akarom rendelni. Természetesen olyasvalakire van szükségem, aki azért már mégiscsak nekem esküszik hűséget, nem a császárnak! Nem mint-ha lázadni akarnék, szó sincs róla, de hát a Villámhegy nagyon fontos része az országomnak, mert innen származik a pénzem! Na és én úgy gondoltam, hogy közületek egyvalakit választok, ha az hajlandó azonnal az én szolgálatomba átállni! Zsoldja évi ezer vas lenne, de már most rögtön is kap tízezer vasat! De ne is jelentkezzetek tömegével, mert nekem csak egyetlen fő kell, s hogy az ki lesz, az attól függ, hogy ki a legokosabb! Mert nálam Erlitben érdemes okosnak lenni, tehát iskolába járni! - és Def elhallgatott egy pillanatra. Körülnézett a katonákon. És úgy látta, hogy bármelyikük boldogan otthagyja a császárt ennyi pénzért! Mert a katonák gyorsan utánagondoltak, hogy a vas az persze csak vas, de egy vas annyi mint egy arany, és évi ezer arany zsold iszonyatos összeg! Épelméjű ember annyit talán el sem tud költeni! És most rögvést tízezer arany! Igaz, nem arany, hanem vas... de akármikor átválthatja aranyra!

—Na jó, akkor most felteszek nektek egy találós kérdést, s aki tudja a választ, az lesz a Villámhegy kapitánya!

—És ha többen tudjuk a választ?! - kérdezte egy fiatal legény.

—Akkor az elsőként jó választ adót választom. De vigyázzatok a sietséggel, mert mindegyikőtök úgy kell válaszoljon, hogy idejön eléem, a választ megsúgja hogy mások ne hallják, és miután megmondta a választ, azután ha a válasza rossz, oda kell lépnie oldalra, és többé már nem mondhat semmit! Mindenki tehát csak egyszer válaszolhat, vagyis ne találgassatok! Természetesen ha valaki megmondja a jó választ, a többieket nem is kérdezem már, és a jó választ ki is hirdetem, nehogy azt higgyétek, hogy csalás van a dologban! Na, figyeljetek! - és Def elmondta a katonáknak a történetet Aranyországról, Sárkányföldről és a kétfejű kőszoborról. Azt nem mondta meg, hogy saját parancsnokuk, Damdor sem tudta megtalálni a helyes választ. A katonák még sosem hallottak efféle történetet, ámulva hallgatták. Az egész kissé misztikusnak, félelmetesnek, hátborzongatónak tetszett, olyan titokzatos volt.

—A feladatnak igenis létezik helyes megoldása, tehát gondolkodjatok csak el rajta! Megéri! Nem mondhattok szűkmarkúnak! És amelyiktek nem akar a Villámhegy kapitánya lenni, az csak szóljon, ha ő oldja meg a feladatot először, akkor sincs semmi baj, amikor a fülembe súgja a választ és én azt mondom hogy az a helyes, akkor csak mondja hogy ő nem akar nálam szolgálni, s akkor nem kapja meg ugyan az évi ezer vas zsoldot, mert nem szolgál, de a tízezer jár neki, s azt megkapja, még hozzá aranyban, s máris mehet vele Kutilba vagy ahová akar! Esetben természetesen nem mondom meg a választ amíg nem jelentkezik egy újabb okos ember, aki megoldja maga is, és akkor az lesz a kapitány! Tehát gyerünk, gyerünk jó katonák, lehet mondani a megoldást, annak aki úgy véli hogy tudja! Esküszöm királyi becsületszavamra hogy az lesz a kapitány, aki megoldja ezt, ha maga is akarja, s megkapja a pénzt is, már rögvést a mai napon megkapja! De ne feledjétek hogy csak egyetlen kérdést tehettek fel, és csak az egyik fejnek, és semmiképp sem tudhatjátok előre hogy melyik az igazmondó és melyik a hazug! És ne beszélgetsetek egymással, mert most mindegyikőtök a vetélytársatok!

A katonák izgatottan kezdtek egyhelyben toporogni. Óriási volt a tét! Dehogyan beszélgettek egymással, igyekeztek maguk meglelni a helyes választ, sőt, látszott hogy még a laktanya más lakói is ezen gondolkodnak, mert mindenki idesündörgött látni a királyt, és ezek is hallották ezt, és bár nem remélték hogy ők lehetnének valami kapitányfélék, de nem bírt ellenállni a kísértésnek senki hogy rá ne próbálna jönni a megoldásra, ezen törte a fejét a kukta, az árnyékszék tisztító, a szakács, a főszakács, az alszakács, a takarítószemélyzet, mindenki! Mekkorra dicsőség volna megoldani ezt az iszonyú példát! De jó félóráig senki nem jelentkezett Defnél; végre megmozdult az egyik katona, és odaballagott, súgott valamit a király fülébe; ám az tagadóan intett a fejével. Rossz a válasz! És a katona át kellett hogy menjen az udvar másik végébe; ő már többé nem próbálkozhatott.

Némi idővel később még mentek hárman a király elé, de ők is rossz választ adtak. És Def már épp azt akarta mondani hogy úgy látszik, senki nem lesz innen a Villámhegy kapitánya, s a tízezer vasat is megtartja magának, amikor az egyik benyilóból hirtelen kiszaladt egy tizenéves leány, és térdre esett Def előtt.

—Én tudom a helyes választ!

—Igazán? És ki vagy te?

—A kovács leánya! Apám készíti a fegyvereket itt a laktanyában a katonáknak!

—Na, akkor súgd a fülembe a választ!

A lány megtette. S ezt hallva Def arca felderült.

—Jó választ adott! Hogy hívnak?

—Szordzsa a nevem, felséges uram!

—Rendben van, akkor hát Szordzsa légy oly kedves és mondd el a választ itt mindenkinek, hogy hallják azt, de indokold is meg, hogy megértsék, miért épp az a jó válasz!

—De csak ne mondja el a választ - kiáltotta az egyik katona - mert hiszen ő nem lehet a Villámhegy kapitánya, és hátha mi is megoldjuk azt kicsit később!

—Miért ne lehetne a Villámhegy kapitánya?

—De hiszen nő!

—Szordzsa, akarsz a Villámhegy kapitánya lenni?

—Ez életem minden vágya!

—Tehát ő a kapitány. - jelentette ki Def teljes lelki nyugalommal. —Mert jegyezze meg mindenki, hogy nálam csak a tudás számít! És senki nem szídhát, mert szép hosszú lehetőséget adtam mindegyikötöknek, igazán hosszú, és tulajdonképpen nagyon csalódott vagyok még Szordzsában is, mert sokkal előbb kellett volna rájöjjön ő is a válaszra! Ha járhatott volna az iskolámba, biztos úgy is történik! Na de hát eddig még nem volt olyan iskola! Ám most már van, tehát ajánlom mindenki figyelmébe! Szóval azt ne higgyétek hogy Szordzsa valami rendkívülien okos lenne: mondhatnám hogy egy tahó, egy fajankó, mert csak ilyen sokára jött rá a helyes válaszra! De akit én tanítok az iskolában, az nem marad majd fajankó!

—De - szolt ekkor Damdor - Szordzsa mégsem lehet a kapitányod!

—Miért nem?

—Mert rabszolga! Ő is, apja is! Ők a laktanya rabszolgái!

—Az apját még értem, de Szordzsa mire?

—Hát ő csak azért lett, mert az apjával vették meg még kiskorában, aztán meg hogy nagyobb lett, jó volt mindenféle munkákra, meg hogy a katonák kedvüket leljék valakiben, főleg mostanában, hogy már nem zaklathatják az erlítőket!

—Szordzsa is erlítő, vagy nem?

—De rabszolga.

—De én úgy rendelkeztem, hogy az országban egyedül én tarthatok rabszolgákat! Nem így van, Damdor? Te nem hallottad ezt?

—De Szordzsa nem erlítő ember tulajdona, hanem a mienk, kutiloké!

—De Erlitben van. Itt, az én országomban! - nézett Damdorra Def jeges hidegséggel. —Vele is, sőt, még apjával is úgy lesz hát, ahogy azt az uraknak mondtam az országgyűlésen: kifizetem az árát neked, és kész! Szabad emberek! S ezután Szordzsa lehet már a kapitányom!

—Def király, te nem rendelkezhetsz a laktanyámban, mert...

—Én az erlíttek fölött rendelkezem! Különben, azt hiszem nyugodtan rendelkezhetem a laktanyádban is, mert amit most teszek, az sem katonai kérdés! És elárulom, hogy amikor beszéltem elutazásom előtt apáddal, neki is elmondtam hogy a rabszolgákkal kapcsolatban így fogok rendelkezni, s ő bár hülyének nevezett, de nem tiltakozott! Ne akard kérlek, hogy panaszlevelet írjak rólad apádnak! Nem szívesen tenném, mert úgy különben kedvellek, tudod!

—Nem félek a panaszaidtól! - kiáltotta Damdor dühösen, vérig sértődve. Erre Def a füléhez hajolt, s így suttogott:

—Hé, herceg, ragaszkodol hozzá hogy kihirdessem a katonáidnak, hogy te, a parancsnokuk, a trónörökös, hülyébb vagy mint Szordzsa, mert te nem tudtad megoldani azt, amit ő, a rabszolgáld?

—Azistenit... dögölj meg! Jól van, Szordzsa a tied!

—Jó. Az árát majd kérd Mirtaltól! Az apja árát is!

—Nem kell a pénzed, szopj le!

—Most mit vagy úgy oda, lettél volna elég okos, oldottad volna meg a példát előbb mint ez a lány, s akkor ez az egész nem történik meg! - azzal Def előretolta Szordzsát, s így biztatta:

—Mondd csak el a megoldást! De ne feledd el megindokolni!

És Szordzsa ezt mondta:

—Az egésznek úgy kellett nekikezdeni, hogy gondolunk rá, hogy a két fej teljesen egyforma, nem tudjuk melyik az igazmondó és melyik nem, tehát ebből következett, hogy mindegy hogy melyiket kérdezzük meg. Tehát megkérdezzük az egyiket, csak úgy találomra. Továbbá, emiatt természetesen nem tudhatjuk hogy egy feltett bármilyen kérdésünkre igaz választ kapunk-e. Ez tűnik a legnehezebb akadálnak a megoldásban, mert hát akkor mit ér a válasz?! De épp emiatt ez meg is könnyíti a dolgunkat, mert gondolhatunk rá, hogy ha úgysem tudhatjuk hogy a válasz igaz-e vagy sem, akkor már eleve olyat kell kérdeznünk, amiről tudjuk hogy a válasz mi lesz, igaz-e vagy hamis! Előre tudnunk kell tehát hogy a kérdésre mi a helyes válasz! Pontosabban, tudnunk kell hogy a kapott válasz igaz lesz-e vagy hamis, s mert nem tudhatjuk hogy mit kapunk válaszként, emiatt olyasmit kell kérdeznünk, ami csakis igaz vagy hamis lehet! Na és még azt kell figyelembe vennünk, hogy a kérdésünk az útra kell vonatkozzék, mert nekünk az a fontos, valamint mert csak egy fejet kérdezhetünk, a kérdésben szerepelnie kell valamiképp a másik, meg nem kérdezett fejnek is, mert azt nem kérdezhetjük meg! A válasz tehát ez: Megkérdezem valamelyik fejet, mindegy melyiket, így: —Ha őt kérdezném - és e szavaknál a másik fejre mutatok - hogy melyik út vezet az Aranyországba, akkor mit válaszolna nekem? És erre a megkérdezett fej azt mondja, tegyük fel, hogy a másik fej a baloldali útra mondaná hogy az vezet Aranyországba! Erre én megköszönöm a választ, és elindulok a jobboldalin. De ha a jobboldalit mondja, akkor a baloldalin indulok el. A másikon tehát, mint amit mond. És ez azért van így, mert ha én véletlenül az igazmondó fejet kérdezem, akkor ő ugye igazat mond, a másik fej tehát a hazug fej. A hazug fej, ha őt kérdezném, természetesen a rossz utat mondaná nekem, emiatt a másikon kell induljak! De ha én a hazug fejet kérdek, akkor a másik fej az igazmondó, az megmondaná a jó utat, de a hazug fej, akit én kérdek, hazudik, tehát a másik utat mondja nekem! Vagyis teljesen mindegy melyiket kérdeztem meg, mindenképp a hamis utat jelöli meg a fej nekem, én tehát a másikon kell menjek! Lehet különben másképp is, hogy azt kérdek, a másik fej mit mondana, melyik a Sárkányföld felé vezető út, erre azt válaszolja hogy mondjuk a baloldali, ekkor én elindulok azon, mert tudom hogy úgy mégsem a Sárkányföldre, hanem Aranyországba érek!

—De így nem tudod meg, melyik az igazmondó fej! - szólt Damdor.

—Az igaz, de nem is az volt a feladat hogy arra rájöjjenek. Nekem a helyes utat kellett megtalálnom!

—S meg is találtad! Megtaláltad a helyes utat, ami a szabadságot, kapitányságot, és tízezer vasat eredményezett neked, tehát a gazdagságot is! Te tényleg eljutottál hát, jelképesen szólva, Aranyországba! - mondta Def.

—Vasországba. - morogta Damdor.

—Az mindegy, ha sokat ér! De erre nálam bárkinek lehetősége van! - mondta Def, és távozott, Szordzsával együtt.

—A lány apját ne felejtse el utánam küldeni! - mondta még távoztakor Damdornak.

4. fejezet: A pénz vonzása

Tajszi semmi kedvet nem érzett aziránt hogy rabszolga legyen, emiatt nem pakolt sokáig, mert jobb ha nem húzza az időt, és mielőbb szököik. Úgy nagyobb utat tehet meg, mielőtt a pap a nyomába küld valakit! Ami nem biztos hogy bekövetkezik, de hátha! Egy biztos: itt nem maradhat!

Szerencsére nem kellett gyalog mennie, mert volt lovuk három is, s ezekből a férje csak az egyiket vitte el. Igaz ugyan, hogy a jobbikat! A két megmaradtat most Tajszi pakolta meg mindenfélével, s maga is ráült az egyik hátára. És tulajdonképpen még örvendett is, hogy Tankán a jobbik, tehát a gyorsabbik lovat vitte el. Így e két megmaradt nem igazi hátasló volt, hanem testes, erős, igavonó állatok. Ami azt jelentette hogy nem éppen vágtára termettek, ellenben sok terhet képesek magukkal vinni. És Tajszi bizony roskadásig megpakolta őket, mert hát pénze csak néhány garas volt, most, hogy a férje ilyen rútul kirabolta, s mert nem volt kedve nemcsak a rabszolgasághoz de a kolduláshoz sem, emiatt annyi élelmet pakolt fel, amennyit csak bírt. És kedvenc üvegező eszközeit is. Ő bizony megkockáztatja hogy valahol másutt, messze földön is az üvegszobraiból éljen, mert lesz ami lesz, nem válik ő koldussá, de ribanccá sem! Utóbbihoz úgysem nagyon vannak meg a testi adottságai...

Amíg pakolt, azt is eldöntötte hogy hová menjen. Megcélozza nyílegyenesen a fővárost! Ott sem akárhová megy, hanem a helytartóhoz. Ahhoz a személyhez tehát, aki a kutilok helytartója, a császár itteni megbízottja! És megkéri hogy tegyen igazságot. A kutilokról sok csúnyaságot meséltek ugyan, hogy igazságtalanok, hogy az erlit nőket rendszeresen végigerőszakolják, hogy mindenkit kirabolnak – de ahogy Tajszi elgondolkodott ezen, rájött, hogy mindez őt tulajdonképpen nem nagyon érdekli! Mert ami például az erőszakot illeti, ő igazán nem olyan tűneményes szépség, hogy nagyon fenyegetse ez a veszély, továbbá ha mégis megesne tán vele, az kellemetlen ugyan, de hát már nem szűz, vagyis legalább a szüzességét úgysem vehetik el! Aztán meg, elég ha csak leveszi a fejről a parókát, s ha meglátják a kopaszságát a katonák, máris elriadnak tőle, s nem is csupán amiatt mert csúnya, de amiatt is, mert mindenki tudja hogy az ember haja ilyen fiatalon, pláne nőknél csak valami betegség miatt hullhat ki, s bár akkoriban borzasztó műveletlenek voltak az emberek, de annyit mindenki tudott, hogy betegséget leginkább mégis egy másik beteg embertől lehet elkapni! Ilyen nővel tehát igazán óvakodnak ágyba bújni a férfiak! Nem szép, s talán veszélyes is lehetne vele!

Ami azt illeti hogy kirabolnák – hát kérem, kutassák át, ugyan mit vehetnének el tőle! Alig van annyi rézpénze, amennyit egy koldusnak adna valaki alamizsnaként! Az étel ami nála van, sok ugyan, az igaz, tápláló is, de egyáltalán nem valami csodálatos finomság. Tajszi úgy sejtette hogy a császár katonái a laktanyában biztos ízletesebb étkeket ehetnek. Az biztos hogy nem éheznek, nincsenek rászorulva az ő elemózsiájára!

Marad még az az ellenérv a kutilokkal szemben, hogy igazságtalanok. Na de Tajszi ha erre gondolt, megintcsak vállat vont. Annál igazságtalanabbak úgysem lehetnek vele, ahogyan elbánt vele a saját népe, az erlit! Lehet azonban hogy ha az erlitek nem segítenek, segítenek majd a kutilok! Annyi valószínű, hogy akit a császár ideküld a saját megbízottaként, önmaga felséges nevében, az nem lehet valami ostoba fajankó! Az talán megérti, hogy a templom kizárólag az ácsok hibájából dőlhetett össze, s nem az üvegezés miatt! Vagy ha amiatt is, de neki, Tajszinak aztán végképp semmi köze az egészhez! És talán-talán lesz annyi könnyörület is benne, hogy ha ránéz, rájöjjön hogy ő Tajszi annyira szerencsétlen, hogy nem volna illendő a sok nyomorúságát még a kifosztásával vagy rabszolgává tevésével is fokozni! Kell hogy legyenek emberi érzéseik még a kutiloknak is!

Igen, megkockáztatja hogy maga a császár helytartója ítélkezzék az ügyében! Az biztos hogy ha az dönt így vagy úgy, akkor már tehetnek neki egy szívességet a faluban az emberek, akár az ácsok, akár a pap, akár bárki más! És ha már ott van a helytartó előtt, akkor szóbahozza azt is, hogy a saját férje milyen undok volt! És megkéri a helytartót, hogy mondja ki a válast! De azonnal ám!

Különben meg, a kutilok ha valóban rablók és pénzéhesek, nos, az lehet hogy neki csak jó! Meglehet tán hogy igazat adnak neki, kizárólag azért, hogy azután ítélkezési illetékként elko-

bozzák a vagyon egy részét! De ez neki Tajszinak még mindig jó, mert visszakapja a maradékot! Az is lehet hogy megtetszik a nagyúrnak az ő üvegművészete, mert szerencsére van nála néhány kisebb szobrocska, amit mutogathat! A gazdagok gyakran pártolják a művészeket, gyakorta még akkor is ha semmi érzékük iránta, egyszerűen mert ezáltal is hivatkozhatnak a vagyonukkal! Akárhogyis nézi is a dolgot, de nincs vesztenivalója, kizárólag nyerhet a próbálkozásokon!

Így aztán, mindezt végiggondolva, majdnem vidáman pattant fel a lova hátára.

—Egy életem, egy halálom, szerencsémeket megpróbálom! - gondolta, azzal kilovagolt Enuma felé.

Nem kapták el, nem is üldözték, vagy ha mégis, nem leltek a nyomára. Ellenben lassan haladt, beletelt az útja a fővárosig majdnem két teljes hónapba! No igen: az úthálózat sok kívánni valót hagyott maga után, de meg aztán Tajszi nem is sietett túlságosan. Nem is tehetette: neki nem volt pénze zabra vagy más takarmányra, s így két lova bizony azt kellett egye, amit útközben legelhettek. Elél egy ló azon is, sokáig, de semmi esetre sem lehet úgy nagyon siettetni, kell neki idő a legelészéshez! De ez Tajszinak is jó volt, mert épp a gyümölcsszezon idején voltak, s így útközben ő is akadt itt-ott holmi ehető, természetadta finomságra.

Másért is jó volt azonban hogy lassan bandukolt. Mert így volt ideje csevegni-fecserészni ezzel-azzal, járókelőkkel, mezőkön dolgozó parasztokkal, néhányszor még vándorkereskedőkkel is, és igazán érdekes híreket tudott meg, főként azoktól, akik vele szemből, Enuma irányából jöttek!

Kiderült, hogy épp azidőtájt hogy ő elszökött a falujából, megérkezett az új erlit király a fővárosba, s vele együtt új helytartó is a kutiloktól, bizonyos Damdor nevű! Csakhogy ez a helytartó mégsem olyan igazi helytartó mint a régi volt, mert mindenki tudja már, hogy ez a Damdor igazából csak a hadsereg fölött úr, egyedül akkor van joga intézkedni ha az erlitek lázadnának, vagy ha más ország megtámadja őket! Minden egyéb téren azonban az új király, Def az illetékes dönteni, rendelkezni, lényegében tehát majdhogynem teljhatalma van! Ez majdnem olyan, mintha Erlit végre visszanyerte volna rég áhított függetlenségét! Igaz ugyan az is, hogy ennek nagy ára van: irtózatosszerű adót kell évről-évre fizetniük a császár felé! És ez még nőni is fog öt év múltán! Na de ez már a király ügye, aki igazi szent király lehet, mert azzal kezdte a királykodását, hogy már megérkeztekor felmutatta nekik a Szent Koronát, amit valamiképp sikerült kiudvarolnia a császárból!

Mindez majdnem hidegen hagyta Tajszit. Érdekes volt ugyan, de olyasmi, ami nem igazán órá tartozik. Neki eléggé mindegy hogy ki a király, a régit sem látta egyszer sem, az is mindegy hogy ki a helytartó, mert fogalma sincs hogy jobb vagy rosszabb lett volna-e neki ha még a régi dönt az ügyében, az adó meg olyasmi, ami sokakat érdekelhet, de épp őt nem nagyon, mert tőle ugyan mit vehetnének el adó címén?!

Ennél sokkal izgalmasabb volt, amikor néhány vasdarabot mutattak neki, és azt akarták bemesélni, hogy ez pénz! Való igaz, úgy volt megformázva mintha tallér lenne, de hát szemmel láthatóan vasból volt, még ha mágnesvasból is! Ami azt illeti, Tajszi e pillanatig nem látott olyasmit hogy mágnes, és ámulatlan csodálta, mint képes kis vasdarabkákat magához húzni e tallér, sőt, ha valami vastárgyra rárakja, akkor hozzátapad, s akkor sem esik le róla, ha megfordítják. Na de hogy ez pénz lenne...

Holott nem is egy alkalommal látott ilyet amint Enuma felé közeledett, s végül mégis el kellett hinnie az elképesztőt: az új király, Def, úgy döntött, hogy ezentúl az arany nem ér semmit! Azt mondta, három hónapja van mindenkinek hogy átcserélje az aranyát s más nemesfémét efféle új pénzekre, vaspénzre, ezután az arany nem ér semmit, azt kivéve hogy akinél olyat talál, azt elveszi tőle, s az illetőt aranyrejtegetésért kivégzi! És mire Tajszi Enumába ért, a három hónap már majdnem végetért, csak két nap volt belőle. És valóban, úgy tapasztalta hogy Enumában már mindenki ilyen vaspénzeket használ!

Nála csak csupa rézpénz volt, két ezüstöt kivéve, de megtudta hogy a rézpénz sem ér semmit, ellenben azt is becseréli a király kincstárnoka vásra! Elment tehát a megfelelő hivatalba, ahol természetesen nem találkozott Mirtallal, csak egy kisebb rangú tisztviselővel, aki azonban

minden kérdezősködés nélkül beváltotta Tajszi szerény pénzcsekjét vasra. Épp csak nagyon soká kellett erre várnia Tajszinak, mert az emberek a legutolsó pillanatig halogatták a beváltást, nem szívesen váltak meg az aranyuktól, és óriási sorok kígyóztak a beváltóhely előtt. És Tajszi ezt látva örült, mert lám csak, valóban komoly dolog lehet ez a pénzcseré, s ha kis szerencséje van, galád férje, Tankán nem hall hírt időben erről, nem váltja be az aranyát, és így hamarosan semmire sem megy a lopott arannyal! Hacsak külföldre nem szökik vele... na de először is, annyira nem sok ám az a pénz hogy ezt érdemes legyen megtennie, aztán meg amikor szóba elegyedett egy barátságos kereskedővel, az elmondta neki, hogy Def király megígérte ugyan hogy véget vet a kutil elnyomásnak, ám mégis jóban van a kutil helyőrséggel, és a kutilok szigorúan ellenőriznek mindenkit a határnál, átkutatják a hajókat is, és ha aranyat talál, amit ki akarna csempészni valaki az országból, azt szigorúan elkobozzák! Az elkobzott arany fele az övék, a fele pedig megy Def kincstárába! A csempészt természetesen megölik!

—Hogyhogy nem teszik el az összes aranyat maguknak? - kérdezte Tajszi.

—Á, hát azt nem lehet! Ha ezt tennék, Def megírná a császárnak, s a vétkes igen pórul járna! A császárnak ugyanis érdeke hogy Def király gazdagodjék, mert akkor tud Def neki, a császárnak is sok pénzt küldeni! Jobb ha törvényesen kapják meg a katonák az elkobzott pénz felét, mintha császári haragot kockáztatnának valami lopással! És a császár nagyon meg van ám elégedve a mi királyunkkal, annak ellenére, hogy úgy hallottam, hogy a fia, Damdor, nem is egy panaszlevelet küldött már neki! Megírta, hogy Def király nyíltan kihirdette a királyválasztó országgyűlésen, hogy meg fog szabadulni a kutiloktól, pontosabban, hogy ő Def át fogja venni az egész birodalom kormányzását legkésőbb húsz év múlva, de lehet hogy már tíz év múlva is! Tudniillik úgy tönkreteszi a kutilokat mert van neki valami titka, amit csak el kell mondjon a császárnak! De egyelőre nem teheti, mert mi is tönkremennénk, ha akkor már nem ez a vaspénzünk lenne! Na és hát a császár csak röhögött ezen, és azt írta a fiának, hogy ne aggódjon amíg Def csak beszél, és nem fegyverkezik! Tőle annyit beszélhet Def amennyit csak akar, rojtosra dumálhatja a száját, és elnevezheti őt akárminek is az erlít nagyurak előtt, amíg sok pénzt küld neki! Márpedig sok pénzt küld, mert máris megküldte a teljes ezévi adót, ami pedig kétszázezer arany, és azt írta a császárnak, hogy küld neki még húszezret csak úgy, az adón felül, ha a császár cserébe méltóztat küldeni neki egy rendkívül díszes oklevelet, amiben írásba adja, hogy ő Def a birodalom leghűségesebb, és a császár által leginkább kedvelt szolgája! És a császár azonmód megküldte ezt Defnek, mire a királyunk is elküldte neki a húszezer aranyat! Damdor pedig pukkadozik a dühtől, se lát - se hall!

—Na de nem baj, hogy ennyi aranyat kivisznek az országból? - kérdezte töprengően Tajszi.

—Hát, én sem örülök ennek - mondta a kereskedő - de tény ami tény, eleinte voltak ugyan kisebb problémák, de mára már kezd helyrezökkenni az élet, és valóban nemigen érezzük az arany hiányát! Tényleg lehet kereskedni egészen jól vaspénzekkel is! Legfeljebb kissé dísztelegebbek az épületek, mert mindenünnen leszedették az arany ékítéseket. De ez is legfeljebb a leggazdagabb urakat bántja, mert nekünk ugyan hogy is tellett volna korábban is akár ilyenmire!

De Tajszi nemcsak ezeket a híreket hallotta. Megtudta, hogy a Villámhegy parancsnoka egy Szordzsa nevű lány lett, mert valami találós kérdést jól megoldott! Holott ez a nő korábban rabszolga volt! És hogy bár a kutil katonák is kedvelik Def királyt, de mégsem igen mennek a Villámhegyet őrizni, mert ez a Szordzsa korábban az ő laktanyájukban volt rabszolga, és a katonák szégyenlik amiért akkoriban csúnyán bántak vele, nem akarják hogy az parancsoljon nekik aki korábban le kellett feküdjön velük első szóra! Emiatt inkább iskolába járnak. Ami különben mindenkinek ingyenes. És mehetnek oda nők is, bár azok más osztályba járnak mint a férfiak. Mindenki reméli, hogy lesz még tudásverseny amit a király szervez, és ott nagy jutalmat nyerhet! És valóban, azóta már volt is tudásverseny két újabb is, az egyikben egy katonát nyert, ezer vasat nyert ami nagy pénz ám, elképesztően nagy pénz! És ezt a nagy összeget a király csak úgy kifizette, mert a férfi tudta a jó választ!

Na de hát van pénze a királynak. Övé az egész Villámhegy! Ez olyan, mintha régebben egy aranyhegy lett volna!

A másik tudásversenyen egy nő nyert, egy papnő, Íszics istennő egy papnője, ami nem is meglepő, mert a papnők általában okosak. Ő ötszáz vasat nyert. Ezen nyeremények után elképesztően megugrott a tanulni vágyók száma! Az emberek okosodási hajlandósága az egekbe szökött! Mostanában az úgy van, hogy az emberek a városban dolgoznak pitymallattól úgy tíz óráig talán, amíg tehát nagyon ki nem melegszik az idő, akkor gyorsan bekapnak valami ételt, és rohannak a palotahegyhez, hogy ott tanuljanak valamelyik osztályban. Tanulnak két óráig vagy három óráig, ez kifejezetten kellemes mert a palota termeiben jó hűvös van, azután megbédelnek, s még dolgoznak egy keveset késő estig, majd vacsoráznak és alszanak. Mostanában tehát alig lehet látni bárkit az utcákon, mert az emberek vagy dolgoznak, vagy tanulnak! Még koldusok sem igen vannak, mert Def szigorú király ám, s elrendelte hogy minden koldust ellenőrizzenek le a járőrök, hogy valóban nyomorék-e, és ha nem látszik annak, akkor vigyék a palotába, és ott megvizsgálják a király orvosai. És ha nincs semmi baja, akkor iszonyatosan megbüntetik, mert csal, lopja az emberek bizalmát! Tudniillik mindenki dolgozhat ha akar, s jó pénzért, mert a király azt mondta hogy ha valaki nem talál magának munkát, csak menjen a tisztviselőihez, azok adnak bárkinek munkát, még a legügyetlenebbeknek is, azoknak is akik semmihez nem értenek, azokat ugyanis elküldte a Villámhegyhez, amit iszonyú magas és vastag fallal vettet körbe! És még ez sem minden, mert a Villámhegyet csak valami két kilométer választja el a palotától, és Def király elrendelte, hogy a palotától a Villámhegyig ki kell építeni egy óriási várfalat, pontosabban kettőt, amik egymástól kétszáz méterre vannak, ilyen széles folyosót alkotnak, vagyis lényegében összeköti a palotát a Villámhegygel, egybeépíti vele! Ha ez megvalósul, akkor aztán irigykedhet a kutil császár, akinek az építkezés a mániája! Na de hát ez iszonyatos munka, igazán kellenek rá az emberek, tehát valóban dolgozhat mindenki, ha akar! Pláne mert a királynak hála már nincsenek is rabszolgák! Mindenki szabad! Igaz, még csak itt a főváros környékén, de igen hamar elterjed ez az ország távolabbi pontjaira is!

Tajszí ebből megértette, hogy az a veszély már biztos nem fenyegeti, hogy rabszolgának adják el.

Ám még mindig nem volt vége a meglepetéseknek! Mi sem természetesebb ugyanis, mint hogy miután beváltotta a pénzét, igyekezett a helytartó, tehát Damdor elé kerülni. A laktanyáig el is jutott könnyen, ott azonban már a legkülső kapun fennakadt.

—Mi járatban vagy itt, kislány? - kérdezte tőle a portás.

Tajszí elkezdte mondani neki, hogy őt igaztalan váddal illették, hogy kiforgatták szülői örökségéből, hogy... Ám tovább nem mondhatta, mert a portás közbevágtott.

—Akkor bizony ide nem jöhetsz be, de nincs is itt semmi dolgod! Damdor herceg csak akkor fogad bárkit, ha az állambiztonsági ügyben keresi őt! Tehát: ha olyasmit akarsz neki mondani, ami egy készülő vagy már megtörtént merényletre vonatkozik, vagy külföldi támadásra, vagy ha netán valamiért magát Def királyt akarod bepanaszolni! Vagy ha netán ajándékot akarsz adni neki, vagy a császárnak! Mással nem foglalkozik, nem is teheti, mert maga a felséges császár rendelkezett úgy, hogy minden egyéb ügy mindaddig Def királyra tartozik, amíg az megfizeti rendesen az adót! S abban egyelőre nincs semmi hiba!

—Na de hogy is juthatnék én a király elé!

—Mindenesetre könnyebben mint Damdor elé! Számos hivatalnoka van a királynak, akik kifejezetten arra vannak, hogy a panaszos ügyeket meghallgassák, és ha jónak látják, akár maga a király is fogad téged! Igaz, kell várni egy darabig, mert sokan várnak a sorukra, de előjegyzésbe vesznek téged! Már akár két-három hónap múlva rád kerülhet a sor!

—És addig én mit csináljak?!

—Amit akarsz! Javaslom hogy menj iskolába! Néha én is eljárók oda, s egészen érdekes! Például ki hinné, de olyasmit hallottam ott, hogy a világunk nem lapos, hanem gömbölyű! Még most sem tudom hogy elhiggyem-e, de az biztos hogy érdekes! És valami azért lehet ám benne, mert maga Def király magyarázta el, hogy szégyen hogy mi, tengerjárók, nem tudjuk ezt, holott ha a világunk lapos volna, akkor a távolból előbukkanó hajót teljes egészében észre kéne vennünk, úgy, hogy előbb homályosan látjuk, majd egyre tisztábban, de mindig az egészet látjuk, holott ez nem így van, és annak előbb mindig az árbocait pillantjuk meg, s épp azért, mert a világunk, ami egy gömb, szóval ennek a görbülete eltakarja az alsóbb részeit a hajónak! Szóval

kislány menj oda, tanulj, akkor nem unatkozol, s még az sem lehetetlen hogy annyira kiokosodol, hogy később esetleg valami hivatalt kaphatsz!

Ezt Tajszi is okos gondolatnak tartotta, épp csak azt nem tudta, miből éljen meg addig! De eszébe jutott valami. Igenis elmegy az iskolába, s remélhetőleg hamarosan elmegy oda a király is megint valami órát adni, és akkor talán szerét ejtheti hogy soron kívül beszéljen vele!

Megérdeklődte tehát hogy merre van az iskola, mert azt tudta ugyan hogy a palotában, de hát az olyan nagy... El is ment aztán oda, ahová kellett. Egy hivatalnok fogadta, aki férfi volt. Ezt azért kell kiemelni, mert hallott olyan beszédeket Tajszi eddigre már, hogy Def nagyon szeretheti a nőket, mert majdnem mindenki aki újonnan lett kinevezve nála, az nő! De ez férfi volt. Viszont nagyon barátságosan beszélt Tajszival. Amikor megtudta hogy Tajszi iskolába szeretne járni, ezt kérdezte:

—Melyik iskolába?

—Hát van több is?!

—Egyelőre még nem, de lesz! De a kérdésemet úgy értettem, hogy milyen osztályba! Mit akarsz tanulni?

—Miből válogathatok?

—Hát van olyan, hogy virágrendezés, fazekasság, ács, kőműves, ötvös, van aztán olyan is ahol harcművészeteket tanulnak a diákok, van olyan is ahol a számok tudományával lehet megismerkedni, de ehhez már ismerni kell a betűket is... Ő igen, ha azt még nem ismered, akkor oda kell menned ahol olvasni tanulhatsz meg! Ez nem kötelező, de a lehető legmelegebben ajánlott! Maga a felséges király mondta, hogy azt akarja, hogy tíz év múlva legfeljebb minden ötödik felnőtt erlit legyen írástudatlan, s azok is csak akkor, ha már vénséges-vének, vagy eleve hülyén születtek! Ha nem tudsz olvasni, akkor néhány év múlva szörnyű műveletlennek számíatsz majd! Ahogy itt mennek a dolgok, kinézem ám, hogy nem is sokára egyszerűen nem lehet majd megélni abból, hogy valaki írnok, holott hej de tiszteletre méltó szakma az most! De nem sokáig, mert ha mindenki tud majd írni... szóval, én ezt ajánlom!

—És mennyi ideig tart az iskola?

—Annyit jársz oda, ameddig csak akarod.

—Úgy értem, mennyi idő alatt lehet megtanulni az olvasást?

—Nekem két évembe tellett, de szerintem neked hamarabb fog menni, mert én egyáltalán nem tanultam minden nap, ugyanis akkoriban még nem is létezett ez az iskola! S ha minden nap ide jársz, megy az már azt hiszem fél év múlva is.

—Akkor mégsem jöhetek ide, mert valamiből meg is kell élnem! Nincs esetleg olyan osztály, ahol üvegezéssel foglalkoznak?

—Az nincs. Megértheted: a palotában nem lehet üvegekohókat felállítani!

—És az asztalossgot s a kőművességet hogyan tanulják?

—Az nem nehéz. Az asztalosnak elég egy szoba amit berendez műhelynek; a kőművesek pedig a Villámhegyet körbevevő, s onnan errefelé épülő falnál tanulnak! De tanulhatsz orvoslást is ha akarsz...

—Nő létemre?!

—Miért is ne, Def királynál alapelv az, hogy mindenki lehet bármi! Szerintem ha szükség volna több királyra, még azt is megengedné, hogy a királyság-szakmát is kitanulják a nők! Megjegyzem, nem is lenne butaság orvoslást tanulnod, orvosokra hamarosan óriási szükség lesz, mert a király elrendelte, hogy öt éven belül minden egyes város köteles közkórházat nyitni, ahol bárkit ingyen meggyógyítanak, már persze csak ha tudnak, mert ahol nem lesz ilyen kórház, azt a várost visszaminősíti faluvá, az pedig nagy baj ám, mert a városi rang számos kiváltsággal jár, például vásártartási joggal, s más effélékkel...

—És ki fizeti majd az orvosokat?

—Természetesen a város! Nem kétlem, igyekeznek majd kevés orvost alkalmazni, de akkor is, gondolhatod, minden városba egy kórház, ó, rengeteg orvos kell majd! És női orvos is. Végülis a betegek fele nő, s azok biztos szívesebben veszik ha nő ápolja őket, s ha szüléskor is nő turkál beléjük, amikor valami bonyodalom adódik!

—De ez is soká tart. Nehéz azt megtanulni, s nekem meg kell addig is élnem valamiből. És én csak az üvegezéshez értek, s úgy gondoltam, talán valami hasznos ismeretre bukkanok itt az iskolában, aminek hála még szebb üvegszobrokat készíthetek.

—Szobrokat – üvegből?! - vonta fel a szemöldökét a hivatalnok.

—Igen. Ilyesmiket! - és Tajszi nagy óvatosan kiemelt a batyújából egyet. Majdnem teljesen átlátszó üvegből készült, és egy íászt ábrázolt.

A hivatalnok igen elámult ennek láttán!

—Hohó... ez már komoly dolog! Te igazi művész vagy! Na idefigyelj, azt hiszem tudom ám, hogy miből élj meg! Idefigyelj, ezt te magad készítetted?

—Én hát!

—Tudnál még ilyesmiket csinálni?

—Miért is ne!

—Na tudod mit, ha akarod, elintézem, hogy remek sorod legyen, összehozlak a királlyal, és ha megmutatod neki e szobrot, biztos vagyok benne, megbecsült beosztást kapsz nála! De ígérd meg, hogy nem feledkezel meg rólam, a te nagy jótevődről akkor sem, ha jutalmat kapsz tőle!

—Ígérem! - felelte gyorsan Tajszi, és a szíve izgatottan kezdett dobogni.

—Tudod, aki komolyan ért valamihez, annak mostanában arany élete van errefelé... azaz, inkább *vas* élete! Def király kifejezetten keresi az okos és tudós embereket! Engem is azért alkalmazott, mert jól válaszoltam egy kérdésére!

—Milyen kérdésre?

—Hát tudod, jelentkeztem hozzá írnoknak! Alkalmazott is, miután meggyőződött róla hogy jól ismerem a betűket, de én nagy merészen azt mondtam neki, hogy valami igazán komoly beosztásba szeretnék kerülni, ami több mint az egyszerű írnokság! Mert azt már láttam akkor is, hogy csak a betűk ismeretéből nem sokáig lehet majd megélni errefelé! És akkor a király azt mondta, hogy jó, kaphatok fontosabb beosztást akár most rögtön is, de bizonyítsak! Feltesz egy kérdést, és ha megválaszolom helyesen, de egyetlen percen belül, akkor kinevez ide, eligazítónak! Ez meg sokkal kényelmesebb mint az írnokság, mert alig kell írnom, alig áll másból a munkám mint hogy beszélgetek az emberekkel, ugyanakkor mégis fontos feladatkör, mert nem mindegy hogy oda irányítok-e valakit ahová az való, mert a lényeg, hogy megfelelő emberek kerüljenek a megfelelő helyekre! Királyuram alapelve, hogy minden embernek van olyan képessége, amiben nagy hasznára lehet a közösségnek, erre kell rájönnöm, hogy kiből mi ez a képesség! Tehát, a király feltette a kérdést nekem. Efféle találós kérdésekből egyszerűen kifogyhatatlan a mi szent királyunk! És az a kérdés így hangzott:

—Egy király valamiért száz aranygolyót csináltatott, valami új társasjátékhoz, s úgy, hogy ezek tíz darab tízes csomóban voltak, tehát tíz különböző, kis tartályban, mindegyik tartályban tíz golyó! Minden golyó pontosan egyforma nagyságú volt. Igenám, de az aranyművesnek, aki készítette e golyókat, volt egy ellensége, s az azt jelentette a királynak, hogy az egyik tízes golyócsoportban a golyók, bár méretre ugyanakkorák mint a többiek, de a súlyuk csak feleannyi mint kellene legyen, mert az aranyműves ellopta az arany egy részét! De nem tudja melyik golyócsoportról van szó. Na és hát a király meg is mérte a golyókat, s úgy volt ahogy a kém mondta. Az aranyműves valóban lopott! Igenám, de a király nagyon kedvelte az aranyművését, mert az egyszer megmentette az életét. Behívta hát, és elmondta, hogy rájött a csalásra. Emiatt a fickó halált érdemel!

—De mert korábban a szolgálatomra voltál, emiatt lehetőséget adok neked rá, hogy megmentsd a bőröd! - mondta a király. —Nézz ide! Itt vannak a tartályok a golyóiddal. És itt van egy pontos mérleg. A tartályokat összekevertem, de a golyókat nem. Ha képes vagy mindössze egyetlen mérlegeléssel megmondani nekem, hogy melyik tartályban vannak a hamis, fele olyan súlyú golyók, akkor nem büntetlek meg, és még aranyművesemnek is megmaradsz! Ha ez nem sikerül, ha rossz tartályra mutatsz rá, fejedet vétetem!

Vagyis Tajszi, nekem, mintha az aranyműves lennék, azt kellett elmondanom Def királynak, hogy miként menthette meg az aranyműves az életét! Hogyan lehet egyetlen mérlegeléssel kiválasztani, hogy a tíz tartály melyikében vannak a kisebb súlyú golyók! Énelöttem még senki nem jött erre rá, azt mondta a király.

—És te rájöttél, uram?

—Rá. S hozzá egyetlen percen belül!

—Ugye azt mondtad neki, hogy sorbaállítottad a tartályokat, az elsőből egyetlen golyót vettél ki, a másodikból kettőt, és így tovább, a tizedikből mind a tizet, ezek összesen ötvenöt vannak, ezt az ötvenöt golyót rátetted a mérlegre, és megfigyelted hogy mennyi a súlyuk! És ha a súlyuk egy fél golyó súlyával tér el attól ami ötvenöt golyó súlya lenne, akkor az első tartályban vannak a kisebb súlyú golyók, ha két fél golyó súlyával, vagyis egy egészével térnek el, akkor a másodikban vannak a hamis golyók, és így tovább, annyiadik tartályban vannak tehát a hamis golyók, amennyiszer fél golyónyi súllyal kevesebbet mutat a mérleg, mint ötvenöt nem hamis golyónak a súlya!

—Amindenségit! Nem ugyanezen szavakkal, de épp ezt mondtam! - álmélkodott a hivatalnok.

—Hogy te milyen okos nő vagy! - és olyan döbbent csodálattal meredt rá, hogy az igen jólesett Tajszinak. Most végre nem a kapafogú, sánta nőt látják benne, hanem az eszéért dicséri valaki!

—Bemutatsz a királynak, jó uram?

—De be ám! Ez még nekem is jó lesz, mert a király olyan ám, hogy értékeli ha valaki felfedez neki egy okos embert! Hanem azt hiszem ezzel várnunk kell holnapig, mert ma már nem tudnék beszélni öfelségével.

—Jöjjenek vissza akkor holnap?

—Igen, ezt kell tenni, csak hogy... van hol aludnod?

—Hát, tulajdonképpen...

—Szóval nincs. Na figyelj csak ide, két óra múlva lejár a szolgálatom, maradj itt a sarokban csendben, azután eljössz hozzám, s megalszol nálam, jó?

—Hát, izé... nem illetlenség ez?

—Attól félsz, hogy megerőszkollak? Tudod te, van neked fogalmad arról, mit kockáztat az, aki ezt megteszi?! Mert nemcsak a kutiloknak tiltotta ám meg ezt a mi szent királyunk!

—Bocsáss meg uram, most nem viselkedtem okos nő módjára! Gondolhattam volna rá, hogy nem nézek ki úgy, mint akire a férfiaknak a foguk fájna! Sőt, még csúnyább vagyok, mint amilyennek látszom! - és Tajszi levette a parókáját.

—Ő te szegény! Na de azért gyere csak el hozzám, még meg is vendégellek valami finommal! Nem lesz semmi baj, rád is fér a lakmározás azt hiszem mert szegény nő vagy, én viszont szeretek elbeszélgetni okos emberekkel! S mert tényleg kiváltképpen éleseszűnek tartalak, be is mutakozom neked, tudd meg te is az én nevemet: Badzsladájnak hívnak!

És Tajszi elment Badzsladáj házába, és nagyon összebarátkoztak, de annyira, hogy még csókolódzásba is merültek késő este, habár többre egyelőre nem került sor köztük. Ám Tajszi elmesélte az ő szomorú történetét is, és megkérdezte, hogy Badzsladáj szerint a király igazságot szolgáltat-e majd neki! És Badzsladáj azt mondta, hogy Tajszi csalfa férjét elég nehéz lesz megtalálni, de ez mit sem számít, mert nem lesz arra a pénzre szüksége Tajszinak... s ez így is volt, mert Def király, amikor másnap meglátta Tajszi üvegszobrai, azonnal azt mondta, hogy Tajszi ezentúl az ő főszobrásza, és semmi más dolga nincs, mint hogy a palotáját a korábban leszedett aranyszobrok helyett gyönyörű üvegszobrokkal építse! S Tajszi is megkapja e munkáért az évi ezer vas illetményt! Ami bizony Tajszi számára mesés álomnak tűnő összeg volt!

De Tajszi, az illetlen, ekkor azt mondta, hogy ő ennek nagyon örül, de szeretné ha Def király hagyna neki lehetőséget rá, hogy kísérletezzen is szabad idejében, ehhez azonban kell legyen szabad ideje! S amikor a király megkérdezte hogy ugyan mit akar kísérletezni Tajszi, akkor a leány félénken megmutatta neki a lencséit, és azt mondta, ha tudna kellően átlátszó üveget csinálni, akkor ő úgy véli hogy ilyen lencséket össze tudna rakni úgy, hogy még sokkal jobban felnagyítson bármit! Például nagyon távoli dolgok képét!

—Igen, akkor már messziről észrevehetnénk ha jön az ellenség... nagyszerű ötlet! Igen! Csináld csak meg! - ragyogott fel a király szeme. —Csináld csak meg nekem mielőbb... és ha kész lesz, azonnal hercegnővé teszek!

Mielőtt azonban Tajszi hercegnő lett volna, előbb másvalami lett: Badzsladáj felesége.

Nem telt el mindössze hat esztendő, és óriási változások történtek Enumában! De egész Erlitben is! Ezek közül még a legkevésbé látványos az volt, hogy Tajszi valóban hercegnő lett, mert feltalálta a teljesen átlátszó üveget, s ennek hála kiváló távcsöveket készített. Sőt, elkészült az első mikroszkóp is! Eddigre különben született két gyermeke is Badzsladájtól.

Mindezek nagyszerű eredmények voltak, de ebből még nem sokat láthatott az „utca embere”. Hanem ami ezen felül történt!

Pezsgett az élet Erlitben. Kiderült, hogy nagyonis bölcs gondolat volt az összes rabszolgát felszabadítani! Most már ezeknek, az egykori rabszolgáknak is érdekük volt a serénykedés, és dolgoztak, termeltek, igyekeztek, mert a maguk jólétéért szorgalmaskodhattak. S ennek eredménye már ilyen rövid idő múltán is meglátszott az országon. De nemcsak ez: most már hogy a hivatalos fizetőeszköz nem az arany volt hanem a vas, vaspénze pedig nem sok volt még a külszói kereskedőknek, így nem is igen kereskedtek velük. Nem sok mindent tudtak vásárolni, de ennél jóval fontosabb volt, hogy eladni sem tudtak, mert hiszen az erlitek már nem fizethettek nekik mással mint vassal, azt meg a kereskedő nem tudta felhasználni más országban, csakis Erlitben! Legfeljebb akkor folyt némi szerény kereskedelem, ha amit hozott, azért már eleve Erlitben akart árut venni magának. Akkor természetesen eladta a portékáját vasért, s vett a vasért valami mást. De ez ritkaság volt.

Na és mert emiatt kevés áru jött be külföldről, emiatt nem volt nagy konkurenciája a helyi termelőknek! És így már nagyonis érdemes volt mindenféle iparosmunkákat űzni. Mert ami a mezőgazdasági termelést illeti, ott nem volt nagy baj korábban sem, kevés terményt hoztak a kiváló mezőgazdasági adottságokkal rendelkező Erlitbe, annál inkább jöttek be ide ezt megelőzően a mindenféle olyan készítmények hogy agyagedények, vas- és bronzárak, fegyverek, kerámiák, porcelán, selyem, ruhák, dísz tárgyak, és más mindenfélék. Na de ennek vége szakadt! És bár ezelőtt nagyonis megvetett foglalkozás volt a műhelyben dolgozóké, és nem is volt rájuk nagy kereslet, nem éltek túl jól, sőt meglehetősen nyomorogtak, mert hiszen nem volt piaca az áruiknak, mert ami másnak kellett, azt úgyis elcserélték a kereskedőkkel terményekért, de most már nagyonis rájuk fanyalodtak a vásárlók, és ez fellendítette a forgalmukat. És ki hinné, de alig néhány éven belül változni kezdett a megítélés: már egyáltalán nem vetették meg az iparosokat, sőt, kezdett ellenkező lenni a társadalmi megítélésük: már sok apa kifejezetten igyekezett valami mesterféléhez adni a lányát, mert azok olyan jól élnek! Különben meg csak a vak nem látta, hogy maga Def király is nagyon megbecsüli a mestereket, még ha nem is annyira, mint a tudósokat.

De a mezőgazdaságból, a földből élők sem jártak rosszul. Nem jártak annyira jól mint a mesterek, de igazán nem panaszkodhattak! Mert hogy a király felszabadította a rabszolgákat, emiatt sok nagyúr egyszerűen abbahagyta a földművelést, amit eddig rabszolgákkal végeztetett. A hiányzó élelmet tehát az emberek végsősoron a szabad parasztoktól vették meg, ami megnövekedett keresletben, s ezáltal megemelkedett felvásárlási árakban jelentkezett.

Igen ám, de ha már nem termelt az úr a földjén, akkor azzal kellett valamit kezdeni! Már amiatt is, mert a király elrendelte, hogy aki a földjét három évnél tovább parlagon hagyja, attól a földjét elkobozza, az rögvést állami tulajdonba megy, tehát a király tulajdona lesz, méghozzá ingyen! Mert a király azt mondta, a föld azé aki megműveli, vagy legalábbis megművelteti, s majd ő keres rá földművest! Emiatt az urak inkább eladták a földet, hogy legyen hasznuk, s mert sok föld lett hirtelen eladó, emiatt az olcsó lett. És most aztán sok eddigi nincstelen olcsón juthatott jó földhöz, nagy földhöz, ő is termelhetett! Csökkent a szegénység!

De aki mégis tovább ragaszkodott a birtokához, az fizetett munkásokkal kellett dolgozzon rabszolgák helyett. Ez tehát azt jelentette, hogy megnőtt a fizetőképes kereslet az országban úgy általában, s ez megint kedvezett az árutermelés fellendülésének.

De maguk az urak sem jártak rosszul tulajdonképpen. Az igaz hogy a rabszolgáikat elvesztették, de a király azok árát kifizette! A földjük is vagy megmaradt, vagy ha mégsem, akkor azért nem mert eladták, s bár némileg alacsony áron, de lényegében ennek is megkapták az

árát, s ha nem is az egészet, de amit mégis, azt egy összegben. S ha vasat kaptak is, de az annyit ért mint az arany. Hirtelen tehát nagyonis sok pénze lett az uraknak! Igaz, tudták hogy ez hamar elkölthető, s még egyszer nem lesz egyszerre ennyi pénzük, de most, egy rövid ideig sok pénzük volt, és ez tetszett nekik. És akadt valóban olyan uraság, aki egyik napól a másikra élt, s eldözsölte a vagyonát, aztán koldusszegénnyé vált és öngyilkos lett; akadt ilyen nem is egy; a legtöbben azonban elkezdtek azon gondolkodni, hogy ugyan miből is éljenek meg néhány év múlva! És akadtak akik nagy műhelysorokat építettek, mert néhány mestert könnyebb fizetniük mint sok szabad földművelőt, s mostanában mintha nagy keletje volna az efféle portékának. Ám aki nem tudta hogy mit tegyen, annak sem volt nehéz dolga, mert a király gondolt rájuk is! És egy nap elhívta őket a palotába, és mondta, hogy ő nagyon szeretné, ha az urak még sokkal gazdagabbak lennének!

E bejelentése osztatlan helyeslésre talált. S a király így szólt:

—Nem is egyféleképp növelhetitek a vagyonotokat! Óriási hajóflottát óhajtok építtetni! Azt akarom, hogy Erlít igazi tengeri nagyhatalom legyen! Nem hadihajókra gondolok, azt a császár nem is nézné jó szemmel, s nekem egyelőre semmi bajom Őfelségével. De olyan hajók legyenek a hajók, hogy ne csak sok terhet bírjanak el, de képesek legyenek ellenállni igen kemény, pusztító viharoknak is, képesek legyenek elszállítani legalább száz fős legénységet kikötés nélkül a tengeren akárhová legkevesebb két hónapon át, igen, hiába néztek ilyen hitetlenkedve, két hónapig bírják ki a nyílt tengeren kikötés nélkül, ráadásul úgy, hogy akkora hasznos terhet visznek magukkal, tehát nem élelmet és ivóvizet, hanem mindenféle árut, amit most a legnagyobb kereskedőhajók! Na és ami a lényeg: ezek ne evezős hajók legyenek, hanem vitorlások! Egyetlen evezős se legyen rajtuk, már amiatt sem, mert rabszolgák ugye nincsenek már nálunk!

Egy év múlva megszemlélem a hajóitokat, s amelyik a legmegfelelőbb lesz, annak építetjével szent szerződést kötök, hogy kereken száz ilyen hajót rendelek tőle, jó áron! Lehet különben hogy többetekkel is szerződök, mert elképzelhető, hogy az egyiktek ilyen, másikotok olyan hajót épít, s mindegyiknek lesznek előnyei, s akkor rendelek mindegyikből! Lehet tehát igyekezni, hogy jobbat építsetek mint a másik!

Aztán akinek ehhez nincs kedve, az is gazdagodhat. Mást sem kell tennie, csak építenie a saját pénzén néhány könyvtárat. A könyvtárak kőből kell legyenek, s kell hogy legyen mindegyik mellé egy nyomda! Tudom, a nyomda még nagyon új dolog, mert csak nemrég találta fel azt az én okos édesanyám, de ha valaki nem tudná hogy milyen, az csak jöjjön el, és nézze meg itt a palotában! A könyvtár akkora kell legyen, hogy egyszerre legalább kétszáz ember olvasgathasson benne kényelmesen. A könyvtárba én küldök majd megfelelően képzett dolgozókat akik ügyelnek mindenre, ellenben a könyvtár építetjének a kötelessége, hogy ellássa a könyvtárat olvasnivalóval. Természetesen én is küldök majd oda ingyen néha irományokat. A könyvtár látogatása ingyenes, és mindenkinek szabad, férfinak, nőnek, gyerekeknek! A könyvtár általam fizetett dolgozói jegyzik majd hogy hányan keresték fel a könyvtárat művelődni, s ennek arányában én mindig fizetek a könyvtárat építetjő úrnak sok pénzt, mondhatni tehát hogy bérbe veszem tőle!

Az uraság fokozhatja a könyvtár iránti látogatási kedvet a birtokán, de természetesen nem erőszakkal. Kényszeríteni senkit nem szabad. Ellenben elrendelheti például, hogy csak olyan nőt fogad el szeretőjéül, aki tud olvasni, és számos történetet ismer, amiket természetesen a könyvtárban olvashat el! Kijelentheti, hogy úgy általában véve senkit nem fogad el szolgájának, még lovásznak sem, aki nem tud olvasni, és aki nem tölt naponta legalább egy órát a könyvtárban, természetesen munkaideje letelte után! Egyáltalán, annál esélyesebb valaki nála valami kényelmes hivatásra, minél műveltebb! Adhat mindenféle kedvezményeket is a könyvtárat látogatóknak, lehet kitalálni jó ötleteket!

A könyvtárakba kellene jó olvasnivalók. Meghirdetem tehát, hogy minden egyes személy aki bármi kis nemességgel is rendelkezik, köteles megírni vagy valaki mással megíratni családja történelmét! Ezt ki kell nyomassa saját pénzén legkevesebb száz példányban, s ebből egyet elküld nekem, a többit pedig az általam kijelölt könyvtárakba! Ez neki természetesen pénzbe kerül ha nem maga írja, a kinyomásért is fizetnie kell, s ha ez nem lesz meg egy éven belül,

akkor úgy döntöttem hogy elveszti a nemességét, mert nem méltó rá, ha nem állít emléket dicső őseinek! Ám vigasztaljon benneteket a tudat, hogy bölcs hivatalnokaim minden írásművet elolvasnak majd, s amelyet a legizgalmasabbnak, legjobbnak tartják, azt kereken százezer vasal jutalmazom! Az pedig nagy pénz, mert harmada a császárnak küldendő adómnak! A második helyezett ötvenezer vasat kap, a harmadik húszezret, a negyedik tízezret, ezután mindig ezerrel kevesebbet egészen addig míg csak egyetlen ezernyi vasat kap a díjazott, de még az is sok pénz! És micsoda dicsőség lesz ez!

Továbbá: bárkinek, mindenkinek, nemcsak a nemeseknek, meghirdetem a nagy irodalmi pályázatot, ahol is először is megírandó az erlit nép egész történelme, minden, amit tudunk róla! Itt is elbíráljuk a pályamunkákat, a győztes itt is százezer vasat kap! Másik lehetőség a nyeresre, ha valaki az egész emberiség történelmét írja meg. Lehet pályázni „A legjobb kitalált történet” díjára is. A tudós gondolkodásúak írják meg azt a könyvet, melynek címe: „Erlit állatai”. De írjanak könyvet Erlit növényeiről is. Írjanak nyelvkönyveket minden ismert nyelv megtanulását megkönnyítendő, természetesen szótárakat is, de írjanak ilyen könyvet az erlit nyelvről is, hogy ennek segítségével mások könnyebben tanulhassák meg a mi szép nyelvünket, mert ugye tudjátok hogy azt mondják a nyelvünkről az idegenek, hogy ez olyan nehéz, hogy ezt csak a Gonosz Szellemek Ura volt képes megtanulni tűrhetően hatvanhat év alatt, de ő is elfeledte egyetlen hét után, amikor már nem volt szüksége rá! Tehát legyen ilyen könyv is, mert mennyivel kényelmesebb ha mások tanulják meg a mi beszédünket, mint ha mi tanuljuk az övékét! Legyen könyv a világ földrajzáról, legyen könyv a számok tudományáról, arról is amit kémianak neveznek, hogy tehát milyen anyagot mivel kell összekeverni hogy ezt meg azt kapjunk! Legyen könyv a legérdekesebb találós kérdésekről is, és legyen mesegyűjtemény a legkisebbek szórakoztatására! A legjobb verseskötet címére is lehet pályázni! Mindegyik kategóriában százezer vas az első díj jutalma! De ismétlem, a pályázó maga köteles száz példányban legyártatni a művét! Annak természetesen nincs akadálya hogy a szegényebbek közül sokan összefogjanak, s a remélt díjon aztán megosztozzanak! Sőt annak sincs akadálya, hogy valaki megbíz egy szegény de tehetséges valakit a munkával, illő fizetségért, de ő maga állja a kinyomás költségét, aztán az egész díj az övé, már ha nyer egyáltalán! Tehát gyerünk jó urak, döntsetek, ki miként akar gazdagodni!

Nagy sikere lett e kezdeményezésének! Kis túlzással azt lehet mondani, hogy ezután az ország egyik harmada olvasott, a másik írt, a harmadik harmad pedig lázasan keresett olyan értelmes, írástudó embereket, akik nekik, helyettük írnának! Mindenki művelődött!

Ezzel nem is volt baj. Épp csak Damdornak nem tetszett, hogy...

No nem ez az olvasási láz nem tetszett neki, hanem a nagy hajók építése. De annyira nem tetszett neki, hogy kinevezett egy helyettest, és hazatért felséges apjához, hogy személyesen beszéljen vele. Hátha úgy többet ér el, mint a levelekkel!

Apja nagy szeretettel fogadta. Ennek ékes jeleként rögvest kapott vagy tíz pofont, amint megpillantotta őt a császár.

—Te állat, te barom, te, hogy merészeled elhagyni az állomáshelyedet az engedélyem nélkül?! Felkoncoltassalak?!

—De apám, fontos híreim vannak...

—Arra való a futár!

—De értsd meg, Def valamiben nagyon mesterkedik! Óriási, iszonyúnagy hajókat épített, olyanokat, hogy... - és Damdor elmondta a császárnak, milyenek Def hajói.

—És két vagy három ezekből már meg is épült, még nem annyira jók ugyan mint azt Def szeretné, de majdnem! És a világ minden részéről özönlenek Erlitbe a hajóépítő mesterek, mert az urak busásan megfizetik még a hülyébbjüket is, hát még azt, amelyik tehetségesnek bizonyul!

—Na és? - kérdezte nyugodtan a császár.

—De apám, nem is sokára Erlitnek lesz a legislegjobb hajóhada! Ez áll majd a legtöbb hajóból, a legnagyobb hajókból, a leggyorsabb hajókból...

—Na és?

—Elveszítjük a tengeri fölényünket! És Def be is vallotta, hogy ez a célja!

—Fiacskám, te igazán egy agyament hülye vagy! Erlit ugyanis a birodalom része, az a hajóhad tehát az én hajóhadam, mondhatom egyre jobban kedvelem ezt a Def királyt, mert nemcsak sok pénzt küld nekem, de hajóhadat is épít ezen felül! Továbbá, most mondtad hogy ezek nem hadihajók. Tehát végképp nem értem mi a bajod!

—Eh, mi az hogy nem hadihajók, amikor akármikor felmehet azokra akár ötszáz katona is, mert ha hónapokig kibírják a nyílt tengeren száz fővel, akkor nehogy már ki ne bírják egyetlen hétig akár ötszázzal is, s egyetlen tengeri csata sem tart annál tovább, még két napig se nagyon! És miből sem áll néhány nagy katapultot rájuk tenni a csata előtt! És sokkal gyorsabban, mint bármi korábbi hajó!

—Remek, akkor majd ha kellenek jó hajók valami háborúba, utasítom Def királyt, hogy küldjön nekem száz remek hajót! - dörzsölte össze a tenyerét elégedetten a császár.

—De apám...

—Elég! Azt mondd meg, van-e sok hajítógépe Defnek?

—Nincs, de hát...

—Van-e sok katonája, jó fegyverekkel, akikkel megpakolhatja azokat a csodahajókat?!

—Nincs, de hát...

—Akkor mi a frászkarika bajod van?!

—Aggódok, apám! Def nagyon komolyan mondta a királyválasztó országgyűlésen, hogy akarja venni a hatalmat a birodalomban! És fogalmam sincs, mire akarja használni ezt az óriási flottát!

—Kérdezd meg tőle! - vetette oda neki barátságtalanul a császár.

—Kérdeztem is, de azt hazudta, hogy új tájakat akar felfedezni, messzi földeket, ahonnét sok érdekes mindenfélét hozhatnak haza a hajósai!

—Miféle mindenfélét?

—Új növényeket, állatokat, fűszereket, ásványokat, akár még különlegesen szép nőket is!

—Milyen okos gondolat! Remélem sikerül a terve, és küld nekem is néhány különlegesen szép nőt! De az új fűszerek ellen sincs kifogásom, nemcsak építkezni szeretek, de a gyomromat is szívesen kényeztetem! Remek király ez a Def, ne kötekedj vele fiam! Idefigyelj, sokszor mondtam de megismétlem: amíg nincs hadserege, addig nincs mitől félnem! Mondd, láttad te már a fővárosomat?! Úgy értem most, amikor élém járultál?!

—Igen, apám.

—Láttad te már, mennyi új épületet húzattam fel azóta, hogy Def annyi sok pénzt küld nekem?! Arról már nem is beszélve, hogy észak felé újabb két királyságot hódoltattam meg?! Idefigyelj, én valóban nemigen reméltem hogy megküldi az évi háromszázezer arany adót, de megküldi rendesen, nemcsak napra pontosan, de általában még előbb is egy vagy két hónappal! Sőt, a minap küldött csak úgy ajándékba még újabb százezret, mert azt mondta hogy úgy hallotta hogy valami gondjaim vannak egy lázadó tartománnyal, s kellenének újabb katonák, és azt írta hogy katonát nem küldhet mert olyan neki nincs, de nem óhajtja hogy szétszakadjon a birodalom, s ezért amit tud, megtesz értem, s küldi a rendes éves adón felül ezt a százezret, csak arra kér ezt ne építkezésre fordítsam, hanem kifejezetten és kizárólag csak a hadseregem erősítésére, és teremtsék rendet Nemoszladzsáve tartományban! Hát meg is tettem! Irtó jól jött nekem az a százezer, a lehető legjobbkor! Mi bajod neked azzal a vazallussal, aki nemcsak nem lázad, nemcsak nem tart hadsereget, de még külön magától küld nekem pénzt, kifejezetten az én haderőm fejlesztésére?! Hát bolond vagy te, mondd?!

—De azt bizonyára nem tudod apám, hogy amikor ezt megtudták Erlit nemesei, akkor Def király azzal nyugtatta meg őket, hogy ne aggódjanak, mert ezt amiatt tette, mert neki sem érdeke a birodalom meggyengülése, mert ő egy erős birodalmat akar átvenni tőled, egy erős és nagy birodalom császára akar majd lenni! És hogy minden a legnagyobb rendben, a tervei szerint halad, hogy ez megtörténhessen!

—Álmodik a nyomor! - legyintett a császár. —Def ezt csak amiatt mondta, hogy valamivel lerázza a nemeseit! Csak ámulok különben hogy az erlit urak ezt beveszik, ostobábbak mint hittem!

—Nincs ám nyomor Erlitben, sőt! - ellenkezett a fia. —Látnád csak a palotát és a Villámhegyet, megtudnád hogy mi az hogy építkezés, ne is haragudj apám de semmi ám az amit te itt művelsz, mert Def, ő építkezik csak igazán! Különbözik meg ne légy annyira elragadtatva attól a sok aranytól amit küld neked, mert úgy hallottam hogy igazán aprópénzzel fizet ki téged, mert az igaz hogy Erlitben vassal fizetnek az emberek, de Def kincstára bezzeg összegyűjtötte az egész ország minden aranyát, roskadozik az aranytól, nem is egy óriási terme a mennyezetig meg van tömve arannyal, mások meg ezüsttel! És van neki drágaköve is számtalan! Azt hiszem van ott bőven annyi arany, hogy elég lenne kétszáz év adójára is! És most még valószínűleg rendkívül szerényen számoltam!

—Láttad ezt a saját szemeddel? - kérdezte a császár.

—Azt nem, de...

—Akkor pedig ne dőlj be mindenféle hülye szóbeszédnek.

—De lehet ám valami benne, mert be sem engednek a palota egyes részeibe, mondván hogy ott mindenféle nők tanulnak!

A császár ásított.

—Fiacskám, én azt mondom neked, hogy amióta kineveztem Defet királlyá, azóta sokkal jobban mennek a dolgok nemcsak Erlitben, de itt nálam is, mert sok-sok aranyat kapok tőle! Bolond lennék levágni az aranytojáshoz tojó tyúkot! Tehát takarodj vissza a helyedre Def mellé, tanulj tőle, és kussban légy, mert ha nem, úgy baj lesz!

Ha a császár nem is akarta levágni az aranytojáshoz tojó tyúkot, más nagyonis arra készült, vagy legalábbis azt szerette volna, ha a tyúkocskák ezentúl neki tojja az aranytojásokat! Alig ért ugyanis vissza Erlitbe Damdor, amikor egyszercsak, egy szép, derűs reggelen azzal a hírrel keltették fel – természetesen nemcsak őt, de Def királyt is, és sok más fontos emberét a fővárosnak – hogy jöjjön gyorsan, nézzen ki az ablakon, mert valami nagyon furcsa dolog történt: óriási flotta vette birtokba a kikötőt! Az sem kizárt hogy támadásra kell felkészülniük, bár egyelőre a vendégek békésekként tűnnek!

Bár a kikötőhöz Damdor közelebb lakott, tudniillik a kút lakatanyában, de Def mégis jobban látott mindent, mert a palota legmagasabb emeletén helyezkedett el a lakosztálya, továbbá távcsöve is volt. Damdornak nem volt távcsöve. Nem volt, mert e szerkezetet még titokban tartotta Def. Igen kevés megbízható emberének adott csak távcsövet: volt ilyen anyjának is, aztán volt Sáelnek, Mirtalnak, Szordzsának, és még talán öt vagy hat személynek. Ellenben az egész országban egyedül, Def még igazi teleszkóppal is rendelkezett, ez ugyan nem volt hordozható, de jó hatvanszorosára nagyította a képet. S most ebbe belenézve úgy látta, hogy a kikötőben vagy kétszáz idegen hajó nyüzsög!

Nagy, nagyon nagy hajók voltak, tulajdonképpen nagyobbak mint az ő újonnan épült hajói. De egyáltalán nem olyan modernek. Szemlátomást nem voltak igazi vitorlások, habár árboca mindegyiknek volt. Ellenben ezek inkább hasas, többfedélzetes evezős bárkák voltak, mindegyiket legalább öt sor evezős hajtotta, a legislegnagyobb hat sor evezős, iszonyúhosszú evezőkkel, minden biztonnyal megláncolt rabszolgák eveztek bennük. Egy evezősorban száz rabszolga is dolgozott.

Mindegyik bárka árboccsúcsán nagy zászlót lengetett a szél. A teleszkóppal Def még ennek mintáját is ki tudta venni. Egy emberi fejet ábrázolt, női fejet, meglepően élethűen. Élethűsége ellenére azonban nem volt valami szép látvány: a zászló ugyanis dühös nőt ábrázolt, egyben olyan nőt aki javában támadni készül! A nő bal ajka fenyegetően, vicsorogva húzódott fel a fogairól, ezzel azt is láthatóvá téve hogy igen hegyes a szemfoga. Hajzata ziláltan hullámozik hátra, mintha épp futna, és arca mellé emeli jobb kezét, melyen az ujjak behajlítva vannak, s mindegyikre valamiféle fém kúpokat húzott, hegyes kúpokat, amelyekkel így igen veszélyesen lehet megkarmolni valakit!

És Def hirtelen rájött, kik látogathatták meg! Bizonyos legendákból úgy lehetett tudni, bár eddig nemigen hitte hogy e híresztelések igazak lennének, hogy messze-messze délen él a zözsame nép. Az a szó hogy zözsame, a nyelvükben egyszerűen azt jelenti: tigris. E nép természetesen nem valódi tigrisekből áll, emberek ők, csak hogy igen vadak és kegyetlenek, és mind

öltözködésükben, mind viselkedésükben igyekeznek a tigrisekre hasonlítani. Náluk nőuralom van, ami azt jelenti, hogy sosincs királyuk, mindig csak királynőjük, akit mindig úgy hívnak hogy tigris, vagyis Zözsame. Amint királynő lesz egy nő, azonnal el kell felejtetni a régi nevét, és azontúl ő egyszerűen csak Zözsame.

Az hogy náluk nőuralom van, nem jelenti hogy ne volnának férfiak náluk. Vannak, és még csak nem is kell valami puhány papucsférjekre gondolni! Férjek már eleve nem is lehetnek, mert zözsamééknál nincs olyan hogy férj, persze olyan sem hogy feleség. Ellenben ott az élet úgy megy, hogy e nép egyetlen tagja sem dolgozik soha semmit. A nők feladata az hogy szülessenek, s az hogy irányítsanak, döntéseket hozzanak. A férfiak feladata pedig az hogy párosodjanak, s hogy irányítsanak. Természetesen nem a nőket kell irányítaniuk. A nők irányítják őket. De ők, a férfiak is irányítanak: tudniillik a rabszolgákat! Természetesen a rabszolgákat meg kell szerezni, emiatt aztán a zözsame nép állandóan háborúzik más népekkel, azért, hogy legyenek rabszolgáik. A háborúkat a zözsame férfiak vívják, tehát a férfiak dolga a háborúzás is.

Az hogy náluk a nők az urak, állítólag később alakult ki, mint az állandó háborúzás. Ahogy mind több és több háborút vívtak, úgy elkerülhetetlen volt, hogy sokkal több nő maradt odahaza, mint férfi, hiszen a harcképes férfilakosság nagy része állandóan harcolt valahol. Emiatt mind több és több döntés hárult a nőkre. Emellett ilyen harcias életet élve nem lehet csodálni, hogy nemcsak a férfiakat becsülték meg, de a nők is nagy megbecsültséget kellett kapjanak, egyszerűen mert ők szülik a férfiakat is, a leendő harcosokat! Továbbá, az is ajánlatos volt hogy a nők is jó harcosok legyenek, ha nem is annyira mint a férfiak. Nem azért hogy ők is csatázni induljanak, de hát nem volt ritkaság a rabszolgafelkelés náluk, akkor, amikor a férfiak másutt csatáztak, s akkor bizony nagyon jól jött ám, ha a nők is képesek megvédeni magukat! Mindez azt jelentette hogy a nőket náluk még megközelítőleg sem lehetett úgy elnyomni már eleinte sem mint más népeknél, később pedig apránként átcsúszott minden hatalom az otthon maradó, tehát „birtokon belül levő” nők kezébe. Még később már az sem volt ritkaság, hogy akár egy hadjáratot is valami nő irányítson, ha kellően rátermett volt, bár a harcosok a seregben túlnyomórészt mindig férfiak voltak.

A férfiak ezellen sosem lázadtak fel, mert nem volt miért: apránként alakult ki ez a társadalom, minden kényszer nélkül, s benne a férfiak is jól érezték magukat, már amiatt is, mert hatalmaskodási vágyukat könnyedén kiélhették a rengeteg rabszolga fölött. Voltak ezek közt csinos nők is, akikkel bármikor párosodhattak. Kellett is hogy ez így legyen, mert a zözsame nők kizárólag akkor pározottak ha épp ehhez érezték kedvet, vagy ha teherbe akartak esni. S mindig azzal a férfival, aki épp tetszett nekik. Aki többnyire a legkiválóbb harcos volt.

Rabszolgákkal nem párosodtak a zözsame nők. Azokat mélyen megvetették. De, hogy kevesebb legyen a lázadásveszély, a férfirabszolgákat többnyire megnyomorították valamiképpen. Például tettek róla hogy sánta legyen, vagy ne legyen meg a jobb hüvelykujja hogy ne tudjon így íjat feszíteni, de amelyiket például szövőmunkára osztottak be, azt gyakran megvakították, mert szőni sötétben is lehet.

Az sem volt ritka hogy a férfifoglyokat kasztrálták, bár ezt nem mindegyiknél tették meg, mert az nem volt tilos hogy a rabszolgák szaporodjanak náluk, ez a zözsame népnek is jó volt, mert több lett a rabszolgájuk. De kevés rabszolga élt náluk addig, hogy szülni tudjon, mert nem nagyon kímélték a rabszolgánőket sem. Mindazonáltal ha bizonyítható volt hogy egy rabszolgánő gyermekének egy zözsame férfi a nemzője, akkor előfordulhatott hogy befogadták a törzsbe, ha a zözsame orvosok úgy ítélték meg, hogy különösen előnyös képességekkel született. Ez nagyon ritka volt, de előfordult. Az életképtelen, nyomorék újszülötteket úgyis leselejtezték a zözsame anyák is maguk, de a csak kicsit előnyteleneket már hagyták felnőni, legfeljebb ha férfi volt, kis korában kasztrálták hogy ne nemzzen gyermeket. Aztán ha nagyobb lett, elküldték valami háborúba, nagyon veszélyes helyre. Ha túléli, jó, hasznot hajtott, ha nem hát nem, nem vesztek vele túl sokat!

Szóval most ez a nép jött ide, annak legalábbis egy része, csak azt nem lehetett tudni, mi célból! Egyelőre nem úgy tűntek, mint akik háborúzni akarnának!

S valóban, nemsokára csónak indult el a legnagyobb hajóról a part felé. S alig negyed óra múlva egy futár loholt lélekszakadva Def király elé, mert kiderült hogy e nép úrnője cseppet sem félős, nem retteg tőle hogy fogságba ejtenék, ugyanis maga Zözsame királynő óhajt beszélni Def királlyal! És előrelátó királynő lehetett, mert rögvest megüzente hogy beszélgethetnek zavartalanul, mert az igaz hogy ő egy kukkot sem tud erlit nyelven, ellenben egészen kiválóan beszél kutilul!

—Ugyanis - üzente - még anyám idejében elfogtunk néhány kutil tengerészt, és tőlük megtanultam e nyelvet mielőtt megettük volna őket!

Ezen üzenete is igazolta a legendák tanúságát. A zözsame nép körében ugyanis nem volt ritkaság az emberevés sem, sőt, az emberhúst kifejezetten csemegének tartották. Különösen akkor, ha élve sütötték meg, apránként, mert úgy ízletesebbnek tartották a húsát.

Igazán kíváncsi volt Def király arra, mit kíván tőle ez a furcsa királynő! Vajon miért kereste fel?!

Nem habozott hát, s azt üzente hogy jöjjön nyugodtan Zözsame, mert kész azonnal fogadni őt.

* * *

Azokban a percekben hogy Zözsame királynő megérkezett Erlitbe, Ikrom császárt magához hívatta Csumi.

A császár pedig engedelmeskedett a hívásnak, és ment. Nem is annyira amiatt, mert illetlenség ha egy gyermek nem keresi fel az édesanyját ha az hívhatja, de hát Csumi nem olyan nő volt, akit veszélytelen felidegesíteni! Ikrom nem feledte, hogy ő csak azért lehetett császár, mert Csumi megölette az előző császárt, saját gyermekét!

Mostanában különben Csumi nem volt valami nagyon jól. Hiába, idősödött! Most is ágyban fekve fogadta császári gyermekét.

—Na végre hogy előbotladoztál! - köszöntötte a fiát a nő, reszelős banyahangján. E hangot hallva és anyja arcát elnézve Ikrom nehezen hitte hogy Csumi valaha bámulatos szépség lehetett, de annyira, hogy rabszolgából egészen a császárné szépséges címéig emelkedett, tehát a legalacsonyabb rangból a legmagasabbra.

—Pedig úgy van, fiam, igenis voltam én szép valaha! - meredt rá vigyorogva, szinte gonoszul a kedves mama. —És ne tévesszen meg téged a külsőm, mert nem az a lényeg egy emberben hogy mi van kívül, hanem hogy mi van belül, tudniillik a fejében!

—Te látod a gondolataimat?! - sápadt el a császár.

—Igazán nem volt nehéz kitalálnom, mire gondolsz! Tudod, ha máskor nem is, de reggelenként én is nézek tükörbe, tudom milyen vagyok, és azt is csak a vak nem vette volna észre, mennyire megbámultál! Igen, vén vagyok, ronda vagyok, beteg is vagyok, és nem is hiszem hogy sok lenne már hátra nekem az életből... de nem ez a lényeg! Hanem épp emiatt mert nekem már nincs sok hátra, nagyon fontos dologra kell felhívjam a figyelmedet! Ül le! Úgyis jó lesz ha ülsz, mert amit hallasz, attól úgyis leülnél!

Ikrom leült Csumi ágya végébe. A mama pedig így szólt:

—Mondtam talán már neked, hogy én Íszics istennő papnője voltam. Na és hát tudnod kell hogy a mi papi rendünk több ezer éves. És bár Erlitben sem teng túl azoknak a száma akik olvasni tudnak, de Íszics papnői mind tudják ezt. És használják is a tudományukat, mert amióta csak létezőnk, minden fontosabb eseményt feljegyzünk a templomainkban, sőt, még a nem fontosak nagy részét is. És e feljegyzéseket rendszeresen olvassuk, hogy tanulságot vonjunk le a rég megtörténtekekből.

Na és hát érdekes dologra jöttünk rá! Tudod, sokszor mondják hogy a csillagok megjósolják a jövőt. Hogy bizonyos csillagállások alatt ugyanolyan események történnek meg... nos, én a papnő állítom neked, hogy ez hülyeség! Nem igaz, ne higgy ebben! Ellenben az igaz, hogy bizonyos eseményekből valóban meg lehet jósolni a jövőt. No nem ám teljes részletességében, azt nem. Most biztos nem vagyunk még képesek rá. De megfigyeltük, hogy bizonyos körülmények bizonyos eseményeket váltanak ki rendszeresen. Erre mondják, hogy a történelem megismétli

magát! És ez igaz, bár természetesen nem pontosan ugyanúgy ismétli meg magát, de főbb vonalaiban! Bár meg kell mondjam, hogy olykor a legapróbb részletek is kísértetiesen egybeesengenek!

Sóhajtott egyet és így folytatta:

—Mondok egy példát. Ezerháromszáz esztendővel ezelőtt ott Erlitben ahol éltem...

—Éltél már ezerháromszáz esztendeje is?! - tátotta el a száját döbbenten Ikrom.

—Hülye vagy fiam! Persze hogy nem éltem akkor! De olvastam a feljegyzéseket! És ne szakíts félbe mindig, pláne ne ilyen baromsággal! Tehát ott az történt, hogy egy nap egy kislány hulláját találták meg a tengerparton. A kislány úgy halt meg, hogy valaki beásta nyakig a tengerpart homokjába, s amikor jött a dagály, a víz egyre magasabbra emelkedett, s ő apránként megfulladt! Amikor kiásták, azt is megállapították róla, hogy halála előtt megerőszkolták. És később még nyolc másik lányt öltek meg így, sőt, egy idősebb nőt is.

Végül aztán az egyik áldozattól nem messze találtak egy papucsot, s hosszas kutatógatás után megtalálták a környékbeli egyik fiatal halásznál a papucs párját. A halász azt vallotta, hogy halászat közben egy nagy hullám lesodorta a lábáról, s biztos a tenger kivitte azt a partra a hulla közelébe, de nem hittek neki, s agyonverték. Ezután fél évig nem történt újabb gyilkosság, majd azután mégis történt egy. Az emberek megijedtek, hogy mégsem az igazi gyilkost ölték meg, de kiderült hogy feleslegesen aggódtak, mert több gyilkosság nem történt. És azt még el kell mondanom, hogy furcsa volt az ügy, mert korábban minden áldozat eltűnése idején nagy vihar volt, de e legutóbbi eset idején és azt megelőzően már hosszú ideje nyugodt, szép volt az idő! Ó igen, és ezt a lányt csak megölték, vízbe fullasztották, de nem erőszakolták meg. Soha nem derült ki, hogy ki ölte meg a legutolsó lányt.

Eltelt azonban háromszáz esztendő, és történt, hogy nem messze attól a helytől ahol mindez történt, egy fiatalasszonyt találtak, aki egy fa törzséhez volt szegelve a két karjánál fogva, s a hasát felhasították, kitépték a belét, s azt a nyaka köré tekerték. A gyanú egy fiatalemberre terelődött, aki korábban udvarolt e lánynak, de az végül máshoz ment feleségül. És már majdnem ki is végezték, amikor egy újabb nővel is végzett valaki ugyanígy, majd egy héttel később egy harmadikkal és egy negyedikkel is. És még többeknek is végük lett így, érdekes módon összesen épp tíz lánynak, s ekkor végre gyanúba került egy férfi, de nem az akit először gyanúsítottak meg. E férfinak ugyanis össze volt karmolva az arca, s a legutolsó áldozat körmei véreseket voltak, vér volt a körmei alatt is, mintha valakit megkarmolt volna! A férfi azt vallotta hogy őt tulajdonképpen a macska karmolta meg, de mert a környékbeliek nagyon féltették a lányukat már, emiatt nem sokat törődtek a bizonyítással, és kivégezték.

Jódarabig nem is történt semmi, de négy hónappal később úgy látszott hogy tévedés volt az egész, elsietett az ítélet, mert megölték egy másik nőt is ugyanígy!

A császár elképedve hallgatta Csumi meséjét.

—Szerintem - mondta - mindkét esetben az igazi gyilkost kapták el, csak annak valami rokona szerette volna megőrizni a fickó jóhírét, s hogy bizonyítsa hogy nem az volt a tettes, megölt maga egy lányt!

—Igen, ez lehetséges - bólogatott Csumi - de hallgasd tovább! Eltelt ezután az eset után kettőszázkilencvennyolc év, amikor...

—Újabb gyilkosság! - kiáltotta Ikrom császár.

—Úgy van. Ám ezúttal a nő akit megölték, a saját házában halt meg. Eleinte nem is látszott gyilkosságnak az ügy. Leégett egy ház. Van ez így néha. A gazdaasszony is bennégett. Épp csak az volt a furcsa hogy amikor megtalálták az elszenesedett hulláját, akkor nem találtak rajta alul semmit, elégett ruhadarabokat sem. Felül maradt néhány elszenesedett rongyfoslány, alul semmi!

Néhány nap múlva újabb ház égett le, itt is meghalt a nő, sőt a két kisgyereke is a bölcsőben, ráadásul a nő nyaka ki volt törve. És úgy tűnt hogy valaki a pólyás kislányokat is megerőszkolta a haláluk előtt.

Na és hát nem akarom soká szaporítani a szót, így ment ez jódarabig, végül valakinek feltűnt hogy épp az egyik ház leégése után, amikor átment a szomszédjához, annak a veranda melletti vizesvödrében a víz mintha kormos lett volna, mintha az épp valami kormot mosott volna le

magáról! Na és hát az történt mint már gondolhatod: a fickó védekezett hogy ő csak azért volt kormos mert szalonnát sütött épp, de igen sebesen felakasztották mégis. Ekkor egy darabig nyugalom volt, de azután leégett egy újabb ház, benne egy újabb női hullával. Azután többé semmi!

De efféle sorozatról még két másíkról is tudnak a krónikáink. És két-két ilyen eset között majdnem pontosan háromszáz év telt el! Nem telibepontosan háromszáz, de majdnem! És még azt is megállapíthattuk, hogy mindegyik sorozat kezdete előtt különösen nagy volt a forróság, az első eset után vagy még azt megelőzően egy-két nappal pedig hatalmas viharok dühöngtek! Mintha a nagy meleg menne az agyára valakinek!

—Az bizony elképzelhető! - mondta a császár is.

—Nézd fiacskám, az a helyzet hogy nagyon rosszul vagyok. Lehet hogy jobbul majd az állapotom, lehet hogy nem. De nem akarom hogy anélkül haljak meg, hogy valamit el nem mondok neked. Ez ugyanis amit eddig hallottál, csupán egy érdekes história. De ezt csak azért meséltem el, hogy tudd: történnek efféle sorozatok! Ami viszont téged kell érdekeljen, az a következő: vannak feljegyzéseink egész birodalmak sorsáról is! Az erlit papság nagyon régi, különösen Íszics papnőinek szervezete az. És mi úgy találtuk, hogy nagyon sok birodalom született és pusztult el a történelem során, és egyik sem volt örök! Sőt, rájöttünk egy fontos összefüggésre is! Nem is egyre! A legfontosabb, az az, hogy egy birodalom nemigen áll fenn tovább, mint ötszáz esztendő, de ez is kivételes időtartam, mert többnyire háromszáz esztendő a birodalmak átlagéletkora, néha annyi sem. Volt olyan birodalom, ami háromakkora is volt mint a tied, aztán hatvan évig sem állt!

A másik amit tudnod kell, hogy ellentétben azzal amit a császárok hisznek, a birodalmak általában annál rövidebb életűek, minél nagyobbak! Ez nem áthághatatlan törvényszerűség, akadt nagy birodalom is ami viszonylag soká tartott, de többnyire bizony így van! Na és hát a te birodalmad már majdnem négyszáz éve áll! Igazán érett már a bukásra!

—Mesebeszéd, a birodalmam erősebb mint bármikor valaha!

—Biztos nem tudod - mondta halkán Csumi - de szülőhazám, Erlit is birodalom volt egyszer, régen! Jó kétezer esztendeje! Még ez a város is, igen, a kutil nép fővárosa, ez ahol most vagy, ez is erlit terület volt, igaz, egy elmaradott északi bugyra Erlitnek, határszéli, világvégi kis település! Erlit kivándorlók alapították eredetileg!

Na de nem erről akartam szólni. Hanem arról, hogy ez a birodalom fennállt négyszázhuszonhat évig, de azután vége lett. Ennek több oka volt. Egyrészt hogy bár sok háborújában Erlit mindig győzött, de gyorsabban fogytak az erlit katonák mint ahogyan szaporodtak! S mert a háborúk által meghódított népek elrabolt kincseiből a nép jól élt, emiatt nem is sokat dolgoztak, elszoktak lassanként a kemény munkától, később a nem keménnytől is, csak a szórakozásnak éltek, hovatovább már hadakozni sem igen akartak, kényeskedők, kényelmesek lettek, jobbára csak építkeztek, de még azt sem maguk tették, csak irányították az építkezéseket, akkoriban húzták fel például a világhírű palotát Enumában, persze azt is hadifoglyokkal építették... és ugye te, fiacskám, tudod hogy neked is fogytán vannak a kutil katonáid... és hogy a néped ugyancsak kényeskedő, dologtalan... és lámcsak, te is állandóan csak építkezel...

Na de folytatom. Senki nem hitte volna hogy Erlit hatalma megdőlhét. Óriási birodalom volt! És mégis, amikor a legnagyobb volt épp, történt, hogy egy teljesen ismeretlen nép nyugatról felkerekedett, elfoglalt néhány kisebb országot, majd nekiment egyenesen Erlitnek! És bár magát a birodalmat nem foglalta el, de az a harcok során szétesett, kisebb országok garmadája, e harcias népnek Erlit sokáig adót is fizetett, és mindent beborított évszázadokra a barbárság szennye!

De még rengeteg más efféle történetet is mesélhetnék, mert a történelem nemcsak néha ismétli magát, de mondhatnám hogy rendszeresen, ez szinte szokása, törvénye! Persze nem pontosan ugyanúgy, a részletek változhatnak, s néha magasabb szinten történik meg ugyanaz... Bár olykor a részletek is meghökkentően egybevágnak! Például nem sokkal azelőtt hogy az Erlit birodalom megdőlt, olyan császár volt hatalmon, aki csak félig volt erlit vér, mert anyja egy valahai rabszolga volt, aki, mielőtt rabszolgaságba került volna, papnő volt egy messzi országban! Ezen egykori rabnőnek a második fia volt akkoriban az erlit uralkodó... ugye milyen

kisértetiesen emlékeztet ez terád is, fiacskám?! De még legalább három olyan birodalomról mesélhetnék neked, amire ugyanez igaz szó szerint!

—De hát mi köze lehetne a birodalom pusztulásának ahhoz, hogy ki az anyám?! - kérdezte rémülten a császár.

—Hát nem sok! Nem vagyok babonás, ne hidd! Ellenben az, hogy a birodalmat alapító nép megengedi, hogy a felettük uralkodó császár ne legyen tisztán az ő népükből való, az azt jelenti, hogy nem is igen érdekli őket hogy ki uralkodik, mélységesen közömbösek a politika, s így általában véve saját birodalmuk iránt, kiégtek, kiüresedtek, s ennek nem is lehet más következménye, mint hogy a fiatalabb, életerős népek legyőzik őket! Nem azért mert a császár anyja idegen vér, nem azért mert a császár anyja rabszolga volt, hanem azért, mert ez mind annak a jelzése, hogy mennyit ér a nép, a birodalom: *semmit!*

Én fiam, felismertem a kutil birodalomra leselkedő veszélyt. Felismertem már nagyon korán, s egyre azon gondolkodtam, mit tehetnék ellene!

—Mit?! - kapott a szón reménykedve a császár.

—Rájöttem, hogy nem tehetek semmit! Tudod, azt szokták mondani hogy egy fecske nem csinál nyarat! Hogy is változtathatnám meg egymagam milliónyi ember világhoz való hozzáállását! Pedig a birodalom csak akkor maradhat fenn tovább, ha benne az emberek hirtelen rádöbbennek, hogy nagyon másképp kéne élniük, mint eddig! Például, ha hirtelen elkezdenének dolgozni! Mert most unatkoznak, de aki dolgozik, az nem unatkozik! Szóval, rájöttem, hogy ami a birodalom fennmaradását illeti, azért mit sem tehetek. A birodalom el fog pusztulni, s abban is biztos vagyok hogy nagyon hamar, valószínűleg még a te életedben, fiam! Minden jel erre mutat ugyanis! A kutil birodalom nem más, mint egy túlélrett, félig már rothadó gyümölcs, amit nemhogy egy vihar, de egy icipici kis szélroham is lelök az ágról, és puhán szétlottyad a talajon!

A birodalomért semmit sem tehetek. Azellen azonban nagyonis, hogy utána sokáig anarchia, barbárság uralkodjék! És meg is tettem amit tehettem. Azt akartam hogy legyen a birodalomban, császári fiacskám, egy mag, amiből, ha majd beáll a pusztulás, igen hamar kicsírázik egy új birodalom! Nos, ez a mag nem más mint Erlit! Belőle nő ki majd az új birodalom!

—Épp Erlitből?!

—Miért is ne! Egyszer volt már birodalom, miért is ne lehetne megint!

—De hiszen hadserege sincs!

—Az teljesen mindegy. Nem a hadsereg tesz életerőssé egy országot, hanem a benne levő emberek elszántsága! Tudod, a hadsereg, az semmi. Mert mondd meg nekem, mi lesz ha Erlitben hirtelen úgy gondolja minden harcképes férfi, hogy márpedig ő bizony farag egy botot, ráköt a végére egy jókora kést, és beáll katonának?! Mert akkor máris van hadseregük, sokezer lándzsással! Kése is van, gondolom, mindegyiküknek! De az sem olyan nagy dolog ám, hogy egy-hamar barkácsoljanak valami tűrhető minőségű íjat! Kardokat is lehet ám aránylag hamar legyártani! A parittyához meg még annyi szorgalom sem kell!

—Igen, ez mind igaz, de ne feledd el, hogy a hadakozáshoz érteni is kell!

—Teljesen igazad van. De épp emiatt mondtam, hogy az emberek gondolkodásán múlik minden! Való igaz, hogy mert Erlitnek nincs rendszeresen gyakorlatoztatott hadserege, emiatt az az ország jelenleg tökéletesen alkalmatlan arra, hogy bármiféle hódító hadjáratba kezdjen!

—Huh, akkor megnyugodtam! Már-már azt hittem, igaza van Damdor fiamnak, aki roppant-mód aggódik, mert Def herceg olyasmikkel áztatja az erlit nemeseket, hogy tíz vagy húsz év múlva az egész birodalom az övék lesz! De hát eszerint nincs igaza!

—De igaza van. Minden úgy lesz, ahogy Def mondta. - bölintott Csumi mama, és igazán sátáni mosolyt villantott a császárra.

—Micsoda?! - kiáltotta a császár, és úgy ugrott fel, mint akinek skorpió mart az ülepébe.

—Ülj vissza a helyedre! Nem fejeztem még be. Erlit egyelőre valóban alkalmatlan a hódításra. De hát mindenütt úgy van az, hogy előbb ki kell képezni a népet, s utána hódíthat csak az uralkodó! És a hadsereg akkor erős, ha fegyelmezett! Márpedig mit mondasz akkor, ha nem csak egy szűk, néhány ezer fős hadsereg, de egy egész nép fegyelmezett?! Mert én mondom neked, az azt jelenti, hogy akkor az egész nép egy hadsereg!

Képzeld csak el, ha Erlitet megtámadja valami ország! Azt hiszed, könnyen elfoglalhatja, ha te nem segítesz neki, mert hisz nincs olyan, hogy erlit hadsereg! És annyiából igazad is van, hogy a palotát könnyen elfoglalhatja a hódító. Na de most gondolkozz tovább! Kimegy egy osztag katona valahová adót szedni. S nem térnek vissza! Mert akármennyien is legyenek, mindig kevesebben lesznek mint a falu vagy város népessége ahová mennek, s a nép, ha kellően összetartó, ha valóban a hódítót látja bennük, akik a szabadságára törnek, akkor simán agyonverheti őket! Nem lenne esélye a hódítókkal szemben egy rendes, nyílt csatában, de olyan csata nem is lesz, hanem a csizmadiák a katonákhoz vágják a suszterszékeiket, minden nő késsel védekezik az erőszak ellen, a magas házakból az összes bútort a járőrözők fejéhez vágják, a kisgyerekek a játékaikkal rájuk nyilaznak és kilövik a katonák szemét, a fejükre zúdítják a polgárok a bilit, egyáltalán, minden ételt elvisznek ha hírért veszik hogy jönnek a katonák, a házakat fel is gyújtják... hogyne, lesznek erlit áldozatok, de mit gondolsz, meddig marad ott a hódító?! És mindeközben az erlitek természetesen szorgalmasan fegyverkeznek, és elkezdik titokban tanulni a hadviselést is! Nem adok tíz évet és visszanyerik a szabadságukat! És azután már ők indulnak hódítani!

Na de ehhez olyan nép kell, amely erős, összetartó, s amelyik bízik önmagában, sőt: amelyiknek szilárd meggyőződése, hogy sokkal többet ér mint bármi más nép, mert ő a kultúrnép, s a többi a barbár! Tehát, ami kultúrfölényben van a többiekkel szemben, ezt mi papnők így mondjuk!

Na, rövide fogva a szót: emiatt akartam, hogy odaküldd királynak Defet. Tudtam hogy ő majd tesz róla hogy ez így legyen. Mindent megtettem ugyanis azért, hogy e feladatra alkalmas legyen.

—Te?! Hogyhogy?!

—Hát csak úgy, hogy amint kimentettem még akkor régen a nagy zűrzavarból Mídzsít is és a gyermekeit is, azonnal megláttam a nagy lehetőséget! Tudod, akkoriban már meggyökeresedett bennem a gondolat, hogy a birodalom, melynek különben már akkor is őszinte híve voltam, sőt, híve voltam már rabszolgaként is, hogy tehát a birodalom, bármennyire szeressem is, de az összeomlás szélén áll. És ki kell nevelnem valakit, aki átsegíti egy új, s jobb birodalomra a zűrzavar idejét minél jobban lerövidítve!

Leginkább azt szerettem volna, ha ez a valaki a fiam lesz. De sajnos elsőszülöttem cseppet sem volt alkalmas erre, tulajdonképpen a trónra is csak alig volt alkalmas... te meg, drága fiacskám... hát, szóval, alig vagy jobb nála! - sóhajtott Csumi. —És hogy ez így van, azt már akkoriban is láttam. De nekem nem tehetsz szemrehányást! Emlékezz csak rá, mennyit gyözködtelek hogy tanulj! Igyekeztem művelődést csepegtetni a kemény koponyádba... de nem ment, na! Még olvasni is csak nagy kinnal-keservvel voltál hajlandó megtanulni! De ezen végülis nem csodálkoztam, mert jól tudtam, nagyon ritka az, hogy egy remek uralkodónak a gyermekei is öröklik apjuk vagy akár anyjuk kiválóságát. Sajnos az emberiség a leggyakrabban épp abba a hibába esik, hogy ezt hiszi, és örökletessé teszi a hatalmat. Én azonban tudtam amit tudtam!

S akkor azt gondoltam: jó, legyél te a császár! Egy darabig. Olyan császár végülis leszel mint bárki korábban, még jobb is valamivel. De aki az egész birodalmat megmenti, az nem te leszel! Na és amint látókörmbe került Mídzsí két gyermeke, megéreztem hogy itt van az, akire régóta vártam!

Sok jel mutatott arra, hogy vagy Def, vagy Tioé lesz az alkalmas ember a céljaimhoz. Először is, anyjuk Íszics papnője volt mint én valaha, márpedig Íszics istennő szolgálatára sosem vettek fel hülyéket, inkább a legzseniálisabbakat! És Mídzsí kiváló papnő volt, s nagyon eszes is, szorgalmas és gyors gondolkodású, ezt leellenőriztem. Aztán, a gyermekek apja, Nulimán...

—Az egy örült volt! - kiáltotta a császár.

—Hogyne, ez nem is vitás! - bólintott Csumi. —Persze hogy az volt. Na de hát nem az a lényeg hogy milyen az apa, örült-e vagy nem, csak hogy a gyermekei örültek-e! Márpedig szemlátomást nem voltak azok. Ellenben nagyonis sok jó tulajdonságot örökölhettek örült apjuktól! Például az elszántságot! Aztán azt is, hogy nem tisztelik a tekintélyt! Hiszen Nulimán meg mert erőszakolni egy felszentelt papnőt! És az csak jó, ha a birodalom megmentésére kiszemelt

személy elszánt, és nem hódol be senkinek csak amiatt, mert azt mások tisztelik! Ő ne behódolni akarjon, hanem másokat meghódoltatni!

Továbbá, Núlímán nagy lázadó volt. Változtatni akart a dolgok szokásos menetén, mindegy hogy jó vagy rossz irányba. E hajlamot is jó ha örökli a kiszemeltem. Végezetül, Núlímán ha örült volt is, de okos, ő is sok tudományt elsajátított, s néha kifejezetten zseniális ötletei voltak a hadviselésben. Szóval, minden jel arra mutatott, hogy Núlímán és Mídzsí gyermekei kiválóak lesznek!

Azok is lettek. Na és hát amikor már ideérkeztek Malpejbe, akkor én óvatosan a távolból igyekeztem a sorsukat egyengetni, s tenni róla, hogy a művelődés minden forrása nyitva álljon előttük! S végül amikor időszerű volt, akkor tettem róla hogy először is azt a barom hadvezéret küldd Erlitbe, mert előre sejtettem hogy amilyen hülye, mindenkit lemészárol ott akit nem kéne, azután azt sugaltam neked hogy küldd Defet oda királynak... s minden így is történt!

A császár határozottan húzta ki magát.

—Köszönöm hogy mindezt elmondtad nekem, anyám! De tudd meg hogy nem hiszek a birodalom pusztulásában! Amit mondtál, abból csak egyvalami biztos: Def az, épp Def, egyedül ő, aki veszélyt jelenthet a birodalmamra! Nem tudom hogy miként, de most már elhiszem hogy valóban tervez valamit komolyan ellenem! Vagyis én most azonnal megüzenem a fiamnak, hogy teljesedhet a kívánsága: nemcsak nem védem többé Def herceget, azaz Def királyt, de egyenesen felszólítom rá Damdort, hogy ölje meg Defet!

Ikrom császár azt várta, hogy Csumi felháborodottan fog tiltakozni. El volt szánva rá, hogy mégsem enged az akaratából, s életében először fellázad anyja ellen. De nem így történt. Olyasmi következett be, amire Ikrom a legkevésbé sem számított: Csumi elkacagta magát, bár kacagása csakhamar köhögésbe fűlt.

—Fiam, te hülyébb vagy mint azt bármikor is hittem rólad! Mondd, te tényleg azt hiszed, hogy elmondtam volna ezt neked, ha úgy hinném, hogy bármi esélyed is van a kiválasztottam megöletésére?! Mondd, te tényleg, valóban, komolyan ezt hitted?! Hahaha! Hahaha!

Ikrom elvörösödött, s egy szót sem szólva hátat fordított, és nagy sebbel-lobbal kisietett anyja betegszobájából. De még távoztában is egyre űzte őt annak a kacagása, akit már ő maga önmagában sem nevezett anyjának, csak úgy, hogy „az a ronda vén boszorkány”.

5. fejezet: A barbárok

Zözsame királynő óriási hordszéken érkezett. Mindkét oldalán tizenhét rabszolga görnyedt a súlya alatt. Bár az hogy görnyedt, igazán túlzás! Összesen harminchat férfi számára igazán nem jelent nagy terhet egy akár mégoly díszes hordszék sem, a benneülővel! Még akkor sem, ha abban nem csupán Zözsame foglalt helyet, de egy másik nő is, aki a legfőbb udvarhölgye volt, s eképp mindenben a szolgálatára állt a királynőnek.

A királynő igazán jókora darab valaki volt, Def úgy becsülte, meglehet akár bő kilencven kiló is, de az sem lehetetlen hogy az egy mázsát is elérje a súlya! De csöppet sem volt kövér, inkább még talán nyúlánknak is látszott, valóban egy emberi macska volt, mert bár teli volt izmokkal, de ettől még jócskán fürgének tetszett az alakja. Igen, a királynő teste kifejezetten vonzó volt, fiatalos, sportos.

Udvarhölgye jóval szerényebben volt ellátva izmokkal, de még így is látszott hogy udvarhölgy-sége ellenére is ez egy harcos nő, és Erlitben igazán számos férfi megirigyelhette volna az ő at-létatermetét, erejét is.

Ennek ellenére a férfiak könnyen vihették őket. Mert még ha fel is tételezzük hogy mindegyik nő száz kiló, és kétszáz kilós a hordszék, akkor is ez azt jelentette, hogy egy-egy rabszolga alig több mint tíz kilót kellett vigyen a vállán. Ez igazán nem számít megerőltető tehernek!

Ettől függetlenül Zözsame rabszolgáinak sorsa nem lehetett irigylésre méltó. Minden bizonynyal nem a rabszolgák kimélése végett vitette ennyi sok férfival magát a királynő, inkább rangját jelzendő, meg mert ha nem olyan kimerültek az őt cipelők, akkor gyorsabban vihetik! Hogy mennyire szigorúan fogja a rabszolgáit, arra vonatkozóan Def már percekkel a királynő megérkezése után jelentőségteljes bizonyítékot kapott.

A királynő nem csak másodmagával érkezett. Népés kíséret követte, sőt, némelyek meg is előzték. Ezek akik megelőzték, címerhordozók és zenészek voltak. A címer ugyanaz volt amit Def már a távcsővel is szemrevételezhetett. A zenészek mindenféle hangszereken játszottak. Ezek közül nemcsak akusztikailag, de méretében is szó szerint kiemelkedett néhány hatalmas kürtféleség. Ezek olyan óriásiak voltak, hogy hat ember kellett egynek-egynek az elhordozásához, s a hetedik volt a tulajdonképpeni zenész, aki a kürt mögött lépdelve időnként befújta. E kürtök valami hihetetlenül mély bűgást szolgáltattak a zenéhez. De voltak olyan sípszerű alkalmatosságai is a zözsame népnek, melyeket bár fújtak, de Def fülének úgy tetszett, mintha szívva volnának e sípok, azért adnak ki ilyen furcsa hangot. Vagy mintha egy síp avagy duda hangját fordítva hallaná... de voltak bőségesen a zenészszerzők közt csengettyűk, aztán dobok különösen szép számban, meg valami xilofonszerűség, aztán egy igazi, valódi duda, amit azonban talán egy elefánt bőréből készíthettek, olyan nagy volt, külön kerekesszerűen alakult, azzal a duda bőrével, és nyolc irdatlanhosszú síp lógott ki belőle, mindegyik sípon számtalan lyukkal, mindegyik lyuk mellett külön zenész volt, s ha kellett, a lyukat a tenyerével tapasztotta be. Annyi bizonyos hogy sokáig kellett gyakorolniuk hogy most ilyen összeszokottan menjen a zenélés!

A zenéjük igen furcsa volt, és bár ritmusos is, dallamos is, de Def füle számára túl harsány-nak és idegenszerűnek tűnt. Úgy vélte nem csúnya éppenséggel, s idővel képes lenne megbarátkozni vele annyira hogy akár még szépnek is tartsa, de ahhoz valóban idő kéne, talán nem is kevés idő.

A királynő gyaloghintója mellett két oldalt, s mögötte is, számos gyalogos kísérő jött, de ezek már biztos nem rabszolgák voltak, hanem harcosok. Jelentős számban ráadásul nők, bár többségükben mégis férfiak. Ezek egy része egészen bizonyosan testőr volt, de némelyek úgy jöttek, hogy állandóan cigánykerekét hánytak, vagy másképp ugrabugráltak, vagy nagy, éles késekkel zsonglörködtek, vagy hosszú láncokat pörgettek, melyek egyik vagy mindkét végére szintén éles penge volt erősítve, egyszóval a hacművészetekben elsajátított jártasságukat fitogtatták látványos módon. Annyi bizonyos is volt hogy az erlit nép még soha életében nem látott ilyesmit, s alaposan megbámulták ezeket a produkciókat! S bár a férfiharcosok többen voltak, de főként a zözsame nőket nézték, mert azok igazán semmit nem viseltek amit akár nagy jóin-

dulattal is ruhának lehetett volna nevezni, legfeljebb a lábbelit! Valójában ugyanis tökéletesen pucéron érkeztek ide, attól eltekintve hogy igencsak jóminőségű cipőjük volt, mely tökéletesen beborította a lábfejüket, de úgy, hogy bokán felül ért a szára, így megnehezítette hogy kiforduljon a viselőjének a bokája. De e cipőn számos lyuk volt a szellőzést szolgáló. Emellett mindegyik harcosnő viselt a derekán egy jó tenyérnyi széles bőrvet, amiről a kése-kardja lógott, s néha más mindenfélét is. Némelyik hordott a bal karján pajzsot is, de nem mindegyik. A férfiarcosok hordtak a lábuk közt ágyékkötőt, férfiúi szervüket védendő, a nők azonban ezt sem. Igazán elmondható hát, hogy talpig fegyverbe voltak öltözve, másba nem! Nem is volt szükségük nagyon más ruhára, mert mind egy szálíg négerek voltak, koromfekete bőrrel, tehát jól bírták a Napot!

Azaz... azaz bizonyos értelemben még valamibe voltak ők beöltözve: tetoválásokba! Nem volt ritkaság az olyan zözsame, akiről első pillantásra, ha a pajzsa takarta a mellét, azt sem lehetett megállapítani, fiú-e vagy lány, úgy tele volt egész teste tetoválva! Ez nem mindegyikükre volt igaz, de a legtöbbön volt valami tetoválás. Amikor a királynő méltóztatott kiszállni, őt is szemügyre vehette Def, s látta, hogy a királynő testén nincs tetoválás sehol, kivéve az arcát, az azonban annál inkább tele van tetoválva, s úgy, hogy rendkívül élethűen ábrázolja egy tigris pofáját. Épp csak az rontotta el a hatást, hogy a királynő haja színfekete volt, s bár rövid, de igencsak kunkori, göndör, ami nem igazán mondható el a tigrisek fejszőrzetéről.

Ahogy a gyaloghintó megállt, kilépett belőle a királynő, s parancsot rikkantott. Erre a hintót cipelő rabszolgák gyorsan széthúzódtak két oldalra. Ám most baleset történt: hogy-hogynem, az egyik valahogy megbotlott, s elesett.

Még felállni sem volt ideje, a királynő máris mellészökkent, bámulatos fürgeséggel, jobb lábával rátaposott a férfi hátára, bal kezével megragadta a szerencsétlen állát, s rántott egyet rajta, de olyan erővel, hogy annak rögvest kitört a nyaka! Ezután otthagya a hullát, ismét Def felé fordult, előrelépett néhány lépést, majd megállt és így szólt kutil nyelven:

—Én vagyok Zözsame királynő! Remélem te vagy Def király, ha ugyanis nem az vagy, akkor kénytelen leszek megölni téged, mert nem tűrhetek olyan sértést hogy engem, a királynőt ne egy másik uralkodó fogadjon!

—Én vagyok Erlit királya. De nem kellett volna az orrom előtt megölnöd a rabszolgádat. Tiszteletlenség volt ezt tenned, halállal mocskolni be a palotám teraszát, amikor pedig vendégségben vagy! Kérlek hogy több ilyet ne tégy!

Zözsame csodálkozva vont a szemöldökét.

—De hiszen hogy is mocskolhattam volna be bármit is, amikor kifejezetten azért öltem meg épp így, hogy ki ne folyjék a vére! És hát csak nem tűrhettem el azonnali büntetés nélkül az ügyetlenségét! Ha a bünt nem követi azonnal büntetés, a többi rabszolga vérszemet kap, s máris oda a fegyelem! Te talán másként cselekszel?!

—Igen. Nálam nincsenek rabszolgák.

—Akkor ki dolgozik?!

—Mindenki, az egész nép.

—Értem, szóval mindenki rabszolga! Nem lep meg. Na de nem is baj hogy így van nálatok, ugyanis épp ennek ügyében jöttem! Tudd meg ugyanis, hogy bár én elismerem hogy király vagy, de csak rabszolgák királya. Iménti szavaid is azt bizonyítják hogy az vagy, mert dolgozni a rabszolgák szoktak, nálatok mindenki dolgozik, tehát mindenki rabszolga! Na és hát te bár király vagy, de mert csak rabszolgák királya, emiatt nem érsz annyit mint én, aki a szabad zözsame nép királynője vagyok! S mert úgy illik hogy mindenki szolgálja azt aki nála kiválóbb, emiatt felszólítalak rá hogy ezentúl engem tarts a császárodnak! Nem kell megijedned, nem kívánok téled semmi különlegeset, csak amit eddig is tettél: ezentúl nekem fizeted azt, amit eddig a császárnak fizettél! Remélem belátod, hogy ezáltal semmi kár nem ér téged!

—És ha nem látom be, akkor mi lesz?

—Annak nagyon szomorú következményei lennének! - vicsorította ki a fogait Zözsame, és Def látta hogy a királynő minden egyes fogát kúp alakúra reszelte. Jó hegyesre.

—Részletezhetnéd kissé ezeket a következményeket! - szólt hozzá udvariasan Sáel.

—Minek?! Azt hittem hogy könnyű kitalálni! Be nem hódolás esetén ugyanis meghódítunk benneteket! Egész Erlitet! Tehát vagy behódoltok szépszerével, önként, vagy megteszitek kényszerből, nem önként!

—Hú de barátságtalan szándék! Hiszen ez nemcsak felér egy hadüzenettel, de ez maga kész hadüzenet! - mondta Def.

—Nem szoktunk sem hazudozni, sem szándékainkat takargatni, sem szép szavakba csomagolni a mondanivalónkat! - mondta gőgösen Zözsame. —Pláne nem teszünk így, amikor semmi okunk rá, mert mi vagyunk az erősebbek!

—De hiszen ha sok is most a kikötőben a hajótok, de egész Erlithez képest kevesen vagytok, továbbá harcosaid többsége nincs is most veled! Nem félsz hogy elfogunk téged, a királynőt?

—Nem. Elegen vagyunk ugyanis Erlithez. Hiszen nincs hadseregetek! De ha lenne, az sem olyan mint a mienk! És természetesen engem sem foghattok el. Hitványok vagytok, puhányok, és nemcsak ti de az egész kutil birodalom is! Még maguk a kutilok is azok, hát még ti, a szolganép, a meghódítottak!

—De mire nektek az én adóm - kérdezte Def - amikor úgy hallottam hogy csak rabszolgák kel-
lenek nektek?!

—Eddig úgy is volt, ám úgy döntöttem hogy meghódítom az egész kutil birodalmat! S a sort veletek kezdem, mint legközelebbi tartományával! Eképp mindenki a mi rabszolgánk lesz, s a győzedelmes, hősies, felsőbbrendű zözsame nép mindenki legfőbb ura! Na tehát mi lesz, hódolsz vagy sem?!

Def mélyet lélegzett.

—Szeretnék, de sajnos lehetetlen!

A zözsame királynő elképedt. El volt rá készülve hogy Def nem hódol be, s látta annak is csekélyke esélyét hogy behódol - na de mi ez hogy szeretne, de lehetetlen?!

Meg is kérdezte:

—Ez mit jelentsen?!

—Ez azt jelenti, hogy én nem szívesen vagyok király! Amikor a kutil császár kinevezett Erlit trónjára, akkor is minden módon ellenkeztem, igyekeztem elhárítani magamtól ezt a csapást, s kizárólag azért vállaltam végül, mert muszáj volt, ugyanis életveszélyesen megfenyegetett! Tehát ha csak rajtam múlna, nemcsak behódolnék, de máris átadnám neked a trónt, Zözsame, aztán lehetnél tölem Erlit ura, királya vagy királynője, ahogy neked tetszik! Én meg visszamennék orvosnak, ami korábban voltam.

—Idefigyelj, ha átadod nekem Erlit trónját, kinevezlek udvari orvosommá, mi zözsamék különben is nagyra becsüljük a jó orvosokat, elvégre alapvető érdekünk, hogy minél több sebesültünk gyógyuljon meg, mert akkor vagyunk erősek!

—Megtisztelsz a javaslatoddal, de emlékezz rá, kérlek, azt mondtam hogy bár szeretném, de lehetetlen! Nem áll módomban megtenni!

—Halljuk, miért nem!

—Engedj meg előtte egy kérdést! Ugye ti, a büszke, harcos nép nem szoktatok hazudni?

—Még szép hogy nem, nem szorulunk rá, elég erősek vagyunk az őszinteséghez!

—És ugye azt is nagyon csúnya tettnek tartjátok, ha valaki nem tartja be az ígérését?

—Még szép, az ígélet be nem tartása nem más, mint a hazugság egy formája!

—Hát akkor örülök, mert bízom benne hogy megértesz! Amikor ugyanis trónra kerültem, megígértem az ország nemeseinek, hogy legkésőbb húsz év múlva nemcsak felszabadítom őket a kutil elnyomás alól, de egyben az egész birodalmat is meghódítom nekik! Konkrétan azt mondtam hogy lehet hogy ez már tíz év múlva is bekövetkezik, de húsz év múlva okvetlenül. Ezen időtartamból eddig eltelt valamivel több mint hat év. Jelenleg minden a lehető legjobb úton halad ahhoz, hogy beváltsam az ígéreteimet, bár nem tíz év múlva, viszont úgy néz ki hogy nem is kell rá várni huszat. Mostani becslésem tizenkettő-tizenöt esztendő, természetesen a trónralépésemtől számítva, vagyis még nagyjából ugyanannyit kell rá várni, mint eddig, olyan hat-nyolc évet! Na már most ha én átadnám a trónt neked vagy bárki másnak, azzal megszegném a trónralépésemkor tett ígéreteimet, amit különben meg is újítottam azóta nem is egyszer, és ezt egyszerűen nem tehetem! Nem volna méltó hozzám!

—Akkor meghalsz! - fenyegetőzött Zözsame.

—Igen, ha megszegem az ígéretemet, meghalok, mert erkölcsi hulla leszek!

—Úgy értem, ha nem hódolsz be, megöllek, azért halsz meg!

—De legalább méltósággal halok meg! Különben meg nem sokat nyernél a halálommal, de azzal sem ha meghódítod Erlitet.

—Hogy is ne nyernék vele sokat!

—A legbiztosabb módszer arra hogy a zözsame nép tönkremenjen, az az, ha meghódítasz. Mert még ha most rögtön meghalok is, akkor is bekövetkezik az, ami megszabadítja az erlit népet az elnyomójától, s ha az az elnyomó nem a kutilok lesznek hanem a zözsamék, akkor nem a kutilok mennek tönkre emiatt, hanem a zözsamék, ez ilyen egyszerű!

—Mesebeszéd, meghódítunk mindenkit, benneteket is és a kutilokat is!

—A kutilokkal ezt nem tehetitek.

—Miért nem?

—De hiszen mondtam már, hogy őket én akarom meghódítani, pontosabban mi, erlitek! Ezt ígértem meg a nemeseimnek, akik közül sokakat itt láthatsz mellettem! Ők a tanúim a szavamra! Vagyis nagyon sajnálom de nem engedhetem hogy bántsát a kutilokat! Nem azért mintha oly nagyon szeretném őket, erről szó sincs, habár az utóbbi években igazán semmi bajom velük. De azért nem hagyhatom, mert ők a mi zsákmányunk! Még akkor is, ha a kutilok erről mit sem tudnak. Most még azt hiszik hogy ők az urak, s nem tudják hogy már javában zuhan a kő, ami betöri a fejüket!

—Így is jó! Lesz majd nemulass! Nagyon pökhendi vagy Def király, holott jól tudom, hogy hadseregged sincs!

—Hogyne volna, most is itt van a fővárosban a kutil Gárda!

—Haha! És majd a kutilok harcolnak a szavadra a kutilok ellen?!

—Még ez sem elképzelhetetlen! Elárulom neked, hogy az utóbbi években a Gárda tagjainak időnként jelentős pénzjutalmakat osztogattam, amik összességében elérték a zsoldjuk összegének a háromszorosát is, szóval nagyon kedvelnek, mindenesetre jobban mint a császárt, és hallottam már olyan pusmogásokat, hogy úgy lenne jó, ha én lennék a császár! Az nem számít hogy erlit vagyok, mert származására nézve a mostani császár is félig erlit, ráadásul édesanyja eredetileg rabszolga volt! Szóval még ez sem lehetetlen! De elárulom, hogy cseppet sem vagyok rájuk szorulva.

—De mennyire hogy igen, holott nem tudnak megvédeni! Lehet, hogy már holnapra enyém a palota!

—Teljesen kizárt. Még ha le is győzöd a Gárdát, s hozzá veszteség nélkül, s egész Enumát elfoglalod, akkor sem bánsz el a palotával. Nem vagytok ti várostromhoz szokva, holott igazán alaposan megerősítettem ezt! Na de nem is szükséges fenyegetőznöd. Én azt hiszem, meg tudnánk egyezni mi szép békésen is egymással!

—Nem! Szó sem lehet egyezkedésről! Behódolás vagy semmi!

—Ugyan már, ne örülj meg Zözsame, legalább hallgass meg mielőtt heveskedel! Gyere, jöjj velem félre hogy négy szemközt, s még inkább négyfülközt beszéljessünk, mert nincs ám minden a pórok füleinek szánva! Olyasmit mondok neked, hogy tátva marad a szád! Elárulom ugyanis, hogy roppantul örülök a jöttödnek! Épp egy ilyesvalaki akárkire volt nagy szükségem, mint te!

—Nem leszek a szolgád, mit képzelsz te?!

—Azt képelem, hogy nincs benned elég fantázia! Te csak arra tudsz gondolni, hogy meghódíts engem és a birodalmat. Holott ha ezt megteszed is, csak annyit érsz el vele, hogy halálra ítéled a népedet! Mert én jól ismerem a történelmet, s eredetileg minden birodalom úgy alakult ki, hogy volt egy nem túl nagy létszámú nép, mely erős volt, harcias, szívós, kitartó, fegyelmezett, megvetette a cicomázkodást, a gazdagságot, ugyanakkor nem is nagyon szeretett dolgozni, inkább rabszolgákkal végeztette a munkát, s ő maga harcolt inkább. Aztán épp hogy legyenek rabszolgák, sokat hódított, egyre többet, mindenkit legyőzött messze környéken! Kialakult a birodalom. Igen ám, de emiatt egyre jobban éltek, hozzászoktak a jóléthez, s aki jól él, az szereti az életet, egyre kevésbé szívesen harcol, mert hiszen ha azt teszi, jelentős az esély hogy

meghal, s akkor oda a jó élet! Tehát egyre kevesebben harcoltak a hódítók közül, sőt, a hódítók száma is egyre csökkent, mert a harcok során mind többen haltak meg, kevésbé szaporodtak hát mint a meghódított, de nem harcoló népek! Ugyanakkor a hódítóknak mind többet kéne harcolni, mert ahogy mind több népet igáztak le, egyre nagyobb a veszélye annak, hogy valamelyik vagy egyszerre több is, fellázad! A birodalom határának hossza is egyre nagyobb, tehát egyre több külföldi ellenségtől kell tartani! Egyre több a rabszolga is, akikre vigyázni kell, mert azok is lázonganak! Az is gondot okozhat, hogy a hódítók gyermekei egyre kevésbé érzik magukat az ősi népbe tartozónak, mert megnő a vegyes házasságok száma! A hódító se-reget mind messzebb kell vezetni, tehát megnő az utánpótlási útvonalak hossza, s ez egy rákás probléma forrása! Vagyis: minden birodalomnak van egy végső határa, s ha ezt túllépi, akkor úgy jár mint a felfűjt halhólyag: szétpukkad! A birodalom összeomlik! Ez lesz nemsokára a kutilokkal is! Én csak siettetem kissé e folyamatot. Csakhogy én nem egyszerűen egy újabb birodalmat akarok a kutil helyébe építeni, hanem azt úgy megszervezni, hogy ez ne roskadjon össze! Ha ti zözsamék egyszerűen a mostani kutilok helyébe léptek valami csoda folytán, bár alig akarom elhinni mert ahhoz túl kevesen vagytok, de ha mégis, nos, nem adok nektek két nemzedéket, és ti is elbuktok! De meg különben sem lehettek sokan. Elhiszem hogy mind kiváló harcosok vagytok, de akkor is csak néhány tízezren lehettek, maximum néhány százezren, s az édeskevés egy birodalomhoz képest!

Ha viszont szövetkeznénk, nem kéne megelégednünk ezzel a roskadozó birodalommal. Meghódíthatnánk könnyedén akár ötször ekkora területet is! Én egyedül nem lennék erre képes, csak nagysokára, ti meg egyáltalán nem, mert nem tudjátok azokat a titkokat, amiket én igen! De mi ketten együtt – mi valóban nem ismernénk lehetetlent! Nekem óriási szükségem van rád, Zözsame, de neked is énrám!

—Nem hiszem!

—Akkor engedd, hogy bizonyítsak! Gyere velem, de egyedül. Nem csallak törbe! És úgyis erősebb vagy nálam! Gyere velem, s olyan dolgokat láthatsz amiket még nem sok embernek mutattam meg! Csak azt ígérd meg előtte, hogy senkinek nem mondd el, még a néped tagjainak sem amiket mutatok, ha azt én meg nem engedem!

—Esküszöm! De az esküm csak addig érvényes amíg te élsz! Mert ha becsapsz, ha hazudsz, megöllek!

—Rendben van! - azzal Def nagy fesztelenül karon ragadta ezt az emberi tigrist, s bevezette a palota mélyébe.

6. fejezet: Tapodányok

Nem volt jó a hangulata Ikrom császárnak! Meglehetősen megviselte őt az anyjával folytatott beszélgetés. Az a vén szipirtyó, ki hitte volna, a Birodalom ellen szervezkedett gyerekkorától fogva! Csak tudná, hogy mire készülhet Erlitben Def! De ezt nem kérdi meg Csumitól, mert ezt valószínűleg az anyja sem tudja, de ha mégis, akkor sem mondaná meg neki!

Továbbá, volt neki épp elég más gondja is. Nemrég vette hírül, hogy fellázadt az egyik tartomány. Aztán, az északkeleti királyság, Züli is nagyon fegyverkezik, jó lenne kissé a körmére nézni a züliknek, igen ám, de sajnos mostanában mintha nem lenne elég katonának jelentkező! Azaz, majdhogynem bárki megy szívesen katonának, de csak akkora zsoldért, hogy jól meg kell gondolni hogy felállítson-e a császár egy csapatkontingenst, mert lehet hogy a kivívott győzelem nem ér annyit, mint a zsoldjuk amibe a katonák kerülnek... - és ahogy a császár erre gondolt, szomorúan sóhajtott egyet. Bezzeg amikor császár lett, még majdnem gyermekként, ha csak ötödannyit ígért a katonáknak mint most, már mindenki ujjongott a lelkesedéstől, hogy milyen bőkezűen fizet! Most meg...!

Pedig azóta alig telt el egyetlen nemzedéknyi idő. Ötvenkét éves mindössze! Hogy megváltozott a világ!

Még a felesége is megváltozott. A felséges császárné. Egykor régen mennyire szerette! Most meg! - és Ikromnak eszébe jutott, hogy előző este is, valami mozgolódásra ébredt, valószínűleg csak azért, mert a neje kibújt az ágyból a szükségét végezni; de ő Ikrom nem ébredt fel teljesen, csak azt érezte hogy valami végigsimít az arcán. Ez lehetett a felesége hálóinge, vagy a macska farka, tartott ugyanis a palotában nemegy macskát az egerek ellen; s talán emiatt félálmában ezt kérdezte:

—Te vagy az, drágám?

S erre a nő ezt válaszolta, metsző gúnnyal a hangjában:

—Nem, én csak a feleséged vagyok!

Jól tudta természetesen Ikrom, miért mondta ezt a nő. Ezzel a szeretőire célzott. Volt valóban nem is egy szeretője, s ezek közül tény ami tény, többekkel is majdhogynem meghittebb viszonyban volt mint a feleségével. Igaz ugyan hogy Sirin császárné még most is nagyon vonzó, többek közt amiatt is biztos, mert épp hogy csak negyven éves, fiatalabb tehát nála tizenkét esztendővel, de hát valljuk be őszintén hogy a kis húszéves lánykák mégiscsak sokkal vonzóbbak! Bár akadnak a szeretői közt tizenhat évesek is... no de nem is ez a lényeg. Minden császár ezt teszi, kell hogy neki is legyenek szeretői, már a tekintély végett is! Mit is szólnának az emberek ha nem így tenne, azt mondanák róla hogy nem is igazi férfi! De ezt hiába magyarázza az asszonynak, az mintha nem és nem akarná megérteni ezt az egyszerű igazságot!

Bár mostanában mintha a fiatal lánykák is kevesebb vágyat ébresztenének benne... De ettől a gondolattól megrémült a császár, mert nem akart arra gondolni hogy öregszik. Inkább hogy elhessegesse magától e szomorú témát, elkezdett mással foglalkozni. Volt dolga úgys is elég!

Ezek a gondok pedig két dolog miatt sújtottak le rá főként, két, látszólag teljesen különböző dolog miatt, melyek azonban az események lényegi mélyén mégis egyek voltak. Ez a két dolog pedig nem más volt mint egyrészt a tapodány vallás, a másik pedig a neki, a császárnak járó isteni tiszteletadás!

A tapodányok egy aránylag nemrég, mintegy ötven éve felbukkant vallási társaság volt. Még Ikrom apja idejében alakult ki ez a fura szekta, melyek leginkább amiatt voltak furcsák a többi ember számára, hogy azt hirdették: csak egyetlen isten van, akinek azonban nevet sem adtak. Istenük rendkívüli módon követelődző volt, számtalan rendelkezéssel keserítette meg hívei életét: például nemcsak azt követelte meg hogy kizárólag őt imádják, de olyasmiket is parancsolt, hogy követőinek csak egy feleségük lehet, a válást megtiltotta, azt is hogy a házasság előtt nemi kapcsolatot folytassanak a férfiak más nőkkel és a nők más férfiakkal, erkölcstelennek tartották a meztelen test bármilyen ábrázolását, és még sok más apróbb módon megkeserítette a hívek életét ez az isten. Például azt is tiltotta hogy nő nővel, vagy férfi férfival szeretkezzék. Ezt amikor megtudta Ikrom császár, mértéktelenül elcsodálkozott. Nem mintha ő valaha is vágyat érzett volna a homoszexuális kapcsolatra, sőt, tulajdonképpen a buzikat kissé korábban

is megvetették a birodalmában. De egyáltalán nem erkölcsi okok miatt, pláne nem vallásilag, hanem egyszerűen mert az ilyen férfiakat nem igazán tartották férfiakként. Ami meg a nők nővel levését illeti, a tapodányok megjelenéséig senkinek eszébe nem jutott soha hogy ez bűn lenne amit tiltani kell, de annyira nem, hogy előkelő társaságokban is megesett nemegyszer hogy két nő megtetszett egymásnak, s mondták ott mindenki előtt hogy „tetszel nekem, gyere, szeressük egymást”, s ha erre a másik igent mondott, nem számított erkölcstelenségnek ha azonnal félrevonultak, és élvezték egymást. A férjek meg kimondottan örültek is nejük ilyen hajlamainak, mert inkább így élje ki a nő a vágyait, akkor nem lesz kedve más férfiakra, ez nem veszélyes, ugyanis ha nővel van a nő, abból nem származik zabigyerek!

A császár fel nem volt képes fogni, hogy ugyan miért kellene ezt megtiltani, miért foglalkozik ilyesmivel egy vallás!

Na de ez nem az egyetlen furcsaság volt e vallásban. A tapodányok legendái szerint még Ikrom nagyapjának idejében történt, hogy a tapodány isten gyereket nemzett egy szűz nőbe, bizonyos Matipába, e gyermek apja tehát maga az isten volt! A gyermeket úgy hívták hogy Tapposz. Ez a Tapposz nagyjából harminc éves koráig semmi különöset nem vitt végbe, eltekintve attól hogy állítólag már gyerekként tartott néha néhány figyelemre méltó prédikációt. Harminc éves korában azonban mintha valami tevékenységi láz tört volna ki rajta, elkezdte beszáguldani szülőföldjét keresztül-kasul, és mindenütt csak prédikált. Prédikációi azonban nem tetszettek a többi vallás papjainak, és elintézték hogy az ottani császári helytartó bíróság elé állítsa, azon a címen hogy a császár ellen uszít. A helytartó megvizsgálta az ügyet, s úgy találta hogy Tapposz nem bűnös, mert legnagyobb bűne is legfeljebb az, hogy nem tartja istennek a császárt, de ez neki nem is kötelessége, mert egy meghódított nép fia, s nem rendelkezik a Birodalom Polgára címmel, márpedig csak azok kötelesek a császárt istennek tartani. Ezeknek érdekük is ez, mert aki e címmel rendelkezik, különböző kiváltságokra jogosult. Különben azonban a birodalomban vallásszabadság van!

Igen ám, de a helytartó mégsem engedhette el Tapposzt, mert a papok fellázították a népet, s temérdek ember kiabálta odakint hogy halál rá! S így a helytartó, hogy elkerülje a lázongást, kiadta nekik Tapposzt, s a felbőszült vallási fanatikusok halálra taposták isten állítólagos fiát, úgy jártak el vele tehát, amint arrafelé a közönséges bűnözőkkel szokás.

Ez idáig valóban csúnya, sőt gusztustalan történet, de ezután következett az igazi csattanó! Tapposz hívei azt kezdték el híresztelni, hogy halála után Tapposz feltámadt, velük vacsorázott nemegyszer, tanította őket, majd felment az égbe! És azt mondta nekik, hogy ezután már bárki bejuthat a Mennybe, aki elhiszi hogy ő, Tapposz, Isten fia volt, azaz még most is az mert él, ugyanis apja, az isten, annyira megörvendezett azon hogy az emberek őt megölték, hogy emiatt rögvést elengedte az emberek összes bűnét!

Ikrom még most sem akarta elhinni, hogy ezt a kolosszális zagyvaságot bárki őszintén elhiheti, de tény ami tény, hogy meglepően gyorsan szaporodtak a tapodány vallás hívei birodalomszerte! Épp csak hogy hamar kiderült, hogy nem is egyfajta tapodány vallás van: ugyanis számos szektára oszlottak. A tapodány papok nyakában ott lógott vallásuk jelképe, de ez a különböző irányzatoknál más és más volt! Eleinte ugyanis egységesen egy ember alakúra vágott bőrdarabot hordtak ott, emlékül Tapposz bőrére, s úgy nevezték magukat hogy „a Szent Bőr Egyháza”. Hamarosan azonban kiderült hogy ez nem nagyon jó jelkép, mert gyorsan romlik, a párától zsugorodik, megrohad, az egerek megrágicsálják, s nem is különösebben látványos. Emiatt bizonyos tapodányok úgy döntöttek hogy más jelképet választanak, a cipőt, mert végülis cipővel taposták Tapposzt halálra! S ezután ezek papjainak nyakában egy pár kis cipő lógott. S ezek úgy nevezték magukat, hogy „a Szent Cipő Egyháza”. De ez sem volt jó, mert e cipőcskék láncai állandóan összecsavarodtak, a két cipő egymáshoz is kocogott, ami zavaró volt, meg a lakkozás is könnyen lejött emiatt róluk. S a két cipő kicsi is volt, s emiatt ez sem látványos. Így megint elkülönült a tapodányok egy csoportja, melyek úgy döntöttek, hogy elég csupán egyetlen cipőt jelképnek választani. Azt ugyanis nagyobbra lehet csinálni, látványosabb, semmivel nem tekeredik össze... Na de már rögvést az elején nem tudtak megegyezni abban, hogy a ballábas vagy a jobblábas cipő legyen-e a jelkép, mindegyik mellett felhoztak ugyanis különböző érveket, de nem tudtak megegyezni, hiába vitatkoztak évekig, s így emiatt rögtön

két egyházuk alakult, a Balcipősök és a Jobbcipősök. Na és hát mindemellett a régi jelképeknek is maradtak szépszámban hívei, s mind utálták az összes többit, hitetlennek, pogánynak, eretneknek nevezték a többieket, akik úgyis elkárhoznak majd, gúnyneveket aggattak egymásra, a Szent Bőr Egyházát a többiek például egységesen csak „bőrösöknek” nevezték gúnyosan, sőt, „irhásoknak”, a két cipőt hordók gúnyneve „duplások” lett, és még nem is lett volna baj ha megmaradnak a gúnyolódásnál, de nemegyszer véres, emberhalált is követelő verekedésekbe bonyolódtak. Egyedül abban értettek egyet mind, hogy a császár nem isten, és hogy hamis istent nem szolgálnak, emiatt megtagadták a katonai szolgálatot, sőt, általában az adófizetést is.

Ez nem okozott gondot amíg kevesen voltak, de már Ikrom apja idejében elszaporodtak, s mert egy császár sem engedheti meg hogy polgárai egy része ne adózzék, sőt még azt sem hogy arra buzdítsák a lakosság egy részét hogy ne legyenek katonák, emiatt irtóhadjáratot rendelt el a tapodányok ellen. Ezrével ölték meg őket, de hiába, mert ez csak fokozta a tapodány vallás népszerűségét, ami megint érthetetlen volt. Végül maga Ikrom elégette meg ezt, és a további vérengzéseket leállította, mondván hogy végülis vallásszabadság van! Na de ez neki akkor sem volt jó, mert mind kevesebben mentek katonának, s a tapodányok adót sem fizettek. Ami nem olyan nagy baj amíg csak néhány éhenkórásról van szó, de sok gazdag ember is kifejezetten azért vallotta hogy ő tapodány, hogy azt is mondhasa hogy emiatt nem adózhat, mert nem adhat pénzt hamis istennek, márpedig a császár, az isten!

A császár emiatt az utóbbi években komolyan kezdte fontolóra venni Def herceg hat évvel ezelőtti tanácsát, hogy talán jó volna ha kihirdetné magáról, hogy ő bizony nem isten! A döntő lökést azonban ehhez egy szégyenletes esemény szolgáltatta.

Egyik szenátora nagy lakomát rendezett a tiszteletére, és ezen alkalommal, tudván hogy a császár nagyon szereti a nőket, hat gyönyörű lányt is meghívott a lakomára, mind fiatal, zsenge, meztelen szépségeket, s mondta hogy mindegyik szűz, ezek közül négy rabszolga, a másik kettő azonban nem más mint az ő leánya, és szeretné ha a császár venné el a szüzeségüket!

Ikrom természetesen tudta hogy a szenátor nem egészen önzetlen, rég tudta hogy azt szeretné ha a fiát kinevezné az egyik légio parancsnokának... de nem bánta. Jó, legyen parancsnok! Egye fene! Valaki úgyis kell oda, és a lányok nagyon csinosak...

S ott helyben egyesült is egyik, majd másik lánnyal, majd a többivel is, a rabszolgákon kezdve a sort. Nem is volt semmi baj háromig, a negyedik már elég nehezen sikerült, és sajnos épp amikor a szenátor édeslánykái kerültek volna sorra, kiderült hogy a császári szerszám bizony nem akcióképes már! Bármit csinált is, csak kókadtan lógadozott!

S ekkor megszólalt az egyik lány:

—Pedig úgy szerettem volna, ha egy isten hálja el a szüzességemet!

S erre a szenátor ezt mondta:

—Ugyan már, nem késtel le róla, lesz még nap elég, ami nem megy, nem kell erőltetni!

Ikrom iszonyúan szégyenkezett. Valóban, micsoda dolog az, hogy egy isten nem képes még arra sem, hogy defloráljon egy lányt! Milyen isten az, aki a saját farkának sem parancsol! Lám, Def nem is volt ám ostoba, előre látta hogy nem lesz annak jó vége, ha ember létére istennek akar látszani!

S még aznap kihirdette hogy ő nem isten, csak ember. De azt is elrendelte, hogy ezután nincs kibúvó, tekintve hogy ő nem isten, emiatt már a tapodányok is kell adózzanak neki, és kell hogy katonának is menjenek!

Rögvest javult valamit a helyzet. Most már valóban muszáj volt hogy a tapodányok is adózzanak, s adóztak is! Ellenben katonának menni továbbra sem voltak hajlandóak, mondván hogy ők nem ölhetnek embert, mert az emberölést Isten tiltja! Mire a császár azt kérdezte tőlük, hogy hát az nem emberölés-e, amikor egymást ölik, csak mert egyikük nyakában nem olyan jelképek lógnak mint a másikuk nyakában?! S erre azt válaszolták, hogy az természetesen valóban emberölés, de nagyon más, mert azt Isten nagyobb dicsőségére teszik, ők akkor tulajdonképpen a hamis tanok ellen harcolnak, s eképp az Isten ellenségeit, a Sátán ügynökeit

ölik! De micsoda dolog volna az ha a császár, tehát egy ember hiúsága és nagyobb dicsősége kedvéért ontaná ki embertársaik véré!

A császár tehát nem nagyon tudta hogy most mit tegyen, azaz, csak azt tudta ha megint irtó-hadjáratot rendez a tapodányok ellen, azzal nem megy semmire. Ám meglepő ajánlatot kapott erre vonatkozóan alig egy héttel azután, hogy elküldte hírnökét a fiához, azt parancsolván Damdornak, hogy ölje meg Defet! Ez alkalommal ugyanis nagy mulatságot rendezett, csupa szép nővel, e sok nőnek pedig csak egy része volt rabszolga, másik, sőt, nagyobbik része különböző előkelő urak feleségei és leányai, és már meglehetősen részeg volt a társaság, gátlástalanul folyt a szeretkezés jobbra-balra, az asztalok tetején és az asztal alatt is, senki sem nézte már hogy ki kinek a felesége vagy a leánya, de ez nem is számított, előre tudták hogy ez így lesz, a császár lakomái mindig híresek voltak arról, hogy nagy orgiákba torkollnak. Sőt, a terem közepén egy nő épp azt mutatta be, milyen az, amikor idomított kutyával csinálja valaki!

Mindez persze kanmuri volt. Vagyis, bár a mulatságon jelen volt a császárné is, de azt azért senki sem merészelte volna, hogy a felséges császárnét kezdje el csókolgatni! Igaz, némely korábbi császárnék megtették hogy szeretkeztek ezzel-azzal, sőt, akadt olyan is, aki annyira kívánta az efféle örömöket, hogy amikor valaki nem akart lefeküdni vele, akkor a császári hitves szólt a férjének, a császárnak, s az annyira megértő férjnek bizonyult, hogy megparancsolta a kiszemelt férfinak, hogy töltsen a felesége kedvét! Na de azt mindenki tudta, hogy Sirin császárné nem ilyen nő, és hogy Ikrom császár sem ennyire megértő!

Az természetesen hogy jelen van a felesége is, nem csökkentette jelentős mértékben a császár nők iránti vonzalmát. Még szinte el sem kezdődött a mulatság, máris egyesült négy leánnyal is, bár igaz, ezután inkább csak nézte a mulatságot, s a szeme kívánta az örömöket.

A szeme. Igen, a szeme, a szeme, mely most megakadt a terem végefelé egy csinos leányon, mely szemlátomást nem vett részt az össznépi hentergésben, inkább félrehúzódott, undorodó arcot vágott, s úgy nézett ki, mint aki legszívesebben valahol egészen máshol lenne!

—Ki lehet ez a nő?! - motyogta a császár. Már ő sem volt egészen józan, de még aránylag jól tartotta magát a többiekhez képest.

—Őt is a farkadra akarnád húzni?! - szólalt meg metsző gúnnyal a felesége. —Ez nem fog menni!

—Nekem minden megy! Isten vagyok!

—Te?! Hiszen nemrég jelentetted ki, hogy nem vagy isten!

—Ja igen, persze, persze... mindegy! Hé te - szólt az egyik bort töltögető rabszolgának - mondd meg annak a lánynak, hogy jöjjön ide!

A rabszolga átadta az üzenetet, mire a lány, vonakodva ugyan, de odaballagott a császárhoz.

—Köszöntelek császári felség - hajolt meg - Vokoá vagyok, Lame szenátor legkisebb leánya!

—Nagyon csinos vagy! Nagyon!

—Köszönöm, felség.

—Ne nekem köszönd, nem én tettelek csinosná... na de figyelj csak, mit ér a szépség, ha nem használod semmire?! - azzal a császár megcsiklandozta Vokoá arcát, nyakát, majd keze lejjebb csúszott, a lány mellei felé...

De Vokoá elhúzódott a felséges kezek érintése elől.

—Ne tedd ezt felség! Nem akarom.

—Ne? Miért ne? Hiszen mindenki ezt teszi!

—Igen, ti mind ezt teszitek, henteregtek a bűn mocskában, de én meg akarom őrizni a tisztaságomat az Úrnak!

—Miféle úrnak, itt én vagyok az igazi és egyetlen úr! Mindenesetre a legnagyobb!

—Nem. Én nem világi uraságról beszéltem, az én uram Tapposz!

—Mi?! Ja, az az izé, akit halálra tapostak?! Hát te is tapodány vagy?! Pfu! - szaladt ki a császár száján.

—Az a pfu, amit ti itt műveltek! Hát nézz csak körül! Párzotok jobbra-balra mint a disznók az ölben, s azt sem lehet majd tudni, ki lesz a gyerekek apja!

—Teljesen mindegy, mert akkor is kutil polgár lesz! Aztán meg a nők akik idejönnek, jóelőre készülnek erre és szednek olyan szereket, hogy ne legyenek állapotosak! Vagy ha mégis azok lesznek, elvetetik a gyereket. - vont vállat a császár. —Na szóval jöjjön meg az eszed, bárki nő megtiszteltetésnek érezheti, ha én, a császár...

—Én nem érzem megtiszteltetésnek!

A császár megmérgesedett.

—Jól van, kéreld csak magadat, annál jobb, úgyis a tököm tele van a tapodányokkal, nem elég hogy nem akarnak harcolni a birodalomért, most még meg is sértenelek?! Megállj, ha sokáig kéreled magadat, olyan irtást rendezek a soraitok közt, hogy csak na!

—Isten majd megsegít bennünket!

—Kötve hiszem! Na, feküdj csak ide az asztalra és tárd szét a lábadat, mert ha nem, megke-serülöd, te is és a többi tapodány is! Mert nem tűröm hogy megtagadjátok tőlem fiaitokat is, és lányaitokat is! Nem tűröm hogy ne csak ne harcoljátok, de még csak ne is basszatok! Ti is e birodalomban éltek, kell hogy tegyetek érte valamit!

—Nekünk nem ez a birodalom a birodalmunk!

—Micsoda?! - szaladt a császár szemöldöke a magasba.

—A mi birodalmunk az, mely Tapposz második eljövetelekor száll le az égből! - azzal Vokoá szeme csillogott, és két karját kitárva, szónokolni kezdett, hallhatóan valami kívülről megta-nult szent szöveget idézve:

—És miután legyőzte vala Tapposz a Nagy Paráznát, leszálla az égből a Szent Város, és akik csak láták, ámuldoznak a láttán! És mondá akkor nekik az angyal: lépjete be a kapuin, ti igazak! És aki látá az kapukat, bemene abba a városba, de csak az igazak, mert akik útálato-sak az Isten előtt, azokat megvakítá a mennyei Város fénye, és vakon bolyonganak odakint a falakon túl, sírva-ríva, nagy keservek közepette, mert nem találják a kapukat, melyeken beme-hetnének oda! És ezek azok, akik útálatosak az Úr előtt: mindenki, aki parázna, meg aki kéj-fiú, meg aki a saját neméből valóval üzekedik, aki állattal vagy halottal üzekedik, az önfertő-zők, a bálványimádók, a hazugok, a gyilkosok, a szajhák, s a hitben nem elég serények: ezek mind kinnmaradnak!

Az igazak pedig láták, hogy e városnak tizenkét kapuja van, három keleten, három délen, há-rom nyugaton, és három északon. A keleti kapuk vannak gyémántból, a déli kapuk aranyból, a nyugati kapuk ezüsből, az északi kapuk igazgyöngyből. És elefántcsontból vannak annak a városnak az ő falai. És az angyal imígyen szóla: —Jöjjetek ti, kik a hit érdekében haltatok meg, ti lépjete be a keleti kapukon, mert ti vagytok a tiszta szívűek, és a legkedvesebbek az Úr előtt! Tiszta a ti szívetek mint a színtelen gyémánt! Jöjjetek ti is, kik a hit érdekében üldöz-tetést szenvedtetek el, akiket megaláztak, megvertek, megnyomorítottak, akik túrtetek zokszó nélkül, ti lépjete be a déli kapun, mert ti is kedvesek vagytok az Úr előtt, s úgy ragyog rátok az ő szeretete, mint ahogy az arany tündöklík a tiszta napfényben! És jöjjön mindenki, aki egyszerűen igaz életet élt, tette serényen a dolgát, az mind jöjjön be a nyugati kapukon, mert ők is értékes báránycái az Úrnak, s van helye a számukra az ő városában. És mindenki más is jöjjön, lépjenek be az északi kapukon kik magzati korukban vesztették életüket, kik bár bű-nősek de bűneiket őszintén bánják, mert e város mindenkinek épült, azoknak is kik az igaz hitben megfáradottak és törődöttek.

És akik bemenének oda, láták, hogy e város akkora hogy négy oldala van, és egyetlen oldala is tizenkét kilométer hosszú! És nincsenek benne fáklyák, mert az Isten szeretete világítja meg azt. És lazúrkőből, ónixből és jáspisből meg más drágakövekből vannak a házak, az utcakövek aranytéglákból, a székek gyémántból faragva, mert megékíttette ezt a várost az Úr a saját di-csőségére!

Ezután ezt mondta a lány:

—Én tehát nem leszek soha a tied a saját jószántamból, császár, mert akkor nem mehetnék be majd az Úr városába, márpedig én oda be akarok jutni, s ott akarok élni örökkön-örökké!

—Aha. És ha a magamévá teszek erővel?

—Az sem baj, mert akkor az Úrért szenvedek, s akkor is bejutok, még hozzá az aranykapukon!

A császár e szavakra már majdnem azt mondta hogy jó, megszerzi ezt az örömet Vokoának, megerőszakolja, hadd élvezze hogy biztosítva van a bejutása az isten városába; ám ekkor Vokoá megint megszólalt, s igen meglepő dolgot mondott:

—Csak akkor lehetek a tied, császár, ha Te is méltónak találtatsz az Úr városába való beengedtetésre!

—He?

—Válj te is tapodánnyá, akkor már feleségül vehetsz engem, s akkor semmi akadályja annak, hogy a tied lehessenek! S mi ketten naggyá tennénk a birodalmadat is!

—Szemtelen némben! Hogy tehetsz ilyen javaslatot a férjemnek, az orrom előtt?! - képedt el Sirin császárné.

—Úgy, hogy te nem számítasz, hiszen nem te vagy a császár hanem a férjed, sőt, te még csak tapodány sem vagy, sőt, a szememben nem is vagy a császár felesége, mert hiszen nem házassodtatok össze a tapodány vallás szabályai szerint!

—Na de mégis a feleségem, mert annak tartom. - vigyorgott a császár, és élvezte a beszélgetést. Tetszett neki ez az egészséges szemtelenség.

—Mindegy hogy te annak tartod-e, mert az Úr nem tartja a kapcsolatokat házasságnak!

—Itt én vagyok az úr. És meg kell mondjam, nincs sok kedvem rá hogy nősülgessek, pláne nem egy tapodány nőt! Elégge haragszom a tapodányokra, tudod, mert a tapodány férfiak...

—Tudom, ne is folytasd, felség! Könnyedén elintézhethéd a segítségével, hogy rengeteg tapodány menjen katonának, és bátrak lennének, nem félnének a haláltól sem!

—Igen?

—Más sem kéne ehhez, csak az, hogy elrendeld: ezentúl minden vallás tilos a birodalmodban, kivéve a tapodány tanokat! Ekkor birodalmod Tapposz Országának előképévé válna, eképp bizonyos értelemben Isten országa lenne, márpedig ekkor egészen más megítélés alá esik a katonáskodás! Ez már nemcsak szabad volna, de egyenesen kötelessége is minden igaz szívű tapodánynak!

—Hm! Nos, jó, tegyük fel, megteszem. De melyik tapodány vallás legyen a kötelező: a Balcipősöké, Jobbcipősöké, Irhásoké, Duplásoké, vagy szóval melyiké?

—Természetesen a Jobbcipősöké, ennek már a nevében is benne van hogy ez a jobbik, különben is, én magam e tanokat vallom, márpedig nem lehet véletlen hogy az Úr épp nekem adott bátorságot ahhoz, hogy a szemedbe vágjam az igazságot!

—Jól van. Legyen a jobbcipősöké! - bólintott a császár engedékenyen.

—Micsoda?! Te képes vagy megtenni ezt a hülyeséget?! - képedt el a császárné.

—Miért is ne?! Nekem minden érdekem, ami növeli a katonáim számát!

—És feleségül veszed ezt a kis taknyost?!

—Hogy is ne venném el, hiszen remek ötletet adott! Na szóval akkor most már remélem megbeszéltünk minden lényegeset... - kezdte a császár, azzal megint kinyúlt Vokoá mellei felé, ám a lány a kezére csapott.

—Lassan a testtel, császár! Azaz, lassan a kezekkel! Még ugyanis nem hirdettél ki semmit!

—Kinek hirdessek ki bármit is, amikor most minden jelentősebb tisztségviselőm részeg?!

—Akárcsak te magad!

—Hogyne, de olyan nagyon azért nem vagyok még becsípett! Na tehát...

—Tehát - folytatta Vokoá - szeretném hallani hogy mit hirdetsz ki!

—Mit, mit, amit akarsz, mindent, csak meg kell várnom, amíg ezek a disznók magukhoz térnek!

—Akkor mondhatom hogy mit akarok?

—Persze, hogyne, nyugodtan!

—Elküldöd magad mellől Sirin császárnét, mert tapodányok nem tarthatnak több feleséget!

—Elküldöm, azonnal, már repül is a vén banya!

—Megölöd Csumit!

—De hát ő az édesanyám!

—De tudok róla hogy korábban Íszics istennő papnője volt, tehát hamis, gonosz vallást szolgált! Vedd fejt!

—Rendben, legyen neked, nem számít!

—Továbbá még valamit követelek!

—Halljuk, ne kímélj!

—Azonnal indíts hadjáratot Erlit ellen, és öld meg Def királyt!

—Tessék?! - kérdezte döbbenten a császár, és a tekintete azonnal kitisztult. Sirin császárné nem sokat számított, már rég nem volt a kapcsolatuk felhőtlen; a napokban alaposan megorrolt Csumira is, amiért az valami homályos dolgot szervezkedik a háta mögött, no és anyja már úgylis öreg; ha kis szerencséje van meg sem kell ölnie, mert ki sem húzza élve a lakodalomig. Na de Erlit és Def – az már nem akármilyen! Onnan kapja a rengeteg aranyat... igaz, alig egy hete már úgylis azt üzenté Damdornak, hogy ölje meg Defet! Na de hát most a tapodányok is ezt akarják?! Miért?!

Meg is kérdezte:

—Nektek aztán mi a bajotok Deffel?!

—Rengeteg! Hosszú ideig részletezhetném, de...

—Nincs „de”! Tessék, kezdj neki és részletezd, mert én aztán elképzelni sem tudom hogy mit érdekel benneteket Def! Legjobb tudomásom szerint sosem foglalkozott a tapodányokkal! Sőt, úgy értesültem a fiam leveleiből, hogy Def kifejezetten kínosan ügyel rá, hogy vallásilag semleges maradjon, és semelyik vallást ne részesítse előnyben! Ez mondjuk kötelessége is, mert Erlit is a birodalom része, ahol vallásszabadság van, de úgy látszik őszintén híve is ennek a törvénynek!

—De megegyeztünk császár, hogy a tapodány tanokat teszed kötelezővé a birodalomban!

—Persze, persze, de ezt Def eddig nem tudhatta! Szóval, mi a bajotok Deffel?

—Tudd meg, hogy Def nem más mint az Antitapposz!

—Az meg mi az isten?!

—Juj, ne beszélj így, ne vedd Isten nevét a szádra hiába! Ne káromkodj!

—Akkor meg ne beszélj ilyen érthetetlenül! Mi az az Anti... Anti...

—Antitapposz. Lejegyeztetett a próféták által, hogy nem sokkal Tapposz második eljövetele előtt eljön a világra a Sátán ügynöke, aki megpróbál úgy tenni mintha ő volna Tapposz, és sokakat megszédít majd, elámit a tanításaival! Megíratott, hogy egyetlen hónapig uralkodik majd, azután Isten seregei véget vetnek az ő hatalmának!

—Na, akkor biztos nem Def az az antiizé, mert már bőven több mint egy hónapja uralkodik!

—Hohó, az egy isteni mérce szerinti hónap! Márpedig az is megíratott, hogy egy istenév száz emberi évnek megfelelő! Vagyis az az egy hónap a mi számításaink szerint száz évnek a tizenkettődelével egyenlő, ami ugyebár nyolc év és majdnem négy hónap! Ez meg már lejárában van!

—De még mindig nem tudom, hogy mi a bajotok Deffel!

—Az, amit csinál! Hiszen tudod te is, hogy sok iskolát építtetett, ahol olyan istentelenségeket oktatnak, hogy például a világ gömbölyű!

—Ha érdekel téged, én is azt hiszem, hogy gömbölyű.

—Nem igaz, az Írások világosan azt szölik, hogy „a Nap reggel felkél, s este lenyugszik”!

—Muszáj, hogy gömbölyű legyen. - mondta konokul a császár.

—Ugyan miért?!

—Mert ha gömbölyű, akkor a felszíne véges, márpedig csak véges területet lehet meghódítani! Én meg erősen hiszem hogy azért születtem, hogy meghódítsam az egész világot!

—Istentelen, kárhozatba vivő, eretnek szavak!

—Mindegy. Mi nem tetszik még nektek Defben?

—Hát hogy például nőket is tanít!

—És ezt éppen te mondod?! - azzal a császár hirtelen felpattant, megragadta Vokoát, s a lába közé nyúlt. Sokkal erősebb volt, a lány nem tudta megakadályozni hogy alaposan végig ne tapogassa. Amikor elengedte, a császár ezt mondta vigyorogva:

—Semmi baj, megnyugodtam. Egy pillanatig már azt hittem hogy férfi vagy!

—Mit műveltél!

—Mit, mit, csodálom hogy mi a bajod azzal, hogy Def nőket is oktat.

—Nőket természetesen nagyon helyes oktatni. De nem ám akármire, nem olyasmire hogy írjanak, olvassanak, hanem istenfélelemre, a szent tanításokra, engedelmességre, alázatra! Def iskoláiban ennek nyoma sincs!

—Hm!

—A próféták világosan megjövendölték, hogy a Vég napjai előtt számos jele lesz annak, hogy közelegnek a végső idők! Nemzet támad nemzet ellen, nő az istentelenség, a paráznaság, az Antitapposz pedig délről támad majd, s lám, Erlit is délen fekszik! Megírták a próféták, hogy eljön a pénz uralma, majd ezután az történik hogy a pénz nem ér semmit, mert arany helyett vassal uralkodnak majd, és lám, Def elintézte hogy Erlitben az arany semmit ne érjen! Ehe-lyett vaspénzt vezetett be!

—Szerintem te félreérted a saját prófétáidat, mert azok nem a vaspénzre gondoltak, hanem hogy pénz helyett fegyverekkel uralkodnak!

—Ne te, a pogány magyarázd az írásokat! Na de ez még semmi, mert azt is megírták, hogy nem tudják majd az emberek a kötelességeiket, mindenki feljebb akar keveredni mint ahová érde-
mei szerint való, s ez is igaz Erlitre, mert ott igen sok magas beosztást nő tölt be, például a Villámhegy kapitánya is egy rabszolgából felkapaszkodott Szordzsa nevű nő, holott ez igen magas poszt mert innen származik Def vaspénze! És a kincstárnoka is nő, valami Mirtal nevű! És Def iskoláiban olyasmiket tanítanak hogy a nők nem alábbvalóak a férfiaknál, holott vilá-
gosan megíratott, hogy a nő a férfi szolgájaként teremtdőtt! És Def nem kövezteti agyon a pa-
ráznakat, és nála lehet válni is, és...

—Na nekem ebből elegendem van! Már nem is vagy olyan vonzó, csak a tested szép, de a fejed ső-
tétébb és bűdösebb mint egy rothadó tök belseje! - állt fel a császár. —Hogy te a saját szolgál-
ságodat pártold... elképesztő!

—Pedig a legfontosabbat még el sem mondtam!

—Na? - kérdezte kíváncsian a császár.

—Def valójában nő!

—Micsoda?!

—De hát világos, nem?!

—Na idefigyelj, ne játszadozz velem, erre az elképesztő állításra halljuk a bizonyítékokat!

—Máris! A próféták megírták, hogy az Antitapposz másik neve az, hogy „a nagy parázna”! Már-
pedig ez a szó csak nőkre vonatkozhat. De más helyeken meg kifejezetten úgy emlegetik, mint
„a szemérmetlen asszonyállat”. Vagyis mert Def az Antitapposz, emiatt ő nő, csak álcázza ma-
gát férfinak!

—Na hagyj engem a hülyeségeiddel!

—Pedig itt a nagy lehetőség, hogy te légy Isten kiválasztottja!

—Hm... na jó, rendben! De csak ha itt és most lefekszel velem azonnal! Bizonyíts!

—Előbb te bizonyíts, császár!

—Nekem te nem szabsz feltételeket! - azzal intett a testőreinek. —Gyerünk, fogjátok le ezt a
némbert, hadd legyen vele is, utánam ti következtek! Hiszen ez hülyébb mint bárki, akivel
eddig voltam! Látom már, hogy a tapodányok a Birodalom árulói! Kifejezetten csak azért küld-
ték ide ezt a Vokoát, hogy rávegyenek, hogy elpusztítsam az aranytojáshoz tojó tyúkomat, Defet,
s így megcsappanjon a birodalmam bevétele! De én sosem fogom...

Hirtelen elsápadt.

—Micsoda?! De hiszen én máris...

A katonák közben már lemeztelenítették neki Vokoát, de a császár most rá sem hederített a
lányra. Minden alkohol kipárolgott a fejéből. Kirohant a teremből.

—Gyorsan, egy futárt elém! - ordította. S amikor a futár eléje állt, ezt parancsolta:

—Azonnal száguldj Erlitbe, és mondd meg Damdornak, hogy a korábbi parancsom érvényte-
len, nem szabad megölnie Def királyt!

S amikor a futár elviharzott, megtörölgette a homlokát, s ezt sóhajtott:

—Remélem, időben odaér! Mert a tapodányok a lehető legostobább népség, ha tehát ezek Def
halálát akarják, akkor csakis nagy bölcsesség lehet őt életben hagynom!

7. fejezet: A király rabnője

A zözsamék eljövetelekor még nem kapta meg Damdor apjának azt az üzenetét, hogy ölje meg Def királyt. Nem kapta meg ezt az üzenetet, ennek ellenére épp ezen a napon mindenféle külön üzenet nélkül is szilárd elhatározás ébredt szívében, mintegy csak úgy magától, magán-szorgalomból, hogy márpedig ő igenis meg fogja ölni Def királyt!

Ennek pedig úgy esett a sora, hogy természetesen maga Damdor is felment a palotába, amikor ellátogatott oda Zözsame királynő, egyrészt mert ekkor még úgy gondolta hogy neki kötelessége szükség esetén, ha Zözsame harciasnak bizonyulna, Def király védelmére kelni, másrészt egyszerűen kíváncsi volt maga is erre a fura barbár királynőre. Na és hát egészen addig ott is volt amíg Def el nem vezette valamerre a királynőt, mert állítólag mindenféle érdekességet sőt titkokat akart neki mutogatni. És bár el akarta kísérni Defet, de ez nem volt lehetséges, nem engedték neki.

Úgy vélte teljesen felesleges ezután a palotában maradnia, és látta hogy mindenki más is ezt gondolja róla, mert csak a kutil elnyomót látják benne; igen, nem is vitás hogy e helyen őt valahányan csak vannak, mind mélységesen utálják! S így elindult a mozgólépcső felé, hogy levitesse magát a palotahegyről, s visszatérjen a laktanyába. Közben azonban forrt benne a méreg.

—A szentségít, mégiscsak disznóság hogy ezt a barbár asszonyállatot többre becsüli mint engem! Ennek a nőténytigrisnek bezzeg milyen hamar bizalmat szavazott, de nekem...! - morogta közben félhangosan.

Ebben a pillanatban valaki megragadta a karját és nagyot penderített rajta.

—Hé, mit ugatsz te a királynőmről?!

Def csodálkozva meresztette a szemét az őt kérdőrevonóra. Egy szurokfekete, és szinte teljesen pucér néger nő kérdezte ezt tőle, ám tökéletes kutil nyelven. És ha ruha nem volt is sok rajta, de izom bizony annál több! Valójában Damdor eddig még férfit sem gyakran látott ilyen erősnek. Egyáltalán, már az is elképesztő hogy ez a barbár jövevény ért kutilul!

—Nem ugatok, kikérem magamnak hogy így beszélj rólam, egyáltalán, van fogalmad róla hogy ki vagyok én?!

—Igen! Egy undok barbár vagy, aki az én királynőmről úgy beszélt, hogy asszonyállatnak nevezte! Én tehát most agyoncsaplak mint egy szemtelen legyet!

—Ne! - hangzott valahonnét messziről a kiáltás. De eddigre már zúgott is a levegőben a nagy ütés, Damdor csillagokat látott...

És arra ébredt, hogy iszonyúan fáj a feje. Amikor a szemét kinyitotta, egy csinos fiatal nőt látott az ágya mellett ülni, aki valami bűdös ragaccsal bekent szövetet nyomkodott a homlokához. A ragacs bár bűdös volt, de jólesően hűsítette lüktető homlokát.

Alig nyitotta ki a szemét Damdor, máris felsóhajtott a nő:

—Na, szerencsére egyáltalán öntudatra éledtél! Mázlista vagy, királyfi, tudd meg! Úgy hallottam, eddig még senki sem élte túl, ha Vanyarganca megüti... így hívják ugyanis azt a zözsame nőt, akitől kaptál egy nagyot! És te sem élted volna túl, ha az utolsó pillanatban nem kiált rá maga a királynő, hogy ne tegye ezt veled!

—A szentségít... dögöljön meg minden zözsame... motyogta fintorogva Damdor, mert iszonyúan fáj a feje. S bár feküdt az ágyon, de szédült. Mintha forgott volna vele a szoba.

—Hol vagyok? - kérdezte.

—Itt a palotában, a legbelső szobák egyikében, mert itt jó hűvös van, s az jót tesz most neked! Az én nevem Uma, és Def király egyik legjobb orvosnője vagyok. A felséges király maga bízott meg veled, hogy ápoljalak. Na és akkor most halljuk, ki vagy te? Mi a neved?

—Most mi a búbánatnak idegesítesz ilyen hülye kérdésekkel?!

—Nem idegesítésnek szánom, de nagy agyrázkódás néha emlékezetkiesést okozhat.

—Kemény az én fejem, ne aggódj! Damdor a nevem, és én vagyok a kutil trónörökös!

—És most hány ujjamat mutatom?

—Hármat. De négy kezed van...

—Hű, akkor még igazán rádfér a pihenés!

—Tudom hogy nincs négy kezed, csak szédülök. - hunyta le a szemét a herceg.

—Akkor jobb ha most pihensz. Én most elmegyek. Keverek még egy kis orvosságot neked. Ha szükséged van valamire, csak kiálts, a közelben leszek.

—Nem maradok itt semeddig, jó nekem a laktanyában! Vitess oda!

—Nem tehetem, Def király megparancsolta, hogy itt ápoljalak lelkiismeretesen, mert itt a legjobb az orvosi ellátás, és...

—Megparancsolom!

—Nekem te nem parancsolsz, csak maga Def, senki más! Ő ezt mondta, s ha ezt mondta, az úgy is lesz, ha keresztre is feszítenek érte!

—Csak tudnám, mi a francot szerettek ti ennyire abban a buzigyanús, hitvány Defben!

—Hát hogy mások mit azt nem tudom, de ami engem illet, elmondhatom ha érdekel.

—Nem érdekel, de mondd csak! De csak halkán, mert a fülem is zúg!

—Akkor inkább csendben maradok hogy ne zavarjalak.

—Eh, mondd már!

—Szóval mégis érdekel. - vigyorgott Uma. —Halld hát! Én egy doktornak a lánya vagyok. Apám szeretett volna iskolát nyitni ahol doktornövendékeket oktathat. Ehhez kölcsönt vett fel. Csakhogy én közben megtetszettem a környékbeli földesúrnak, aki hálni szeretett volna velem. És megfenyegette apámat, hogy küldjön fel hozzá. Apám ezt nem tette meg, sőt, panasszal élt a megfelelő bíróságon. De ott senki sem hitt neki, vagy úgy tettek mintha nem hinnének. Közben ráadásul az uraság felvásárolta a hitelezőktől apám adósleveleit, és most már neki tartozott a családunk. S így még ő jelentett fel bennünket, s az adósság fejében mindönket eladott rabszolgának. Engem előtte természetesen meg is erőszakolt. Na de szerencsére most már nincsenek rabszolgák Erlitben! Hála érte Def királynak! Sőt, a király olyan kegyes volt, hogy amikor megtudta mi történt velem, még iskolába is járatott, hogy kiegészítsem a tudást, amit apámtól elsajátítottam! És ő hogy milyen rendkívüli dolgokat tanultam meg tőle! De azt hallottam, hogy nemcsak az orvostudomány terén ritka az ő lángelméje, de minden máshoz is kiválóan ért! Például a kovácmesterséghez is ért hajaj de még milyen jól! Egyszer a saját fülem hallatára magyarázta egy vén kovácmesternek, miként kell olyan kardokat készíteni, amikkel más kardokat egyetlen csapásra ketté lehet vágni, mert ő még ennek is tudja a titkát!

—Micsoda?! - és Damdor a döbbenettől fel akart ülni az ágyban, de nem sikerült neki, mert azonnal hasogató kín nyilalt a fejébe. —Def király ilyen csodakardokat kovácsoltat?!

—Dehogyan, ő csak azt mondta, hogy úgy tudja, bizonyos messzi földeken így és így készítenek ilyen kardokat! De nem mondta hogy csináljon ilyen kardokat a kovács, sőt, kihangsúlyozta, hogy ő e módszert csak azért mondta el, hogy így készítsenek ezentúl a kovácsai kitűnő késeket, mert azok sokkal élesebbek lesznek, és sokkal tovább marad meg az élük, s ez nagy segítséget jelent a háziasszonyoknak! Mert mint mondta, minden tudást lehet egyaránt jóra is és rosszra is használni!

—Ebből nekem elegendem van, Def áruló, és a Birodalom ellen szervezkedik! Vitess vissza a laktanyába!

—Ezt nem tehetem, de annyit megteszek a kedvedért, hogy a kívánságodat tudatom a királlyal! - állt fel a nő, és kísértált a szobából.

Damdor zúgó fejjel nézett utána. Ez nem lehet igaz! Nem is tudja mit higgyen és mit ne higgyen! Mert ha hisz a nőnek, az azt jelentené, hogy elhiszi, hogy Def képes világraszóló csodakardokat készíteni! Hiszen ha minden kutil katonának olyan kardja volna, ami a csatában kettévágja az ellenség pengéit... senki sem állhatna ellen nekik! Hihetetlen!

No igen, de ha ezt elhiszi a nőnek, akkor azt is higgye el, hogy ilyen tudást a király csak úgy képes parlagon hevertetni, s kardok helyett almahámozó meg hússzeletelő konyhakéseket csináltat a kovácsaival, ilyen titok birtokában?! Képtelenség! Jó, rendben, lehet hogy csináltat ilyen késeket is – de kardokat is!

Meg kell hogy ezt üzenje apjának! Különben is érthetetlen ez az egész: mivégre mondta el neki ezt Uma?! Damdor valahogy nem hitte, hogy Def palotájában Def valamelyik belső, bizalmas embere olyan gondatlan legyen, hogy ekkora titkot csak úgy kifecsegen, és épp neki!

Ennek valami célja kellett legyen, ennek, hogy ezt közölte vele a doktornő... már ez is furcsa, hogy valaki orvos legyen nő léte... de nem képes rájönni Def céljára! Hiszen ha ez nem igaz, akkor minek ilyen hülyeséget hazudni, ha viszont igaz, miért mond le a meglepetés előnyéről, miért közli vele előre a titkait?!

Mindegy. Haza kell menjen, és levelet kell írjon apjának! - és igyekezett feltápászkodni. A fejébe megint belenyilalt a kín, de összeszedte minden erejét, és talpra állt. Kibotladozott a folyosóra, bár még mindig mindent duplán látott. De legalább már nem négyszeresen.

A folyosóra még csak kiért valahogyan, a falnak támaszkodva, de fogalma sem volt róla, hogy most hol lehet. Hiába, az erlítek palotája igen nagy volt, és e részén még sosem járt!

Végül aztán találomra elindult valamerre. Majd csak kijut innen! Persze, amilyen lassan bandukol, ez soká tart majd neki... de akkor is kijut! Nem szorul rá ő a pátyolgatásra, ő igazi férfi! Úgyis elég szégyen hogy az a fekete nő csak úgy lecsapta mint egy szúnyogot, biztos minden katonája azóta is ezen röhög, nem kell hogy még anyámasszonykatonájának is tartsák, aki ezután hetekig lábadozik!

Befordult az egyik néptelen folyosón, s ebben a pillanatban szinte beleütközött egy gyönyörű szép fiatal leányba.

Ez a lány azonban nem Uma volt. Igaz, az őt ápolgató orvosnő is nagyon szép volt, de meg sem közelítette ennek a nőnek a szépségét! És ha duplán látott is még mindent Damdor, de már rögvést ismerősnek tűnt a számára, csak azt nem tudta miért; végül azonban beledöb-bent a felismerés: a nő nagyon hasonlít Def királyra! No jó-jó, Def férfi, ez meg egy nő, de hát mégis hasonlítanak, ez tulajdonképpen nem ritkaság a testvérek között, és mindigis fitymál-lotta Defet, mert annak olyan lányosak a vonásai, olyan puhány, hitvány az egész megjelenése... igen, ha Defnek volna egy testvére, az valami ilyesformaképp nézne ki! És az már szép lenne, mert egy nő akkor szép ha nőies, nem úgy mint egy férfi, ugyebár... csak épp nagyon furcsa ez, mert mindeztideig úgy tudta, hogy Defnek nincs húga vagy nővére!

—Ki vagy te?! - kérdezte azonnal a lánytól, a száját a döbbenettől nagyra tátva.

A lány arca határozott riadalmat mutatott.

—Én, én... én vagyok aki vagyok, de te mit keresel itt?!

—Miért, olyan szarul nézek ki, hogy így megijedsz a látványomtól?! - felelt vissza gúnyosan Damdor.

—Hát nem vagy éppen az egészség mintaképe, Damdor herceg!

—Hát tudod hogy ki vagyok?

—Tudja azt errefelé mindenki! Na gyere csak szépen, visszakísérlek a szobádba!

—Hagyj békén, hozzám ne nyúlj! Oda megyek ahová akarok, szabad ember vagyok, mindigis az voltam, és különben is - és gúnyosan elmosolyodott - Def király országában nincsenek rabszolgák!

—Csak én. - hallotta a szomorú választ.

—Tessék?! - hökkent meg, és felnézett a lányra, de az nem sírt, csak csendesén mosolygott.

—Mit beszélsz?! Ismételd meg! - követelte a választ.

—Azt kérdezted, ki vagyok én. Hát megmondom. Én vagyok Tioé.

—Tioé? De hiszen ha jól tudom, így hívták Def hűgát, vagy esetleg nővérét, nem tudom már pontosan... de ő már meghalt régen! Nekem azt mondták... még maga Def is azt mondta!

—És igazat is mondott. Én nem vagyok a testvére, de merő véletlenségből úgy hívnak mint azt a Tioét. És még az arcom is roppantmód hasonlatos a meghalt hercegnő arcához. Na és hát tudd meg, herceg, hogy nem sokkal azután hogy király lett Erlitben, Def találkozott velem, különben úgy, hogy megvásárolt egy rabszolgapiacon. Akkor még volt errefelé rabszolgaság. De nem szabadított fel, bár eredetileg ezt tervezte. Csakhogy nekem még él az édesanyám, egy távoli országban, és meggondolatlanul azt mondtam, hogy ha szabad leszek, elutazom a családomhoz, és ezt Def nem akarja hagyni, mert örülten szerelmes belém! Azóta is rab vagyok, állandóan unszol hogy menjek hozzá feleségül, de ezt nem teszem! És ő nem akar kiengedni még a palotából sem! Itt a palotán belül szabadon mozoghatok, de a kapukon túl nem mehetek. És nagyon féltékeny, eszét vette a szerelem! Szerintem vérfertőző szerelmet érzett korábban a testvére iránt is, és mert én rá hasonlítok, most irántam bolondul! Érted már?!

—Igen! Igen! Mindigis sejtettem hogy örült! - és Damdor nagyot csapott a jobb öklével a bal tenyerébe. —Idefigyelj Tioé, innen el kell szöknöd!

—Magam is gondoltam rá, de ez tökéletesen lehetetlen! Az egész várnép árgus szemekkel figyel, mert Def megmondta, ha elszököm, az egész őrseget karóba húztatja!

—Majd megvesztegetem valamelyiket!

—Ó, hogy is képzelsz te olyasmit, az teljesen lehetetlen! Nagyon hűségesek Defhez... és meg is értem őket. Def valóban remek király.

—Ezt épp te mondd?!

—Én hát, semmi bajom Deffel ami a királyságát illeti, Def egy zseni, gazdaggá tette az országot! Épp csak az a baj, hogy örült zseni. Mit sem ér hogy körülöttem minden arany, ha ez a minden, ez a kalitka! Mindenem megvan, Damdor, de úgy mint a rab madárnak: aranykalitkában élek! És különben ne is próbálkozz a megvesztegetéssel, drága hősöm, mert azonnal elmondják Defnek!

—Érdekel is engem, ellenem azért nem mer semmit sem tenni ez a királyocska!

—Nono, az örültek veszélyesek, ne feledd! A féltékeny szerelmesek is! És nem is rólad van szó, de akkor megtudja hogy szökni akarok, és iszonyúan mérges lesz rám, félek hogy akkor mi történik! És nem is tudod te megfizetni az embereit, szerintem bármelyik altisztje többet keres egy hónapban, mint te egész évben!

—De vasat!

—Az mit sem számít, ha megvehet mindent érte. De lesz nekik nemsokára aranyuk is bőven, több is mint amit el tudnak költeni!

—Na, azt ugyan kétlek, hiszen mindenki tudja hogy azért tért át Def a vaspénzre, hogy az aranyat apámnak adhassa!

—Ő te drága kisfiú, milyen naív vagy! Fogalmad sincs Def király végtelen ravaszságáról! Úgy csöbe húzott téged és apádat, hogy a vadász sem csalja különkülön csapdába a rókát! Tudd meg hogy Def király tudja, honnan szerezhet korlátlan mennyiségben aranyat!

—Micsoda?!

—Naná! Azért meri odaadni most nektek, mert tudja hogy nemsokára ennek a tízszeresét, de mit tízszeresét, a száz- és ezerszeresét is megszerezheti!

—Te tudod a király titkát?! - ragadta meg Tioé karját Damdor, és az izgalomtól majdnem teljesen elmúlt a fejfájása. Sőt, már nem is látta duplának Tioét. De ezt sajnálta, mert a rabnő bámulatos szépség volt, és ilyen szépségből szívesen látott volna egyszerre kettőt. Vagy akár harmat-négyet is.

—Hát az túlzás lenne hogy tudom a titkát, mert szerintem amilyen zseniális és agyafúrt ez a Def, több titka is lehet, biztos van is, de egyet egészen határozottan tudok: hogy miért épít nagy hajókat! Ó Damdor, te biztos azt hiszed, azért, hogy azokat majd gyorsan megpakolja harcosokkal, és apád ellen vezényelje őket! Hát tudd meg, hogy nem! Eszében sincs ilyesmi! Azért épít nagy hajókat, mert cáfolhatatlan bizonyítéka van rá, hogy egy távoli földrészén annyi az arany, hogy ott valóban szó szerint aranytéglákból készítik a lakosok még a járdaköveket is!

—Eh, efféle számarásokban én rég nem hiszek, és csodálom hogy Def bedől ilyen bárgyú meséknek!

—Hohó, nem addig van ám az! Sokkal több ez mint mese, mert két embere is él Defnek, akik jártak már azon a földrészén, és hoztak is onnan aranyat, nem keveset! Egy egész hajórakománnyal! Na és képzeld csak el, mi lesz ha Def egyszer elindít útjára mondjuk harminc nagy hajót, és egy év múlva ezek megjönnek úgy, hogy mind dugig van tömve arannyal! De lesz abban gyémánt is nem kevés! És még ha csak a fele tér vissza, mert mittudomén a másik tizenöt elvész a viharok, zátonyok vagy a kalózok miatt, akkor is, tizenöt hajórakomány arany, vagy akár csak tíz, vagy csak öt is, hát abból már akármekkora hadsereget is felfogadhat! Ezért nem törődik a fegyverkezéssel, érted?! Mi a nyavalyának?! Minek neki emiatt összevesznie veled, vagy apáddal a császárral?! Neki csak az kellett hogy király lehessen, és nyugtot hagyjatok neki amíg megépít egy nagy flottát, ami aztán visszatér hozzá tonnaszám arannyal, s azután már ő az úr az egész Birodalomban, mert akinek pénze van, annak mindene van! És

napokon belül el is indul az a flotta! Ez biztos! Nem tudom hogy mikor, de még az idén el akarja indítani!

Damdor most már végképp nem tudta hogy mit gondoljon. Nagyon hihetetlenül hangzott, hogy valóban létezzék a mesék Aranyországa... de ha *mégis* igaz... csak kicsi erre az esély, de ha igaz, és Defnek valóban lesz rengeteg aranya... az óriási veszély!

—Látom, hogy nem hiszel nekem! De figyelj, adok neked bizonyítékot is, ha megígéred, hogy megmentesz!

—Megígérem! Idefigyelj, ha ez igaz, akkor te a híreddel megmentetted a Birodalmat! Esküszöm hogy akkor feleségül veszek! Nem nyugszom amíg meg nem teszem! És együtt elmegyünk anyádért is, hogy őt se nélkülözzed!

—Jó, gyere velem, elvezetlek a szobámba, ott nézz körül!

—Jó, menjünk!

—Gyere csak, nincs messze! Csak amíg odaérünk, elmondom neked, hogy gondolom ismered Def kincstárnokát, azt a Mirtal nevű nőt, és a férjét, Sáelt. Ugye hogy milyen furán néznek ki?! Nos, ennek oka az, hogy ők nem erlitek, persze nem is kutilok. Ők egy messzi-messzi tengeren túli ország szülöttei.

—Az aranyországéi?

—Nem. Annál is távolabbról jöttek. Az ő országukat úgy hívják hogy Najpá. Nagyon vad nép lakja. Mirtal az ottani császár, bizonyos Tengil felesége volt, de különböző okok miatt aztán száműzetésre ítélték őt. Hogy miért, az most nem érdekes, tudom ugyan, de hosszú és szövevényes történet, nem érdemes most belemélyednünk. Mirtal maga mondta el nekem egyszer egy egész éjszaka alatt, de még háromszor el kellett mesélje hogy félig megértsem, mert olyan furcsa szokásaik vannak.¹ Na és szóval Sáel ennek a Tengil császárnak volt valami magas rangú tisztje. Rá bízta a császár, hogy vezesse el a hajót, ami a száműzetésbe viszi Mirtalt. A parancs úgy szólt, hogy addig kell hajóznia, míg ismeretlen földekre ér, ott tegye partra Mirtalt. Tudod, a császár nem akarta mégsem megöletni exnejét, mert élt már neki fia is, lánya is, akiknek Mirtal volt az anyjuk, és azok emiatt esetleg bántódtak volna. Na és hát Sáel ment, csak ment a hajóval, végül aztán el is jutottak egy távoli földrészre, no, ez az az Aranyország! Ott nemcsak arany van sok, de csak úgy a tengerparti sziklák közül is némelyik egyszerűen színaranyból van, vagy épp gyémántból. Csak úgy össze lehet azt szedni. No és itt partra tették Mirtalt, csakhogy ezután baj történt, mert a hajósok természetesen vissza akartak térni Najpába, ámde ők sem voltak hülyék, úgy gondolták, ha már itt vannak, nem mennek haza üres kézzel, és teletömik a hajót kincssel!

—Még szép, én is ezt tettem volna! - bólogatott a történetet figyelve Damdor.

—Ámde ez nem is volt olyan egyszerű...

—Biztos nem hagyták az ottani lakosok!

—Dehogy, nem is érdekelte őket!

—Lakatlan volt a földrész?

—Korántsem. De tényleg nem érdekelte őket. Az volt csak a baj, hogy Sáel azt mondta, e sok kincset el kell vinniük Tengil császárnak. Ám a hajósok némelyike azt mondta, bolondok lesznek! Nekik az volt a dolguk, hogy elvigyék Mirtalt a száműzetésbe, ezt meg is tették, de most már nem hülyék hogy a császárt hízlalják, végre egyszer rájuk mosolygott a szerencse, nem lesznek bolondok elszalajtani! A hajót telitömik kincssel, ez rendben van, elhajóznak Najpába, az is rendben van, de azután nem ott kötnek ki ahol a császár rájuk bukkanhat, hanem valahol másutt, megosztóznak a kincseken, és élnek vígan a világukat, gazdag úrként!²

—Van eszük, nem mondom! - bólogatott Damdor.

—Ekkor harc tört ki a császár hívei és az árulók között - mesélt tovább Tioé - s ebben az árulók győztek, mert ők voltak többen. A császár minden hívét megölték, de Sáelt nem, csak megsebesítették, és megkötözték, mert már este volt, s ők másnap, kínhalállal akartak végezni vele. Ámde este Mirtal fellopózkodott a hajóra, és kiszabadította Sáelt. S azt mondta, Sáel ölje

¹ Mirtal története részletesen abban a könyvben van leírva, melynek címe: Kolosszus.

² Annak története hogy az a földrész miért olyan gazdag aranyban és gyémántban, abban a novellában van leírva, melynek címe: Kaj-jám kísérlete.

meg az árulókat, most este míg alszanak könnyű lesz, azután vigyék vissza a hajót Najpába, a császárhoz ők ketten! Nehéz lesz, mindössze két embernek, de hátha sikerül, és akkor e hőstettéért talán ő Mirtal is bocsánatot nyer a császártól! És Sáel meg is ölte az árulókat, s el is indultak ők ketten a hajóval, de nem fújtak visszafelé jó szelek, egy áramlat is eltérítette őket, s így nem Najpába értek hanem hozzánk! Pontosabban, Kutilba. És épp akkor szenvedtek hajótörést, amikor Def arra járt, tudniillik horgászni. Alig tudta kimenteni a vízből Sáelt és Mirtalt. Tudod, a hajójuk nagyon nehéz volt a sok aranytól, és zátonyra futott egy olyan helyen, ahol különben más hajókra nem leselkedik veszély, de az ő hajójuk nagyon mélyre merült a sok kincstől. Na szóval Def megmentette őket, s ezért najpa szokás szerint mindketten hűséget esküdtek neki, a megmentőjüknek. Később meg Sáel feleségül vette Mirtalt, mert tetszett neki hogy egy egykori császárné lehet a felesége, s csak ők ketten voltak errefelé najpa népből valók, értették egymás anyanyelvét, ismerték a szokásaikat... és Sáel ezzel nem szegte meg Tengil császár iránti kötelességét sem, mert lám, Mirtal továbbra is száműzetésben él egy távoli földrészben. Arról szó sem volt, hogy Mirtal itt férjhez ne mehetne... Na de a lényeg: Def, Sáel és Mirtal szinte minden kincset felbúvárkodott apránként, ami volt a hajóban! Def titokban mindig borzasztó gazdag volt! Szerintem gazdagabb, mint apád! Ezért nem is akart király lenni eleinte, vagy nem úgy volt?! Mert nekem azt mondta!

—De igen! A szentségit! Ez valóban szépen megmagyarázza a dolgokat! Minek legyen király, ha anélkül is gazdag mint egy király!

—Na, már itt is vagyunk! Nézz körül Damdor, e szobát Def rendezte be nekem! Látod, minden teli van arannyal! És nézz csak ide, látod, ez itt akkora gyémánt mint a saját fejed, fogd meg bátran, győződj meg róla hogy ez nem hamisítvány! Ez maga többet ér mint fél Erlit! Ez az asztal, látod, színarany, és olyan nehéz, hogy meg sem bírod mozdítani! Az ágyam is színarany. A padló aranylemezzel bevonva. A serlegek is színaranyból valók. A könyvespolc is. Ez egy másik gyémántdarab, látod, kocka alakú, ez csak úgy székes helyett van idetéve. Apádnak sincs ekkora. És most csak a legnagyobbakat mutogattam, de nézz csak körbe bátran! Szerinted van-e ilyen szobája annak, aki nem jött rá, honnan lehet összeszedni akár mennyit is az aranyból és a gyémántból?!

Damdor a kezébe fogott egy gyémántot, ami maga megvolt libatojásnyi.

—Ha megengeded, ezt elviszem magammal, mert apámnak kellenek bizonyítékok!

—Vidd csak! De engem itt hagysz?!

—Most nem tehetek semmit érted, de légy nyugodt, ha apám megtudja ezt... igen... akkor ad majd hatalmat a kezembe, meglásd! Valahogy mindenképpen megmentelek! Szeretlek! - azzal átölelte Tioét, és forrón megcsókolta. —Most mennem kell!

—Menj csak én hősom! Bárcsak láthatnálak hamarosan!

—Hiszen ha találkozhatnék veled!

—Napközben általában a palota legtetetjén szoktam napozni. Ha oda fel tudnál jutni... de nem mindig vagyok ott, lehet hogy soká kéne oda eljárnod ahhoz hogy láthass...

—Nem baj! Megyek! Megéri! Megyek hozzád! De most megyek, ne haragudj, de addig kell elmennem innen ezzel a gyémánttal, amíg Def gyanút nem fog, és lehet hogy keresnek már az orvosok a szobámban! Holott okvetlenül értesítenem kell apámat arról, mire készül az a galád Def! - azzal Damdor máris elviharzott onnét, majdnem úgy, mintha nem is lett volna leütve korábban.

Mi sem akadályozta meg benne Damdort, hogy elhagyja a palotát, nem találkozott sem Def-fel, sem orvosnőkkel, akik feltartóztatták, vagy ezt akár csak meg is kísérelték volna. Ennek nagyon örvendett. Nem kétlette ugyan, ha észre is veszik nála a gyémántot, akkor sem lesz semmi baja, nem ölik meg, ellenben lehet hogy elszedik tőle a drágakövet, s akkor mit is küld el apjának bizonyíték gyanánt!

Alig esett be a laktanyába, máris elővett egy darab pergament, hogy fontos levelet írjon apjának. Ám keze sokáig habozott az első sorok leírása előtt. Valóban szabad-e ekkora titkot levélre bízni?! Nem volna-e jobb, ha megkockáztatna egy újabb személyes utat a fővárosba?! Csak nem veri agyon őt felséges apja, hiába ígért akármit is ilyen esetre vonatkozóan korábban!

Mert még ha fel is tételezzük a legrosszabbat, hogy egyetlen szavát sem hiszi el, nos, akkor is: azt az egyet soha le nem tagadhatja, hogy egy öklömnyi gyémántot vitt neki, s ez valóban olyan kincs, amit nem jellemző hogy futárookra bízának rá! Ez a gyémánt olyan értékes, hogy tíz vagy húsz légiót is megér! Ennek az árából a császár egy teljes éven át fegyverben tarthatja a Birodalom összes katonáját, s mindemellett még legalább három új színházat is építhet belőle! S akkor még mindig maradt az árából bőven! Nem, a császár ha ezt meglátja, azonnal elfelejti minden haragos gondolatát! Bár ez nem is olyan biztos. Valószínűleg örül majd eleinte, de utána olyan morc lesz a kedve mint még soha, mert átlátja rögvest, hogy Def, akinek ilyen kincsei vannak, eddig valóban csak szánnalmas aprópénzzel fizette őt ki!

No igen. És lehet is, hogy személyesen jobban meg tudná győzni öfelségét. Csakhogy ha most elmegy innen, akkor nem találkozhat többé Tioével!

Márpedig Damdor úgy gondolta, neki legalább két oka van ami nagyonis indokolja hogy minél sűrűbben találkozhassek a szépséges fogollyal. S ezen okoknak már egyike is elég lenne ehhez! Egyik az, hogy – Damdor, őszinte lévén, nem tagadta maga előtt – hogy bizony fűlig szerelmes lett belé! És ha csak belegondolt hogy ma este esetleg Def fogja ölelgetni Tioét, hát eszeveszett féltékenységgel hatalmasodott el rajta. Azzal nyugtatgatta magát, hogy hiszen nem mondott olyasmit Tioé, hogy Def megerőszakolta volna! Vagy akár le is feküdt volna a királlyal! És tulajdonképpen, belegondolva Def jellemébe, Damdor nem tartotta túlzottan valószínűnek, hogy a király valaha is a nyílt erőszakosságra vetemedne. Addig semmi esetre sem, amíg reméli, hogy lenyűgözheti a lányt másképp. Például úgy, hogy ő lesz a Birodalom császára! Damdor valószínűnek tartotta, hogy Def úgy képzei, valóban császár lesz belőle, s akkor majd Tioé boldogan omlik a karjaiba! Amíg ebben reménykedik Def, addig nemigen kell Tioénak erőszakoskodástól tartania. Végülis annyi esze csak van Defnek, hogy tudja: megerőszakolhatja egyszer vagy többször Tioét, de abban a pillanatban megszűnik minden reménye rá, hogy a lány valaha is szerelemmel forduljon feléje, viszonzván az érzéseit!

A másik ok ami miatt Damdor maradni akart, pontosabban, találkozni Tioével, az az, hogy remélte, a lánytól megtudhat még sok fontos dolgot Def titkairól. Mert azután hogy kiderült, milyen dús gazdag ez a korábban lebecsült királyocská, azután Damdor már kezdte igazán komolyan hinni, hogy Def valóban nem akárcsi, és félelmetes ismeretek birtokosa! Lehet ennek a Defnek valóban akárhány nagy titka is még! Nem akárcsi, az biztos! Ezek után még buzigyanúsna sem tartja többet, de nem ám, hiszen cáfolhatatlanul bebizonyosodott hogy valóban a nőket szereti, hiszen ha nem így volna, nem lenne szerelmes Tioébe sem! Na de nem is ez a lényeg, buzi vagy sem, de most már akár azt is elhiszi róla hogy talán valóban ismeri a más kardokat elvágó pengék titkát! Hej, ha neki is ilyen fegyvere volna! De nincs...! Pedig néha-néha felröppennek holmi kósza hírek arról, hogy ez vagy az a kard képes erre... de azokat a kardokat érdekes módon soha senki nem látja... és ha arról szól a hír, hogy ez vagy az a kovácsmester képes erre, tudja a titkot, hát sajnos kiderül hogy az a mester már réges-rég meghalt... pedig milyen jó is lenne! Annak az átkozott Defnek biztos ilyen kardja van... holott érdekes ez, mert általában nem is látják karddal az oldalán! Érthetetlen!

—Ha nekem ilyen kardom volna, soha le nem venném a derekamról, állandóan abban járnék, még vele is aludnék! - gondolta Damdor.

Na és hát hátha megtudja neki e titkot Tioé! Végülis ebben semmi lehetetlen nincs! Úgy tűnik Def akármilyen meggondolt legyen is, de nemigen tart titkot a lány előtt! És persze ez is logikus: le akarja nyugözni a tudásával! Ó igen, nagyonis ajánlatos lesz itt maradnia! Amindeuségit, igenis úgy lesz hogy nem utazik el apjához, ma elküldi a levelet, és holnap felmegy a palotába, hátha találkozik Tioével!

Így is tett. Hozatott egy rendkívül díszes elefántcsont ládikát, mert ekkora gyémánt méltó csomagolást igényel, belehelyezte, a réseket kitömte fűrészpórral hogy ne lötyögjön, lezárta az egészet, kulccsal, majd a kulcsot elfordította a zárban, és lefűrészelte a végét. Ezt tehát csakis és egyedülcsak erőszakkal lehet már felnyitni, ez biztos a császár jelenlétében történik majd meg!

A levelét is e ládikába rakta. Megírt benne mindent, amit csak hallott Tioétól, megírta hogy Def állítólag tudja a csodakardok titkát, hogy mi mindent látott Tioé szobájában, mekkora

gyémántokat, volt ott akkora is hogy széknak lehetett használni, és hogy Def valami csalafinta szövetségre készül a zözsame néppel. Mindezt megírta. De még azt is, hogy ő megígérte Tioénak, hogy kiszabadítja és feleségül veszi, és kérve kéri apját, ehhez adja apai áldását, és adjon neki felhatalmazást és kellő katonai erőt is ahhoz, hogy megölje Def királyt!

S hogy ezzel megvolt, elküldte a délutáni dagálllyal a hajót, mely vitte a ládikát. A legisleg megbízhatóbb emberét nevezte ki futárává, szigorúan a lelkére kötve hogy egyedül csak a császár kezébe adhatja a ládikát, és siker esetére óriási jutalmat is ígért neki.

A hajó kifutott a kikötőből. S néhány órával később megérkezett Damdorhoz a császár üzenete: ölje meg Def királyt!

Ez természetesen még nem az ő levelére adott válasz volt, a két üzenet útközben keresztezte egymást. De Damdor így is örvendett. Végre szabad kezet kapott!

Nem is habozott, megélesítette a kardját. Holnap úgyis meglátogatni készült Tioét, hátha egyben rögvést leszámol Deffel is!

Másnap Damdor már korán reggel felment a palotába, s felengedték a legfelső emeletre, mondjuk tehát hogy a csúcsra, a tetőteraszra is. Sokan látták hogy odamegy, de senki sem tördött vele. Tioé nem volt ott. Ám Damdor mégsem unatkozott, mert azonnal feltűnt neki a teleszkóp. No, azt ugyan nem tudta hogy ez mi lehet, de kíváncsi ember volt, odalépett, megnézegette, bele is nézett – s elhűlt attól, amit látott! Ez a teleszkóp jó hatvanszorosára nagyított, így hát a távolból csak kis porszemnek látszó embereknek még szinte az arckifejezését is ki tudta venni!

Pusztán próbálgatással hamar kiderítette hogyan kell kezelni a teleszkópot, s annyira belefeledkezett ebbe a számára még ismeretlen játékba, hogy csak akkor vette észre hogy már nem egyedül van, amikor egy kis kezet érzett a vállán. Riadtan ugrott félre, de azután látta hogy csak Tioé az.

—Bocsánat... rád vártam...

—Engem ugyan nem zavarasz azzal, hogy ezzel játszol! Teleszkóp a neve, s egyike a Def által készített szerkezeteknek.

—Egyike?! Hát több is van?!

—Állítólag. Én ugyan még nem láttam mindet... de van neki néhány.

—De hiszen ez csodálatos találmány! Ezt azonnal el akarom vinni apámnak! Hiszen ezzel már messziről észrevehetjük, ha jön az ellenség!

Tioé csak nevetett.

—És azt hiszed, Def hagyná, hogy ezt elvidd innen?! Különben meg el sem bírná!

—Hívom hozzá az embereimet.

—És azt hiszed, azokat beengedik ide?!

—Engem is beengedtek!

—De ők már nem azonosak veled! Te mégis a császárfi vagy! Különben meg elég Def szava, és már te sem jöhetsz nemhogy ide fel, de a palotába be sem!

—Def itt van valahol a közelben? - kérdezte óvatosan Damdor.

—Nem. Szerintem mostanában sokat találkozhatok velem, ha akarod, királyfi, mert Defről úgy tudom hogy jódarabig a zözsame királynővel fog tárgyalni mindenféléről, még a hajóikra is el látogat majd, meg a királynőt kíséri majd ide-oda a városban és talán még az országban is.

—Ó, ez remek hír! Bár a fene tudja... - komorodott el hirtelen.

—Mi a baj?

—Hát, bajnak nem baj, csak... - azzal Damdor óvatosan körbepillantott, és amikor meggyőződött róla hogy valóban egyedül vannak a tetőn, így szólt, a lányhoz közel hajolva:

—Idefigyelj Tioé, van egy remek hírem a számodra! Tegnap este futár jött apámtól! A császár megengedte, sőt, egyenesen felszólított rá, hogy öljem meg Def királyt!

—Nocsak! - húzta fel a szemöldökét Tioé. —Ilyen hamar megjött a válasz a leveledre?!

—Ne gúnyolódj, kérlek! Elküldtem ugyan apámnak a gyémántot, egy részletes levél kíséretében, de természetesen ilyen hamar még meg sem kaphatta azt apám! Üzenete tehát nem válasz, azt más okból küldhette!

—Érdekelne, ugyan mi okból, mert amikor együtt vagyunk, akkor Def másról sem beszél nekem, csak hogy mennyire az ujjá köré csavarta a császárt, hogy a felséges úr mennyire meg van elégedve vele, mert sok pénzt küld neki!

—Amikor... amikor együtt vagytok?! - nyögött nagyot sápadtan Damdor. —Úgy érted, hogy... hogy ti... ti ketten...

Tioé felkacagott, és átölelte.

—Ó szegénykém, de aranyos vagy! Hiszen te fülig szerelmes vagy belém! Ne aggódj, nem úgy vagyunk együtt, hogy... szóval, nem *úgy*! Sőt, én még szűz vagyok!

—De hiszen rabszolga voltál. - fújta ki magából az eddig visszafojtott levegőt némileg megkönnyebbülten Damdor.

—Igen, de amint látod én kifejezetten gyönyörű nő vagyok, nem dicsekvésként mondom de tényleg a legislegszebbek egyike, ezt szerintem a legnagyobb rosszindulattal sem lehet letagadni, ezt látták rajtam akkori gazdáim is, és emiatt nem háltak velem, mert tudták hogy szűzen még jobb áron adhatnak el!

—Aha. Hű, Tioé, lehet hogy kinevetsz érte, de rémségesen örülök hogy ezt hallom!

—El tudom képzelni! - kacagott a lány. —És egyáltalán nem lep meg. *Ennyire* azért már ismerem a férfiakat!

—Na de mondd már meg nekem, tulajdonképpen miért nem akarsz te a király felesége lenni?! Ne érts félre, egyáltalán nem akarlak rábeszélni, épp ellenkezőleg, de tegnap este óta egyre ez fúrja az oldalamat, hogy hiszen te rabszolga voltál, most meg királyné lehetnél, a király is fülig szerelmes lehet beléd mint én, és nemigen lehet találni olyan nőt azok között sem akik pedig magas ranggal bírnak, akik ne omlának boldogan Def karjába! Valami komoly oka kell legyen ennek, mert csak a hülye nők nem egyeznének bele ebbe a házasságba, és te cseppet sem látszol hülyének! És még az sem lehet komoly akadály, hogy anyád másutt él, mert hát miért nem hozatja el anyádat Def onnan, ahol lakik?!

—Def nem mehet el az országából. Egy királynak természetesen itt van a helye.

—Persze, de hát ki a csuda mondta hogy neki kell mennie, küldjön egy futárt a mamáért, vagy akár egy néhány fős csapatot, s akár gyaloghinton is elhozhatják ide anyádat!

—Hát igen, és már javasoltam is volna ezt Defnek, mert ez igazán kézenfekvő, csak tudod ez úgy van, hogy nem lehet tudni, hol él anyám! Ő ugyanis nagyon messze él, a Züli birodalomban...

—Kikérem magamnak, Züli nem birodalom, csak egy nagybácska ország! Birodalma apámnak van!

—Jól van na, ne horkanj fel! Tehát ott él, de ott sem lehet tudni hogy hol, mert hát ő is rabszolga! Egyszerre adtak el minket, de két különböző helyre! Meg kéne keresni! És hát erre nem sok esély kínálkozik! Def tulajdonképpen küldött oda már hírnököket, sok pénzzel megvásárolták volna a mamát, de sikertelenül tértek vissza. Én azonban nem adom fel a reményt, és magam eredtem volna a keresésére, de Def nem hagyta!

—Hát nézd, nem nagyon kedvelem Defet, de azt kell mondjam hogy ezzel kapcsolatban módfelett bölcsen rendelkezett, mert mire sem mentél volna vele, ha odamész, legfeljebb eladnak újra rabszolgának, csak előbb kirabolnak és megerőszakolnak! Egy fiatal lánynak egyedül, az nagyon veszélyes!

—De én kértem Defet hogy ne egyedül kelljen mennem, hanem hadd vezethessek én egy csapat katonát oda, de ezt sem hagyta, mert nem akart lemondani a társaságomról, és féltett úgy is!

—Ezt sem csodálom. - bólogatott Damdor. —Na de majd ha a feleségem leszel, együtt elmegyünk oda! De még mindig nem értem, miért nem akarsz a felesége lenni. Végülis ha nem leszel a felesége, azzal nem segítesz anyádon!

—Hát igen. Tudod, ez úgy volt, hogy eleinte valóban boldogan omlottam volna Def karjaiba, mert engem is elkápráztatott a gondolat, hogy királyné lehetek! Mert igazad van, hülye az a lány, aki nem kap az ilyen alkalmon, pláne ha korábban rabszolga volt! Épp csak egy darabig kértem magamat, mert hogy őszinte legyek, zsarolni akartam Defet, hogy segítsen anyukámon. De aztán hogy láttam, a legnagyobb jóindulattal sem tud érte semmit sem tenni, azután

már meggondoltam a dolgot, és majdnem azt mondtam hogy jó, legyen, tűzzük ki az esküvő idejét... amikor... amikor... - és Tioé elfordult, s lehajtotta a fejét.

—Amikor?! - követelte a választ harsány hangon Damdor, azzal megragadta a lány vállát, és maga felé fordította.

—Amikor történt valami. - suttogta elhalóan Tioé.

—Mi, mondd már az összes istenekre kérlek!

—Ne akard hogy elmondjam, kérlek, mert... mert...

—Mert mi?!

—Mert akkor megvetsz majd, s nem fogsz már szeretni!

—Képtelenség! Úgy szeretlek, hogy képes lennék érted az életemet áldozni!

—Igazán?!

—Ha mondom! Nem tudsz olyat mondani, hogy meg ne tegyem érted! Érted én mindenre képes volnék!

—Arra is hogy lemondj a trónörökösi címről?!

—Miért kéne arról lemondanom?! - hökkent meg Damdor.

—Hát pedig könnyen lehet hogy apád megfenyeget, hogy válassz: vagy az, vagy én!

—Akkor te! Bassza meg az összes isten, ha apám ilyen választás elé állít, akkor úgy ott hagyom mint eb a szarát, és inkább Def szolgálatába szegődöm! Bár igaz is, azt nem lehet, mert az is megorrol majd rám miattad... de bánomisen, akkor megyek a zözsamékhoz valami alvezérfélének vagy tolmácsnak... vagy ott van a züli nép, Züli királya boldogan ölel akármikor a keblére, azt hiszem, ha megjelenek ott, mert akkor máris törvényes látszatja van a háborúnak, mondván hogy engem akar hatalomra segíteni Kutilban... Á, nem félek én attól hogy ne talál-nék valamit magunknak, amiből megélhetünk...

—De hát képes volnál elárulni apádat?!

—Általában nem. Egyelőre inkább érte is életemet áldoznám. Ez ugyebár a kötelességem. Csakhogy ha ő megtagadja tőlünk atyai áldását, akkor azzal ő árul el először engem, a szerelmemet, márpedig a szerelem mindenekfelett! Az életemhez joga van apámnak, mert ő segített hozzá az élethez, de a szerelmemhez nincs joga, mert a szerelmemet nem ő adta nekem! Ezen tehát ne is vitatkozzunk kedves! Mondd inkább, mi történt akkor, hogy mégsem mondtál igit Defnek!

—Hát... akkor az történt, hogy... de ne feledd, megígérted, hogy nem ítélsz el, hogy... hogy...

—Mindig szeretni foglak! - ölelte őt át Damdor.

—Megláttalak. - mondta ki az egyszavas választ a lány.

—Tessék?! Úgy érted, hogy... hogy... *belémszerettél*?!

—Minek kérde, ha úgyis tudod... - hajtotta le a fejét szégyenkezve Tioé.

—Ő te drága! Hát emiatt nem kell szégyenkezni, miért is ne tetszhettem volna meg neked, elég daliás vagyok hozzá! - ölelte őt át Damdor, majd Tioé száját kereste ajkaival. S közben szemével a környéket fürkészte. El volt szánva rá, hogy ha most felbukkan Def, hát azonnal miszlik-be aprítja. De Def nem mutatkozott, nem szakította meg szerelmes évődését.

—Igen, igen, sokkal délcegebb vagy mint Def! - pihegte a karjai közt Tioé. —Tudod, Def valóban zseni! Nagy ész! Óriási a tudománya! És kiváló király! Semmi kételyem afelől, hogy ha nem lép apád időben közbe, valóban császár lesz! És jó császár! Nemcsak meghódítja a birodalmat, de naggyá is teszi és felvirágoztatja! És tulajdonképpen szeretem is őt a magam módján. Jólelkű ember. Szóval tényleg számos előnye van. Emberi értéke. De most mit tegyek, ha egyszer hozzád képest csak egy girnyó kis senki! Olyan hogy is mondjam... olyan lányos a képe... tulajdonképpen hozzám hasonlít kissé, de hát én hiába vagyok szép, az nem ugyanaz ám ha valaki nőben ilyen vagy ha férfiban. Neki valahogy nem áll jól...

—Olyan buziképe van, olyan taknyos, nyálas, nem?! - nevetett Damdor megkönnyebbülten. Mert ezek után nem kétlette hogy Tioé a maga jószántából soha le nem fekszik Deffel. Dicsérheti akármennyit, az mit sem számít: őt szereti! Defet inkább csak azért dicséri, hogy elaltassa a lelkiismeretét.

—Hát, Def külseje azért ha olyan, amilyen is, de ne becsüld le, figyelmeztetlek! - óvta őt Tioé.

—Jó, na, elhiszem hogy zseni, ezt a teleszkóp nevű valamit is hogy feltalálta, s a tényeket nem tagadom le...

—Nem erről beszélek! Jól tud verekedni!

—Épp ő?!

—Ő. Sáel tanította kiskorától kezdve. Módfelett meg lennék lepve, ha képes volnál őt legyőzni puszta kézzel vagy karddal! Testőrei egy részét ő képezte ki a közelharcra, tehát nagyon tud! Hihetsz nekem, láttam! Nem azért mondom hogy megszegyenítselek Damdor, csak hogy óvjalak: ne támadj rá, mert rosszul jársz! Lehet hogy erősebb vagy nála, de olyan trükköket tud, hogy csakis te húzhatod a rövidebbet! De ne keseredj el, mert én akkor is csak téged szeretlek! Ha csak meglátlak, hát nem is tudom hogy mi van velem... Ő, hogy vártam a pillanatot hogy átöleljél, de sosem hittem benne hogy bekövetkezik! S aztán hogy megláttalak a folyosón tegnap... egy pillanatra azt hittem, hogy megérezted a szerelmemet és engem keresel... emlékszel ugye, hogy megijedtem az első pillanatokban?! Emlékszel még rá, milyen arcot vágtam?! Hát ez azért volt, mert hinni sem akartam a szememnek! Na, aztán hogy megláttam az arcodat, ami még most is csúnyán fest de akkor még sokkal csúnyább volt, hát még jobban megijedtem, mert jaj hogy mi is van veled, szegénykém, szóval aggódtam miattad... látod, ez mind-mind bizonyítéka a szerelmemnek! Def mellett királyné lehetnék, de hát ez úgy van Damdor, hogy a szívnek nem lehet parancsolni! Most hát kiadtam neked az érzelmeimet, a titkaimat, hát tessék, rajtad a döntés sora, mit teszel velem, magadhoz ölelsz-e, vagy eltaszítod e szerető szívét!

—Magamhoz ölelem! - mondta gyorsan Damdor, s tette is amit mondott.

De még közben is ezt motyogta:

—Még hogy ez a Def nagy harcos! De nem érdekel akkor sem, legfeljebb majd váratlanul nyakazom le! Most már szabad, atyám is megengedte! Sőt, megparancsolta!

—Tényleg, még nem mondtad el, hogy mi is a baja apádnak Deffel?

—Fogalmam sincs, de nem is érdekel: a lényeg, hogy már szabad az út, hogy megszerezzelek magamnak!

—Nono!

—Mi az a „nono”?!

—Hát csak az, kedvesem, hogy nem egészen értem, miként akarod ezt keresztülvinni!

—Hát úgy, hogy megvárom amíg Def hazacsámborog a szutykos fekete barátnői közül, és azután teszek róla, hogy kampec legyen neki!

—De várj csak egy percet, hiszen Def hívei azonmód felkoncolnak téged!

—Ennyi eszem nekem is van, tehát kivárom hogy négyszemközt legyek vele, azután elrejttem a hullát hogy ne azonnal találják meg, aztán hogy már a laktanyában leszek, tehetnek Def hívei egy szívességet!

—Azután, hogy a laktanyában leszel?

—Hát!

—Egyedül?! - kérdezte Tioé élesen.

—Veled, természetesen!

—Hoppá! Sántít az okoskodásod! Hiszen ha Def haláláról tudnak a hívei, téged megölnék; ha nem tudnak róla, azt hiszik hogy még él, tehát engem nem engednek ki a palotából!

—Hm... hát akkor csak én megyek ki, s miután felfedezték hogy Def meghalt, te már kijöhetsz, s találkozunk a...

—Ne haragudj drága szerelmem, de nem vall nagy észre az ötleted! És ne csodálkozz kérlek hogy így beszélek, mert én szeretlek ugyan, de élni is szeretek! Szóval kérlek, gondolj egy kicsit rám is! Mi a véleményed, kire gyanakodnak majd a palotabeliek elsőként a király tetemét látva?!

—Csak nem ám rád?! - ámult Damdor leesett állal.

—Bizony hogy rám, ugyan ki másra!

—Hát például rám!

—Rád ugyan minek, amikor azt hiszik, a császár meg van elégedve Def királlyal!

—De már valamiért nincs!

—Meglehet, de ezt ők még nem tudják, mert nem látták apád neked írt levelét!

—Elküldöm nekik!

—Mire megkapják, nekem már végem, első dühükben felkoncolnak.

—Odaadom neked, hogy megmutasd nekik a kritikus pillanatokban!

—Aha, azt hiszed ér az majd valamit?! Vagy hamisítványnak tartják, vagy legjobb esetben azt hiszik, szövetkeztem veled, ami különben, ismerjük el, igaz is, és emiatt koncolnak fel, mint a cinkosodat!

—Hm... akkor mit javasolsz? - szontyolodott el Damdor ábrázata.

—Egyelőre bizony semmi mást, mint hogy várnunk kell valami jobb pillanatra! Az idő mindent megold! Erősen hiszem, hogy ha kellően elszántak vagyunk, idővel megeljük a kínálkozó alkalmat! Mindenesetre a leghatározottabban lebeszéllek róla, hogy megold Def királyt! Mert valószínűleg nem is sikerül, de ha igen, neked az is régen rossz! Vagy ha nem neked, akkor nekem! De lehet hogy mindkettőnknek!

—De hát értsd meg, apám megparancsolta!

—De biztos nem az öngyilkosságot. - mondta szárazon, parancsoló modorban Tioé.

—Eh, nem lesz itt semmi öngyilkosság, hívom a katonáimat...

—Elegen lesznek?

—Mi az hogy, még szép!

—Ennek a palotának a megostromlásához?!

—Ehhez talán nem, de erre nincs is szükség, majd amikor Def gyanútlanul megy valahová a városban...

—Kísérettel. - tette hozzá Tioé.

—Azzal hát, de le sem szarom, egyelőre mégis a kutil helyőrség a legnagyobb fegyveres erő Enumában, Def testőrei percekig sem lesznek képesek ellenállni nekik!

—Aha, tehát úgy képzeld hogy jön Def, mész felé a kutil katonákkal, s aztán elkiáltod magadat hogy „Támadás!”, s erre azok nekiesnek az erliteknek?

—Hát biztos nem ilyen egyszerűen, a részletek ennél bonyolultabbak lehetnek, de lényegében, nagy vonalakban igen.

—Hát akkor én felvilágosítalak róla, hogy ekkor mi fog történni! Ekkor ugyanis az lesz, hogy a kutil katonák megkérdezzék téged, hogy megőrültél-e! Erre te arra hivatkozol hogy ez a császár parancsa. De a katonák nem hisznek majd neked. S még aki hisz is, az is úgy tesz, mint ha nem hinne. S mire bebizonyítod nekik hogy ez mégis igaz, már ha sikerül egyáltalán bizonyítanod, Def már rég visszatért a palotába! Persze, hogy a te szavaiddal éljek, a részletek bonyolultabbak, de nagy vonalakban, a lényegét illetően ez fog történni!

—Na ne!

—Na de! Def maga mondta, és ő csak tudja! Előre készült már erre évek óta!

—Hogyan?!

—Úgy, hogy neked is tudnod kell, hányszor adott nagy jutalmakat a katonáidnak! Mert ugye, azt megtilthattad hogy zsoldot máshonnan is kapjanak mint a császártól, mert a császár katonái, de jutalmat, ajándékot már hogyan fogadhattak volna el! Emlékezz csak vissza, hány-szor volt az úgy, hogy Def csak úgy megjelent a laktanyában, és azt mondta, bebizonyítja, mennyire tiszteli a hős kutil katonák érdemeit, bátorságát, mittudoménmijét, és adott mind-egyiküknek ennyi vagy annyi vasat! Csak úgy, ingyen! Semmit nem kért érte!

—Igen, semmit, azt sem, hogy árulják el a császárt!

—Nem is kellett, hogy kérjen ilyesmit. Gondolj csak bele Damdor, mennyi vasat kaptak tőle! Egyetlen év alatt többet, mint a császártól öt év alatt! És a katonáid nem hülyék, számolni még tudnak! Nagyon megfontolják ám, hogy megöljék-e azt, aki e jólétet biztosítja nekik! Mert akkor nem lesz több potya vas! Nem hülyék, hogy levágják az aranytojáshoz tojó tyúkot! És az is jólesik nekik, hogy nem csak odalökték nekik e sok pénzt, de úgy, hogy előtte kellően feldicsérték őket, kihangsúlyozták, hogy ők ezt *megérdemlik*... ha csak úgy ingyen kapják, *talán* visszautasítják büszkeségből, de így elfogadták, mert szeretik ám az emberek elhinni hogy ők remek fickók, hogy érdemdúsak... És ingyen járhatnak iskolákba, okosodhatnak, látják hogy Def tényleg megbecsüli őket, mert a nyomorék katonáknak valóban biztosít mindig valami ke-

nyérkereseti lehetőséget, és ezt egy katona tudja ám értékelni! Az emberek a biztonságot nagyra értékelik! Tudják, hogy erről a császár mellett szó sincs! Szerintem nagyon megfontolják majd, hogy adott esetben Defre támadjanak-e, vagy terád! Vagy épp a császárra! Szerintem már kifejezetten boldog lehetsz Damdor, ha ilyen esetben egyszerűen senkinek az oldalára nem állnak, semlegesek maradnak, mert könnyedén kinézem belőlük, hogy nekedesnek, megkötoznenek, és ők maguk szállítanak Def elé!

—Ők az én katonáim!

—Már rég nem. Hogyne, most persze még bőszen hangoztatják hogy hűek a császárhoz, mert a pofázás, hogy csúnyán szóljak, mibe sem kerül nekik, de várd csak ki a végét! Ha kenyértörésre kerül a sor, jó ha annyi császárhű katonát találsz köztük, hogy egyetlen hajót elvezessenek, amivel visszasiethetsz apádhoz! De én még azt sem hiszem, hogy annyit találsz! Ezek, Damdor, már rég Def katonái! Már rég Def pénzének vonzásába kerültek, képletesen persze, de legalább olyan valóságosan, ahogy Def pénze vonzza a vasat! Csúnyán hangzik talán, de úgy van az, hogy az embernek ott a hazája, ahol jól él, még az esetben is, ha tagadja, és nem ismeri be magának! A katonáid itt jól élnek, tehát itt a hazájuk. Már jó régóta! Def egyszerűen megvette őket apránként kilóra.

—Nagyon túlzol!

—Cseppet sem! Idefigyelj, a legtöbbnek már van is itt Enumában valami háza, nem? Tudok párról, aki a vasaiból birtokot vett! Jó-jó, nem ő gazdálkodik ott, mert nem is teheti, ő katona nálad, de van valami fizetett embere ott, aki gondoz mindent, és attól az még az ő birtoka! És légy nyugodt, élvezni is akarja azt majd, ha leszerelt a katonaságból! De amint Defre támad, ezt nem teheti! Nem teheti, mert akkor ő ellenség lenne, s az nem élhet az ellenséges országban! Sokuknak van valami nője, némelyiknek kifejezetten felesége, de amelyiknek nem, annak is van tartós szeretője, aki lényegében feleség, ha jogilag nem is! Párnak gyereke is van, olyiknak nem is egy! A gyerekeik már félig erlitek! És milyen jót tett velük Def, hát tudod te is, nemegyszer például csak úgy befizette az örömlányokhoz az egész helyőrséget, vagy nem?! És vannak ezek a tudásversenyek, sok katona komoly díjakat nyert rajta, de aki nem, az is reméli, hogy egyszer majd ő is... Ó nem, nem, Damdor, ne is álmodj ilyesmiről! Halvaszületett ötlet! Ha például a zözsamék megtámadnák Enumát, ezek valóban bátran harcolnának, mert úgy éreznék, saját hazájukat védik, ahol ők otthon vannak, de nem ám akkor, ha Defre kell támadniuk! Ezek már rég nem a kutil elnyomók, hanem egyszerűen erlit polgárok, és kész!

—Majd mindjárt azt mondd, hajlandóak lennének kutilok ellen harcolni!

—Némelyikük biztos hajlandó lenne! A többség azonban nem. Ez igaz. De az nagyon más hogy nem harcolnak kutilok ellen, és megint más, hogy de igenis harcoljanak erlitek ellen, azon ország ellen, ahol ők jól élnek! Lehet hogy még mindig kutilnak tartják magukat, de már erlitnek is! Érted?

—Úgy beszélsz, mintha Defet védenéd! - vágott Damdor sértődött képet.

—Nem, én nem védem Defet, én csak nyitva tartom a szememet, és látom a valóságot! Te Damdor császárfi vagy, de hadseregged nincs! Minden más ország ellen van, de Def ellen *nincs*! Ez az igazság! Ez tény, s ha a tényekkel nem nézel szembe, az nem a tényeknek lesz rossz, csak neked!

—Na, majd írok egy levelet apámnak, hogy rendelje más országokba az enumai gárdát, s küldjön ide friss húsokat, akik még nem lettek megvesztegetve!

—Ezt megteheted, de az egyrészt soká lesz, másrészt ne feledd, hogy ezek a császári haderő legmegbízhatóbb egységei! Mit vársz a többiektől?! Azoknak elég ha Def egyetlenegyszer ad egyszerre két évi zsoldot, s máris nyíltan átállnak az ő oldalára!

—De akkor mi a rossebet tegyek?!

—Most még semmit. Azaz, itt csak apád tehet valamit. Értesítsd őt mindenről, hogy mi történik itt, és Defet hagyd békén. Ő már túl nagy falat neked. Legfeljebb azt igyekezz megtudni apádtól, miért akarja hirtelen Def halálát, amikor még mit sem tud arról, amit megüzentél neki! Ezt azután mondd el nekem, hátha ketten kisütünk belőle valami okosat!

—Jó, így lesz, ígérem! De igazi kinszenvedés lesz nekem minden perc amit nélküled töltök el! Gyűlölöm a várakozást! Ilyen nővel mint te, még nem találkoztam! Okos vagy, merész, s legfőképpen gyönyörű... ó, kincsem! - és megint átölelte Tioét.

—A tied vagyok, butuskám, és esküszöm hogy hű maradok hozzád: soha le nem fekszem Def-fel!

—És ha megerőszakol?!

—Olyasmit ő sosem tesz velem. Legalább oly nagyon szeret engem, mint te! Talán még jobban is!

—Jobban, az garantáltan lehetetlen!

—Ha te mondd! - nevetett a lány.

—De úgy szeretnék tenni valamit!

—Egyetlen dolgod, hogy értesítsd a császárt. Apád sem hülye, tudja mit kell tenni, reméljük!

—Jó. De, izé, hogy is mondjam... jobb lenne, ha még több értékes hírt vihetnék neki, vagy nem?

—De, természetesen!

—Hát akkor mondd csak, pusztá véletlenségből nem hallottál-e olyasmit, hogy miként kell olyan kardokat készíteni, amikkel el lehet vágni más, közönséges kardokat?! Mert apám nagyra értékelné ennek titkát!

—El is hiszem! - mosolygott a lány.

—Halljuk akkor!

—És ha nem tudom?!

—Hát akkor nem tudod és kész! Nem parancsolhatok rád, hogy de igenis tudjad! Na de tudod-e vagy sem?!

—Tudom.

—Tudod?! Jaj de jó! Hadd halljam akkor!

—Pedig nem fogod hallani!

—Miért nem?!

—Mert nem mondom meg. Most még nincs itt az ideje.

—Nem értelek! Mikor lesz itt az ideje?!

—Ha teljesen hivatalosan a feleséged leszek.

—Hát nem bízol bennem?!

—Ne sértődj meg, de teljesen mindegy hogy megbízom-e benned, mert itt nem arról van szó. Ugyanis akár megbízom benned, akár nem, de egy biztos: apádban, a császárban egyáltalán nem bízom! Tudom a titkot, tudom hogyan lehet ilyen kardokat készíteni, nem is egy módját ismerem ennek, igen, jól hallottad, nem is egy módját, de kizárólag akkor mondom meg, ha... szóval tudod, na! Nyugodtan megüzenheted apádnak, hogy a titoknak ez a feltétele: egy házasság, ország-világ előtt! Akkor, igen, akkor elmondom majd a titkot! Az ünnep, sőt: a nászszaka után! Ez lesz a hozományom! Ez, hogy megtanítom néhány kovácsotokat rá! De addig nem mondom meg!

—Nem is rossz ötlet, erre aztán holtbiztos hogy megadja apám a beleegyezését! - derült fel Damdor ábrázata. Ám azután elkomorodott. —Nem fogja elhinni!

—Jó, akkor teszek róla, hogy elhiggye! - nézett rá határozottan Tioé.

—Teszel róla?! Te?!

—Én. Éspedig úgy, hogy szerzek ilyen kardot neked! Lesz mit elküldened apádnak bizonyíték gyanánt!

—Azt hallottam Umától, hogy Def nem gyártat ilyen kardokat, csak ilyen késeket! Hazudott volna?!

—Ha én mondom Defnek, *nekem* csináltat majd ilyen kardot! - mondta Tioé határozottan. — De most menj szerelmem! Nemsokára itt a dél, és Def el szokta várni, hogy vele étkezzem. Ha nem leszek ott, kerestetni kezd, és nem akarom hogy veled lászon.

Damdor nem is várt további biztatásra, máris búcsúcsókot lehelt Tioé ajkacskáira, és szinte futva távozott. Ő sem akarta hogy lelepleződjék az álnok Def előtt. Mert akkor nem tud neki csodakardot szerezni Tioé...

S már előre sajnálta, hogy még úgy sem lesz soká csodakardja. Mert azt el kell küldje bizonyítékként apjának, s arra aztán fikarcnyi esélye sincs, hogy apja egy ilyen kardot visszaadjon neki!

* * *

Bár nagyon szerette volna Damdor a kardot, s nagyon szerette volna Tioét is látni, erre ezután nyolc teljes napig nem került sor! Hiába mondta neki azt korábban Tioé, hogy mostanában gyakran lehetnek együtt: ez valahogy sosem jött össze! Még csak meg sem pillantotta a lányt. Pedig bejárta érte keresztül-kasul az egész palotát, legalábbis azokat a részeket, ahová egyáltalán beengedték, de hiába! Nem látta, annak ellenére nem, hogy több olyan nap is volt, amikor gyakorlatilag az egész időt reggeltől-estig a palota tetején töltötte el, még az étkezések idejére sem ment sehová, inkább kínjában kitalálta a szendvicseket: utasította a szakácsát, hogy készítsen valami könnyen magával vihető ehető, de finom táplálékot. S amikor a szakács értetlenül állt a parancs előtt, s mindenféle kétszersültekkel, meg pogácsákkal próbálkozott, amik a katonák szokásos úti elemőzsiái, akkor Damdor üvöltözni kezdett, hogy „finom ételre gondoltam!”, a pogácsákat a szakács képébe vágta, kirohant a laktanya konyhájába, s maga rakott két szelet vajas kenyér közé egy csomó sonkaszeletet, meg paprikát, uborkaszeleteket... Szóval így született meg a szendvics. Ezután persze a szakács is látta már, miről van szó, s már ő is készített különböző fajta szendvicseket, sőt, annyira megtetszett az ötlet mindenkinek, hogy hamarosan elterjedt egész Erlitben e találmány, és mindenki erlit találmánynak tartotta és gondolta, a lehető legőszintébben, holott a kutil elnyomók találták ki, maga a kutil császárfi!

De hiába volt türelem, hiába volt szendvics, Tioé nem jött! És Damdor még kérdezősködni sem mert a lány után, mert nem tudhatta hogy ki jelentené azonnal az ügyet Defnek, de úgy sejtette hogy mindenki.

Különben Defet is ritkán látta. Egyszer találkozott csak a királlyal, akkor megérdeklődte tőle, mi a célja a zözsame néppel.

—Mert - mondta - apám nem nézhet jó szemmel egy ellene irányuló szövetséget, ugye tudod!

—Természetesen. - bólintott Def udvariasan.

—Hát akkor?!

—Azt sem nézné jó szemmel, ha megnövelném a birodalom területét?

—He?!

—Hé, most nem vágsz valami értelmes képet! - vigyorgott Def. —De megmagyarázom. Azt hiszem apád nem örült volna neki, ha ezek a vadnőcskék elkezdenek itt hőbörögni! Kinéztem belőlük, tudod, hogy igenis feldúlják Enumát. Nem kétlem, óriási véráldozatok árán, persze. Sokan elhullottak volna közülük, és sokan a te kutil katonáid közül is. És ha mégis a zözsamék győznek, az rossz nekem, rossz neked, rossz a császárnak. De ha ti győztök, az is rossz nekem, mert a fővárosom súlyos károkat szenved, rossz neked is, mert a katonáid is súlyos veszteségeket szenvednek, lehet különben hogy te is holtan maradsz a csatában, és mindez megintcsak rossz a császárnak is! Én ellenben azt találtam ki egy pillanat alatt, s nem tagadom, büszke vagyok a zsenialitásomra, hogy a zözsamékat a szolgálatomba fogadom! Ők szeretnek harcolni, hát remek, tegyék azt, de ne bennünket öljenek, hanem másokat, a mi kedvünkért!

—S megtudhatom, kik ellen veted be őket?!

—Miért is ne, nem titok! Számos elképzelésem van velük kapcsolatban, de legelsőként a kalózok ellen vetem be őket. Hiszen tudod te is, hogy a kalózok mekkora gondot jelentenek erre felé! Korábban sem voltak nagyon biztonságosak a partmenti vizek, de azóta, hogy Erlitben, nekem hála természetesen, ekkora a jólét, minden képzeletet felülmúl a szemtelenségük! Szóval, úgy döntöttem, hogy megmutogattam a zözsaméknak az én szép nagy hajóimat, s komolyan mondom, el voltak tőlük ragadtatva! Nagyon tetszett nekik! És én adtam nekik ajándékba egy pár szép, karcsú, gyors hajót, így bizonyítván irántuk érzett barátságos érzületemet, s napokon belül el fognak ezekkel hajózni! De nem akárhová: kalózokra vadásznak majd! Amilyen

vadak, nem is kétlem hogy a kalózeknek régen rossz ha találkoznak ezekkel az emberi tigri-sekkel, fikarcnyi esélyük sincs! Na és hát a királynővel úgy egyeztem meg, hogy minden az övék, ami a kalózek hajóin van, kivéve a foglyokat és a nőket, továbbá magát a hajót. Mármint a kalózhajót. Azt mindig hazavontatják nekem, a zözsaméknak úgysem kell, mert ők az én hajóimat használják.

—És te mit kezdesz velük?

—Természetesen eladom olcsó pénzért annak, aki megveszi! Nekem ez bevétel, s annak aki megveszi, jó, mert valóban olcsón adom! A foglyokat elengedem, ha meg lesz valaki nő a kaló-zok közt, női kalóz, akit parancsomak megfelelően a zözsamék elfognak és leszállítanak nekem, azt befogadom a testőrségembe. Nem sok ilyen lesz, de néha mégis, tudod, olyan ka-lóz-szajhák, ilyesmik... tudod jól, hogy gyűjtögetem a bátor nőket! Ez a zözsaméknak sokkal jobban megéri, mintha rám támadtak volna, mert így Erilit összes kikötőjében biztonsággal lehetnek, védelmem alatt állnak, és egyáltalán, rögvést kaptak egy rakás jó hajót! De később lehet hogy háborúba küldöm őket valami szomszédos ország ellen. Akad némelyik, ahol olyan szokások divnak, amik nem tetszenek nekem: az egyikben például valami ostoba babona miatt a szőke nőket állandóan teljes sötétségben tartják, tehát lényegében életük végéig rabok egy egyszobás sötétzárkában! Nem szakad meg a szívem, ha e nép összes férfitagját kiirtják a zözsamék!

—Hm... hát, nekem sem... sosem állítottam hogy a nőknek mindent szabadjon, de ami túlzás, az túlzás... - morogta Damdor.

—Örülök hogy egyetértesz velem! Hidd el, semmi bajom a császárral, minek is harcoljak elle-ne, még védekezni is felesleges a felséges úr ellen, hiszen ő is meg van elégedve velem, vagy nem?

—Ő igen, hogyne, természetesen... - motyogta Damdor gyorsan, zavartan.

—Na hát akkor! Szóval, szerintem jobb ha nem is elmélkedel ilyesmin, Damdor, hogy zözsame, háború, kalózek, ilyesmi, mert ez mind politika, te meg ifjú ember vagy, neked inkább a sze-relmen, a nőkön járjon az eszed!

—Jár azon is, épp eleget, nem kell hogy biztatgass rá, pláne épp te, hiszen te is fiatal vagy, ha nekem nem való a politika, akkor neked sem!

—De, nekem nagyonis! Te ugyanis igazi férfi vagy, délceg, erős, neked tehát való a nőzés, de énnekem nem való, hiszen ismersz, tudod ugye hogy milyen vagyok, látod is, csak rám kell nézni, nekem olyan lányos a képem, én olyan buzigyanús vagyok, vagy nem te mondtad nemegyszer?! Szóval, én ugyan hogy is foglalkozhatnám olyasmivel, amivel neked, az igazi fér-finak kell! Mindegyikünk végezze azt, amihez ért: te a nőzést, én a politikát! - kacagott Def. Ám azután megveregette Damdor hátát, s így szólt:

—De azért ne hidd ám, hogy haragszom rád! Ha nem kedvelsz, hát nem, van ez így néha! Kül-önben is, biztos vagyok benne, leszünk mi még meghitt jóbarátok is!

—Azt ugyan soha! Hiszen nemegyszer mondtad, hogy meg akarod hódítani a birodalmat! Szó-val ne tapogass te áruló! - kiáltotta Damdor, azzal ellökte magáról Def kezét. —Különben is, mit tapogatsz, szemet vetettél rám, vagy mi?! De most tudom, esküszöm a nevemre, hogy mindjárt... - azzal be sem fejezve a mondatát, máris ütésre emelte a kezét. Úgy gondolta, ha nem is öli meg Defet, de legalábbis istenesen behúz egyet neki! Miért is ne, Def kedvencei, a zözsamék is leütötték őt! Kölcsönkenyér visszajár, sőt, akkor már a kölcsönütés is! És külön-ben is, olyan szívesen mázol be egyet Def undok, sima képébe, hogy letörölje róla ezt a gúnyos mosolyt! Végülis megérdemli: disznóság, hogy Def akármikor láthatja Tioét, ő pedig nem!

Nemes szándéka azonban csúfos kudarcot vallott. Def még csak el sem méltóztatott hajolni az ütése elől! Ellenben félresöpörte a karját a maga karjával, elkapta a csuklóját, és úgy meg-csavarta, hogy Damdor kénytelen volt kinyújtani hátát fordítani neki, és fel is kiáltott. Soha ki nem nézte volna ezt Def vékonyka karjából!

—Ez felségsértés! - kiáltott Damdor.

—Az is amit te teszel, mert én is felség vagyok. Tudniillik király.

—De én császárfi!

—No ugye hogy nem maga a császár! Nem vagyok köteles eltérni a pofozkodást, tehát nem is tűröm el. De idefigyelj, most akármit is tehetnék veled! Például megcsiklandozhatnálak a késszel! De nem teszem. S még azt sem kívánom hogy megalázkodj és bocsánatot kérj. Én kérlek inkább meg téged valamire, méghozzá a lehető legalázatosabban: Könyörgök neked, fel-séges császárfi, légy oly megértő irántam, és bármennyire nem tetszik is neked a nyálás, buzi-gyanús képem, de ne próbáld meg mégegyszer betörni, főleg ne mások előtt, mert akkor is ugyanez fog történni, és én nagyon kényelmetlenül érezném magamat, ha mások látnák ezt, mert utálok ha kénytelen vagyok kínos helyzetbe hozni téged! Nagyon nem szeretném, érted ugye! - azzal Def elengedte őt.

Ezután Damdor szó nélkül, mérgesen távozott, és nagyon nyomorultul érezte magát. Milyen megalázó is volt ez! De úgy kell neki, hiszen Tioé figyelmeztette őt, hogy Def remek harcos!

Rosszkedve azonban nem tartott sokáig. Már egyetlen órával később megpillantotta a palota teraszán Tioét! A lány integetett neki. Damdor rohant felé, hármásával véve a lépcsőfokokat. Amint odaért hozzá, átölelte és hevesen csókolta ahol érte.

—Csillapodj, hé, megláthatnak... - lihegte a lány.

—Bánomisén, csak jöjjön ide valaki, azonnal miszlikbe szabdalom...

—Aha, ahogy Deffel is tetted?

—Hát tudsz az esetről?

—Hogyne, nevetve mesélte! Azt mondta, másnak nem mondja, de nekem igen, mert látta hogy a múltkor hogy megbámultalak, és csak azért mondja, hogy tudjam hogy nem is vagy valami nagy vitéz!

—Azistenit, csak nem gyanakszik valamire az a dög?!

—Szerintem igen. De ez ne aggasszon, mert úgysem ettől függ, hogy lehetünk-e egymáséi. Emiatt meg ne próbáld megölni Defet!

—Nem próbálok, nem én, minek is, amilyen szerencsétlen vagyok, hát képzeld csak, épp azután a megalázó eset után érkezett meg apám hajója a futárral, hogy mégsem érvényes a pa-rancsa, és ne öljem meg Defet! De szerintem még ez sem a levelemre adott válasz, mert azt épp mostanában kaphatja csak meg! Azt üzente, hogy ellenben vigyázzak, sőt, értesítsem Defet, mert valamiért nem tetszik a pofája a tapodányoknak! De legyen résen is, mert épp apám anyja, tehát az én nagymamám, Csumi, ő valamit tervez, állítólag a vén boszorkány kavarta-kutyulta a dolgokat úgy, hogy itt Def legyen a király, mert azt akarja hogy Defé legyen a birodalom!

—Hm! Úgy beszélsz hogy arra gyanakodom, te sem szereted nagymamád!

—Nem hát, hogy a rossebb egye meg, mindig félttem tőle!

—Miért?

—Hát mert olyan volt a modora, na! Olyan parancsoló! Meg aztán láttam hogy apám is fél tőle, hát ez engem is óvatossággal töltött el! És azt is hallottam, hogy ő mérgezte meg állítólag az előző császárt, aki pedig szintén a saját fia volt, hát már hogyne félnék egy ilyen nőtől, még szép hogy félttem tőle! De most nem tudom mit tegyek, mert most eszerint nem kell megölnöm Defet, sőt, óvni inkább, de mégse legyen nagy bizalommal iránta, mert lehet hogy készül va-lamire! Ez különben nekem is a meggyőződésem! Mit tegyek, na!

—Szerintem semmit, előbb várd meg apád válaszát a leveledre!

—De nekem kinszenvedés a várakozás! Azt ígérted, gyakran leszünk együtt!

—De hiába, nem rajtam múlt! Def állandóan magával cipelt a zözsamékhoz! Hanem azért akad a számodra egy jó hírem, ami remélem felvidít! Gyere csak velem! - azzal Tioé kézen fogta Damdort, és maga után húzta a palota útvesztőiben. Nemsokára elérkeztek Tioé szobájához.

—Menj csak be, és nézz körül!

Damdor belépett, körülnézett, és majdnem minden ugyanolyan volt mint akkor régen... csakhogy az asztalon ott feküdt két kard is!

—Hű, ez... ezek... ezek olyanok mint hiszem róluk?! - kérdezte elképedve.

—Mindjárt megtudod! Húzd csak elő a te kardodat! - parancsolta Tioé, maga pedig leemelte az asztalról az egyiket. —Emeld fel a kardodat!

Damdor úgy tett. Tioé pedig perdült egyet, nagyot suhintott, mire Damdor kardjának kétharmada felrepült a magasba, majd a földre pottyant. Damdor markában csak egy markolat maradt, rövidke csonkkal.

—Ezt nevezem! Ide vele! - kapta ki a lány kezéből a kardot Damdor. —És milyen aranyos is vagy, hogy mindjárt kettőt szerezte!

—Gondoltam rá, hogy apád amilyen kapzsi, valószínűleg megtartja magának amit küldesz neki.

—És nem ismeri majd fel ezeket a derekamon Def?

—Ugyan már, elég ha befested a markolatukat, és nem ebben a hüvelyben tartod őket! Hanem egy valamire figyelmeztetek: ne hidd, hogy most már büntetlenül vitézkedhetnél Deffel!

—Hogy érted ezt?!

—Úgy, hogy ezek remek kardok, de akkor is csak olyanok, amiket ő úgy nevez, hogy „utángyártottak”.

—Még mindig nem értem!

—Ez azt jelenti, hogy ezek valóban úgy lettek csinálva, azon módszer szerint, aminek én is ismerem a titkát. Ezek tehát itteni, erliti vasból lettek kovácsolva, épp csak el lett végezve velük egy bizonyos művelet, amitől az anyaguk nem egyszerű vas már, hanem úgynevezett *acél*, annak is egy különleges fajtája, amit Def úgy nevez, hogy *betétedzett acél*. Tényleg remek kardok, fogd meg, könnyűek, mégis elvágnak bármi más kardot, és nem lesz rajtuk csorba sem. Hanem Def kardja más! Neki, meg még néhánynak itt a palotában, egészen különleges kardjuk van. Tudod, amikor volt az a nagy zűrzavar azon a hajón amin Sáel és Mirtal utazott, akkor Sáelék a győzelem után természetesen nem hagyták ott a legyőzöttek kardjait, hanem magukkal hozták őket. Ezekből egyet megkapott Def is. És néhány nagyon megbízható emberük. S ezek még sokkal jobbak ezeknél az utángyártott kardoknál is. Az ő kardjaik, tehát Def kardja is, még a tiedet is el tudná vágni. Lehet hogy attól már kicsorbulna, de azért még elvágna.

—De mitől olyan jók azok a kardok?!

—Attól, hogy nem Def emberei gyártották azokat. Azok úgynevezett hork-acélból lettek csinálva. Tudod, Sáel és Mirtal országában, ahol az a Tengil nevű császár uralkodott, lezuhant valami fura szerkezet, amiben olyan emberek éltek, akik képesek voltak odafent az égből repkedni. Bár nem egészen voltak emberek, inkább kissé olyan szörnyetegfélék. Mind meghaltak. És az ottani császár emberei megtalálták az ő repülő városuknak a roncsait, találtak ott könyveket is, s megfejtette az írásukat és a nyelvüket egy ottani nagyon okos nő, és ott sok olyan tudás volt amit még nem értettek meg, de volt olyan is amit igen, és ott le volt írva, miként lehet a vasat megedzeni, hogy nagyon kemény legyen! Na de ez nem egyszerű ügy, mert ehhez nagyon tiszta vas kell! És az amit mi itt Erlitben gyártunk, nem elég tiszta. Hiába végezzük el vele az edzési műveleteket, olyan jó nem lesz, mint lehetne egyébként. Ám Def és Sáel kardja a lezuhant repülő város roncsainak darabjaiból készült, azok tehát tökéletesek. Vagyis ne nagyon állj ki Deffel kardpárbajra, nagyon kérlek!

—Elegem van ebből a Defből, utálok, gyűlölöm!

—Próbáld inkább megszeretni.

—Tessék?!

—Gondolj arra, ha ő nincs, velem sem találkozol!

—No igen, igen... de akkor is, csak legyen rá mód, megölöm, esküszöm!

—Figyelj, Damdor, én nem szeretném, ha megölnéd.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy én tulajdonképpen szégyellem magamat, mert elárulom. Kedves ember tulajdonképpen, és végeredményben azt sem lehet neki felróni, hogy szerelmes belém! A szerelem nem büntetendő cselekmény! Különb is, ugyan kibe lehetne inkább szerelmes valaki, mint belém?! Tehát én azt mondom neked, hogy az rendben van hogy a feleséged leszek, rendben van hogy megmentesz innen, de ha lehet, ne öld meg Defet! Kényelmetlen érzéseket okozna bennem, érted?!

—Na de hát tőled teljesen függetlenül is muszáj lesz megölnöm, ha a Birodalom ellen szervezkedik!

—Ugyan már, ne butáskodj! Def mit sem tehet a Birodalom ellen, ha lesz nektek is elegendő pénzetek! Ha lesz apádnak annyi esze, hogy maga is hajóflottát indít az arany földjére!

—Hm... ez igaz! Na, majd meglátjuk, mit ír nekem apám!

—Jó. De jobb ha eközben újabb futárt is küldesz hozzá, mert újabb fontos hírt közölhetek veled: az csak maszlag, hogy a kalózok ellen küldi Def a zözsamékat! Valóban nekik adja a hajói egy részét, de nem ám a kalózok miatt, csak hogy ők utazzanak el vele az Aranyországba! Zözsame királynő és a népe hozza majd a sok aranyat Defnek!

—Micsoda?!

—Hiszed vagy nem, a te dolgod, de én ezt mondom!

—Természetesen hiszek neked...

—Akkor fogd a kardokat, és fuss, értesítsd apádat, hogy ne sokat tökölésszen, mert nem mindegy hogy mikor indítja ő is a maga hajóit! Mert Zözsame királynő napokon de legkésőbb néhány héten belül vitorlát bont! Eddig is csak azért nem indult még, mert gyakorolják a női az újfajta hajók kezelését!

Damdor olyan gyorsan futott kifelé a palotából, hogy utólag arra sem emlékezett, miként is búcsúzott el Tioétól.

Aznap Damdor számára gyorsan peregtek az események! Alig küldte el újabb levelét apjának, máris döntő elhatározásra jutott. Megpróbálja! Lesz ami lesz! Lehet ugyan hogy nem sikerül, de hátha!

S e szándékának megfelelően újra elment a palotába, de most nem Tioét kereste, még csak nem is Defet, hanem Sáelt.

A testőrkapitány csodálkozva vonta fel a szemöldökét Damdor kérését hallva.

—Azt akarod hogy tanítsalak küzdelmi tudományokra? Én? Éppen téged, a kutilt? A császárfit? Amikor tudom, hogy királyuram esküdt ellensége vagy?

—No, hát arról azért szó sincs hogy az ellensége lennék... - motyogta Damdor zavartan.

—Hohó, nem úgy van ám az, látom az arcodon hogy hazudsz! - dörögte a vén harcos. —De nem megy jól a hazudozás neked, mert még bele is pirultál! Hanem ez a szerencséd. Ha arc-rezdülés nélkül hazudtál volna a képembe, nem tartanálak méltónak a tudományomra. Mert tudd meg, az én távoli hazámban nemcsak komoly tudománya van ám a küzdelemnek, hanem ez egyben szinte szent tudomány is. Cseppet sem tudhatja akárki a küzdelem művészetének titkait! Igaz ugyan hogy nálunk szinte mindenki messze sokkal jobb harcos mint itt nálatok, ahol jószerivel mindenki csak csöcselék, még a nemeseitek is, de azért a legislegkiválóbbak, a mesterek, azok nálunk nem lehetnek akárből! Kevesen vannak, és nem fogadnak el tanítványukul bárkit! Hazug, cselvető embert biztos nem!

Na szóval, én nem bánom, megengedem hogy a tanítványom légy, de ennek súlyos feltételei vannak!

—Bőven megfizetem a szolgálataidat!

—Duplán rosszul beszélsz! Először is, semmi szükségem sincs pénzre, mert ami nekem kell, az mindenem megvan itt a palotában, még bőven több is. Másodszor, te nemhogy engem, de a palota legutolsó kuktáját sem tudnád megfizetni, mert egyszerűen nem vagy elég gazdag hozzá.

—Én-e?! - csattant fel a császárfi.

—Te hát! Itt a palotában majdnem mindenki gazdagabb nálad, én aztán egészen biztos, mert tudd meg, hogy talán nincs is olyan bizalmasa Def királynak aki közelebb állna hozzá, mint én! Még saját anyja, Mídzsi sem, ugyanis kiskorától én neveltem őt!

—Hát nem ő mentett meg téged a hajótöréstől?! - ámult Damdor.

—Hát erről is tudsz? - ámult Sáel. És Damdor elpirult, mert lám, elszólta magát.

—Hát ugye... beszélnek ezt-azt... mert mindenkit érdekel, hogy ki vagy te, mert olyan fura az ábrázatod... de ezt nem sértésnek szántam...

—Mindegy hogy ki mentett meg kit, különben meg alkalmas pillanatban gyermek is válhat életmentővé! - zárta le a beszélgetést e témáról Sáel. —Szóval, nem pénzről van szó. De te meg már abban is tévedsz, hogy azt mondod, a szolgálataimat akarod megfizetni. Nem lesz itt szó szolgálatról! Nálunk a tanítványok szolgálják a mesterüket, tehát te szolgálsz majd engem! Nem úgy, hogy hozod utánam a fegyvereket vagy papucsokat, arra itt a palotában semmi szükség, de úgy, hogy vita nélkül meg kell tegyél mindent, amit mondok! Minden szavam a számodra parancs kell legyen!

—Úgy lesz! De nem értelek, ha Def ellenségének tartasz, nem félsz hogy a tudásomat majd Def ellen használok fel valamikor?!

—Nem. Két okból sem.

—Miért?!

—Mert Def kiskorától lett nevelve általam. Nem volt még tíz esztendő sem, amikor a kezem alá került. Na és hát te már nagyon vén vagy, Damdor fiam, betokosodtak az izületeid, oda már az ifjonti rugalmasságod... véres verítékkal kell edzened, s még úgysem leszel képes többre, mint hogy néhány hasznos apró trükköt elsajátíts! Az elég lesz ahhoz hogy adott esetben akár az életedet is megmentse holmi közönséges ellenséggel szemben, de nem ám Deffel szemben! Ha e tudás birtokában legyőzöd Defet, hát Def meg is érdemli, mert eddig úgy hittem, ő a legislegkiválóbb tanítványom, s nem ám csak itt a tengeren túl, a csőcselék közt, de egykori hazám tanítványai között is!

A másik ok amiért hajlandó vagyok téged tanítani, az az, hogy Def király előre szólt nekem róla, hogy te esetleg ilyesmire szánod el magadat, mert szégyelled hogy nem tudtad őt megütni. És felhatalmazott rá, hogy taníthatlak. Azt mondta, ez nem kötelező, rám bízza, vizsgáljam meg a képességeidet, s ha van rá kedvem, taníthatlak. Mert ő sem fél tőled, azt mondta, ha nem gondolod meg magadat s valaha még verekedni akarsz vele, hát győzzön a jobbik! És én is azt mondom! Tehát csak rajtad múlik minden, bár sok esélyed nincs, mert már igen vén vagy.

—Nem is igaz!

—Aha. Hát akkor csináld utánam! - mondta Sáel, azzal leült a földre, lótuszülésbe. Damdor ámultan nézte.

—Hé, neked madzagból vannak a lábaid, hogy így tekergeted őket?!

—Csináld utánam!

Damdor megpróbálta, de nemhogy ez, még a törökülés sem ment neki.

Sáel legyintett.

—Jó, próbálkozzunk ezzel! - és megcsinálta a spárgát, előre is, oldalra is, könnyedén. Damdor ezt is kikerekedett szemmel figyelte.

—Ez... ez hihetetlen! Def is tudja ezt?!

—Még ezt is. - azzal Sáel megint leült, de csak azért, hogy felrakja mindkét lábát a nyakába.

—Na de most lássuk azt, milyen magasra tudsz ugrani!

Hát Damdor ugrálni kezdett. Legnagyobb sikere az volt, amikor fel tudott ugrani talán a köldöke magasságáig.

Sáel csak legyintett ezt látva. Elvezette Damdort egy tornaterembe, s ott egy bordásfal legislegtetejére, másfél embernyi magasra felrakott egy agyagköcsögöt.

—Ezt rúgd le!

—Ne hülyéskedj, az lehetetlen!

—Neked. - felelte szárazon Sáel, azzal nem is futott neki, csak úgy helyből felugrott, kirúgott egyet a lábával, mire az agyagköcsög ezernyi darabra esett szét.

—Lehetetlen?! - kérdezte aztán gúnyosan. Damdor erre csak nagyot nyelt.

—Fiacskám - mondta neki ezután Sáel - ha azt akarod hogy a mestered legyen, meg kell szoknod, hogy amit mondok neked, az úgy van, és nem szabad kételkedned a mestered szavában! És mindent meg kell tenned amit mondok. Ha azt mondom hogy edd meg a saját szarodat, mert az hasznodra válik, azt is elhiszed, és meg is teszed, meg is eszed! Világos?!

—Igen, hát persze, bocsáss meg... de ezt Def mind tudja?!

—Ezt, és még többet is. És ne hidd, hogy te ezt két-három hónap alatt bepótolod. Ez Defnek is éveibe tellett, az, hogy mindezt elszájtítsa!

—Vállalom! - mondta keményen Damdor. —És még ha nem is vagyok olyan ruganyos, hajlékony mint te, vagy Def, de legalább az az előnyöm megvan vele szemben, hogy izmosabb vagyok! Erősebb! Keményebb!

Ám Sáel erre is csak legyintett.

—Gyere utánam! - intett felé.

Elvezette őt egy másik terembe. S itt egy kis állványra felrakott egy téglát. A téгла vízszintesen volt elhelyezve, és csak a két vége volt alátámasztva.

—Def - szólt Sáel - képes arra, hogy puszta kézzel rácsapjon erre a téglára, és így eltörje azt!

—Nem a keze törik el?!

—Nem. Szóval, Def erre képes. Ha te nem vagy képes ugyanerre, akkor nem te vagy a keményebb, hanem Def!

Damdor nagyon gondolkodott, ez nem valami beugratás-e, de azután csak-csak összeszedte a bátorságát, s óriásit csapott a téglára. Ezután sziszegett is alaposan, és nagyon nehezen tartotta vissza a könnyeit! A keze lüktetett. Épp csak hogy nem tört el, de tudta hogy percek múlva kékre-lilára dagad majd. A téгла természetesen egészben maradt, semmi baja sem lett.

—Sáel mester, azt még csak elhiszem talán, hogy te ha nagyon akarod, eltöröd ezt, de hogy Def...

A mester rárakott még egy téglát az előbbire.

—Def még ezt is eltöri. Egyszerre mindkettőt.

—Na ne!

A mester még nyolc téglát rakott rá az előbbi kettőre. A tíz téglára azután szótlanul, széles gesztussal mutatott rá.

—Csak nem arra célsz, hogy Def még ezt is eltöri?!

Sáel bólogatott.

—Ezt még talán te sem!

A mester még öt téglát rakott a téglatoronyra, s így szólt:

—Ezt már nem töri el Def. Valóban túl gyenge hozzá. Tizenkét téгла a legtöbb, amit ő el tud törni. Ez tizenöt. - azzal megvillant a keze, nagyot csapott a téglahalomra, mire az ripityára tört.

—Majd akkor gyere vissza, ha úgy döntöttél, hogy valóban bármit elhiszel nekem! - szólt, azzal sarkon fordult és ott hagyta Damdort.

Három napig könyöröghetett a mesternek, míg az megengyhült iránta, és elkezdte tanítani.

Na már most, ezek után Damdor élete jelentősen megváltozott! Tiszta szerencse volt, hogy a helyőrség vezetésével nem sok dolga akadt, tekintettel rá hogy az erlitek nem lázongtak, adót szednie sem kellett, és külországi támadás sem fenyegette őket. Ellenben eddigi békés, tunya élete véget ért! Kiderült, hogy még vécére mennie is alig van ideje! Sáel mester ugyanis közölte vele, hogy csakis akkor foglalkozik vele, és tulajdonképpen még akkor sem nagy kedvvel, mert nem sok mindent néz ki belőle, ha alkalmazkodik az ő, Sáel időbeosztásához, és hajlandó legkevesebb kétszer annyit edzeni naponta, mint bárki más aki hozzá jár, mert még úgy is alig van esélye arra, hogy valami kis tudományt magára szed! Hiszen olyan vén!

Damdor fogadkozott, hogy edz ő szorgalmasan, nem lesz abban hiba!

—Edzek én naponta akár háromszor annyit is mint mások! - jelentette ki bösen.

—Az lehetetlen.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy mások napi nyolc órát edzenek. Háromszor nyolc, az huszonnégy óra lenne, s arra még te sem vagy képes, hogy a nap minden percét edzéssel töltsd! Pihenned is kell, vagy nem?! Tehát elég kétszer annyi. Az tizenhat óra. Így marad még nyolc órád naponta, ebből kettő elég arra hogy elgyere a laktanyából ide, visszamenj oda, egyél, ürítkezz és megtisztálkodj.

Mást tenned úgysem kell, mert vannak szolgálid. S marad hat órád hogy aludj. Hat óra alvás pedig felnőtt embernek épp elég! Na, vállalod tehát?!

Damdor vállalta, bár igencsak elkámpicsorodott az ábrázata! Amikor legény korában fegyverforgatást tanult, már az is kemény dolog volt, holott sosem tartott tovább, mint napi három óra, sőt, általában csak kettő. Napi tizenhat óra?! Ó ti összes istenek!

Kiderült pedig, hogy Sáel ezt a lehető legkomolyabban gondolta! No persze, a mester könnyen beszélt: ő bezzeg nem volt vele napi tizenhat órán át, sőt, alig látta! Úgy történt ugyanis a dolog, hogy egyszerűen beíratta Damdort a diákok egy olyan csoportjába, akik verekedést tanultak. Sáel természetesen nem verekedésnek nevezte ezt, hanem harcművészetnek. E csoport reggel négy órakor kezdte az edzéseit, s ez tartott egészen hét óráig. Ekkor elmentek, de jött egy másik csoport, akik héttől tízig edzettek, és Damdor ott kellett maradjon ezek edzésein is. Aztán jött a harmadik csoport, egy óráig, majd jött újra az első csoport, négy óráig, a második csoport négytől hétig, végül a harmadik, héttől tízig. De Damdor nem kellett hogy este tízig maradjon, este nyolckor hazamehetett. És voltak napok, amikor más csoportok jöttek, akik kevesebbet tanultak, alkalmanként akár csak két órát, de ez mindegy volt Damdor számára, mert ő akkor is ott kellett maradjon reggel négytől este nyolcig. Volt viszont hetente két pihenőnap, a szerda és a vasárnap, akkor nem folyt edzés, és csütörtökön is csak délután kétőig. Na de így is hulla fáradt volt rendszeresen, és nagy hasznát vette a szendvics feltalálásának, mert így étkezhetett edzés közben is, egyet-egyet bekapva!

Damdort természetesen a kezdő csoportokba íratta be Sáel. Ezeknek külön edzőterme volt a palotában. És emiatt is felesleges volt hogy Sáel tanítsa őket. Úgy esett a dolog, hogy legelső nap ugyan maga Sáel fogta kézen Damdort, elvezetve a császárfit a gyakorlóterembe, de ott csak ennyit mondott:

—Hé, fiúk, új növendéket hoztam! Damdor a neve, talán ismeritek is, és állítólag nagyon lelkes! Igen, épp ő az a Damdor, aki a kutil trónörökös. De nézzétek el neki, nem tehet róla a szerencsétlen, így született, szóval legyetek rendesek vele, mert senki sem tehet a fogyatékoságáról! Vigyázzatok rá, nehogy megöljétek, de kifejezetten kímélni sem kell, csak azért mert ő a császár fia! Ő itt pontosan ugyanolyan növendék mint ti vagytok, nem kell urazni, felségezni, udvariaskodni vele, épp annyi a joga mint bármelyikőtöknek: vagyis semmi! Így van, Damdor?! - kérdezte tőle szigorúan.

—Igen, természetesen! - válaszolta gyorsan Damdor.

—Ők tehát az edzőtársaid. - mutatott végig a sorukon Sáel. Voltak vagy húszan. Mind fehér vászonruhába öltözve.

—Te is kapsz egy ilyen ruhát, válassz majd egyet azokból ott a fal mellett, méretedhez illőt! Ez Def király ajándéka minden tanulónak.

—De Sáel, hiszen te úgy köszöntötted őket, hogy „fiúk”, holott itt bőven látok lányokat is!

—Igen, ez olyan szólás nálam.

—Úgy érted, hogy ezek a lányok is verekedést tanulnak?

—Harcművészeteket. Ha még egyszer azt mondd hogy verekedés, nem foglalkozom veled.

—Bocsáss meg! Na de hát én majd lányokkal gyakoroljak?!

—Ne ijedj meg, nem veszik el a maradék szüzességedet!

—Na de mégis, hogy néz az ki?!

—Nem tudom - válaszolta a mester - de ez még semmi, mert azt is kénytelen leszel megszokni, hogy az oktatód is nő! Ő az! - azzal elvezette Damdort néhány lépéssel odébb, és bemutatta egy bámulatosan csinos nőnek, igazi ágybavaló szépségnek, aki még csak nem is volt magasabb mint Damdor, sőt, alacsonyabb nála egy fejjel, fiatalabb is lehetett jócskán mint Damdor, talán nem volt meg tizenhat esztendő sem, ellenben ő nem fehér ruhát viselt, hanem tűzpirosat.

—A ruhámat nézed? - kérdezte. —Azért nem fehér, mert én oktató vagyok, nem tanítvány! Tudod, a harc művészetében való jártasságnak fokozatai vannak. Aki csak elkezdett tanulni, annak a ruhája fehér. Aki már letette a legelső fokozat vizsgáit, annak színe citromsárga. Aki a következő fokozatra lépett, annak narancssárga. Ezután a színek ilyen sorrendben jönnek:

rózsaszín, világoszöld, sötétzöld, türkizkék, vérvörös, tehát ilyen mint az enyém, barna, és végül fekete!

—Csak ennyi? Nincs több? - kérdezte enyhe gúnnyal Damdor.

—De igen, egy fokozat még van, a Nagymesterek fokozata, de nekik már nincs szükségük külön színjelzésre, ők már járhatnak akármiben, tudniillik mert olyan kevesen vannak, hogy őket úgyis ismeri mindenki név szerint, arcról.

—Aha, és hány ilyen nagymester van?

—Az egyik természetesen maga Sáel, ő a legislegnagyobb mester - mondta a lány - a másik pedig maga Def király!

—Hm... na de mégis, hogy én egy nővel verekedjem...

—Én a számodra nem nő vagyok, hanem a Vörös Ördög! Itt mindenki így hív engem! Amin ne lepődj meg, mert gyakran csak a becenevünkön emlegetjük egymást! Különbösen sem értem, mit vagy úgy oda, ti férfiak gyakran vertek nőket, otthon is, másutt is, nem lehet az neked sem szokatlan, Damdor, legfeljebb az, hogy itt a nők vissza is üthetnek!

—Kikérem magamnak, én még sosem vertem meg nőt, én...

—Aha, és olyan sem volt még, hogy rabszolgalányokkal háltál?!

—De igen, de nem vertem őket!

—És ha az a lány azt mondta volna, hogy márpedig nem fekszik le veled?!

—Akkor sem vertem volna meg, az nem az én stílusom, különben is, arra való a rabszolgafelügyelő, hogy megfegyvelje a rabszolgákat!

—Remek, bevallottad hát, hogy ha nem is vertél volna meg nőket, de megvertetted volna őket másokkal! Na idefigyelj, itt én vagyok az oktató, és a megszólításom a számodra: mester! És a legkevésbé sem kell feszélyezned magadat attól, hogy ilyen formás cicijeim vannak! Ami meg azt illeti, hogy udvarias akarsz lenni egy nővel, az ajánlatos is lesz, de csak a szavak szintjén! Nehogy visszafogd az ütéseidet, mert úgy sincs semmi esélyed! Ezt mindjárt be is bizonyítom! Játsszuk azt, hogy ott az a kötélcsozó azon a padon, ha sikerül engem megkötöznöd, akkor a magadéva tehetsz!

—De én nem akarom, hogy...

—Muszáj lesz vagy megkötöznöd, vagy nagyon megverned, mert én viszont igenis meg foglak most verni! Védj magad! És nyugodtan használhatod ellenem a fegyvereidet is!

—De fegyvertelen vagy!

—Azzal te ne törődj, mondtam már hogy én vagyok a Vörös Ördög! Bátran húzd elő a kardodat, késedet, amit csak akarsz, ne félj, senki sem tesz neked szemrehányást, ha netán megölsz vagy megsebesítesz! - azzal Damdor a következő pillanatban máris iszonyú pofont kapott a leánytól. Repült tőle vagy öt lépést. És a Vörös Ördög jött utána!

A folytatást felesleges részletezni. Lényeg az, hogy Damdor bármit tett is, még azt sem volt képes elérni, hogy a leányt legalább egyetlenegyszer megüsse! És tényleg, amikor már kékre-zöldre lett verve, úgy megmérgeződött, hogy valóban előhúzgálta a fegyvereit, de hiába! A Vörös Ördög úgy hajladozott, hogy mindig kikerülte a pengét, és még meg is rúgdalta Damdor hátsóját. Végül le is fegyverezte, kirúgta a lábait, megcsavarta Damdor karját, hogy Damdor moccanni sem tudott, ott feküdt az edzőterem padlóján a hasán, a leány ráült a fenekére, s ezt mondta:

—Szóval, ott tartottunk hogy a megszólításom: mester. És remélem bebizonyítottam, hogy mi nők is tudunk úgy verekedni mint a férfiak... alkalomadtán tulajdonképpen még jobban is!

—Azt hittem Sáeltől tanulok majd! - nyöszörögte Damdor.

—Minek az, még nem vagy elég érett ekkora megtiszteltetéshez!

Damdor tehát járt edzeni szorgalmasan, és esténként alig bírt hazavánszorogni. És amikor eljött végre a vasárnap, a mozgólépcsőig alig bírta elvonszolni magát, hogy felmenjen a palota tetejére, találkozni Tioével.

—Jaj, szegénykém, hát te aztán nagyon összetörten nézel ki! - pillantott rá részvételin Tioé, alighogy találkoztak. —Hát így megkínzott téged az a csúnya Vörös Ördög?!

—Nem is csúnya, ha te nem volnál nekem, valószínűleg belészeretnék, mert rendkívüli nő... különben meg az hagyján hogy össze van verve a képem, semmi az, már kezdek hozzászokni, hanem jaj hogy fáj minden tagom az izomláztól! Pedig érdekes, amikor edzeni kezdek, csak az első két óra a nehéz, utána elmúlik az izomláz, és nincs már semmi bajom, csak amikor abba-hagyom az edzést! Már rendesen félek az edzések végétől! De most örülök mégis hogy ma nincs edzés, mert találkozhattunk! De tudod ugye hogy az egészet csak érted teszem, mert remélem így nagyobb sikerrel számolhatok le Deffel!

—Tudom kincsem, látom rajtad hogy szeretsz! De vigyázz Deffel, mert ő igazi mester! Sőt, nagymester! Nála nagyobb csak egy van, és az maga Sáel!

—Tudom, ezzel kezdte az okításomat a Vörös Ördög is! De te honnét tudsz róla, hogy edzeni járok?

—Honnét, hát ugyan honnét máshonnan, mint hogy Def mondta! Nem nagyon vannak titkai előttem, tudod!

—No, majd ha már legalább annyit tudok mint a Vörös Ördög, akkor talán lesz esélyem ellene!

—Őszintén kétlem. Különben is, mire te eljutnál a Vörös Ördög szintjére... nézd, nem akarlak lebecsülni, Damdor, de szerintem te nem tudod, hogy ki az a Vörös Ördög!

—Miért, ki az?!

—Sáel leánya. Talán látszik is az arcán, nem?!

—Hát, hogy valami különleges szépség, azt láttam rajta első pillanattól kezdve, de erre valahogy nem gondoltam...

—Nem volt még hat éves, amikor az apja már verekedni tanította. Előbb tanult meg célbadobni késsel, mint olvasni. És Def szívbeli jó barátnője.

—Barátnője?! Szeretője inkább, vagy nem?!

—Azt nem tudom, lehet hogy az is. Annyi azonban bizonyos, hogy rendszeresen együtt szoktak edzeni. És Def akármikor legyőzi a Vörös Ördögöt. Ez biztos, mert láttam. Tehát nagyon kérek, ne csinálj hülyeséget! Mondd inkább, mi van a császárral! Írt már választ?!

—Hát igen, írt, megkapta a levelemet, nagyon örült a gyémántnak, és nem is írt választ rögtön, mert azt fontolgatta, hogy mi lenne a legjobb ellenlépés! És amíg töprengett, megkapta a kardot is, hát annak még inkább örült, és azt mondta, azaz írta, hogy mindenesetre elküldött arra északnyugatra hajókat, arra tehát amerre szerinted az az aranyország van, a legjobb hajóit küldte el, de nem biztos benne hogy sikert érnek el, mert irtózatosan messze lehet az a tájék!

—Messze is van. Így igaz. Azért építtetett Def különleges hajókat.

—Mindenesetre apám azt írta, hogy... de idefigyelj, nem tudom hogy tudsz-e olvasni...

—Ne nevetess, Def palotájában mindenki tud, talán még jobban is mint te, engem is első dolga volt megtanítania!

—Nagyszerű, hát nézd, elhoztam neked apám levelét, ebben minden benne van, olvasd el, akkor épp annyit tudsz majd mint én! - nyomta a kezébe az írást Damdor.

Tioé átvette azt, s ezt olvashatta:

—Kedves fiam! Megkaptam a gyémántot, majd amíg a leveledre adandó válaszon töprengtem, a kardot is. A gyémántnál még arra gondoltam, hogy bár ez nagy érték, de talán Def valami cselvetése, hogy elhitesse velem, hogy nem a Birodalom ellen akarja használni a hajóhadát, aztán mégis arra használja azokat! Elvégre berendezhet egy szobát arannyal gazdagon, csak hogy elámítson téged, s az én megtévesztésem megérheti neki hogy feláldozza azt a nagy gyémántot, remélvén hogy ha elfoglalja a Birodalmat, a gyémántját is visszaszerzi! Hanem a kard már döntő bizonyíték a szememben. Nyugtasd meg azt a Tioét, hogy nemcsak nem ellenzem a házasságodat vele, de igazi kincsnek tartom, és máris, most írásban, legőszintébb atyai áldásomat adom a szerelmedekre! Bár igazak volnának a hírei! Én magam küldtem hajókat arra, ahol az Aranyország lehet, de hát az biztos messze van, s az én hajóim nem biztos hogy sikerrel térnek meg...

Ami viszont azon kérésedet illeti, hogy császári hatalmammal lépjek fel Def ellen, foglaljam el a palotáját, szerezzem meg a kincseket, és szabadítsam ki Tioét, e kérésedet sajnos nem vagyok képes teljesíteni. Tulajdonképpen megtenném boldogan, óriási szükségem volna arra a pénzre, de sajnos épp amiatt nem tehetem, ami miatt a sok pénz kellene: háborúban állok

Zülivel! És váratlanul kiderült, hogy Züli igencsak kemény ellenfél! Nagyon felfegyverkezett az elmúlt években, valójában majdnem akkora birodalomra nőtt ki magát, mint az enyém! És a légióim elszántsága, harci ereje súlyos hiányosságokat mutat, az az igazság hogy nem is nagyon csodálkozom azon amit írtál, hogy a te csapataid harci szelleme megfogyatkozott Def lepenyelésének hatására. Hitvány, pénzéhes bandává züllött gyakorlatilag minden légióm mára már! Tökéletesen lehetetlen amit kérsz, nem cserélhetem le korrumpálódott Gárdádat más, friss csapatokra, mert minden katonára szükségem van az északi határon Züli ellen!

Na és hát épp emiatt felszólítalak rá, hogy kerüld az összetűzést Deffel. Nem kétlem már én sem hogy tervez valamit, de nekem most a lehető legrosszabbkor jönne nemcsak az, ha fellázadna, de még az is, ha csak nem küldené szorgalmasan a megállapított adót!

Más híreim is vannak, sajnos azonban nem kevésbé szomorúak. Tudd meg, hogy az egész birodalmamban mindenütt lázonganak a tapodányok. Ennek az az oka, hogy Züliben az ottani király, aki nem áttolja maga is császárnak nevezni magát, bejelentette, hogy ezentúl országában egyetlen vallás engedélyezett csak, és ez a tapodány vallás! Igaz, ennek egyelőre minden változatát engedélyezte. Mást azonban nem. Na és hát emiatt a tapodányok valami olyan marhaságot hirdetnek, hogy Züli nem más, mint az ő istenük országának valamiféle előképe, és kötelességük segíteni Zülit az ellenem folytatott szent háborújában! Elrendeltem tehát, hogy a tapodányok a Birodalom ellenségei, így ez a vallás tilos az országban. Ezt mondd el Defnek. Örvidenék ha Def is fellépne a tapodányok ellen, akik őt úgyis az Antitapposznak tartják, de ne parancsold meg ezt Defnek a nevemben, mert nem szeretném ha Def ezt nem tenné meg, és szembeszállna velem emiatt, mert jelenleg sajnos az a szomorú helyzet, hogy semmi módomban nincs hogy rákényszerítsem Defre az akaratomat, Def most lényegében független tőlem, csak ő még ezt nem tudja! Csak reménykedhetem benne, hogy erre nem jön rá! De addigis küldje csak nekem a sok pénzt! Valójában arra kell intselek fiam, hogy légy nagyon körültekintő, mert most még akkor sem tudnék mit tenni Def ellen, ha akár halálra kínoztatna téged! Egyszerűen minden erőmet lekötö az északon Züli! Később persze, ha győzők Züli ellen, vagy csak fegyverszünetet sikerül is elérni, foglalkozom majd Deffel, de egyelőre erre bizonytalan ideig képtelen vagyok!

Szóval mit sem tehetek érted. Kéréseim viszont volnának. Igen hasznosnak tartanám, ha sikerülne valamiképp elérned Defnél, hogy adjon nekem hajókat. Minél többet! Érvelhetsz azzal, hogy e hajók segítenének nekem Zülivel szemben. Valójában, de csak neked mondom ezt, azonnal elküldöm őket majd az Aranyországba. Éppenséggel az sem volna kedvem ellenére, ha rábeszelnéd Defet, hogy küldjön nekem sok pénzt, amolyan rendkívüli adót, vagy nem is érdekel hogy milyen jogcímen! Ha akarja, Def kaphatna a pénzéért tőlem gyakorlatilag bármiféle kitüntetést és címet is! A szép szavak nekem elvégre semmibe sem kerülnek! Nagyon örülnék egy olyan teleszkóp nevű csőnek is, mert az valóban jó lenne nekem most a harcok során, ha előbb vehetném észre az ellenséget. És a legjobb az volna, ha rábeszelnéd Defet, hogy igenis kezdjen el csodakardokat gyártani! Természetesen nem a maga számára, hanem úgy, hogy ezeket mind nekem adja! És még csak nem is kérem tőle ajándékként, megvenném jó áron, pontosabban, bizonyos számú kardért cserébe elengedném Erlit éves adójának egy bizonyos részét. A részleteket nem írhatom le, mert magam sem tudom, a részleteket ugyanis sajnos neked kell a saját bölcsességed szerint megbeszélned Deffel, mert te ismered az ottani körülményeket! Mindenesetre ha akár csak egyetlen légiót fegyvereznék is fel ilyen kardokkal, az máris döntően megfordíthatná a háború kimenetelét! Fiacskám, most nagyon okosnak kell lenned, talán az egész Birodalom sorsa múlik rajtad! Most aztán nagyon okosan kell politizálnod! Ó igen, és a legfontosabb: elolvasás után égesd el azonnal ezt a levelet, mert semmi esetre sem kerülhet Def kezébe! Nem megengedhető, hogy megtudja a gyengeségemet, mert azonnal visszaélne vele! Hogy is ne tenné azt, én is ezt tenném a helyében!

Eddig tartott a levél. Tioé elgondolkozva olvasta el másodszor is.

—Hát érted már, milyen szar helyzetben vagyok?! - ragadta meg Damdor kétségbeesetten Tioé karját. —Hatalmam semmi, hadseregem semmi, teljesen ki vagyok szolgáltatva Def kényekedvének, s apám mégis tőlem várja, hogy megmentsem a birodalmat!

—Hát pedig a baj nagyobb mint sejtenéd, Damdor!

—Hogyhogy?! - sápadt el a fiú.

—Úgy, hogy tudd meg, hogy Def nem is olyan gazdag mint azt a múltkor meséltem neked, hanem még annál is sokkal gazdagabb!

—Nem értelek!

—Úgy van, tudod, hogy sokszor kihangsúlyoztam, hogy én bár sok titkát ismerem Defnek, de én sem az összeset. Na és hát kiderült, hogy Def már évekkel ezelőtt elküldött egypár hajót aranyért arra a távoli földrészre. Persze nem tértek vissza. De mindig mikor újabb és újabb fajta hajókat terveztek a hajóépítő mesterei, azokból egy-egy darabot, minden típusból egyet, mindig elküldött. Na és hát az, amit majdhogynem legutóbb küldött el, alig nyolc hónappal ezelőtt, nos, az visszatért, és dugig van arannyal! Tegnap este futott be a kikötőbe. Még ki sem pakolták.

—És hogyhogy nem zeng ettől a hírtől az egész város?!

—Ennek az az oka, hogy Def maga is előre sejtette, amilyen zseni, hogy ez a hajó már sikerrel jár, ezért csupa olyan matrózzal szereltette fel, de még a kapitánya is olyan, aki néma, és még írni sem tud! És mind olyan, aki rabszolga volt, Def szabadította fel őket, és akiknek még rabszolga korában tépték ki a nyelvét! Mind fanatikusan hűek Defhez! És Def máris elrendelte, hogy az egész flottája hajózzon el a jövő héten az Aranyországba! Addig is csak azért várnak, mert feltöltik készletekkel a hajókat, élelemmel, friss vízzel... attól tartok hogy apádnak annyi, kész, vége, befellegzett!

—Akkor én kardomba dőlök szégyenemben! - kiáltotta a fiú.

—Én jobbat ajánlok. Az is majdnem biztos öngyilkosság, de mégis van egy piciny esély a sikerre.

—Mi az?!

—Lopd el Def aranyhajóját, s vidd el a császárnak!

—Na, ez tényleg biztos öngyilkosság! Sosem sikerülhet, hiszen nyilván rettentő mód őrzik!

—Drágám, ez az egyetlen esélyed! Gondolj arra, hogy a szerelem mindent legyőz!

—A józanságomat talán legyőzi, de a hajó őreit?!

—Egyáltalán nem biztos, hogy sokan őrzik. Hiszen amint odarendelne Def néhány száz katonát, máris kiderülne hogy ott valami nagy titok van, mindenki erről kezdene pusmogni, márpedig magától Deftől tudom, hogy legalább addig el akarja ezt az egészet titkolni, amíg útnak indítja a nagy flottáját! Nagyon csodálkoznék, ha néhány tucatnál több lenne ott az örök száma, de ha van egy kis mázlid, talán más sem lesz ott csak a néma tengerészek, de még belőlük sem mindenki, mert némelyikük egészen biztos hogy kimegy kocsmázni!

—Hm... - és Damdor idegesen kezdett el toporogni - valóban úgy hiszed, hogy sikerülhet?!

—Annyi biztos, hogy nem lehetetlen! És hát nézd csak, mást nem nagyon tehetsz!

—De ha egyszer én egymagam képtelen vagyok a hajó elvezetéséhez, és az embereim már nem hűek!

—Idefigyelj, egy hajónyi császárhű embered talán még van! Vedd elő a katonáid névsorát, húzd ki belőlük azt, akinek itt Erlitben már háza, birtoka, felesége, szeretője, aki gyakran dicsérte Defet, aki szorgalmasan jár az iskoláiba, s aki marad, azokból válogass! És tulajdonképpen még az sem fontos, hogy megöljétek a hajó legénységét. Minek is azt?! Elég, ha feljutok a fedélzetre, s ott megparancsoljátok nekik, hogy bontsanak vitorlát. Nektek vannak fegyvereitek, nekik nem. Tehát ha kevesebben is vagytok, de engedelmeskednek majd. Élni még ők is szeretnének! És így sokkal kevesebb ember is elég az akcióhoz, Damdor, mert nem nektek kell a hajót vezetnetek, elég csak őrizni a matrózokat!

—Igen, igazad lehet, így talán nem lehetetlen... - kezdett reménykedni a fiú.

—És lelkesítsd fel őket, hogy mindegy mennyit kapnak Deftől, de ezért a hőstettért a császártól mind hercegi rangot kapnak, meg óriási birtokot... ami azért csak több, mint ami Defnél vár rájuk... No és így a császár nemcsak a hajónyi kincset kapja meg, de azt a jó hajót is, amit azonnal elküldhet egy újabb útra! És a hajóépítő mesterei áttanulmányozhatják, felderíthetik a felépítését, és utána már könnyen építhet a császár sok-sok hajót az aranyúthoz!

—Igen, ez is igaz! Megyek, és már ma este cselekszem!

—Nem, ne ma este! Holnap kezdődik Íszics istennő ünnepe. Te nem hallottál róla?

—De igen, tudom hogy lesz valami ünnep, mondták is hogy holnap kivételesen nem lesz edzés sem...

—Na látod. Az ünnep eltart majd késő éjszakáig, még reggelig is. Mindenki a különböző ünnepségeken tölti majd az idejét.

—A matrózok biztos nem!

—Lehet hogy nem, de nem is ez az érdekes, hanem hogy kevesebben lesznek a kikötőben, tehát később fedezik majd fel hogy mi történt!

—Ez is igaz lehet! De nem pakolják ki addig azt a hajót?!

—Egészen biztos hogy nem, mert amint elkezdik hordani a kincset a palotába, azonmód kiderül a titok, és mint mondtam, ezt Def nem akarja addig, míg a flottája útnak nem indult!

—De jó lenne ha sikerülne! Na de hát ha ez sikerül, akkor mi lesz veled drágám, én elmegyek a hajóval, de te meg itt maradsz a gonosz Def rabságában sínylődve, aki talán rájön arra is, hogy tőled tudtam meg az aranyhajó létét! És én nem jöhetek vissza, mert egészen biztos hogy iszonyú bosszút állna rajtam!

—Jaj de drága vagy, már attól féltem hogy nem jutok az eszedbe! De nem kell hogy félts, tudniillik mert Def egyáltalán nem gonosz! Kissé örült, az lehet, örült zseni, meg örült amiatt is mert elvette az eszét a szerelem, de semmi esetre sem gonosz!

—Hé, nem szeretem ha őt dicséred!

—Én nem dicsérőleg szoltam róla, csak tényszerűen! És hogy mi lesz velem, roppant egyszerű: apád mielőbb kössön békét Zülivel, amit megtehet, mert már lesz sok pénze és így nagy hadereje, azután vonuljon fel Def ellen, és Def ezellen még nem sokat tehet, mert hónapokba telik, míg megjönnek a hajói a pénzzel, hadserege meg nincs!

—Igen, ezt kell tenni! Remek ötlet!

—Ha legyőztétek Defet, megtalálász a palotában.

—Igen, úgy lesz! Visszatérek érted, esküszöm!

—Akkor most csókolj meg, és menj! - biztatta a lány. És Damdor engedelmeskedett.

Engedelmeskedett, ami azt jelenti, hogy megszervezte az akciót. Kijelölte az embereit, elmondta nekik hogy mi a terv, hogy melyik hajót kell elfoglalni, és pontról-pontra mindent megtervezett. Még arra is volt gondja, hogy ha vele valami történne akció közben, vagy akár előtte, akkor a továbbiakban a legfőbb vezető ki lesz. Mert miatta, esetleges halála miatt nem fulladhat a terv kudarcba! Apját meg kell mentse, azt meg csak úgy teheti meg, ha sok pénzt küld neki, tehát az aranyhajó el kell jusson hozzá!

Mindent megszervezett tehát még aznap, és nyugtalanul várta az estét. És csak remélhette, hogy húnek tartott legényei közt nem akad olyan, aki Def embere, aki mindent elmond a királynak! Mindenesetre a laktanyából egyiküket sem engedte ki.

Egyvalaki azonban elhagyta a laktanyát, aki tudott a tervről: ő maga, Damdor! Nagyon remélte hogy sikerül találkoznia a leánnyal újra. És csodák csodája, sikerült is! Éppen vacsora előtt. A lány sietett, s mondta is hogy bár örül Damdor látásának, de nincs sok ideje rá, mert Def nagyon siet, hívatta valamiért, mutogatni akar neki valami nem tudja hogy mit, tehát gyorsan mennie kell, hogy le ne lepleződjenek!

—Csak egy csókra van időm, másra nem! - bújt hozzá. —És úgyse velem foglalkozz most, hanem a... tudod hogy mivel!

—Igen, de azt már mind elintéztam! Még arra is gondoltam, hogy ha netán meghalnék, vagy akár csak megbetegednék, tegyük fel holmi romlott ételtől, akkor is megtörténjék az akció! Szigorúan megparancsoltam legisleghűbb kapitányomnak, hogy pontosan éjfélkor, akármi történjék is, de tegye ami a kötelessége! Velem vagy nélkülem! Tehát most már akkor sem akadályozhatja meg a tervet semmi, ha netán Def észrevesz kettőnket és dühében megöl engem!

—Ó, hát remélem ilyesmi nem történik meg, és nagyon bízom benne hogy nem halsz meg a hajólopásnál, még csak meg sem sebesülsz! Szeretlek, de meg különben is: ha te meghalsz, ki jön vissza értem?! - mosolygott huncutul a leány.

—Én! Visszajövök érted! Szeretlek! Imádlak!

—Imádhatsz, de csak a távolból, mert most már rohannom kell, Def a lelkemre kötötte, hogy épp csak átöltözhetek, de azután menjek a szobájába, mert el akar menni velem a Villám-hegyre, ott akar mutatni valamit! Tehát járj szerencsével kincsem, ha addig már nem találkoznánk, és tudd hogy minden pillanatban rád gondolok a távolból! - csókolta meg Damdor ajkait a palota szépséges rabja. Azzal már el is futott.

8. fejezet: Mídzsí gyermeke

Ez az éjszaka baj nélkül telt el, és másnap már reggel tűkön ült Damdor, úgy várta a következő éj leszálltát. Jaj, csak sikerüljön! Élete első hőstette lesz! Milyen büszkén áll majd apja elé! Ő, de jó is lenne, ha sikerülne!

Másrészt ha nem sikerül, abba belegondolni is rossz. Ezt aztán biztos hogy meg nem bocsátja neki Def! Hiszen ő Damdor sem bocsátaná meg senkinek, ha volna neki egy arannyal teli hajója, s azt valaki el akarná lopni! Kivégezné a fickót, tiszta sor! És Def is ezt fogja tenni, már amiatt is, mert a lopási kísérletből rájön, hogy apja, a császár gyenge, mert ha erős volna, nem ellopni igyekezett volna a hajót, csak ráparancsol hogy adja oda és kész, vagy jön, és elveszi erővel!

S amikor erre gondolt Damdor, igencsak kínosan érezte magát. Hiszen Def aztán minden csak nem hülye! Kell hogy érdekelje, hogy honnét kapta a hírt Damdor, hogy az a hajó teli van arannyal, hogy épp azt kell ellopni, azt és nem mást, hogy neki egyáltalán van egy arannyal teli hajója... és bizony lehet hogy nemcsak úgy simán megöleti, de kínpadra húztatja! Lesz-e akkor benne elég kitartás ahhoz, hogy el ne árulja Tioét?!

Azután elhessegette ezeket a gondolatait. Az akciónak sikerülnie kell, és kész! Nincs más választása! Különben is: ott lesz maga is, és ha látja hogy mégsem sikerült, hát nem hagyja hogy élve elfogják, inkább öngyilkos lesz!

Éjfélig azonban még sok idő volt hátra, és ő elment megint a palotába, hátha látja még Tioét. Sőt, hátha a nagy zűrzavarban sikerül kiszöktetnie!

No de ez már azért sem sikerült, mert két okból sem. Egyrészt nem is látta a lányt, másrészt szó sem volt zűrzavarról! Rendkívül fegyelmezetten folyt az ünneplés a városban. Itt is egy körmenet meg ott is, most az istennő szobrát viszik végig a főutcán, most a királyi hajóhad parádézik a tengeröbölben, és így tovább... mindez azonban cseppet sem akadályozta meg a palotaőriséget abban, hogy a helyén legyen!

Aztán hogy Damdor már jóideje hiábavalóan bóklászott a roppant palotában, ahol még mindig nem ismerte ki magát nemhogy tökéletesen, de még rosszul sem nagyon, hát egyszer csak szinte belebotlott Defbe! A király azonnal karon ragadta.

—Jaj de jó hogy látlak, drága barátom - üdvözölte Damdort fesztelen könnyedséggel, nagyvonalúan úgy téve, mintha nem tudná hogy Damdor cseppet sem a barátja - már mindenütt kerestelek, már többször üzentem is érted a laktanyába, de nem voltál ott! És lám, itt voltál a közelemben! Milyen jó is ez! Nos, most hogy találkoztunk, van szerencsém személyesen meghívni téged e nagy ünnepség fénypontjára, egy káprázatos előadásra, amit hogy úgy mondjam én szerveztem, csináltam, ami olyan lesz, hogy garantálom neked hogy olyat még soha nem láttál sem te, sem senki más az egész világon!

—Az az igazság, hogy nemigen kedvelem a színdarabokat.

—Hohó, ez nem színdarab! Ebben az előadásban nem emberi szereplők játszanak majd nekünk, hanem egészen más: az ő nevük az, hogy Sötétség és hogy Fény! Sőt, hogy Színek! Hogy Mennydörgés! És a legfontosabb, a Tűz! Hohó, ilyet te nem láttál még soha! Talán még maga Íszics istennő sem! Az előadást a lehető legjobb helyről, a palota legtetejéről nézheted végig drága barátom, természetesen velem együtt. Ott állunk majd, és a Villámhegy felé kell nézned. Ennyi a dolgod, nem több. És olyat láthatsz, hogy azután, tudom, egészen más véleménnyel leszel rólam is, Erlitről is! Haha, úgy megilletődöl majd a hatalmamtól, hogy vagy halálosan megijedsz tőlem, vagy szinte belémszeretsz, és sajnálsz hogy nem vagyok nő, mert akkor megkérnéd a kezemet! Bizony!

—Nem tetszik ahogy beszélsz, hatalma a Birodalomban csak apámnak szabad hogy legyen!

—Katonai hatalma, az lehet, csakhogy én nem arról beszélek, hanem a Tudás, a Tudományok hatalmáról... s az illik is hogy most nyilvánuljon meg, elvégre Íszics a tudományok istennője, vagy nem?! De ne is szólj semmit kérlek, mert még mit sem tudsz – csak várd meg az éjfélt, s ott a tetőterazon majd meglátod ami meglátandót neked szántam! De látja majd azt Enuma minden polgára is, mert nekik is e pillanatokban hirdetik ki a hírnökök, hogy éjféltájban min-

denki gyülekezzék a várossal köré, kívülre, úgy láthatják a legjobban Def király nagy csodáját, habár tulajdonképpen a város más pontjairól is látják majd. De onnan a legjobban.

—Éjfélkor lesz?! - rezzent össze idegesen Damdor.

—Akkor hát!

—Akkor nem érek rá.

—Hogyhogy?!

—Hát, izé... nem és kész!

—Mégis! Magyarázattal tartozol, ha nem akarsz vérig sérteni!

—Hát, nos, nővel van találkozóom akkor! Légyott! Nem szeghetem a szavamat!

—Hát akkor hozd el a nőt is erre az alkalomra, felengedem őt is a palota tetejére, ha akár-milyen szegény vagy alacsony rangú lenne is! A te vendéged az én vendégem! Úgyis élvezem majd, ha többen ámulnak!

—Nem, ezt nem lehet, nagyon félénk, és, izé... szóval, nem, na! De ígérem hogy éjféltájban a Villámhegy felé nézek majd, és látom majd én is amit kell!

—Nem, nem, nem, én látni akarom az ámulatot az orcádon, drága Damdor barátom! Nagyon sajnálom, de ezek után nem bízom benned! Kénytelen vagyok elrendelni, hogy nem hagyhatod el a palotát holnap reggelig! Azután természetesen igen! De addig nem!

—Ez felháborító, ez jogtiprás!

—Bocsáss meg, de a saját érdekedben! Később hálás leszel nekem, mert olyat látsz majd, mint még soha senki! Ha nem élek most vissza kissé a hatalmammal, azzal saját apádnak, a felsé- ges császárnak tennék rossz szolgálatot, mert nem mondhatnád el neki azt, amiről pedig ok- vetlenül jó, ha tudomást szerezh!

Damdor nagyot sóhajtott. Mit sem tehet! És tulajdonképpen mindegy is. A legényei nélküle is ellopják a hajót, pláne most, hogy mindenki Def király előre beharangozott nagy csodájára fi- gyel majd. No és így legalább itt marad Tioé mellett!

Különben meg, ezt az alkalmat nem lehet nem kihasználni.

—Tehát te Def király, az itt-tartásommal a császárnak akarsz szolgálatot tenni?! - kérdezte éles hangon.

—Mi az hogy, de még mekkorát!

—Akkor örömmel közölhetem veled, hogy tudnék jópár ötletet, mellyel felvidíthatnád felséges apám szívét!

—Nekem magamnak is van számos ötletem erre vonatkozóan.

—Mégis, talán nem volna érdektelen, ha meghallgatnál.

—Mondd csak! - intett felé Def nagyvonalúan.

—Mindenekelőtt felséges apám nagyra értékelné, ha küldenél neki a rendes évi adón felül is némi pénzt. A „némit” úgy értem, hogy minél többet.

—Ez az ötlet már bennem is felmerült, de attól féltem hogy megharagítanám vele.

—Hogyhogy?!

—Hát már hogy is ne, gondolj csak bele!

—Akárhogy gondolkodom is rajta, de nem tudom elképzelni, mitől haragudna meg, ha pénzt küldesz neki! Inkább amiatt haragudna meg, ha nem küldenél!

—Nem úgy van az! Képzeld csak el, ha most küldök neki mondjuk tegyük fel ötszázezer ara- nyat...

—Mennyit?! - ámult el Damdor.

—Ó, hát most csak úgy mondtam egy szép nagy számot. Na szóval elküldöm neki, s erre a császár úgy gondolja, hogy én már korábban is küldhettem volna neki ennyit, talán többet is, de nem tettem! És megharagszik a késlekedésem miatt! Jobb ezt nem kockáztatni.

—Megígérem, hogy nem fog ilyesmi előfordulni, küldd csak nyugodtan a pénzt!

—Nem, nem, nem tehetem, nagyon félek a császártól.

—Na de semmi okod rá! - bájolgott a királlyal Damdor, és magában ezt gondolta:

—Mégis örült ez a Def!

—Akkor sem tehetem. Nagyon félek. A császár engem már többször megfenyegetett, és te is Damdor, milyen csúnyákat beszéltél rólam! Hogy buzigyanús vagyok, hogy nyálas, hogy talpnyaló... nem szeretsz engem! A császár sem szeret! Engem senki sem szeret!

—Én igen! - mondta gyorsan Damdor, s még át is karolta volna Defet, de az elhúzódott tőle.

—Ne érh hozzám, nem bízom benned! Ti mind csak utáltok engem! Pedig hát mi rosszat tettem én, hát mit, azt mondd meg! Betartottam minden szavamat a császár felé! Küldtem neki bőven pénzt eddig is, még többet is, nem lázadozik az erlit nép, felvirágoztattam a Birodalom e tartományát... nem, nem, Damdor, ha ti nem bíztok bennem, én sem bízom a császárban!... Hacsak... - és várakozóan elhallgatott.

—Hacsak mi?

—Á, semmi! Teljesen lehetetlen!

—Na de mégis!

—Bizalmam iránta jelentősen megerősödne, ha a gyermekévé fogadna! Természetesen írásban, és kihirdetve a Birodalom minden tartományában!

—Azt akarod, hogy fogadjon a fiává?! - döbbent meg Damdor.

—Hát, muszáj a fiává, ha nem hiszi azt hogy holmi istennő vagyok, természetesen gonosz istennő, mert ugye ha jól tudom a tapodányok hirdetgetik fennhangon, hogy én valami Antitaposz vagyok, és titokban nő, sőt, Nagy Parázna, meg más ilyen ökörségek... de apád remélem nem tapodány.

—Nem, sőt, annyira nem, hogy nemrég írt nekem egy levelet, és felszólított, hogy tudakoljam meg a véleményedet, nem lenne-e helyes ha kihirdetnéd hogy Erlitben tilos a tapodány vallás! Apám már ki is hirdette ezt a Birodalom más tartományaiban, ugyanis a tapodányok fellázadtak, és az ellenségeit támogatják!

—Ezt majd még megbeszéljük, de előbb zárjuk le ezt a témát.

—Szóval azt akarod, hogy fogadjon fiává téged apám!

—És teljesen törvényesen! - emelte fel az ujját Def.

—Na hát idefigyelj Def király, szemedbe mondom hogy ez meg nekem nem tetszik! Amint a fiává leszel fogadva, máris jogosult lehetsz a császári trónra magad is!

—Na de hát te vagy a trónörökös.

—Amíg élek. - mondta szárazon Damdor.

—Hm... belátom, hogy bizalmatlanságnak van némi alapja!

—Örülök a belátásodnak. - fújta Damdor megkönnyebbülten.

—Na de ne feledd el, hogy zseni vagyok! - folytatta Def. —Ezt már biztos több helyről hallottad. És nem úgy kezdtem-e, hogy fogadjon *gyermekévé*?! Vagyis én ugyan nem bánom ha a fiává fogad, de ez nem is feltételem. Ne jelentse ki, hogy a fia vagyok, rendben van. Jelentse csak azt ki, hogy a gyermeke!

—Hát ezt nem értem, hiszen egy gyermek vagy fiú, vagy lány, s ha te nem vagy lány, márpedig nem vagy az, akkor fiú vagy!

—Az mindegy. A törvény úgy szól, hogy a császári trón örököse a császár valamelyik fia kell legyen. Ha a császár nem mondja ki hogy a fia vagyok, akkor nem vagyok a fia. A gyermeke vagyok, ha azt kijelenti, az rendben van, de akármikor érvelhet azzal, sőt, te is érvelhetsz azzal, hogy rendben hogy a császár gyermeke vagyok, de az sosem lett kimondva, hogy a fia!

—De hát ennek semmi értelme sincs!

—Hogyne volna, ha valaha trónra törnék, hivatkozz arra, hogy a pofám buzigyanús, hogy ha nem vagyok is nő, de nem is igazi férfi, ez már a külsőmből is látszik, s lám, a császár is sejtette ezt, mert csak a gyermekévé fogadott, de nem a fiává! Mert már a felséges apuka is tudta, hogy nem vagyok igazi férfi! Na, mit szólsz hozzá?!

—Hm... de mi a hasznod neked ebből?!

—A dicsőség, drága barátom, hogy egy császár gyermekének vallhatom magamat! Meg még az, hogy remélem, akkor már nem kell félnem a császártól, mert a tulajdon gyermekét talán már csak nem végezteti ki!

—Ó milyen naív ez a Def! - gondolta Damdor, s így szólt:

—Én erre nem mondhatok igent, de támogathatom apám előtt a kívánságodat! De mit jelent-
sen ez pénzben?

—Egymillió aranyhoz mit szólnál?

—Azt, hogy máris beleegyezem! - szólt gyorsan Damdor, hogy Def meg ne gondolja magát.

Majd hirtelen gondolván egyet, így szólt:

—Bár apám nagyon örvendene annak is, ha küldenél neki néhány szép hajót, ezeknek nagy
hasznát tudná venni a háborúiban.

—Majd meggondolom. - tért ki a válasz elől Def.

—És láttam azt a csövet a palota tetején, amivel a távoli tárgyakat is olyan kitűnően lehet
láttni, szerintem apám annak is örvendene.

—Az kell nekem, de majd csináltatok egyet apádnak is, ha akarod. Lám-lám, ha előbb szóltál
volna róla, már el is készült volna e mai ünnepre, milyen szép is lett volna az, de hát nem gon-
doltam rá, hogy érdekelnek ilyen játékszerek is téged vagy felséges apádat!

Most Damdor nagyot lélegzett.

—Def király, én úgy hallottam, hogy te ismered annak a titkát, miként lehet olyan kardokat
készíteni, amik el tudnak vágni más kardokat!

—Aztán kitől hallottad ezt? - kérdezte Def.

—Attól az Uma nevű orvosnőtől, aki ápolt engem.

—Ejnye, milyen fecsegős nőszemély!

—Szóval tudod a titkot. Nem árulnád el nekem? Azaz, apámnak?

—Nem.

—Miért nem?

—Mert akkor már nem lenne titok.

—Na és?

—Na és hát nemigen szeretem, ha a tudást valaki emberölésre használja.

—És ha te készítenél ilyen kardokat apámnak?

—Nem, az is teljesen lehetetlen.

—Hát már hogy is volna lehetetlen, elég csak néhány megbízható kovácsmesternek megmon-
dani a titkot, sőt, Uma szerint az egyiknek meg is mondtad...

—Igen, egyetlenegynek, de azt is nagyon bánom már. Nem akartam semmi rosszat, csak hogy
legyenek éles késeik a háziasszonyoknak, de hát lám, azóta is mindenki arról beszél, hogy mi-
lyen remek kardokat lehetne készíteni így! Én ezt nem értem, miért van az, hogy mindenki
minden felfedezést csak gyilkosságra, szenvedésokozásra, rosszra akar használni?! Én orvos-
nak tartom magamat, gyűlölöm az erőszakot!

—Na de várj csak egy pillanatot, hiszen te állandóan olyasmiket mondasz a főnemeseidnek,
hogy meghódítod majd a birodalmat! Vagy csak áztatod őket?!

—Tulajdonképpen nem, csakhogy az a hódítás a legkevésbé sem úgy zajlik majd le, ahogy ők
gondolják! Ó, ó, Damdor, miért gondolod te rólam azt, hogy én az erőszak embere volnék?! Hát
gondolj úgy a birodalomra, mint egy gyönyörű nőre! Hát most mondd meg nekem kérlek, ha te
meg akarsz hódítani egy nőt, okvetlenül úgy teszed-e, hogy megerőszakolod?! Mert megtehe-
ted, erősebb vagy nála, na de akkor az a nász olyan is lesz, akkor a nő nem szeret meg téged,
lázadozik, engedetlenkedik, és az első adandó alkalommal megszökik tőled! Vagy nem?! Szó-
val, a nők meghódításának sokkal kellemesebb és mindenesetre tartósabb módja a széptevés!
A kedveskedés! Sőt, a nőkkel kapcsolatban ez tulajdonképpen a gyakoribb módszer is! Én
sosem titkoltam hogy meg akarom hódítani a birodalmat, és most hogy így kettesben vagyunk,
öntsünk végre tiszta vizet a pohárba: szilárd meggyőződésem, hogy a célomat el is érem! Nem
is sokára! Csakhogy az nem úgy zajlik majd le, mint egy hódító tenné, vérrel, erőszakkal,
hanem, hogy jelképesen szóljak, én nem megerőszakolom majd a birodalmat, hanem a biroda-
lom hálás lesz, amiért a magamévá teszem, tehát méltóztatok nagy kegyesen elfogadni az ural-
kodói munkakört! Ugyanis én, ismétlem, nem a hadvezérek módján hódítok majd!

—Hát akkor milyen módon?!

—Az orvosok módján! Hiszen mondtam hogy annak tartom magamat! Én meggyógyítom majd
a birodalmat, ami jelenleg ezer sebből vérzik! Vagy nem?!

—Nem igaz! A birodalom erősebb mint valaha!

—Tévedsz. Nagyon jól tudom. Sőt, nem igaz, nem tévedsz: *hazudsz!* Mert te is tudod hogy ez nem igaz! Annyi igaz, hogy a birodalom nagyobb mint valaha. De gyengébb! Idefigyelj, ha nem így lenne, nem merném megtenni, hogy rád kényszerítem az akaratomat, s ha csak egy napra is, de bezárlak a palotába! Csakhogy jól tudom, hogy nem kell tartanom apád bosszújától!

—Pedig a helyedben nem lennék ebben olyan biztos!

—Ugyan már, apád sokkal gyengébb annál, hogy tehetne valamit ellenem! Nekem is vannak hírnökeim, nagyon jól tudom, hogy Zülivel van elfoglalva! Ó, Damdor, én még azt is tudom, amit te magad sem, hogyne tudnám azt, amit te is tudsz! - azzal rámutatott Damdor kardjára.

—Remélem, meg vagy elégedve a csodakarddal?!

Damdor elsápadt.

—Aha! Hát még erről is tudsz?!

—Mindenről tudok, Damdor. Hogy is képzelhetted egyetlen pillanatig is, hogy a tulajdon palotában feljöhettél úgy a teleszkóp mellé, hogy azonnal seregnyi ember ne szólt volna nekem róla?! És hogy épp Tioét ne figyelnék, amikor erre szigorú parancsot adtam?! Én ugyan soha ki nem lestelek benneteket, mert nem akartam ilyesmivel fájdtítani a szívemet, de merem állítani, minden csókotokról tudok!

—Aha, és akkor miért engedted, hogy elvigyem a kardokat?!

—Damdor, ennek nem is egy oka van.

—Ugyan mi?!

—Például az, hogy bár tudom hogy nem fogod elhinni amit most mondok neked, de én a magam módján *igenis* a barátomnak tartalak téged.

—Tudod jól, hogy én nem így érzek irántad!

—Látod, épp ez az egyik oka az érzéseimnek, tudniillik az, hogy ilyen nyílt vagy, ilyen őszinte! Vedd észre, hogy ez hasonlít az én őszinteségemhez. Talpnyalónak neveztél valaha; én azonban sosem voltam az. Ellenben vannak talpnyalók körülöttem bőven, ám te nem tartozol közéjük. És egy uralkodó nagyon híján van őszinte embereknek; meg kell tehát becsülje azt a keveset aki mégis akad, még ha az ellenségei is ezek. A másik ok az, hogy odaadhattam neked nyugodtan azt a kardot. Már akkor tudtam hogy neked lesz szánva, amikor Tioé kiudvarolta belőlem. Nos, én örültem hogy szolgálatot tehetek neki, hogy örömet láthattam az arcán. Fájt hogy miattad és nem miattam örül, de úgy fájt hogy élveztem is. Én tényleg szeretem őt, tiszta szívemmel, és aki így szeret, az mindig örül, ha örömet okozhat a szeretett lénynak. Na de nem is erről akartam beszélni veled, hanem, hogy most még nem hiszed ugyan el, de nekem ezek a kardok semmiféle fenyegetést nem jelentenek.

—Mert jobb kardod van mint az enyém?!

—Miért, látod most rajtam azt a kardot?!

Igen, jobb a kardom. De minek, ha nem szoktam hordani, vagy csak nagyon ritkán! Valójában akár azt is nyugodtan neked adhatnám. Az sem zavarna, ha apád minden harcosának olyan kardja volna. Nem számítana.

—Te örült vagy Def, kimondom őszintén, hátha becsülsz emiatt is!

—Lehet hogy örült vagyok, de zseni is. Ma éjfélkor megérted majd, barátom, mekkora az én hatalmam! Akkor majd átérzed, hogy olyasmik hogy kardok, még ha csodakardok is, csak játékszerek nekem, legjobban esetben is!

—Idefigyelj, tudnod kellett azt is, hogy a két kardból az egyik apámnak lesz elküldve!

—Naná hogy tudtam. Külön ügyeltem rá, hogy kiváló legyen mindegyik kard, mert selejtes munkát nem illik egy uralkodónak küldeni!

—Ha annyira biztos vagy benne hogy erősebb vagy mint apám, hogy Erlit lényegében máris független, akkor miért adózol még mindig a császárnak?! - követelte éles hangon a választ Damdor.

Def felemelte a fejét, és ugyancsak különös tekintettel nézett Damdor szemébe! Damdor egészen megriadt e pillantástól. E nézés valahogy ismerős volt, bár nem tudta honnan, ugyanakkor mégis roppantmód különös.

—Nem fogod elhinni, ha megtudod a választ.

—Azért mondd csak!

—Mert *megígértem*. - hangzott Def nyugodt szava.

—Ezt nemcsak nem hiszem el, de nem is értem! Hogyhogy megígérted?!

—Amikor apád elküldött engem királynak ide Erlitbe, köttetett köztünk egy szerződés. Írásban. Én betartottam eddig annak minden betűjét. Meglehet hogy sok különös dolgot műveltem itt, de ezen különbségek egy részét épp amiatt, hogy betarthassam a császárnak adott szavamat, s különben is: mindegy mit teszek, elvégre király vagyok, akármit is tehetek! A lényeg, hogy a szavamat nem szegtem, betartottam mindent, amit csak ígértem a császárnak! Az lehet hogy a császár egy szószegő disznó, s mert mindenki magából indul ki, azt hiszi hogy én is az vagyok. Csakhogy téved, mert én nem vagyok az! Tudom hogy a császár jelenleg képtelen volna bármire is, ha kijelenteném hogy Erlit független, és megtehetném hogy ezerszám kovácsoltatok csodakardokat, és biztos hogy boldogan állnának a seregembe erlit fiatalok, és igencsak megkeseríthetném apád életét. Most, hogy Züli is őt támadja, talán meg is szüntethetném a birodalmat: Zülié lenne az északi rész, enyém a déli. De én nem teszem. Én adózom tovább, egyszerűen mert megígértem. Természetesen ez csak addig érvényes, amíg a császár sem szegi a szavát.

—De akkor sosem hódítod meg a birodalmat!

—De igen.

—Annyira biztos vagy benne, hogy apám egyszer fellép ellened, s így tette által felmentést kapsz az esküd alól?!

—Vagy az lesz, vagy ha nem, az sem számít. Majd úgy alakulnak az események, hogy apád maga kér meg rá, hogy méltóztassam elfoglalni helyette a trónt.

—Hát te aztán tényleg komplett örült vagy, ilyen soha a bűdös életben nem történhet meg! Már azt sem hiszem hogy az én kedvemért lemondana a trónról apám, hát még hogy a te kedvedért!

—Pedig mondok még különbet is. Tudd meg, hogy én egyszerűen császár sem kívánok lenni tulajdonképpen.

—Akkor miért szervezkedel annyira, hogy az lehess?!

—Muszáj. Ugyanis emlékezz csak vissza: amikor király lettem Erlitben, megígértem a nemeseimnek, hogy ők lesznek a birodalom urai. Az új birodalmi uralkodó osztály. A leggazdagabbak tehát.

—Na és?!

—De hiszen mondtam már, hogy én betartom az ígéreteimet!

—Akkor már csak egyetlen kérdésem van. Miért tartod rabságban Tioét?!

Def elfordult tőle, és nagyot sóhajtott.

—Ezt még nem értheted. De tudd, hogy nem szívesen teszem.

—Ugyan miért nem?! Miért higgyem ezt el neked?! Ha tudod hogy szeretjük egymást, miért nem engeded el?! Add őt nekem, Def, és hálás leszek érte! Téged is jobban fog szeretni, ha nem tartod többé rabságban!

—Tioé így is szeret engem.

—De engem jobban!

—Még ezt sem hiszem. De nem is ez a lényeg. Megígérem neked Damdor - nézett rá Def - hogy egyszer, s talán nem is sokára, el fogom őt engedni! És még azellen sem lesz kifogásom, hogy a feleséged legyen.

—Naná, el is hiszem majd, még talán ott is leszel a lakodalmamon, mi?!

—Hiába gúnyolódol. Én, ismétlem, betartom a szavamat. És igen, talán még ott is leszek a lakodalmadon.

—És végignézed, és jó képet vágasz majd hozzá, hogy ölelem és csókolom azt a nőt, akit magadnak akarsz, mi?!

—Á, az semmi: kifejezetten örülni fogok, ha tudom azt, hogy Tioé boldog melletted.

—Kötve hiszem hogy ilyen önzetlen lélek vagy! Ám ha mégis, azt csak egyféleképp bizonyíthatod: engedd el őt velem most!

—Ez lehetetlen. Nem tehetem. Most még nem.

—Ha később igen, most miért nem?!

—Mert Tioé olyan titkok tudója, amiket nem adhatok a kezébe.

—Aha, és az nem volt baj hogy annyit beszélgetett velem?!

—Az nem. Okos lány, tudja hogy mit mondhat el és mit nem. Például, ő is tudja a csodakardok titkát. Lehet hogy mondta is neked. De ha mondta is, magát a titkot biztos nem, csak annyit, hogy tudja! És amiatt, mert okos lány, és tudja hogy a férfiakban nem bízhat tökéletesen egyetlen nő sem. Még az sem lehetetlen, hogy nagyon udvariasan bár, de megzsarolt téged: vedd őt feleségül, s majd azután megkapod a titkot! Na de ha most elengedem veled, valóban feleségül is veszed, s akkor megtudod tőle a titkot! S bár olyan sokat nem zavarna ez engem, de sok-sok más, mélyebb, sőt talán szörnyűbb titokról is szó van itt, ami Tioé által mind a kezébe jutna, Damdor! Ezt pedig nem tehetem meg. Pedig hidd el, tulajdonképpen én is szeretném ha elengedhetném már Tioét! Nem vagyok olyan kegyetlen, mint hiszed. És megnyugtathatlak: Tioénak semmi bántódása nem lesz mellettem, soha, még akkor sem ha valaha netán fegyveresen támadsz reám! Soha nem foglak megzsarolni az életével.

—Engedd meg, hogy most beszéljek vele!

—Még ezt sem tehetem. Most, ma, nem. Holnap igen, holnap láthatod őt. Most nem.

—Most miért nem?

—Mert amilyen fecsegő, előre elmondaná neked az éjféli meglepetést, én meg azt akarom, hogy tényleg meglepetés maradjon. De ne féltsd őt, jól van!

—Dögölj meg! - sziszegte a képébe dühösen Damdor. Dühösen és tehetetlenül. Mert jól tudta, hogy mit sem tehet Def ellen.

—Több megértést vártam tőled! Más férfiak nem lettek volna olyan megértőek irántad mint én, ha megtudják, hogy a szerelmüket csábítod!

—Idefigyelj Def, esküszöm az összes istenre, ha Tioének baja esik, ha akár csak csúnyán is pillantasz rá, vagy csupán szidalmazod is, valahogyan megöllek, az életem árán is! És úgyis meg fogom tudni, mert elmondja nekem! Valamikor biztos elmondja, mert valamikor csak találkozik vele! De ha nem, mert nem engeded meg, az csak neked lesz rossz, mert akkor is megöllek! Nem tudom hogy meddig leszek hajlandó várni rá! Gyűlölöm a várakozást!

—Hát ennyire szereted őt?! - kérdezte megenyhült hangon Def.

—Akármikor életemet adnám érte. Gondolkodás nélkül! Szóval, Def, ne becsülj le! Lehet hogy nem vagyok olyan okos mint te, lehet hogy a verekedéshez is jobban értesz mint én, és biztos hogy gazdagabb is vagy, de ha olyan zseni vagy mint híreszteled magadról, akkor tudnod kell, hogy a szerelmes férfiak is zsenivé válnak gyakran a szerelmük idejére, és mindenesetre örülten vakmerővé! A vakmerőség meg nem is ritkán sikerre vezet ott, ahol minden más kudarcot vall! Tehát ne ingerelj fel! Mert ha sok csúnyát mondtam is eddig rólad, de igazából nem voltam soha az ellenséged, legfeljebb gondosan szem előtt tartottam apám érdekeit, amit nem vethetsz a szememre, nem is csak azért nem mert épp emiatt lettem ideküldve, de amiatt is, mert ismerd el, igencsak gyanúsán viselkedel! Ha ellenben odaállsz Tioé és én közém, azzal okvetlenül személyes ellenségeddé teszel, akkor már nagyonis lesz saját okom gyűlölni téged!

—Tényleg ilyen sokat jelent neked az a nyeszlett csirke?!

—És még te mondd nekem hogy szereted őt, amikor így beszélsz róla?!

—Nem a külsejére értem. A külsejére valóban nem panaszkodhat. De én zseni vagyok, tehát az emberekben elsősorban az eszüket nézem. Így értettem e kifejezésemet is. Tioé eszéről beszéltem. Az esze nem egyszerűen annyi mint egy közönséges tyúknak, hanem mint egy kifejezetten girnyó, nyeszlett csirkének.

—Tioé okos!

—Tioé egy hülye tyúk. Igen, szeretem őt, nagyon szeretem, de akkor is csak egy hülye tyúk. Hát ugyan mi más lehetne az a nő, aki képes és téged választ én helyettem, holott elébe terítem szívem minden szeretetét, a királyné szépséges címét, roppant gazdagságot, bámulatos találmányokat... hát most mondd meg őszintén, Damdor, ugyan mi előnyöd van neked velem szemben?! Jó, talán férfiasabban nézel ki, elismerem. De még a harcművészetekben is messze járatosabb vagyok mint te! Pedig az igazán férfias foglalatosság!

—Tioé nem hülye tyúk. Tioé szerelmes.

—Jó, akkor legyen más madár. Nem tyúk, hanem tűzok. Szerelmes tűzok.

—Hiába gúnyolódol Def, mert mindezt Tioé is tudja, de ő maga mondta, hogy a szerelemnek nem lehet parancsolni! Arra még te sem vagy képes! Vagy van talán valami bájitalod, pirulád, ami elmulasztja a szerelmet?! - és Damdor nem csekély aggodalommal tette fel e kérdést.

—Megnyugodhatsz, nincs. Ha volna, már literszám itatnám Tioével. De újra felteszem neked a kérdést: ennyire szereted őt?

—De ha mondom hogy igen!

—Na de figyelj már, mit szeretsz benne, hiszen ha ő szép is, de vannak még bőven szép lányok rajta kívül, neked aztán pláne, te a császárfi kedvedre válogathatsz közülük...

—De én őt akarom!

—De tényleg semmi más előnye csak a szépsége! Ó igen, és természetesen az, hogy elárult engem.

—Mivel árult el?!

—Hát azzal, hogy kardokat akart szerezni neked. Be akart csapni. Azt mondta, neki kellenének. Nem gondolt arra sem a kis ostoba, hogy úgyis feltűnik majd nekem, ha nem látom nála a kardokat, már néhány nap után sem. Szóval, aki neked tetszik, az bár szép lány, de áruló. És hálátlan, mert mivel sem szolgáltam rá az árulására. Egyszer talán téged is elárul majd.

—Ennek a vitának semmi értelme Def, mert mondj bármit is, de én őt szeretem!

—Na és ha elmegy egyszer melletted is majd az esze, és téged is otthagyt egy másik férfiért, talán valami éhenkórász csavargóért? Akkor mi lesz? Megölnöd?

Damdor erre a kérdésre sokáig nem válaszolt, majd ezt mondta:

—Akkor engedem hogy a saját útját járja.

—Nem fogod megölni? Nem veszekszel majd vele? Nem vered meg?

—Megölni biztos nem fogom. Megvernem sem. Büszkébb vagyok annál! Veszekedni... azt talán. Hiszen rá próbálom majd venni, hogy jöjjön meg az esze, mert mellettem csak jobb neki. De ha nagyon megmakacsolja magát...

—Amit biztosra vehetsz, mert makacs nő. Én csak tudom! - kotyogta közbe Def, Damdor arcát feszülten figyelve.

—Akkor nincs más megoldás, s útjára kell engedjem. Ugyan mi mást is tehetnék!

Erre Def megveregette Damdor vállát, s így szólt hozzá barátságos hangon:

—Na, végre sikerült megértetnem veled a szempontjaimat, azt hiszem! Mert látod ugyanúgy érzek mint te! Én is épp emiatt fogom őt elengedni hozzád! Érted már?! Szóval ne nyugtalankodj. Teljesen mindegy hogy a barátom vagy-e, vagy esküdt ellenségem, mert ennek semmi köze hozzád. Itt Tioéről van szó. Megígérttem hogy így lesz, és így is lesz! Nyugodj meg. Szegénykém! - azzal elfordult és elballagott. De még visszaszólt:

—Éjfélre legyél itt a tetőn, nagyon kérek!

* * *

Hát ott volt a tetőn Damdor éjfélkor, már vagy fél órával előbb is, nem volt ebben hiba, egyrészt mert maga is tagadhatatlanul kíváncsi volt, másrészt meg mert mást nem is tehetett, ugyanis Def természetesen most is betartotta a szavát, s parancsba adta, hogy Damdor nem mehet ki a palotából! Megpróbálta Damdor, hogyne próbálta volna meg, de az őrség udvariasan bár, ám megtagadta a kiengedését. Damdor tehát tényleg akkor cselekedte a legokosabbat, ha a tetőre ment ki éjfél előtt jó korán, hogy le ne maradjon bármiről is.

Def még nem volt a tetőn. Sokáig várakozott rá Damdor, végül aztán még mindig nem Def érkezett meg, hanem másvalaki helyette – Tioé! Damdor hinni sem akart a szemének, amikor felbukkant a holdfényben a leány. Alig volt rajta ruha, inkább csak valami lenge fátyolféleség.

Damdor máris röpült felé, és karjaiba zárta. S annyira csókolta, hogy alig bírta azt a kérdést is feltenni neki, hogy „Hát te?!", holott ez igen rövidke kérdés volt.

—Def volt olyan kedves, és megengedte, hogy innen nézzem végig a tűzijátékot. Veled együtt. Mert már tudja hogy mi ketten... és ez igazán kedves tőle, vagy nem? Azt mondta, ő nem is jön

fel ide, nem zavar kettőnket, elmegy inkább a Villámhegyre, legalább ott személyesen ügyelhet mindenre.

—Tüzijáték?

—Így nevezi Def azt, amit mindjárt láthatsz.

—Szóval mi ketten itt lehetünk egész éjszaka... kettesben... - sóhajtott a örömtől mámorosan Damdor.

—Igen, ketten, de nem egész éjszaka. A tűzijáték soká tart majd, talán egy óra is lesz, de azután véget ér, és Def a lelkemre kötötte, hogy amikor már vagy tíz perce nem történik semmi, és ebből megértem hogy vége az egésznek, akkor okvetlenül le kell jönnöm innen, és meg kell keressem őt, mert tudni akarja hogy mi a véleményem a látottakról, és nem tehetem meg hogy ne engedelmeskedjem neki szerelmem, mert Def ha rendes ember is, és nagyon megértő is, tulajdonképpen megértőbb mint amit remélni mertem, de akkor is egy örült zseni, és ha van valami amire borzasztómód hiú, hát akkor az a tudománya! Ha nem megyek le hozzá vagy akár csak késlekedem is túlzottan, hát biztos hogy úgy megmérgeződik, hogy szó sem lehet további kedvezményekről, nem találkozhatunk többet, és azt ugye te sem akarod?!

—Nem, nem, persze hogy nem... - és Damdor már Tioé vállgödrét csókolgatta. A lány remegett a karjaiban.

—Ezt nem bánom Damdor, ezt teheted, jólesik, de ha arra gondolsz, hogy... szóval, arról szó sem lehet! - azzal megragadta Damdor kezét, ami egyetlen helyeken kotorászott, és elhúzta onnét.

—De hát ez a kettőnk éjszakája, miért nem, ha szeretsz te is engem, és...

—Mert Def figyelmeztetett rá, hogy ha ilyesmi történik, akkor...

—Pokolba Deffel, kit érdekel, hát már a testeddel is ő rendelkezik?! - tört ki dühösen Damdor.

—Egyáltalán nem erről van szó, még mindig szűz vagyok! De azt mondta, és ebben igaza van, hogy ha engedek a vágyaidnak, s elismerem a magam vágyainak is, akkor lehet hogy abból gyermek születik, na és hát Def azt mondta, hogy azt még talán csak elviseli az önérzete hogy te csókolgatsz engem, de hogy nem fogja a te gyermekedet babusgatni itt a palotában, az biztos! Mert azért mindennek van egy határa! Annyira azért neki is van büszkesége! Elvégre mindenki úgy tudja hogy én az ő nője vagyok, azt hinnék hogy az a gyerek az ő gyereke, na és ő nem nevel majd egy zabigyereket, inkább megöleti! És ugye nem akarod hogy ezt tegye a fiaddal! Vagy a lányoddal, ha leányt szülsz neked!

—Ó hogy dögölne meg az az átkozott Def!

—Azért nagyon ne haragudj rá, mert bevallom neked, hogy ha érzek is irántad vágyat Damdor, de tulajdonképpen nekem is azt súgja a józan eszem, hogy ne engedjek a vágy hívó szavának! Mert hát tudod te is, hogy ti férfiak rendszeresen úgy viselkedtek a nőkkel, hogy ha egy nő enged nektek a házasság előtt, akkor azt azonnal megvetitek, cédának nevezitek... és nekem különösen sok a vesztenivalóm ilyen esetben, mert akkor már biztos nem kellenék nemcsak neked, de Defnek sem! És én mégiscsak szeretnék a császárfi felesége lenni! Szabályosan! Törvényesen!

E szavak kissé elszomorították Damdort.

—Hát igen, jól mondta Def, hogy te józan nő vagy, a magad módján okos... bár nevezett téged nyeszlett csirkének is, ezt az eszedre érte...

—Ha buta tyúk is vagyok, de nem annyira, hogy átszaladjak az úton a lovasfogat előtt! Ölelj, csókolj, örülj nekem, de ágyba veled nem bújok a házasságunk előtt! De lásd be, ez neked is jó, mert mekkora örömmel vezetsz majd a nászágyba a nászéjszakán, tudva hogy szüzen ölelhetsz! Ha most engednék neked, azután állandóan az járna az eszedben, hogy közben, ezután már, talán Deffel is hancúrozom, mert már nekem úgyis mindegy, hiszen immár nem ellenőrizheted le, hogy szűz maradtam-e a házasságunkig!

Ebben a pillanatban robbanás hallatszott. Damdor persze nem tudta mi az hogy robbanás, mennydörgésre gyanakodott, annál is inkább, mert vakító villanást látott a Villámhegy felől. És azt hitte, valóban belecsapott oda egy villám, de furcsa volt ez, mert ahogy odanézett, azt látta hogy ez a villám nagyon lassú, legalábbis a villámokhoz képest, és nem felülről csap le a hegybe, hanem fordítva: a hegy tetejéről száll felfelé! Vakító szikraként!

S ahogy követte a tekintetével, váratlanul odafent ezernyi darabra robbant a kis szikra, s mindegyik darabja élénken világított, narancssárga színekkel, egy pillanatra szinte nappali világosságot adott még a palota tetejére is.

—Hát ez meg mi a csuda... - dörögte ámultan Damdor.

Holott nem ez volt az egyetlen amin ámulhatott. Mert most hirtelen legalább száz ilyen rakéta emelkedett a magasba, s ott mind szétrobbantak. Öröletes volt a hangzavar, de a fény is. És amikor ezek elégték, jött újabb száz, de már nem egyszerre, hanem nagyjából fél másodperces időközökben, s különböző színekben, képviselve volt a szivárvány minden színe, sok-sok átmenettel, s így jó egy teljes percen át folyamatos volt a fülsértő láрма, Damdor ha akart volna sem tudott volna beszélni Tioével, mert nem értették volna egymás szavát. De nem is volt itt szükség szavakra, elég volt annyi, hogy a lány hozzá simult. És nézték a pompás látványt. Ezen egyetlen perc alatt állandóan fényben úszott a környék, bár hol ilyen, hol olyan fényben.

S még mindig nem volt vége! Mert most sivító hang hallatszott, ide-oda pörgő kis rakéta szállt fel a magasba, s ott robbant szét sok-sok apró darabra, s e darabok is még több darabra robbantak szét, és mindegyik más színű volt! És még sok ilyen rakéta követte ezen elsőt...

És még rengetegféle rakétát mutatott be ezen az éjszakán Def, ami nagy ámulatba kergette Enuma teljes lakosságát, mert eddig még csak nem is hallottak róla, mi az hogy tűzijáték. Ezt ugyanis Def találta fel.

* * *

A bámulatos éjszaka után természetesen nem élt olyan ember Enumában, aki ne Def csodáiról beszélt volna, legfeljebb talán a vakokat kivéve, akik úgysem láthattak semmit. De talán még azok is erről beszéltek, mert a robbanásokat legalábbis hallhatták, és őket is ámulattal töltötte el, hogy királyuk képes parancsolni a mennydörgésnek. Sőt, a villámlásnak is, már ha hihetnek a látók szavainak... Különben, eddigre már szélteben-hosszában elterjedtek Def embereitől a nép körébe az olyan pirotechnikai szakkifejezések, hogy „robbanás, rakéta, tűzijáték”, s néhány más hasonló. Még az is, hogy robbanóanyag, bár robbanóanyag-receptek még nem. Az Def titka volt.

Ezek után aztán végképp nem kétlették az erlít nemesek, hogy Def igenis elfoglalja majd a birodalmat a maga idejében! Hogy is ne tehetné ezt meg, ilyen csodák birtokában! Hiszen egy ilyen látványtól a kutil sereg rémülten fut szerteszét!

Annyi bizonyos, hogy Íszics istennő ünnepét soha még ilyen látványosan nem ünnepelték meg!

Def azonban hiú volt, s így nem elégedett meg az alattvalói köréből reá záporozó dicshimnuszokkal, s felkereste a laktanyában Damdort is.

—Mi a véleményed a látottakról, kedves barátom? - kérdezte büszkén.

—Figyelemre méltóak. - válaszolta szűkszavúan Damdor.

—Hé, azért kissé bővebben is részletezhetnéd ám! Ne feledd, én lemondtam az örömről, hogy elképedt orcáidon az ámulatot láthassam, mert oly megértő voltam irántad, hogy engedtem hogy Tioével együtt nézhess végig az eseményt, akkor kissé kiengesztelhetnél valamicskét több lelkendezéssel, nem gondolod?!

—Ámultam, na! Most mire vársz, most is ámuljak?!

—Gondolod, hogy él jelenleg a világon nálam zseniálisabb ember?! Nem úgy véled-e tán magad is, hogy apád csakis örülhet, ha elismer a gyermekének, mert még egy ilyen okos gyermeke nem volt még soha egyetlen apának sem?!

—Ó igen, jó hogy említet... apámnak természetesen elküldtem az erre vonatkozó levelet már ma korán reggel, alighogy ideértem a laktanyába, és nem is kétlem hogy bele fog egyezni! Tulajdonképpen úgy írtam meg a levelet, hogy mi már ketten ebben előre megegyeztünk, a császár nevében igent mondtam rá, és nekem nincs kifogásom ellene, hogy te a fogadott testvérem légy! Szóval, ha legalább egy kicsit megbízol bennem, akkor talán jó volna ha leszállítanád

nekem az egymillió aranyat amit ígértél, hogy azután azt is elküldjem apámnak, természetesen a megfelelő biztonsági intézkedések közepette!

—De még nem fogadott a gyermekévé.

—Na de figyelj csak, hát az lehet hogy te nem bízol apámban, hogy az arany odaadása után ő a gyermekévé fogad téged, de miért is bizzon ő jobban tebenned, hogy miután a gyermekévé fogadott, megkapja a pénzt?!

—Hm... lehet benne némi igazad! - tűnődött el Def. Majd ezt mondta:

—Jó, legyen neked! Felezzük meg a bizalmatlanságot! Én odaadok előre ötszázezret. Ha azután apád a gyermekévé fogad, elküldöm a másik félmilliót! Rendben lesz ez így?!

—Tökéletesen! - sóhajtotta Damdor megkönnyebbülten. Na, végre valamit elintézt! Apja örülni fog a félmilliónak is, és még mindig eldöntheti, gyermekévé fogadja-e Defet!

—Mikor hozod a pénzt? - kérdezte aztán türelmetlenül. Majdnem mohón.

—Én ugyan soha! Nehéz az! De még az embereimet sem terhelem ezzel, neked is fontos ez Damdor, cipeljék a te embereid! Jelölj ki erre legényeket, aztán jöjjenek velem! Bár jobb lenne ha te is jönnél, hogy személyesen ügyelj mindenre, és magad számold meg a pénzt, nehogy azt mondd, hogy becsaptalak!

—Igen, most neked van igazad Def, valóban jó is lesz ha ott vagyok! Sok pénz ez ahhoz hogy egyedül csak az embereimre bízam!

—Na ugye! És így legalább elámíthatlak egy kissé megint!

—Ugyan mivel?

—Megmutogatom neked, hogy milyen gazdag vagyok! Haha, ámulsz te majd nagyot, azt hiszem!

—Ahogy óhajtod! Tőlem máris indulhatunk! - azzal Damdor maga mellé szólított egy teljes századot, és követte Def királyt. Legnagyobb csodálkozására azonban a király nem a palota felé indult, hanem a kikötőbe.

—Ide ugyan minek megyünk? - kérdezte Damdor rosszat sejtve.

—Hát a pénzért!

—Új kincstárat építettél a kikötő közelében?

—Nem, nem, másról van szó, de ne kérdezd előre, meglepetésnek szánom!

Hát jól van, Damdor befogta a száját, úgyis sejtette hogy az aranyhajóról van szó! És nagyon örült hogy egy teljes századdal jött, míg Def egyedül van. Így talán nem kell félnie. Mert azt már tudta, hogy a terve sikerrel járt, mert kora hajnalban ellovagolt a kikötő felé jómaga is, és látta, hogy... azaz nem látta, mert az aranyhajónak nyoma sem volt. De hát ez az igazi, a számára ez jelenti a sikert!

Na de mit szól majd ehhez Def?!

Hát azt mondta, hogy jódarabig semmit! Le nem lehet írni a döbbenetet az arcán, amikor szétnézett a kikötőben, ami ugyan korántsem volt üres, sőt, nyüzsgött az élettől, hajók is voltak ott bőven, szép, nagy hajók, épp csak azt az egyet nem látta ott, amire a legkíváncsibb volt!

—Valami baj van? - kérdezte álszent hangon Damdor, közelebb hajolva.

—Hát... nos... igen. - nyögte Def szomorúan. —Ő hogy ezek az átkozott kalózok! Hogy már a kikötőmbé is beszemtelenkednek! Remélem Zözsame megdögleszti valamennyit! De most jó fogást csináltak, az már szentigaz! De hát én vagyok a hülye. Én. Igen. Ez az én hibám, nem is vitás. Túlkombináltam a terveimet. Nem akartam feltűnést kelteni, holott talán jobb lett volna. Sőt, most már biztos hogy jobb lett volna. Igen. Na de szerencsére még semmi nincs veszve, legfeljebb... hát igen, egyelőre sajna' nem leszek a császár gyermeke! De majd csak kibírom valahogyan. Legfeljebb később. Igen, semmi nincs veszve, csak csúsznak a terveim!

—De hát miről van szó?!

—Ó, hát tudod, egymillió arany, az nagyon sok pénz. Még nekem is. Nemigen van annyi a palotámban. Azaz, van természetesen, de azért nem költhetem mindet el, nekem is kell arany erre-arra, még ha jobbára vassal fizetek is. Szóval, nem ottani pénzből akartam kifizetni ezt az összeget.

—Hát?

—Hát, szerencsére néhány nappal ezelőtt a hajósaim dús aranylelőhelyre bukkantak, és szedtek belőle bőségesen. Itt volt egy hajóban. Még nem szállítottam a kincstárba. És ebből akartam most neked adni, Damdor. De a hajó eltűnt! Lehet persze hogy csak a hajósaim gondolták meg magukat, hogy jó lesz nekik is az a pénz, és elhajóztak vele. Bár én tulajdonképpen kalózkra gyanakszom. De hát mindegy, volt-nincs, eltűnt! Na de majdcsak túléltem valahogyan. Végülis nekem sem sikerülhet mindig minden!

—Ilyen vakmerők lettek volna a kalózok?

—En is furcsállom! Na de hát ha a hajó egyszer nincs itt! Bevallom neked Damdor becsületesen, hogy az első pillanatban nem is kalózkra gondoltam, hanem rád.

—Rám?! - sápadt el Damdor.

—Rád. Épp terád! Mert Tioé tudott erről a hajóról, említettem neki, és hátha szólt neked róla. És hátha te olyan bátor voltál, vakmerő, sőt: örült, hogy megpróbálkoztál a meglovasításával! Na de azután kivertem a fejemből e gondolatokat. Merőben valószínűtlennek tartom ugyanis. Mert már meg ne haragudj, de nem nézek ki belőled sem annyi észet hogy ez az eszedbe jusson, sem annyi bátorságot, elszántságot, hogy véghez is vidd! Na de ez még mind hagyján, hanem hát ugye hogy a nyavalyába is tehetted volna meg, ha egyszer Tioével együtt a palota teraszán voltál egész éjszaka! Márpedig este még megvolt itt a hajó, magam ellenőriztem! Ezt éjszaka vitték el! Szóval, a dolog teljesen lehetetlen. Úgy értem, a részedről. Nem is értem, miért jutottál az eszembe! Általában nem csálnak meg az ösztöneim, s minden úgy van ahogy a legislegelső pillanatban megvilágosodik előttem, de most úgy látszik nagyon félrehordott a megérzésem. Nekem viszont elvem hogy a józan logikára hagyatkozzam, s az azt mondja hogy te nem lehettél. Igaz, a kalózoiktól is furcsa ez. Hm, hm! Miért is épp pont ezt a hajót szemelték ki maguknak, honnan tudták, hogy ezen van a nagy zsákmány?! Úgy látszik, mégsem a kalózkok a bűnösök. Igen, a pénzsóvár hajóslegények lehettek! Mégsem voltak olyan megbízhatóak, mint gondoltam! Ettől persze még leszámolok a kalózokkal! Ej-ej Damdor, pedig olyan megbízhatónak tartottam a legényeimet! Igen, kifejezetten szerencse, látod, hogy nem engedtelek ki a palotából ma éjszaka, különben a tapodányok istene sem mosta volna le rólad a gyanúmat hogy te voltál a tettes, te és Tioé! És az lehet hogy a lánynak megbocsátottam volna, de neked nem! Na látod, nem kell rám haragudnod az egynapos palotafogság miatt! De a fene egye meg, most miből fizetlek ki, pedig már úgy beleéltem magamat a gondolatba, hogy a császár gyermeke leszek! A csuda vigye el, minek hagytam ennyire őrizetlenül ezt a hajót! - azzal legyintett egyet, és megfordult. A palota felé ügetett.

Damdor kissé mögötte lovagolt, és a homlokát törülgette megkönnyebbülésében. Hú, ez meredek volt, de hogy megúsztá! Az biztos hogy nem becsülheti le Defet. Ördögi megérzései vannak a nyápic királykának! Hogy rögvest az elején reá gyanakodjék! Gyakorlatilag mindent ki is talált, épp csak azt az egyet nem, hogy másra bízta a hajó elrablását, azaz, elvégezte volna ezt ő maga is, de úgy adta ki a parancsot, hogy ha ő nem lesz ott, akkor is lépjenek akcióba az emberei! Ezt az egyetlenegy hajszálnyi kis részletkérdést nem találta csak ki Def! Igen, Def borzasztó veszélyes!

Ugyanakkor jóleső érzés melengette belülről Damdort. Eddig állandóan csak kudarcok érték Deffel kapcsolatban, de most az egyszer hogy visszavágott neki, még ha titokban is! Most ő győzött, s jócskán ám!

S diadalittassága szinte szárnyakat kölcsönzött fantáziájának.

—Pedig olyan jó lett volna a császár gyermekének lenni, vagy nem? - kérdezte.

—De bizony! - sóhajtott a lehorgasztott fejjel Def. —Micsoda dicsőség lett volna! Már úgy beleéltem magamat a gondolatba! Mert hát én ugyan zseni vagyok, talán gazdag is, meg minden, de mégis más ám, hogy egy császár gyermeke valaki! Igen, az nagyon más lett volna! Na de se baj, talán jövőre vagy azután sikerül. Addigra csak lesz elég pénzem. Eddig még mindig elértem, amit akartam.

—És ezt nagyon akarod, ugye?

—Úgy van! Tulajdonképpen nem nagyon érdekel hogy császár leszek-e, de a császár gyermeke, az már nagyonis akarok lenni! Annak végtére is nem muszáj uralkodni ha nem akar, de a dicsőség, a hírnév rásugárzik! Igen, az olyan szép is volna! De ezt neked is tudnod kell Dam-

dor, hiszen te máris a gyermeke vagy a császárnak! És igen, akkor szólíthatnálak kedves testvéremnek! Sőt, úgy, hogy kedves rokon!

—És nem lenne jobb ezt mielőbb? - kérdezte Damdor, hogy megpróbálja még jobban felhergelni Def hiúságát. Milyen jó is ez, hogy legalább egy hibája ennek a ravaszdi Defnek is van: a hiúsága!

—Jó volna mielőbb, természetesen, de most mit tegyek ha egyszer nincs ennyi pénzem hirtelenjében még nekem sem! Most úsztatták el az orrom előtt!

—De most még nem kéne az egész, csak félmillió!

—Annyi sincs. Ne hidd hogy olyan ménküsek pénzt tartok aranyban, márpedig vassal csak nem fizethetem ki épp a te apádat! Mert ha elfogadná azt is, hát nem mondom... de neki arany kell! És nekem van tartalékom aranyban is, hogyne volna, nem tagadom, mert nem akarok bajba kerülni amikor az adót időszerű megfizetni a császárnak, bevallom, van talán három-százezer aranyam is a palotában, de az akkor sem ötszázezer, és bűnös könnyelműség volna nyakára hágni a teljes tartaléknak, még ha beleegyeznél is mindössze ennyibe! Szóval, ezt nem kockáztatom, hiába is biztatsz rá! Hej pedig milyen nagy szégyen, most hogy már elküldted a levelet is apádnak az alkuról, megjön a válasz hogy apád beleegyezik, én meg nem küldhetem neki a pénzt! Ó milyen nagy szégyen is, ez szinte olyan, mintha a szavamat szegném! És épp én! Jaj de szörnyű kellemetlen! Még ha nem írtál volna a császárnak, de így olyan megalázó! Komolyan, nem is azt bánom már hogy elveszett az a sok arany, de hogy én szószegő lettem...! Jaj Damdor, minek siettél annyira annak a levélnek az elküldésével, hogy szakadna rád az ég, legalább a ma delet vártad volna meg vele, akkor erre az egészre nem kerül sor! Minek így rohanni, hát most nagyon kínos helyzetbe hoztál!

—Talán segíthetek rajtad! - mosolygott Damdor.

—Igazán?! - torpant meg Def, és Damdorra emelte a pillantását.

—Úgy van! Véletlenül tudom, hogy apámnak mostanában óriási szüksége volna nagyon jó hajókra! Tudod, Züli ellen! És hát neked nagyon jó hajóid vannak, Def király. Sokat érnek. Én azt hiszem el tudnám intézni apámnál, és még csak nem is nehezen, hogy hajókat fogadjon el tőled arany helyett! Egészen biztos vagyok benne, hogy beleegyezik!

—Hm... hajókat... Züli ellen...

—Úgy van!

—De nekem nincsenek a hajókra fegyvereseim.

—Nem baj, elég csak a sok hajó! Apám már talál rájuk legénységet semmi perc alatt!

—Hajókat... Züli ellen... de hiszen Zülinek nincs is tengerpartja! - költözött Def tekintetében mély gyanakvás.

—No igen, de számos tengerparti királyság támogatja Zülit, s ezek ellen jó lenne már a nagy hajóhad! Érted már?!

—Aha... - mormogta Def. —Az már más! Egy pillanatra megijedtem, hogy másra akarja használni azokat a hajókat.

—Mi másra?

—Például ellenem... - válaszolta Def, de nem sok meggyőződés csengett a hangjában.

—Dehogy, apám nem akar Erlit ellen törni, és hiszen tudod hogy most úgyis Zülivel foglalkozik északon! Különben is, hiszen a gyermekévé fogad majd téged, hálából a sok hajóért!

—Mégis, hányat kérsz? Mert mindről nem mondhatok le, kellenek nekem is, kereskedelemre, ilyesmire...

—Aranyszállításra... - gondolta Damdor, de nem mondta ki.

—Hány hajód van Def király, ami mind ilyen szép nagy? - mutatott egy pompás háromárbo-cosra.

—Hát, akad belőlük vagy háromszáz...

—Mennyi?! Hiszen bele sem férnének a kikötőbe!

—Ó, természetesen nincs mind itt Enumában, sőt, a többségük nem itt horgonyzik... és ne is kérd, hogy odaadjam mindet. Tényleg kellenek nekem. De esetleg szó lehet a kisebbik hányadáról, mondjuk úgy tízről-tizenötéről...

—Na de az nagyon kevés! A császár gyermekének címéről van szó, gondolj bele!

—Jó, legyen húsz.

—A saját szavad betartásáról! Az nem ér meg sokkal többet?!

—Amindenségit! Legyen ötven, de most már elég legyen!

—Nem, nem, hát azért már gondold bele, a testvérem lesz, ezt is értéknek kell tartsad! Én legalább száz hajóra gondoltam! - és Damdor szíve izgatottan dobogott. Valójában a tizenöt hajóval is rém boldog lett volna.

—Száz hajó?! Neked elment a józan eszed, Damdor! Nem én vagyok az örült, hanem te! Gondolkozz már, azok mennyit érnek! Hiszen már az ötven hajó is bőven többet ér mint nemhogy a félmillió, de mint az egész egymillió arany is!

—Igen, de ezesetben nem is tartana apám igényt a másik félmillióra! - mondta Damdor gyorsan.

—Hm... na jó, tudod mit?! Egyezzünk meg úgy, hogy kapsz hetven hajót! Harmincat most rögtön, negyvenet, ha megjön apád írása, hogy gyermekévé fogad engem! És hirdesse is ki mindenfelé! És ne feledd, vannak embereim, tudok majd róla, ha nem hirdeti ki!

—Kezet rá! - nyújtotta Def felé a markát Damdor. És Def belecsapott.

Ezután kis ideig szótlanul lovagoltak, majd Def váratlanul megszólalt.

—Különben kaphatsz még harminc hajót, összesen tehát százat. Azaz nem te, de a császár.

—Ha?! - kérdezte ámulatlan Damdor.

—Ha a császár elküldi ide hozzám az édesanyját, Csumit.

—Nagyanyámat?!

—Őt.

—De hiszen az egy rozzant vénség, és már a halálán van!

—Ha meghal, nem kapja meg a hajókat. Élve akarom.

—De mire ő neked?!

—Ti nem szeretitek. Én igen. Anyám életét ő mentette meg. Az enyémet is, még kis koromban, amikor azok a zavargások voltak itt Enumában, Nulimán idején. Hálával tartozom neki. Jólétben telnének el utolsó napjai.

—Most is jól él!

—De nem szeretik. Na, kell-e érte harminc hajó vagy sem?!

—Persze hogy kell! Megírom apámnak, de úgyis tudom előre hogy beleegyeznek, még boldog is lesz hogy nem lesz mellette a vén boszorkány, s hajókat kap érte!

—Akkor megegyeztünk. Küldjétek Csumit, s ha itt lesz, vihetitek a hajókat! Én betartom a szavamat, Damdor!

S úgy is lett minden. A császár küldte Csumit, megkérdezve előbb anyját hogy akar-e odamenni, Csumi akart, odaért Enumába, s a császár megkapta a hajóhadat. Pedig maga sem hitte volna! Nagyon elégedett volt!

De Def is. Mert hát eddigre már természetesen megjött az írás róla, hogy ő a császár gyermeke. Ez birodalomszerte ki is lett hírdetve.

Épp csak az erlit nemesek morgolódtak, mondván, hogy óriási ár volt ezért meg a vén császári anyukáért száz gyönyörű hajót adni! De morgolódásukat nemigen merték Def szemébe mondani, mert már azt mesélték róla, hogy nemcsak Csumi a boszorkány, de Def igazi boszorkánymester, hiszen képes parancsolni a mennydörgésnek és a villámlásnak!

Egyelőre tehát minden rendben volt.

Annyira rendben volt minden egyelőre, hogy itt Erlitben valahogy a vén Csumi is meggyógyult! De komolyan, olyan virgonc lett, hogy szinte még arca ráncai is kisimultak, ha nem is mind, de jó sok! Talán annak volt köszönhető ez, hogy végre újra Erlitben volt, szülőhazájának klímáját élvezhette hát, s egyben jólesett neki az is, hogy újra a megszokott tájékat látja. Talán, ha nem is tudta eddig, de honvágya volt. Azt mondták róla, hogy szinte húsz évet fiatalodott!

Aztán annyira rendben volt minden, hogy jó hat hónapig nem történt semmi különös! Azaz, annyiból nagyonis történt, hogy valóban útnak indíthatta a flottáját az Aranyország felé Def

király, épp csak hogy a flottáján nem erlit emberek utaztak, vagy legfeljebb mutatóba akadt egynéhány erlit a hajóin! A legénység zöme ugyanis okvetlenül a zözsamék közül került ki. És Def hajói rendkívül gyorsak voltak, mert már alig négy hónap alatt megjárták az utat oda-vissza, és amikor megjöhettek, mind úgy meg voltak pakolva arannyal és gyémánttal, hogy szinte átcaptak rajtuk a hullámok, annyira mélyre merültek!

Na és most már nem titkolódzott annyira Def, és bevallotta, hogy ő bizony tudja azt a helyet, ahol rengeteg arany található! De nem mondta meg hogy ez hol van, és a zözsame nép sem beszélt róla, ha kérdezték őket, csak gőgösen hallgattak.

Míg azonban Def hajói távol voltak, Damdor beszélt újra a királlyal, mert bár nagy sikert ért el, nagyobbhat mint remélte, apja egyetlenegy kívánságát nem teljesítette még: nem bírta rá Defet, hogy az tiltsa be a tapodány vallást Erlitben!

Def végighallgatta Damdort újra, majd ezt mondta:

—Idefigyelj Damdor, ha hiszed, ha nem, én is utálok a tapodányokat! Sőt, nagymamád, Csumi is. Naná hogy utálja, amikor ő Íszics papnője! Csakhogy az úgy van Damdor testvérem, hogy az embereknek mindig az a legvonzóbb, ami tilos, azután sóvárognak a leginkább! Ez biztos így van, és tudja ezt például Tioé is jól, emiatt is nem fekszik le egyelőre veled, mert nem teszi, tudom ám ezt jól... ha megtenné, oda lenne a titokzatosság varázsa, hehehe... na de visszatérve a tapodányokra: ha betiltom e vallást, rögvess megszaporodnak a hívei! Azt meg nem akarom, de te sem.

—Persze hogy nem akarom, na de nem veszed tán észre Def, hogy mert a Birodalom többi részén császári apám üldözi e vallást, emiatt a tapodányok majdnem mind ideköltöztek hozzád, Erlitbe?! Te tulajdonképpen menedéket adsz nekik, amit apám jogosan néz rossz szemmel!

—No, azért ez nem egészen így van! Szó sincs róla, egyrészt, hogy a tapodányok mind hozzám özönlőnének. Oroszlánrészük ugyanis Zülibe költözött, mert nekik sokkal megfelelőbb az, hogy ott csak a tapodány vallást szabad követni. Aztán meg, nagyonis alaposan korlátoztam a tapodány vallást: emlékezetedbe idézem, hogy törvénykeztem arról, hogy csakis olyan vallások gyakorolhatóak Erlitben, melyek elismerik az én hatalmam jogosságát, s nem hirdetnek velem szemben ellenséges tanokat! Azóta itt Erlitben lényegében csak egyetlenfajta tapodány vallás létezik, melynek főpapja elismerte hogy nem én vagyok az Antitapposz, és hogy Erlit jogos királya vagyok! Sőt, még azt is írásban elismertettem vele, hogy Tapposz tanaival szöges ellentétben áll minden követelés, mely arra irányul, hogy bármi vallás, akár a tapodány is, kötelező legyen az emberek számára! Szent írásaik alapján nagyon határozottan hitet tett erre a főpap, mert számos részt talált azon iratokban, melyek szerint Tapposz maga is úgy gondolta, hogy csak az emberek egy kicsiny része üdvözl, ami ugye nem lenne lehetséges, ha e vallás mindenki számára kötelező volna! A főpap szerint én tehát, mert nem vagyok tapodány, el fogok kárhozni, de az engem nem zavar hogy így vélekedik, minden más szempontból pedig rendben van a kapcsolatunk. A többi tapodány egyház meg nincs jelen jelentős számban Erlitben, már amiatt sem, mert azok az itteni tapodányokat eretnekeknek tartják, s ha idetolja a képét közülük valamelyik, akkor az én tapodányaim fanatikus vadsággal megölik, vagy legalábbis lehetlenné teszik az életét! Jött már ide például Balcipös-tapodány kereskedő, s bár nem ölték meg, de senki nem volt hajlandó eladni neki bármit, venni sem vettek tőle, végül belátta ha itt marad, tönkre megy, így inkább elköltözött!

Ezt intézte tehát Def a tapodányokkal kapcsolatban. Ó igen, és még valamit intézett, de annak semmi köze nem volt már a tapodányokhoz! Alig egy héttel azután ugyanis, hogy Csumi megérkezett hozzá, felkereste ismét Damdort.

—Tudom hogy nagy a bánatod, mert még mindig nem engedtem hozzád Tioét.

—Igen! Talán most már megkönnyörülsz rajta?!

—Rajta vagy rajtad?

—Ne gúnyolódj, mindkettőnkön!

—De hiszen naponta láthatod!

—Az nem ugyanaz! Elepedek a sóvárgástól, mindenütt csak őt látom, a Nap korongjában, a vizek tükrében... te ezt nem értheted...

—Valóban nem értem. Hogy vagy képes belenézni a napkorongba, hát nem égeti ki a szemedet?!

—Jelképesen értettem!

—A jelképekhez nem értek, a Napból is csak a szögletes Nap az amit ismerek, tudniillik az a jelképem, tudod jól! Na de hagyjuk is ezt a szomorú témát, mert nem azért jöttem hogy elszomorítsalak, sokkal inkább hogy felvidítsalak!

—Azt csak Tioével tudnád!

—Kétlem. Halld csak, mit sütöttem ki! Nagyon magányos vagy itt Damdor testvérem, az a te bajod. Mit szólnál hozzá, ha láthatnád ha nem is apádat, de felséges anyádat?

—Eh, nem mehetek haza, itt van az állomáshelyem...

—Maradnál itt. Hogy is kívánhatnék olyat, hogy elszakadj Tioé mellől! Épp csak tudod, van róla tudomásom, hogy nem a legjobb a kapcsolat apád és anyád között! Unják már egymást, ahogy az régi házasságokban nem is ritkaság, állandóak köztük a veszekedések, apád rendszeresen megcsalja anyádat... De hiszen te is tudod, nem is folytatom! Én tehát azt találtam ki, hogy kizárólag mert oly nagyon a szívemen viselem boldogságodat, felajánlom Sirin császárnénak, hogy költözzön ide Erlitbe! Azt nem engedem meg neki hogy az én királyi palotában lakjék, de természetesen bejáratos lesz oda, néhány elzárt rész kivételével nyugodtan meglátogathat ott minden helyiséget, vagy barátnőit, ha összebarátkozik ott valakivel. Biztosítalak róla, hogy mindenki mély tisztelettel viseltetik majd iránta! S bár nem az erlit királyi palotában lakik majd, de nem lesz oka panaszkodni, mert tudod talán, hogy már meglehetősen régóta dolgoznak az építőmestereim egy kisebb palotán Enuma délnyugati sarkában, nos, úgy döntöttem hogy ezt odaajándékoznám a császárnénak! Örökbe! Az övé lenne! Azellen sem lenne kifogásom, ha akár te is ott laknál ezentúl rendszeresen, bár a palota, kihangsúlyozom, nem a tied lenne, hanem anyádé. Tehát csak akkor lakhatnál benne, ha anyád megengedné neked, de az már a te dolgod hogy megegyezz vele. Anyádnak itt Erlitben egyáltalán semmiféle hatalma nem volna, ám kapna évente százezer vasat, amit akár aranyba is átválthat ha neki úgy tetszik, tehát majdnem annyit kapna, amennyi Erlit éves adója a császár felé, legalábbis ez az összeg már összemérhető az adóval nagyságrendileg, vagyis nem mondhatasz szűkmarkúnak, egyetlenegy császári hercegnőről sem hallottam még soha életemben, aki egy egész tartomány adóját költhetné rendszeresen magára, vagy ha nagyon kukacoskodni akarunk akkor is annak legalábbis az egyharmadát, ebből már akármekkora szolgálatszemetélyzetet is bőségesen megfizethet!

—Na de... na de... - hebegte Damdor. Majd így tört ki:

—Ez valami csel! Nem értem, mi ebből a hasznod, és mit akarsz ezért!

—Megmondom hogy mi a hasznom. Az a hasznom, hogy kielégül a hiúságom. Tudod, szeretem gyűjtögetni magam köré a császári embereket, azokat hát, akiknek valami köztük van a császárokhöz. Ha hiszed, ha nem, Mirtal, a kincstárnokom is császári nej volt korábban, messze földön, tehát császárné, úgy bizony! Ha nem hiszed, kérdezd csak meg tőle! Csumi is egy császár neje volt korábban, tudniillik nagyapádé. Én magam már a mostani császár gyermekévé vagyok minősítve. És lám, te is itt vagy, a császár fia! Miért ne költözzék ide a kedves mama is?!

—Naná, majd mindjárt apám is! - tört ki gúnyosan Damdor.

—Remek ötlet, őt is szívesen látom! Hívd csak ide a nevemben!

—Menj a fenébe Def, ezt gúnynak szántam!

—Most mi a bajod, hát nem jó az ötletem?!

—Bevallom hogy jól hangzik, de emögött valami undok cselszövés rejtezik!

—Igazán semmi. De annyira nem, hogy még fizetni is hajlandó vagyok érte!

—Fizetni?!

—Sőt, azt adnám ami annyira tetszik apádnak: ha elengedi ide Sirin császárnét, természetesen úgy, hogy a császárné önként jön, és nem kényszerítve, akkor adok apádnak kereken száz gyönyörű hajót! Természetesen legénység nélkül. Csak hajót adok, embert nem.

—Mennyit?! - ámult Damdor leesett állal.

—Százat. Nem szívesen mondok le róluk, de nem óhajtanám megsérteni azzal a császárnét, hogy kevesebbre értékelem! Igazából ha te magad akarnád lejjebb alkudni az összeget hogy kevesebb hajót adjak, még abba se egyeznék bele, mert még megtudja hogy kevésre értékelem épp őt, és nem lenne hajlandó eljönni mert vérig sértődik, és odalenne minden reményem!

—Hm... - töprengett el Damdor. Végülis való igaz, napirenden vannak a veszekedések anyja és apja közt, s talán anyjának is jót tenne, ha kikerülne ezen összetűzések légköréből!

—Természetesen egy aprócska feltétele még van a dolognak - beszélt tovább Def - tudniillik az, hogy apád teljesen törvényesen váljon el anyádtól!

—Hogyan?! - kiáltott fel Damdor.

—Ő dönti el, hogyan. Lényeg az hogy törvényesen, hogy ország-világ előtt kijelentse, hogy Sirin már nem a felesége többé! Sietve megjegyzem, ettől még te maradnál a trónörökös, Damdor testvérem! Azellen sincs semmi kifogásom, hogy a válással egyidőben apád ünnepélyesen *meg-erősítsen* téged trónörökösi címedben! Sőt, kifejezetten feltételem ez is! Tudod, csak azért, ne hogy azzal vádolj, hogy valamiképp a helyedre pályázom.

—De miért fontos ez neked?!

—Megmondom. Végtelenül egyszerű oka van. Az, hogy én a száz hajóval iszonyatos összeget fizetek anyáért! Márpedig nem vagyok bolond, hogy ezt kiadjam, mindössze néhány hét vendégeskedésért! Örökre akarom őt! Na de hát anyád nem rabszolga, nincsenek is rabszolgák Erlitben, nem parancsolhatok tehát rá, hogy de igenis maradjon itt, ha nem tetszik neki! Azt akarom, hogy minden kapcsolatot megszakítson apáddal, s ne legyen kedve visszatérni az oldalára! Ennek legminimálisabb feltétele, hogy elválnak egymástól! Azellen természetesen nincs kifogásom, hogy ha anyád úgy látja jónak, itt Erlitben hozzámenjen akárkihez is, akit csak erre méltónak tart. Apád is megnősülhet újra, ha kedve van hozzá. De ők ketten, a császár és a császárné, váljanak el! És hát most mondd, ugyan mit veszít ezzel anyád, nem szereti már apádat, apád sem őt...

—De nem lenne többé jogosul a császárné címre!

—Ez teljesen igaz, de továbbra is jogosult lenne a Birodalmi Nagyhercegnő címre, mert még akkor is a trónörökös anyja lenne, s mindenki úgy is bánná vele! És gazdagabbul élne itt, mint most a császár mellett! Nem volnának veszekedésekkel tarkítottak a napjai, nem lenne megalázva azzal, hogy a férje állandóan más nőkben mártogatja a löcsét, olykor az ő szeme láttára, itt élne szerető fia közelében! Neked is jó volna ha rendszeresen látnád anyádat, talán adhatna néha hasznos tanácsokat is, sőt – és Def elvigyorodott – talán még a segítségedre lehetne holmi kis cselszövésekben is, ellenem vagy mások ellen! Anyádban elvégre csak megbízik, vagy nem?! Na és hát ez apádnak is milyen jó volna, gondolj csak bele, egyrészt ha akarja, újraházasodhat valami csinos kis pipivel, aztán meg ott az a rengeteg gyönyörű szép hajó! Milyen jó is volna az Züli ellen! De hogy ne felejtsem, még egy kis feltétele van a dolognak: anyádnak amint ideérkezik, első dolga kell legyen hogy kijelenti, hogy bennem Erlit jogos királyát tiszteli! A megszólításom az ő számára is: felség! Nem kívánom hogy hűséget esküdjön nekem, nem kell hogy elismerje hogy az ő királya vagyok, nem kell alattvalómmá lennie, mert nem kívánom megalázni. De azt tőle is megkövetelem, mint ahogy a tapodányoktól is megköveteltem, hogy abban ne kételkedjék, hogy teljes joggal vagyok Erlit királya! Ő itt nem alattvaló lesz hanem vendég, de Erlit királyának a vendége, tehát az én vendégem. Természetesen ha *mégis* úgy dönt hogy alattvalómnak is tekinti magát, én annak csakis örvendeni fogok, de ez nem feltételem! Én majd őt hercegnőnek szólítom, sőt, szeretném ha megengedné ha anyukának szólíthatnám, elvégre ha apád a gyermekének tart, tulajdonképpen tarthatna anyád is a gyermekének! Milyen szép is volna egy császárné gyermekének lenni! De ismétlem, ez már nem feltételem, csak úgy ábrándoztam... na szóval tudom hogy ez nem egyszerű ügy Damdor testvérem, tehát most magadra hagylak, gondolkozz csak rajta! - azzal Def távozott.

És Damdor gondolkozott a dolgon, és nagyon tetszett neki, mert sehol sem látott hibát az okoskodásban, de óvatos volt, és beszélt ezügyben Tioével is. Tioé haragosan pillantott rá.

—Hülye vagy, drága szerelmem?! Hát nem látod be, hogy ezzel neked tesz jót Def?! Hiszen ha többen élnek körülötted akikre számíthatsz, az csak neked jó!

—De nem zsarol-e meg majd anyám életével?!

—Def?! Minek azt, ha zsarolni akarna, az én életemmel is zsarolhatna téged, vagy nem?! Def egyszerűen egy feneketlenül hiú ember. Ez az egyetlen hibája, a hiúsága, de ez annál nagyobb! Régebben nem volt ilyen, de amióta király lett és minden sikerül neki, fejébe szállt a sok siker. Megrészegedett tőle. Nézd, te tudod hogy jól élnek-e egymással a szüleid, de ha valóban nem, akkor a legokosabb ha idecsábítod anyádat! És gondolj arra is, hogy Def már küldött hajókat az Aranyországba, nemsokára küld még, ha azt a százat nem apádnak adja, akkor azokat is elküldi, és ennyivel több aranya lesz! De e hajók apádnak is hozhatnának aranyat!

Damdor emiatt aztán írt egy levelet Def javaslatáról apjának. És mert Damdorban már nagyon bízott a császár, mert megszerezte neki az arannyal teli hajót, a lehető legjobbkor, meg nagy hajóhadat is szerzett, s mert már úgyis ki nem állhatta a feleségét, ezért beleegyezett. Épp csak annyit üzent vissza Damdornak, hogy „Százhusz hajó!”. Igen, ennyiből állt csak a levél. A világ egyik legrövidebb császári üzenete volt ez. De meg sem várta a választ, máris cselekedett. Ki sem kérte Sirin császárné véleményét, egyszersak váratlanul bejelentette hogy elvállik tőle, a császárné majdnem megfulladt meglepetésében, amikor ezt megtudta, és a császár közölte vele hogy mehet ahová akar, többé nem a felesége, bár javasolja hogy menjen Erilitbe, mert ott él a fia... és mert Sirin nem tudott jobbat, hát odament! És ott bizony nagyon hamar összebarátkozott Def királlyal, és Damdor nem győzött ámulni, mert már egyetlen hét-tel később nagy nyilvánosság előtt hűségesküt tett az egykori császárné Defnek! És kijelentette hogy gyermekének tekinti, és Def azt jelentette ki, hogy bár épp most kapott Sirintől hűségesküt, de azért úgy tekinti magát, mint aki nemcsak Mídzsi gyermeke, de Siriné is, s ezen túl gyakran majd anyucinak szólítja Sirint, mert ezzel régi gyerekkori vágya teljesült!

Damdor döbbenetében köpni-nyelni nem tudott. Sosem képzelte volna, hogy ilyen hamar ennyire összelelegedik Def és édesanyja! Annyi viszont világossá vált ezzel előtte, hogy nem úgy van ám az, hogy anyjával megbeszélhet bármi Def elleni cselszövést, mert anyja valóban komolyan pártolja Defet, valójában lényegében megutálta egykori férjét, a császárt, és talán Def legőszintébb alattvalója lett! Sőt, úgy somolyog amikor ő Damdor Tioéről mesél neki, hogy Damdorban gyanú ébredt, hogy anyja tud valamit, nyilván Deftől, amit ő Damdor sem tud, de anyja nem mondja el neki! De anyja ezt mindig tagadta, ha kérdőre vonta.

Ettől természetesen még nem romlott meg anyjával való kapcsolata, mindössze úgy gondolta, hogy Sirin császárné talán nagyobb bizalmat szavaz Defnek, mint amit kéne! Egyszer ki is tört, eképp:

—Hát te anyám nem veszed talán észre, hogy Def a Birodalom ellen készülődik?! Hiszen meg is mondta!

—Hogyne vettem volna észre, hiszen épp most mondtad, hogy Def maga is bevallotta ezt! Hülye én sem vagyok!

—De anyám, hát szerinted helyénvaló ez?!

—Persze hogy nem, Def egy lusta disznó, sokat késlekedik, már rég meg kellett volna hódítania azt! Mindenesetre sok sikert, és még több szerencsét kívánok neki!

—De hát akkor ő lesz a császár, nem én!

—Na és?!

—De hiszen én vagyok a te fiad, nem Def!

—Ő is a gyermekem. Azzá fogadtam.

—De velem mi lesz?!

—Ne félj te attól, Def majd gondoskodik rólad... jobban is mint hinnéd! Nekem megígérte!

—Köszönöm, de nem vagyok rászorulva a kegyére!

—Hogyne lennél, fiacskám, én sok ideje vagyok már egy császár felesége, tudom én, hogy nem egyszerű ügy koronás főnek lenni! Neked egykettőre kicsavarják a hatalmat a kezedből! Deféből nem. Soha. Soha de soha. Az övéből nem. Azt aztán nem, az holtbiztos!

—Meg tudom tartani a hatalmat!

—Hogy is tudnád, megszerezni sem vagy képes, holott megtartani sokkal nehezebb! És nem is bánom hogy ilyen vagy. Aki trónra való, az olyan jellemvonásokkal kell rendelkezzen, melyek idővel lelkiismeretlen disznóvá züllesztik. Apáddal is ez történt. Hej, pedig milyen remek ember volt korábban! Mennyire szerettem! Csodáltam! Felnéztem rá! A halálba mentem volna érte!

De a hatalom megrontotta. Én meg nem akarom hogy veled is ez történjék. Maradj inkább korona nélkül, de mindörökké derék embernek!

Damdor tehát nem sok segítségre számíthatott anyja részéről, de azért mégis úgy gondolta, hogy nem volt rossz ami történt. Anyja is szinte kivirult mint Csumi, különben meg ő Damdor is összebarátkozott itt még Csumi nagymamájával is. Bizalmas viszonyba ugyan nem kerültek, de már-már kezdett úgy alakulni minden, mintha szerető család volnának.

Valójában Tioén kívül csak egyvalami nyugtalanította: hogy mi lesz, ha megjönnek apja hajói a temételen arannyal, és kiderül így, hogy apja megtudta az Aranyország titkát! Mert Def amilyen okos, okvetlenül rá kell jöjjön, hogy e titkot az apja tőle, Damdortól tudta meg, ő Damdor pedig Tioétől! Könnyen lehet hogy ekkor Def szörnyű bosszút áll! Jó lenne addigra elszökni innen!

De nem teheti. Nem teheti, mert Tioé nélkül nem mehet, nem hagyhatja el gyáván a lányt, hogy az egyedül nézzen szembe a bajjal, Def haragjával!

Ám amikor erről beszélt Tioével, a lány csak nevetett.

—Ugyan már! Kár ettől félned! Meglehet hogy Def haragudni fog, de akkor sem tesz semmit elened. Hogy is tenne, amikor hajói nagy részét ezért vagy azért de apádnak adta, tehát apád sokkal több kincset hoz haza, tehát nagyobb lesz a fegyveres ereje! Vagyis Def ha akkor elened cselekedne, apád bosszúját kockáztatná! Ennyi esze neki is van!

Damdor tehát megnyugodott, de nem sokáig. Mert Def király hajói előbb jöttek meg, mint apja hajói, és teli voltak kincssel!

Damdor igazán aggódva leste, mihez kezd Def e roppant gazdagsággal! Szilárd meggyőződése volt, hogy most aztán semmi meg nem akadályozhatja Defet abban, hogy kiállítsa minden idők legiszonyosabb hadseregét, a legerősebbet, legnagyobbat, talán mindenféle csodafegyverekkel is jól ellátva!

Hát nem így esett. Egyszerűen nem értette, mi ütött Defbe, megőrült vagy mi, de szót sem ejtett hadseregről!

Ehelyett egy nap elhívatta magához Damdort, s így szólt hozzá:

—Damdor barátom, megkérlek egy nagy szívességre!

—Mi lenne az?

—Írj légy oly kedves egy levelet apádnak, amiben megkéred, hogy engedélyezze az ügynökeimnek, hogy kutil embereket felfogadjak ide Erlitbe, munkásoknak!

—Munkásoknak?! Hát nincs elég embered?!

—Nincs. Nagy terveim vannak. Óriási csatornákat akarok ásatni, hogy a sivatag egy részét termővé tegyem! Hatalmas épületeket akarok felhúztatni... új városokat alapítani... pincéket ásatni... terménytárolókat építeni... sőt, van nekem egy különleges találmányom, amiről még senki nem tud, most sem mondom el neked, csak annyit hogy *vasút* a neve, ehhez viszont nem túl széles utakat kell építeni városok közt, vasból, hát most képzeld csak el, mekkora munka az is... erdőket akarok telepíteni, mocsarakat lecsapolni, halastavakat építeni, sólepárló üzemeket építeni a tenger mellé, kibővíteni a tengerparti városok kikötőit, csillagvizsgáló tornyokat építeni a magas hegyormokra, még több könyvtárat építeni, nyomdákat is, és azt akarom, hogy minden városomban, sőt, falvamban álljon egy roppant torony, ami vizet tartalmaz, ebbe egy általam tervezett gép nyomja fel rendszeresen a vizet, s innen a víz a saját súlyánál fogva minden házba elcsorog vékony csöveken, vízvezetékeken... és minden városomban legyen föld alatti csatorna a szennynek... és legyenek kórházak, és öregek otthona az aggoknak... meg számtalan iskola, és hangversenytermek... és még mindig nem mondtam el mindent... szóval, aki egyáltalán akar dolgozni, az nálam dolgozhat rogyásig! És nagyon jól meg lesznek fizetve a munkások! A legképzetlenebb, ostoba kubikosnak is adok naponta fél aranyat!

—Aranyat?! Nem vasat?!

—Aranyat. Természetesen ha át akarja váltani vásra, teheti. És bizonyos is, hogy a pénzük egy részét vasban kérik majd, hogy költhessenek Erlitben is, mert itt nálam ugyebár csak vassal fizethetnek! De hát nyilván nem maradnak Erlitben, s ha hazamennek, már az arany jó nekik!

—Értem, de hát ha ennyit fizetsz nekik, nem maradnak azok nálad munkásnak legfeljebb egy vagy két hónapra, aztán máris hazamennek, mert ez akkora összeg!

—Bánomisen, jönnek majd helyettük újak, s nem akarom hogy olcsó pénzért hitvány munkát végezzenek! Én tudom hogy sokat fizetek, de ezért el is várom, hogy inukszakadtából dolgozzanak, és a munkaidő nem lesz kevesebb mint napi tizenkét óra! Szóval, hass oda kérlek, hogy apád ezt megengedje! És gondolj rá, hogy ez nagyon jó lesz apádnak is, mert ha ezek a gazdag emberek visszatérnek Kutilba, akkor a sok pénzükből sokat adóznak majd apádnak is!

Damdor nem is habozott ezt megírni apjának, és apja persze hogy beleegyezett! Naná! Hiszen a munka nélküli, lézengő csöcselék lázadásaitól félt a leginkább minden császár! Menjenek csak ezek Erlitbe, haza se jöjjenek!

Hát a napi fél arany fizetségért valóban mentek az emberek Erlitbe, sőt, özönltek! Ezerszám és tízezerszám! És ennek nyomán bámulatosan gyorsan nőttek ki a földből nemcsak épületek, de új városok is, épültek a csatornák, utak, kikötők... fél év alatt Erlit annyit fejlődött, hogy máskor száz év alatt sem.

De ez sem volt elég Defnek, mert kiderült, hogy küldött toborzókat a császár ellenségéhez, a Züli birodalomba is! És jöttek onnan is emberek, bár valamivel kevesebben, mert messzebb volt, és néha összeverekedtek Erlitben a zülik és a kutilok, de Def vaskézével teremtett rendet, s a vétkeket mind felakasztatta, a holttesteiket pedig megetette a krokodilokkal, ugyanis krokodiltenyészetet is hozott létre. Azt mondta, amíg nála dolgoznak, addig mind erlit polgárok, akármik is voltak korábban!

De még ez sem volt elég. És egy nap megkörményezte Sirin császárnét, hogy volna-e kedve utazgatni egyet az ő költségén a birodalomban?! Az lenne a dolga, hogy abból a pénzből, amit ő Def ad, megvásároljon minden rabszolgát, akit csak tud, s aki munkaképes, hogy azok azután itt Erlitben szabad emberként éljenek! Ő Def ad majd munkát mindegyiknek, ne aggódjanak!

A császárnénak volt ehhez kedve, naná, hiszen korábban nem is látta csak alig néhány zugát a birodalomnak! Bolond lett volna nem élni a nagy lehetőséggel, hogy másnak a pénzén világot láthat, s közben még élvezheti is hogy jótékonykodik, rabszolgákat vásárol, akiket felszabadít meg Erlitbe küld! Épp csak azt kérdezte meg, mennyit fizethet egy-egy rabszolgáért. És Def azt mondta, többet azért sose adjon, mint ami a rabszolga szokásos értékének tízszerese, mert bár van sok pénze, de ő sem fejőstehén... mindenesetre neki most nagyon kell a munkaerő!

Sirin mama tehát elutazott, s heteken belül százezrével özönltek Erlitbe az egykori rabszolgák is. A Birodalom gazdasági szerkezete szinte megroggyant, mert alig maradt benne rabszolga, hogy árut termeljen. A rabszolgák ára az egekbe szökött.

Na de ez nemcsak a Birodalomra volt igaz, hanem Zülire is. Mert kiderült, hogy oda is küldött rabszolgafelvásárlókat Def! Miért is ne, volt most rá pénze bőven!

Na és mindez azt eredményezte, hogy váratlanul nagyon lelohadt a hadakozás hevesége a Birodalom és Züli közt! Az emberek hirtelen nem éreztek nagy vágyat rá, hogy katonának menjenek! Mert hát az a pénz amit a császártól vagy Züli királyától kaptak az életveszélyért, nem is tűnt már nagyon soknak: egy évi zsoldjukból nem tudtak megfizetni egyetlen rabszolgát sem már! Bezzeg ha elmennek Erlitbe dolgozni, akkor milyen sokat kereshetnek békés építő munkával!

Igen, nemsokára nemcsak a munkátlan csöcselék ment Erlitbe, de a legkeresettebb mesterek is. És ez már nem tetszett a császárnak. Nagyonis úgy gondolta, épp időszerű lenne már, hogy az ő hajói is visszatérjenek a sok-sok arannyal, hogy megfizethesse akár a katonákat, akár a mesterembereket!

S egy szép napon pont ez történt. Megjelent Malpej kikötőjében nem egy, nem kettő, de egyszerre hetven hajó, és máris attól zengett az egész város, hogy ezek mind rogyásig vannak pakolva arannyal! Ikrom császár még oda sem ért a kikötőbe, máris tudta a hírt, hogy hajóslegényei még a hajók fenéksúlyát is kidobálták azon a távoli kontinensen, csak hogy azok helyett is aranyat pakolhassanak be a hajóba! És máris dorbézolnak a kikötőben, mert úgy gondolták hogy ha már elhozták e sok aranyat a császárnak, hát nekik is jár annyi hogy megtöltsék a zsebüket, s egyszer életükben úrnak érezhessék magukat!

Ezt még a császár sem bánta. Rohant hogy megnézzé a zsákmányt.

Úgy volt minden ahogy mondták neki! Annyi aranya volt, mint még soha de soha!

S ahogy boldogan téblábolt az egyik hajón, e roppant gazdagságot nézve, az árbockosárban ülő matróz azt kiáltotta, hogy messze a tengeren még legalább húsz másik hajót lát közeledni, s biztos azok is aranyat és gyémántot hoznak!

S úgy is volt. Sőt, estére befutott még újabb ötven hajója!

Annyi bizonyos volt, hogy ezután valóban nem tülekedtek a kutil polgárok Erlitbe. Hiszen minek az ottani melegben derékfájdító lapátolást vagy köhordást vállalniuk, amikor itt is van már aki megfizeti őket!

Igazuk is volt, de csak eleinte. Mert annyi sok hajóslegény kellett a császár kétszáz hajójára, hogy teljesen lehetetlen volt eltitkolni, hogy honnét származik az a sok arany. És így egyetlen nap sem telt el, s mindenki tudta az egész fővárosban, napok múlva meg birodalomszerte, hogy van egy földrész, ahol az arany és a gyémánt olyan közönséges ásvány, mint errefelé a homok vagy a bazaltkő. És emiatt sokan akadtak, akik megkockáztatták oda az utat, még ha nem is volt olyan jó hajójuk mint az erlit hajók, és némelyiknek sikerült is megtennie oda-vissza az utat, s hozni egy hajórakomány kincset. Mások rászánták a pénzüket, hogy igenis jó hajót építtessenek maguknak, s azzal már biztonságosan elhajózhattak oda.

S így hamarosan megint nem sokan akartak dolgozni a birodalomban, mert minek az, amikor az aranyat könnyen beszerezhetik máshonnan! Eleinte mindennek nagyon felment az ára, ami korábban egy aranyba került, az lett előbb tíz, majd száz, majd ezer arany, később már százezer is, aztán már senki nem is számlálta aranyban az értéket, mert az arany már nagyon olcsó lett. És persze ezért már katonának sem akartak menni az emberek, egyedül az volt lkrom császár szerencséje, hogy Züli nem tudta kihasználni a jó helyzetet, mert oda is hamar eljutott az Aranyország híre, s ott is ugyanez történt, tehát ott sem tolakodtak az emberek, hogy csatába menjenek a hitvány aranyért.

Egy rövidke ideig az ezüst többet ért mint az arany, de nem sokáig: nagyon hamar annak is lement az értéke, mert kiderült hogy az Aranyországban ezüst is akad nagy bőségben. És olyan hírek kezdtek szálldosni, hogy abban a távoli Aranyországban éppúgy mágnespénzzel fizetnek az emberek arany helyett, mint Erlitben...

Ó igen, Erlit! Amint kiderült a dolog, hogy valahol létezik az Aranyország, Def erliti munkásai rögvest lázadozni kezdtek, és kijelentették, hogy ők nem végzik ezt a nehéz munkát holmi hitvány aranyért! Mert minek is azt, amikor elég csak hazautazniuk, ott beállnak valami északnyugatra készülő hajó matrózának, s azután mázsaszám hozhatják haza maguknak az aranyat!

—Az arany nem ér semmit! Nem dolgozunk! Hazamegyünk! - kiabálták, és a földhöz csapkodták a csákányt-lapátot.

—Aha, és ha hazamentek, mivel fizetik meg az ottaniak a munkátokat? Szép csigákkal, vagy igazgyönggyel, gondoljátok hogy lesz abból elég?! - kérdezte tőlük Def.

Az emberek mogorván hallgattak.

—Na de akkor is! Nem dolgozunk a semmiért!

—Ki mondta hogy a semmiért?! Elég, ha ezentúl semmit nem kértek aranyban, mindössze jó erliti mágnasvasban! Annak van értéke! Nemcsak itt, de még az Aranyországban is! Azért itt nálam mindent meg lehet venni, annak nem ment le az értéke!

S a munkások megéljenezték a jó Def királyt, mert rögvest belátták, hogy milyen igaza van!

S természetesen nem is lehetett ennek más következménye, mint hogy hónapokon belül sehol a birodalomban senki nem fogadott el fizetségül sem aranyat, sem gyémántot, sem ezüstöt, kizárólag a jó erliti vaspénzt! De nemcsak a kutil birodalomban volt ez így, hanem el-lensége, Züli sem járt jobban, s még a többi környező királyságok sem. Igen hamar kiderült, hogy minden visszazüllött a legprimitívebb cserekereskedelem szintjére, ahol nem volt erliti vaspénz, és az összes királyt, uraságot, herceget, gazdag kereskedőt elhagyták a katonái, mert nem volt mivel fizesse őket. Mindenütt eluralkodott az anarchia, a káosz. Hiába volt akár-mennyi aranya egy királynak vagy uraságnak korábban, az most mit sem ért. De a földesurak

sem jártak jobban, mert hiába volt *névleg* az övé akármekkora óriási birtok is, annak tulajdonjogát meg is kellett védenie, de ehhez nem voltak már katonái, mert azokat fizetnie kellett volna valamivel! És a parasztok, akik bérelték tőle a birtokot, kifizethették volna őt olcsó arannyal, de minek, amikor azzal semmire nem ment, de még ezt az aranyat sem kapta meg tőlük legtöbbször, és nem kényszeríthette őket fizetésre, mert nem voltak ehhez emberei! Egymaga meg nem küzdhetett meg a parasztok százaival-ezreivel!

Egészen egyszerűen a teljes régi uralkodó osztály elveszítette egyik pillanatról a másikra a hatalmát, és jelentős részük a legközönségesebb módon éhenhalt néhány hét alatt, hála a nagy aranybőségnek!

Voltak azért kivételek. Érdekes módon ezek mind Erlitben voltak találhatóak, Erlitben, mert ezt az országot a jó Def király már évekkel ezelőtt megszabadította az arany szennyétől! Most bezzeg áldották őt az erliti nemesek! Most aztán kiderült, hogy ők valóban gazdagok, ők a Birodalom leggazdagabb emberei! Mert nekik van vasuk! S azért mindent megvehetnek már akármelyik tartományban is, házat, birtokot, nőt, mindent! Ő igen, Def király betartotta a szavát! Most már valóban az övék a Birodalom, s nem is kell ehhez a vérüket ontani, egyszerűen felvásárolják az egészet, sőt, megveszik a mellényzsebükből!

Különben Def király kihirdette, hogy újra lehet bárkinek Erlitben is már akármennyi aranya, de ez senkit nem érdekelt. Néhányan arra használták az aranyat, hogy vékonyan bevonják vele a házak tetejét, mert jól véd az eső ellen és nem rozsdásodik. Különben az arany senkinek sem kellett.

Def azonban szavatartó ember volt, és mert ideje volt az újabb éves adó befizetésének, elindította útjára a hajót, hogy vigye a pénzt, mind csupa aranyat, a császárnak.

—De mire ez, Def - mondta neki még maga Damdor - hiszen ez már csak gúny, az arany semmit nem ér!

—Az nem rám tartozik. Apáddal így szerződtem, s én mindig betartom a szavamat! Mindig!

A hajó tehát kifutott a kikötőből, büszkén lobogott rajta az erlit zászló, a szögletes Nap, amin már senki sem nevetett, mert már a gazdagságot, a vas erejét jelképezte mindenki számára, és vitte az aranyat a császárnak. Aztán nem telt el két hét sem és vissza is tért, de nem akárhogyan ám: vendéget hozott! Méghozzá a császárt!

Kiderült hogy a felséges úr ki sem pakoltatta a hajóból az aranyat, ellenben nagy örömmel üdvözölte a hajót amikor az befutott a kikötőbe, tudniillik mert már napok óta ott várt rá egy kis kunyhóban meghúzódva. Oda menekült a tömeg dühe elől, mert most hogy nem volt már hadserege, számosan szomjúhozták a vérét. Álszakállt öltött és rongyokban járt, s létfenntartásáról néhány szintén álruhás híve gondoskodott. Alig pillantotta meg a császár az erlit zászló alatt hajózó szkúnert, máris rohanvást igyekezett a fedélzetére, és térden állva rimáinkodott a kapitánynak, hogy vigye el őt Erlitbe a fiához!

A fia természetesen azt sem tudta, örvendjen-e a hatalmát vesztett apuka látásának, vagy bánkódjék a sorsán. Mindenesetre elvezette a laktanyába, de ott alig öltött tiszta ruhát a császár, máris jött Def király küldötte, hogy várja a teljes császári családot a palotába!

—Remélem, nem az ünnepélyes kivégzésemre invitál... - morogta a császár.

—Á, azt nem hinném, legfeljebb gúnyolódik egy kicsit, és dicséri a saját zsenijét! Nagyon hiú! - mondta Damdor, több bizalommal a hangjában, mint amit érzett. —És különben is apám, ha félsz, miért jöttél ide?!

—Mert jobb ha csak úgy gyorsan lefejeztet, mint ha életem végéig koldulok! No meg, mégis én csináltam királyt Defből, talán lesz benne némi hála... Talán... bár nem biztos... furcsa férfi... nagyon furcsa... Ej, nem is kínzom magamat a gondolkodással, megyek elé, és lesz ami lesz!

Hát a dologból az lett, hogy Def valóban a teljes császári családot vendégül látta a palotájában, a díszteremben, mert ott volt nemcsak maga Ikrom császár, de Csumi is, meg Sirin császárné, Damdor is, és ott volt Def szűkebb családja és legfőbb bizalmasai: Mirtal, Sáel, a Vörös Ördög, Mídzsi anyakirályné, épp csak a számára legfontosabbat nem látta itt Damdor, tudniillik Tioét. De már kérdezni sem mert felőle, mert nem akarta felmérgeíteni Defet, most, ami-

kor a sorsukról határoz. Mert az biztos hogy most aztán teljesen Def kezében vannak, mind egy szálig!

Def káprázatos lakomát adott nekik, olyat, hogy még Damdor sem gyakran ehetett eddig ilyet, de szegény fiú azt sem nagyon tudta hogy mit eszik, pirított kakit is felszolgálhattak volna neki, ugyanis csak arra bírt gondolni, hogy alig ült asztalhoz, Def elsétált arrafelé, megállt mellette, és e szavakat vetette oda neki, mintegy mellékesen megjegyezve:

—Ne keresd őt itt, most nem ér rá. A veled való találkozásra készülődik.

—Tioéről beszélsz?! - kapta fel a fejét a fiú.

—Ki másról?! Még ma este elengedem őt hozzád. És ígérem hogy ott leszek a lakodalmatokon.

- mondta Def, azzal elment.

Na de ennél több nem is kellett Damdornak, alig bírt másra gondolni! Nem csoda hogy nem érezte az ízeket, nem tudta mit eszik, mit iszik, sőt, hogy egyáltalán magához vett-e bármi falatot is! Sőt, kezdett egészen megenyhülten gondolni Defre. Nem is olyan rossz ember az! Lám, mégis betartja az ígéreteit! És hiszen ezután nem félti már apja életét sem, csak nem végezteti ki a vén császárt, ha egyszer őt a fiát sem végezteti ki, sőt, megajándékozza a szerelmesével! Jaj, csak valóban így legyen!

A lakoma azonban máskülönben eléggé nyomott hangulatban zajlott. No nem Damdor számára, természetesen nem, de a császár igen laposakat pislogott Def felé, tartott tőle nem tagadható, s ezt Def láthatóan fenemód élvezte, és ezt nem is titkolta, szélesen vigyorgott. De maga Sirin császárné is gúnyosan pislogott a férjére, és mondta is, hogy neki milyen jót tett a császár hogy elvált tőle, ő jól él itt Erlitben, vasban kapja az ellátmányát, és Def jó barátnője, és ez nyilván ezután is így lesz, na de a császár, exférje, az már egészen más eset!

—No, attól azért ne féljen a felséges papa hogy kivégzem! Elvégre gyermekévé fogadott, és egy gyermek hogy is emelhetne kezét az apukájára! - nyugtatta meg egy kissé az uralkodót Def.

—No és ha esetleg gyermeki jószívűségedből az is kitelne, hogy nekem is biztosítasz afféle ellátást mint Sirinnek? - kérdezte a császár reménykedve.

—Épp ez a szándékom! - bólintott rá Def a császár szavaira. —Na de ennek van egy aprócska feltétele.

—Mi az?

—Hát ugye, én most ezt egyszerűen nem tehetem.

—Miért?

—Nincs hozzá jogom.

—Hogyhogy nincs?!

—Felséges császár, veled én kötöttem egy szerződést. Annak én minden pontját betartottam eddig.

—De én is! - szólt a császár sietve.

—Elismerem hogy te is. Ezért nem is haragszom rád, nincs miért. Na de a szerződés akkor is érvényes! Abban te császárnak vagy titulálva. Én meg a szolgálként vagyok említve. Na és ha te császár vagy, akkor nem lakhatsz itt Erlitben, mert akkor itt te az erlitek ellenségének számítasz, s idővel okvetlenül merénylő tör rád! Különben is, ha te úgy tartod hogy császár vagy, és én csak a te szolgád, hát akkor nem tarthatsz igényt a szeretetemre, csak a szolgálataimra. A szolga szolgál, és nem szeret! Ha azt akarod hogy valóban mint szerető apát tekintselek, akkor nem lehetsz a császárom, a parancsolóm, érted már?! Tehát akkor fel kell ments a szerződésünk alól, azt érvénytelennek kell tekintsed, s úgy kell gondold, sőt, ezt ki is kell nyilvánítanod, hogy én teljesen független vagyok tőled, Erlit szuverén uralkodója, mert Erlit is független!

—Így gondolom! Kijelentem! A régi szerződés nem érvényes többé! Sőt, ezennel lemondok a császári címemről, mert úgysem megyek semmire sem vele!

—Nem, én nem azt kívánom tőled hogy mondj le a császári címről. Én azt kívánom, hogy azt add át egyik gyermekednek.

—Egyiknek? Ugye nem Damdorra gondolsz?

—Persze hogy nem. Mire is menne a nem létező császársággal Damdor!

—Szóval neked adjam át. Hát igen. Sejtettem hogy ez lesz belőle. Éreztem is, nem véletlen hogy a gyermekemmé nyilvánítottad magadat! De megteszem. Beleegyezem. Damdor fiam, te se szomorkodj, mire sem mennél már a trónörökösi címmel! Szóval, legyen ahogy kívánod Def király, akármikor, akárhányszor kinyilvánítom és írásba is adom, hogy ezentúl te vagy az új császár! És értem azt is hogy miért akarod hogy ezt én kihirdessem. Mert bár lehetnél császár a beleegyezésem nélkül is, de mégis más az, ha megvan teremtvé az egésznek a jogalapja, hogy úgy van beállítva hogy az én fiamként vagy a császár, még ha csak a fogadott fiamként is!

—Nem, én nem kérem hogy fiadként legyek a császár. Elég nekem az, amit máris elértem: hogy a gyermekedként.

—De mire ez a szörszálhasogatás? - értetlenkedett a császár.

—Ennek az az oka, hogy nem kívánok a fiad lenni. Nem is tehetem azt, nem is lehetek az. - azzal Def király intett a Vörös Ördögnek.

—Hozz ide egy lavór vizet!

Sáel leánya odavitte neki a kölnivízzel illatosított kézmosótálat. S most a király megmosta benne nemcsak a kezét, de az arcát is, jó alaposan, sokáig. Ezután felemelte a fejét, de alig egy pillanatig láthatták, mert máris felhúzta a ruháját, kibújt belőle, majd vetkőzött tovább...

És Damdor felkiáltott döbbenetében és hitetlenkedésében, mert Def király ott előttük teljesen pucérra vetkőzött, de nem ám valami vékonydongájú, cingár alakot láthattak most pucérkodni, hanem egy csodaszép női test tárult fel ámuló pillantásaik előtt!

—Tioé! - kiáltotta Damdor, s még most sem tudta, megőrült-e, a szeme káprázik-e, vagy ez a valóság.

De hát ez volt a valóság, most már szó sem lehetett a tévedésről! Most már értette Damdor, miért nem látta sosem Def királyt félmeztelenül: mert állandóan bő ruhában kellett járnia, hogy elrejtse melleit, ami még úgy sem volt könnyű, hogy igazából nem voltak nagy mellei. És most már azt is értette, miért volt Def király ábrázata olyan nőies, olyan buzigyanús! Hát mert Tioé olyan csodaszép nő, hogy alig lehetett elmaszkírozni még vastag festékréteggel is férfit! De most lemosta ezt a festékréteget...

—Látod Damdor, én betartom az ígéreteimet! Valóban elengedtem ma este Tioét. Többé nem kell Def rabjaként senyvednie, most már vállalhatja önmagát! - mondta Tioé, a saját hangján. Már nem beszélt egy árnyalattal mélyebb hangon. Azzal intett Mídzsinek. —Anyám, hozz nekem női ruhát, kérlek!

Hamar került neki női ruha, és felöltözött belé. És Damdor közben ellentétes érzésekkel viaskodott magában, nem tudta hogy most mit gondoljon.

—Ugye úgy véled Damdor, és te is Ikrom császár, hogy magyarázattal tartozom? - kérdezte Tioé.

—Naná, de még mennyire! - bólogatott sietve a császár. —Idefigyelj, azt sem bánom ha lefejeztetsz, de előbb kutya kötelességed mindent megmagyarázni nekem! Amindenségit!

—Nos, ha úgy véled hogy én nagy aljasul előre elterveztem mindent, tévedsz. Később persze igen, de az eseményeket nem én indítottam útjára, hanem ostoba hadvezéred, Dedireti. Emlékezz csak rá, őt küldted el Def hercegért, hogy okvetlenül hozza a herceget eléd, mert ő kell legyen Erlit királya!

—Na és?!

—Na és csak az, hogy Dedireti anyámmal beszélt, és a lehető legarrogánsabb hangon követelte, hogy elvihessen engem a te felséges színed elé. Na és hát anyám szegény nem is egy alkalommal meg akarta mondani neki, hogy ezt nem teheti, mert fia, Def, már évekkel ezelőtt elhalálozott egy ismeretlen nyavalyában, amit még ő, anyám sem tudott meggyógyítani, habár különben valóban kiváló orvos! Ám Dedireti végig sem hallgatta, mindig belefojtotta a szót, és megfenyegette. Végül anyám úgy gondolta, hogy jó, legyen: ha Dedireti ilyen önfejű fajankó, akkor majd kerít neki hirtelenjében egy ál-Defet, végülis miért ne lehetne királynő a leányából, ha halott fia már nem lehet királlyá! És így kiment, és beöltöztetett engem egy lányos képű herceggé! Én lettem Def! Def király! És ugye milyen jó király voltam?!

Attól hogy nő vagyok, még lehettem jó király. Sőt, zseniális. Egyszerűen valóban zseni vagyok és kész. És ha úgy gondoljátok hogy öndicséret büdös, hát dicsérhet engem Csumi nagynyó

is. Különben azt hogy nem az igazi Def vagyok, ő is csak azután tudta meg, hogy ideköltözött Malpejből. Na és hát ő Csumi elmondhatja, hogy az Íszics papnők évezredek óta tudatosan tenyészítik magukat: különleges vizsgálatokat végeznek annak eldöntésére, hogy melyik férfi és melyik papnő milyen eszes, s mindig a legértelmesebbeket párosították össze. Majdnem minden Íszics-papnő zseniális.

—Azt hittem, az Íszics-papnők szüzek kell maradjanak! - vetette ellen a császár.

—Hát persze hogy azok maradnak, de csak a közönséges halandók, és nem a kiválasztott férfiak számára... - mosolygott Mídzsi.

—Különben - mesélte tovább Tioé - néhány felfedezésem nem is az én érdemem. A lőport például, ami a tűzijáték alapanyaga, azt már régóta ismerték Íszics papnői, csak nem tették e tudást közkinccsé, hogy ti kutilok fel ne használjátok ellenünk! A csodakardok titkát meg valóban Sáel hozta el nekem, ahogy azt meséltem is Damdornak. De a vasút, meg a gőzgép, ami nemsokára megépül itt Erlitben, az már tényleg az én találmányom...

Na tehát, Csumi mama mesélt nekem arról, hogy szerinte a Birodalom hamarosan el fog pusztulni, mert úgy számítja, hogy Züli meghódítja majd, ha nem teszünk ezellen.

—S erre inkább te pusztítottad el a sok arannyal. - mondta bátran a császár.

—Dehogy! Semmi nincs veszve! Vedd észre inkább, hogy én *megmentettem* Zülitől, mert Züli is e sorsra jutott! Annyi igaz persze, hogy amikor hallottam Sáeltől az Aranyországról, s hogy ott mágnespénzzel fizetnek, megfogant bennem az ötlet, hogy hiszen ott az a nagy mágneshegy Erlitben, milyen jó lenne ha az az enyém lenne, és pénzt érne... nos, innen már könnyű volt minden! Áttérítettem a mágnespénzre Erlit gazdaságát, mert tudtam hogy idővel okvetlenül felfedezik az Aranyországot a hajósok, s akkor nagy lesz a baj mindenütt, ahol még az arany a fizetőeszköz! De siettetni akartam a folyamatot, hogy még az én életemben bekövetkezzék. Mert miért ne én élvezzem ennek előnyeit?! Nem mintha annyira császár akarnék lenni, de muszáj lesz, mert meggyőződésemm hogy nálam jobb uralkodó úgysem lehet senki! Tehát megépíttettem azt a roppant hajóhadat. Ám azzal nem sokra mentem volna, ha Erlitbe hozzák a sok aranyat! Úgy kellett hogy történjen, hogy a sok aranyat Kutilba viszik a hajók! Na de ha csak úgy egyszerűen azt mondom a császárnak, hogy menjen e hajókkal ide meg oda mert ott sok az arany, hát azt, azt bizony nem hitted volna el Ikrom apuka, ugye?! Cselre gyanakodtál volna! Úgy kellett tennem, hogy úgy érezd, hogy erővel szerezted meg tőlem a titkot, vagy csellel, hogy úgy hidd, becsaptál engem! Na és hát itt kapóra jött nekem, hogy amikor Damdort betegen ápoltuk a palotában, akkor Damdor idő előtt el akarta hagyni a körtermet, és belém ütközött. Én épp azért tartottam arra, hogy ápoljam őt, de előbb átöltöztetem volna Deffé. De már nem volt rá időm. Damdor majdnem leleplezett, de időben észbekaptam, és kitaláltam neki, hogy én csak Def rabnője vagyok. Szegény Damdor annyira gyűlölte Defet, hogy már pusztán emiatt belém szeretett, annyira megsajnálta! Nekem meg eszembe jutott, hogy ez milyen nagyszerű is a terveimnek, mert Defnek Damdor semmit nem hitt volna el, de Tioénak bezzeg minden szavát, még tetszett is neki, hogy van egy kémje a palotámban! Szóval, Tioén keresztül megijesztettem Damdort, s téged is Ikrom, hogy milyen nagy baj lesz belőle, ha Defnek lesz sok pénze! Emiatt minden vágyatok lett, hogy megszerezzétek a sok hajómat. De nekem ez nem volt elég, mert az is kellett, hogy egészen biztosan ne Züli ellen vesd be őket a harcokban, hanem küldd el őket aranyért! Így aztán szavaimra bizonyosságot szolgáltattam, előbb a gyémánt, majd a kardok elküldésével, még később végső bizonyítékként úgy intéztem, hogy Damdor emberei ellophassák az arannyal teli hajót! Ez aztán végleg meg is győzött téged, Ikrom császár. S már más tennivalóm nem is volt, mint hogy valami alkalmas ürüggyel odaadhassam neked a hajóhadam nagyobbik részét. Nem az egészet, mert az gyanús lett volna, de a nagyobbik részét. És ezt azzal értem el, hogy elcseréltem Csumira és Sirinre. Ez azért is jó volt nekem, mert biztonságra akartam helyezni őket, mielőtt összeomlik minden Malpejben, és kitör a zűrzavar ott.

Tehát elértem minden célomat, és jelenleg Erlit az egyetlen számottevő hatalom messze földön! Egyszerűen semmiféle szervezett közigazgatás nem létezik sehol a kontinensen, ami nagyobb, ami több embert irányít mint egy népesebb gazdálkodó család! Nincs, mert csak nekünk van értékálló pénzünk! Most csakis tőlünk, erlitektől függ, hogy kiépítünk-e egy biro-

dalmat, ami nagyobb is lesz mint a régi, ami fölött Ikrom uralkodott, mert még Züli is a mienk lesz, meg sok más ország is! És ebben segítenek majd a zözsame nép tagjai is, mert ők jó katonák, és legfőképpen büszke, öntudatos nők, akikre óriási szükségem van, mert nem akarom hogy az új birodalomban a nők jogfosztott helyzetben legyenek! Úgy lesz az egész birodalomban, hogy nem lesznek rabszolgák, és egyenjogúság lesz! A birodalom tehát nemcsak nem pusztult el, de új életre kel, s nagyobb és gazdagabb lesz mint bármikor korábban!

—De hát te nő vagy. Mit szólnak majd az erlit nemesek ha ezt megtudják, még uralmad jogosságát is kétségbe vonják! - mondta Ikrom.

—Ha ezzel próbálkoznak, orruk alá dörgölöm az önmaguk által aláírt okmányt, melyben eskü alatt ismerték el királynak Mídzsi és Nulimán gyermekét, és hűséget esküdtek neki!

—De hát te nem vagy Nulimán fia!

—Igaz, csak hogy arról egy árva szó sem esik az okmányban. Már előre gondoltam erre, emiatt az nem úgy szól hogy a király Mídzsi és Nulimán *fia*, hanem hogy a *gyermek*! Én valóban nem vagyok Nulimán fia, de a *gyermek* nagyonis! Tehát én vagyok a király, elismerték akkor régen a nemesek! Írásba van adva! És Erlitben az írott szerződéseknek óriási a tekintélyük! Még a Szent Korona is az enyém, amit kifejezetten én szereztem meg, én hoztam Erlitbe! Különben is, mit tehetnének?! A zözsamék engem támogatnak, az egyszerű polgárok szinte istenként tisztelnek, a nemesek el kell ismerjék hogy betartottam az ígéreteimet, az utolsó szóig, mert már a mienk a Birodalom, ráadásul vérontás nélkül, mert senki erlit nem kellett meghaljon valami emiatt folytatott csatában, szóval szerintem aki elkezdené firtatni az uralmam jogosságát, olyan nem nagyon lesz, egy-két hülye legfeljebb, de azok ellen mit sem kell tennem, mert a többiek magánszorgalomból is önként kivégzik, még hozzá boldogan és habozás nélkül! És különben is, hiszen varázslónak tartanak a tűzijáték óta! Ó nem, nem, megdöbbennek majd, nem vitás, sokáig erről beszélnek, de szóba sem kerül hogy ne én lennék a királynő! Azaz, bocsánat: császárnő! - nézett határozottan Ikromra.

—Te vagy a császárnő! - hajtotta le a fejét a volt császár szégyenkezve.

—Sáel, messzire van a te vad hazád? - kérdezte Damdor az öreg harcost.

—Najpára gondolsz?

—Igen.

—Jó messzire.

—Szerinted el tud jutni oda egy efféle új építésű hajó?

—Minden bizonnyal.

—Te nem akarsz visszatérni oda?

—Nekem már itt a hazám.

—Kár. Na de akkor legfeljebb egymagam megyek el oda.

—Miért?

—Mert én nem maradok olyan kontinensen, ahol így be lehet csapni engem! Ilyen álnokul visszaélni az érzéseimmel...! - meredt a fiú dühösen Tioére.

—Ki mondta, hogy visszaéltem volna az érzéseiddel?!

—De hiszen végig azt tetted!

—Nem. Eleinte persze valóban ez volt a szándékom, nem tagadom. De aztán hogy úgy mondjam a saját csapdámba estem. Tudod, nekem még senki sem udvarolt! Soha! És olyan megható volt, hogy annyira ki akartál szabadítani Def rabságából! És olyan állhatatosan védelmeztél Def előtt is engem! Szóval, Damdor, Tioé nem hazudott neked: tényleg szeret téged!

—Nem hiszek neked!

—Na de figyelj már, hát nem megmondtam neked, hogy lakodalmad lesz Tioével?! Hiszen ismerhetsz már, mindig betartom a szavamat!

—Eh, csak azért jössz hozzám, hogy császárnő lehess!

—Hé fiam, fogd be az ocsmány pofádat, mert páros lábbal gyalogolok a szádba, ha ilyen hülye vagy! - dörrent rá apja, a császár. —Mert az lehet hogy nem vagy zseni mint Tioé, de annál azért több eszed kéne legyen, mint egy bolhának! Gondolkozz már! Mi a rossebnek kéne hogy Tioé a feleséged legyen, azt hiszed, anélkül nem lehetne császár?! Hiszen messze földön az övé az egyetlen fegyveres hatalom!

—Milyen hatalom, nincs is hadserege!

—Hogyne volna, a Gárda!

—Az kutil hadsereg.

—Eh, az már rég az ő hadserege, te mondtad! És akármikor felállít akárhány fős erőt hadsereget is! Boldogan áll mindenki a zsoldjába! Különben is, ha császár akar lenni, az lesz nélküled és nélkülem is. Igazán hihetnél neki, bizonyított alaposan! Fiacskám, én csak azon ámulok, hogy minden zsenialitása mellett is hogy lehet ez a Tioé ilyen ostoba, mondhatom egy szerelmes tűzok, hogy bár egyedül is uralkodhatna, de maga mellé vesz férjnek koloncként egy ekkora majmot mint te! Mert az vagy! Az vagy, ha végig így az orrodnál fogva vezethettek!

—Akkor te is majom vagy apám!

—Nem is vitás, de nem olyan ostoba mégsem mint te, emiatt azt mondom hogy kussolj, és higgy nekem mert több nőm volt már mint neked: Tioé valóban szerelmes beléd! Azt nem tudom hogy mit szeret, remélem úgy van hogy akadnak értékeid amiket én nem veszek észre, de nem is érdekes, mert nem én kell hogy a feleséged legyek, hanem ő! Tehát menj oda hozzá, és csókold meg!

—Nem megyek! Igenis becsapott!

—Ne duzzogj, hát muszáj voltam vele, ha elárulom az elején hogy én vagyok Def, sosem szeretél volna meg! - nézett rá Tioé.

—Úgy van! - mondta neki saját anyja, Sirin császárné is.

—Na, gyere már ide, és szeress! Óriási szükségem van rád, ne légy olyan kegyetlen hogy eltaszítasz! - kérte őt Tioé.

—Ugyan mi szükséged lehet rám, ha olyan zseni vagy, rám, egy ekkora majomra?!

—Megmondom. Az, hogy egyedül te szerettél úgy is, hogy nem tudtad, ki vagyok igazából! És ezután sem lesz senki, aki ne tudná hogy én ki vagyok. Tehát csakis és egyedül csak tőled kaphatok őszinte szeretetet! Lehet akármennyi pénzem, akármekkora hatalmam, meghódíthatom akár az egész Világmindenséget is, Mennyet és Poklot egyaránt, de ezt az egyet nem tudom megszerezni másképp, és soha többé, csak tőled és most! Gyere és szeress!

—Hát... ha megígéred hogy többé nem csapsz be... - nézett rá megenyhülten Damdor.

—Megígérem.

—De komolyan! Ne feledd hogy azzal hancegsz, hogy te betartod az ígéreteidet!

—Betartom. Sőt, be is bizonyítom neked.

—Ugyan mivel?

—Hát mi mással, mint hogy úgy lesz ahogy Def mondta neked: feleségül veheted Tioét! Sőt: - és a következő szavakat Def király hangján, kissé tehát mélyebb hangon mondta - még én is ott leszek a lakodalmadon! - kacagott, majd felállt, s az eddigre már melléje ért fiút átölelte, és megcsókolta az ajkait.

Vége

Elkezdve: 2003.03.27., 16 óra 06 perc

Befejezve: 2004.03.15., 16 óra 28 perc